

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ИМЕНИЕТО

Превод от английски: Таня Виронова, 2003

chitanka.info

На моите прекрасни деца — Беата, Тревър, Тод, Сам, Ник, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, които са светлината на моя живот, радостта на дните ми, утеха в скръбта, звездичка в мрака и надежда в сърцето. Няма по-голямо щастие от вас и когато някой ден вие също имате деца, може би ще изпитате онова, което изпитвам аз — да ви обичам и да бъда обичана от вас.

С цялата ми любов, мама
Даниел Стийл

ГЛАВА 1

Слънцето се отразяваше в елегантния мансарден покрив на „Имението“, когато Аби Браунщайн направи последния завой по серпантината, която му бе изглеждала безкрайна. Видът на невероятно впечатляващата и внушителна постройка от френски тип би могъл да вземе дъха на всеки шофьор, но не и на Аби. Беше прекрасна къща, но той бе идвал тук поне десетина пъти. „Имението“ бе един от последните легендарни дворци в Холивуд. Напомняше на палатите на Вандербилт и Астор^[1] в Нюпорт, Род Айлънд, от края на миналия век. Къщата бе в стила на осемнадесети век, приличаше на френски замък и беше пищна, разкошна, красива, изящна и изключителна от архитектурна гледна точка. Беше построена за Вера Харпър, една от най-големите звезди на нямото кино, през 1918 година. Вера беше от малкото звезди от зората на киното, успяла да запази състоянието и богатството си. Беше се омъжвала успешно неведнъж и бе живяла тук до смъртта си, която я бе застигнала на достолепна възраст през 1959 година. Купър Уинслоу придоби „Имението“ една година след смъртта ѝ. Вера Харпър нямаше деца, нито други наследници, затова остави цялото си имущество, в това число и къщата, на Католическата църква. Купър плати доста солидна сума, но това не бе проблем, защото тогава кариерата му процъфтяваше. Печелеше баснословно и беше на върха. Това, че купи „Имението“, вдигна голям шум в артистичните среди.

Къщата бе наистина изключителна и фактът, че става собственост на млад мъж, който бе само на двадесет и осем години, без значение каква звезда е, вече представляваше прецедент. Куп изобщо не се притесни. Никога не бе плащал данък общественото мнение и хорските приказки не го интересуваха. Да живее в подобен палат, за него не бе нещо неестествено. Той обичаше лукса, обичаше да се чувства удобно, а удобството струваше пари.

Къщата беше заобиколена от парк, разпрострял се на цели четиринадесет акра земя, както и от безупречно поддържани градини в сърцето на Бел Еър^[2].

Имаше тенис кортове, огромен басейн, облицован с мозайка в синьо и златно, и фонтани, пръснати на много места из градините. Проектът на парка бе буквално копиран от Версай. Беше неопишуемо красиво място. Спокойно и тихо.

Стаите бяха с високи тавани, повечето от които бяха изрисувани от художници, наети специално за тази цел от Франция. Трапезарията и библиотеката бяха облицовани с дърво, а подовата настилка във всекидневната беше купена направо от един френски замък. „Имението“ дълги години бе прекрасен дом за Вера Харпър, а сега — изключителна резиденция за Купър Уинслоу, напълно отговаряща на славата и известността му.

Освен това беше единственото нещо, което Купър Уинслоу притежаваше в момента. Аби Браунщайн бе благодарен на съдбата, че клиентът му го бе купил веднага след като го бе открил през 1960 година, нищо че на два пъти след това бе ипотекано. Дори ипотеките нямаше да свалят цената му, ако се стигнеше до продажба. „Имението“ продължаваше да бъде най-скъпото парче земя в Бел Еър. Днес беше изключително трудно да се определи стойността му. В околността със сигурност не съществуваха други къщи, с които можеше да се сравни. Нито пък където и да е другаде, освен може би в Нюпорт. Но все пак цената на един имот в Бел Еър беше далеч по-висока, въпреки че периодично възникваше нужда от ремонт.

Когато излезе от колата, Аби видя двама градинари да събират листата около основния фонтан, и други двама, които прекопаваха лехите наблизо. Веднага си помисли, че персоналът, работещ в градината, трябва да се съкрати наполовина. Поне наполовина.

Аби изобщо не обърна внимание на заобикалящата го красота. Не забеляза изящната фасада на къщата, нито съвършенството на градината. Единственото, което виждаше, докато се оглеждаше наоколо, бяха цифри. Доларови сметки, които излитаха от прозорците. Той знаеше почти до стотинка колко струва поддръжката на това място. Сумата представляваше доста впечатляващо число, дори за стандартите на Холивуд, да не говорим за самия Аби. Той въртеше счетоводството на почти половината от кинозвездите в Холивуд и трябваше да мине много време, докато се научи да не въздиша, нито да прави гримаси или жестове на възмущение, когато чуеше колко пари са били пръснати за къщи, коли, кожени палта или диамантени огърлици

за приятелки и любовници. Но всички техни екстравагантности и безсмислени или налудничави покупки направо бледнееха пред разточителството на Купър Уинслоу. Аби подозираше, че Куп харчи повече дори и от шейх Фарук. Правеше това вече петдесет години. Беше прахосвал парите като прах, като вода, която изтича през пръстите му. И продължаваше със същото темпо, макар че не бе получавал главна роля в някой голям филм повече от двадесет години. През последните десет беше играл само второстепенни, епизодични роли, за които му плащаха много малко. Но в повечето случаи нямаше значение дали филмът, ролята или костюмите ги биваше за нещо, Купър винаги се държеше така, сякаш играе най-страхотния, очарователен и непоносимо красив Казанова.

Един застаряващ плейбой, който продължаваше без усилие да сваля жените и имаше невероятно въздействие върху тях. Но независимо колко неустоим беше все още на екрана, ролите, които можеше да изиграе, ставаха все по-малко и по-малко. Всъщност до деня, в който Аби позвъни на външната врата и зачака някой да му отвори, Куп не бе играл където и да е повече от две години. Но не спираше да твърди, че се среща с режисьори и продуценти и обсъжда с тях нови филми всеки ден.

Днес Аби Браунщайн бе дошъл да говори с него именно по този въпрос, а също и да обсъдят как да намалят разходите му, при това съвсем радикално и в най-близко бъдеще. През последните пет години Куп живееше със заеми и обещания. Всъщност на Аби му бе все едно дали клиентът му ще прави рекламни клипове за месаря от съседната улица или стойностни филми. Според него актьорът трябваше колкото е възможно по-скоро да се измъкне от това положение и да започне да работи. Имаше много неща, които можеше и трябваше да бъдат променени. Например драстично да се съкрати персоналът, Купър да започне да се ограничава в разточителството си, да продаде някои от колите си, да престане да си купува дрехи и да отсяда в най-скъпите хотели по света. В противен случай щеше да му се наложи да продаде „Имението“, а Аби всъщност предпочиташе тази възможност като решение.

Докато чакаше пред входната врата, облечен в сивия си летен костюм, бяла риза и вратовръзка на черни и сиви райета, той се опита да придаде на лицето си изражението на загрижен и обезпокоен

приятел. Отвори му икономът, облечен в утринната си ливрея. Той веднага разпозна счетоводителя и мълчаливо му кимна. От дългия си опит икономът Лийвърмор знаеше, че когато счетоводител идва на посещение в дома, значи работите не вървят на добре. След подобни посещения работодателят му обикновено изпадаше в лошо настроение. Понякога беше необходима само една бутилка искрящо шампанско „Кристал“, за да се подобри то, но понякога една не стигаше, и освен това трябваше да бъде съпроводена от консерва черен хайвер. В момента, в който чу Лиз Съливан, секретарката на Куп, да казва, че счетоводителят ще дойде по обяд, той предвидливо бе сложил и двете в кофичка с лед.

Лиз вече очакваше Аби в облицованата с дърво библиотека и в момента, в който чу звънеца на вратата, прекоси коридора, за да го посрещне с усмивка. Беше дошла още в десет сутринта, беше прегледала документите, за да се подготви за срещата, и още от предишната вечер усещаше една бучка в стомаха. Един стегнат възел, вързан по моряшки. Всъщност предния ден тя се бе опитала да предупреди Куп каква ще бъде темата на разговора, но той бе прекалено зает, за да ѝ обърне внимание. Щеше да ходи на някакъв много официален прием, от онези, на които се носеха смокинг и папийонка, и умът му бе зает единствено и само с прическата, масажа и освежителната дрямка преди това. А тази сутрин все още не беше го видяла. Когато пристигна в „Имението“, той вече бе излязъл да закуси в хотел „Бевърли Хилс“ с продуцента, който му се бе обадил относно някаква роля в предстоящи снимки.

В действителност беше много трудно Купър Уинслоу да бъде да хванат за разговор, особено ако се предполагаше, че разговорът ще бъде свързан с нещо досадно или с лоши новини. Той имаше невероятно шесто чувство, нещо като изключително точно настроен фин радар, който хваща и улавя всяка неприятност. Притежаваше почти животински инстинкт, който го предупреждаваше едва ли не физически за онова, което би могло да му развали настроението. И той го избягваше. Когато не искаше да го чуе, разбира се. Беше също като новите военни оръжия — невидимите ракети „Скъд“, и можеше да офейка и да се изплъзне с изключителна леснина. Но Лиз знаеше, че този път Куп трябва да чуе онова, което Аби имаше да му каже, и беше

обещал да се върне по обяд. Което, според неговите представи, означаваше след два.

— Здравей, Аби — поздрави мило тя. — Радвам се да те видя — беше облечена с панталони в цвят каки, широк бял пуловер и на врата си носеше наниз от перли. Нито едно от тези неща не бе подходящо за фигурата ѝ, която се бе разширила осезателно за двадесетте и двете години, през които бе работила за Купър. Имаше красиво лице и естествено руса коса. Когато Куп я бе наел за секретарка, беше истинска красавица. С разкошната си грива изглеждаше като манекенка от рекламите за шампоани „Брек“.

Онова, което стана помежду им, беше любов от пръв поглед. Е, не в буквалния смисъл, или поне не за Куп. Той веднага реши, че е страхотна, и моментално прецени, че ще му бъде изключително полезна. Тя пък бе майчински настроена към него още от първия миг. Когато започна работа в „Имението“, Лиз бе на тридесет години, а Куп на четиридесет и осем. Тя го обожаваше. Таеше тайно, но трайно и опустошително чувство към него още оттогава. Беше жертвала част от живота си заради проклетата си всеотдайност към Купър Уинслоу, работеше по четиринадесет часа на ден, понякога седем дни в седмицата, ако той искаше това или се нуждаеше от нея. И така полека-лека, улисана във всекидневието, Лиз забрави да се задоми и да си роди деца. Това си бе чиста саможертва. Нещо, което бе направила по свое желание. И все още смяташе, че той го заслужава. Понякога се тревожеше за него до такава степен, че не можеше да спи и изпитваше болка. Особено напоследък, през последните години.

За Купър Уинслоу действителността нямаше значение. Тя не беше нещо важно. Той я приемаше като временно и незначително неудобство, като досадно и безполезно насекомо, което бръмчи около главата му, и я игнорираше с цената на всичко и във всеки един смисъл. Слава Богу, в повечето случаи и от негова гледна точка това ставаше доста успешно. Всъщност почти винаги. Куп чуваше единствено онова, което искаше да чуе, тоест само добрите новини. Всичко останало беше филтрирано и изхвърлено много преди да стигне до ушите или до мозъка му. И все пак неизвестно как, но винаги успяваше да се справи с проблемите.

Ала тази сутрин Аби беше дошъл, за да му представи реалността, такава каквато е, независимо дали щеше да поиска да я чуе

или не.

— Здравсти, Лиз. Тук ли е? — попита счетоводителят.

Изглеждаше напрегнат. Не обичаше да си има работа с Купър. Двата винаги бяха на противоположни мнения и често стигаха до открит конфликт.

— Все още не — отвърна с приятелска усмивка тя и го поведе към библиотеката, където всъщност беше чакала досега. — Но ще се върне всеки момент. Отиде на среща за една главна роля.

— Къде? В някой анимационен филм?

Лиз много дипломатично се направи, че не чу заядливата забележка, и замълча. Мразеше, когато хората говореха лоши неща за Куп. Но в същото време знаеше, че Аби Браунщайн има пълното право да бъде толкова ядосан и дори разярен.

Куп не бе послушал нито един от съветите, така че нестабилното финансово положение бе станало още по-нестабилно, да не кажем катастрофално през изминалите две години. А последните думи на Аби, когато преди ден се обади на Лиз, бяха „Така не може да продължава. Той трябва да спре. Или ние ще го спрем.“ Беше дошъл днес — събота сутринта, за да каже същото и на Куп, но ето че него го нямаше. Закъсняваше и това не бе неестествено. Той винаги закъсняваше. Но заради онова, което беше, или заради онова, което можеше да бъде, когато поиска, хората винаги го изчакваха. Дори и непримиримият Аби Браунщайн.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Лиз, влизайки в ролята на домакиня, докато Лийвърмор стоеше с каменно лице и очакваше нарежданията ѝ.

Всъщност лицето му изразяваше най-обикновена безстрастност, маска, която използваше при всеки случай. Подхождаше на длъжността му. Слуховете твърдяха, самият той ги бе чул неведнъж и дважд, че когато Куп го подигравал или дразнел безмилостно за нещо, лицето му не трепвало. Всъщност никой не бе присъствал на подобни сцени, така че това сигурно бе легенда. Но Куп се кълнеше, че било точно така.

— Не, благодаря — отвърна Аби.

Изглеждаше почти толкова безчувствен, колкото и икономът, въпреки че Лиз можеше да забележи как раздражението го обхваща, при това с доста висока скорост.

— Тогава може би чай с лед? — тя се опитваше да го предразположи и да свали напрежението, при това го правеше с изобретателност и спокойствие.

— Да, може би. Би било добре. Колко ще се забави той според теб? — часът вече бе дванадесет и пет.

И двамата знаеха, че закъснение от час или два според Купър не е никакъв проблем. Той сигурно щеше да цъфне с неизменната си обаятелна усмивка, правдоподобно обяснение и с целия си чар, който замайваше жените, караше ги да треперят и да се разтапят под погледа му като лански сняг. Да, ама не и Аби. На Аби тези не му минаваха.

— Надявам се, че няма да закъснее много. Това е само първа среща. Просто ще му дадат сценария, за да го прочете.

Последните роли на Куп бяха епизодични. Показваха го как влиза и излиза от премиери или в някой бар, докато сваля знойна мадама. Всички герои, които напоследък играеше, бяха все отрицателни. Но дори и в тези роли той си оставаше толкова очарователен, колкото и в реалния живот. Дотолкова, че дори легендарните му изблици на високомерие в договорите бяха опрощавани.

По някакъв начин Купър винаги успяваше да се договори със своя гардеробиер и костюмите му се шиеха от любимите му модисти в Париж, Лондон или Милано. Отгоре на всичко, за голямо огорчение на Аби, не спираше да купува все повече и повече антики, кристали, луксозно бельо и изключително скъпи произведения на изкуството от всички краища на света. Сметките се трупаха върху бюрото на Аби като лавина. Накрая дойде и сметката за последната кола, която бе купил — „Ролс-Ройс“. Носеха се слухове, че бил хвърлил око и на една друга, „Бентли Азур“, ограничена серия с турбо двигател за половин милион долара. Тя би била добро попълнение на автомобилния му парк, който се състоеше от два ролс-ройса — единия седан, другия кабриолет, и лимузината „Бентли“, които караше подред. Според Купър гардеробът и гаражът на един мъж не бяха прищявка, нито лукс, а необходимост. Те бяха основното, останалото бе допълнение. Нещо като черешката на върха на сладоледа.

Откъм кухнята се появи един сервитър с две чаши чай с лед върху сребърен поднос. Господин Лийвърмор изчезна. Младият

прислужник още не бе напуснал стаята, когато Аби погледна намръщено Лиз.

— Той трябва да уволни персонала. Искам да го направи още днес — Лиз забеляза беглия поглед на сервитьора и му се усмихна окуражително.

Да направи всеки един в тази къща щастлив и да му плати онова, което заслужава, беше нейна работа. Заплатите на персонала винаги бяха на първо място в списъка ѝ от приоритети, и въпреки това понякога закъсняваха и не се изплащаха месец или два. Хората обаче бяха свикнали. Самата тя не бе вземала заплата от шест месеца. Трудно ѝ беше да обясни на годеника си защо. Всъщност Купър винаги се издължаваше, когато получеше някоя малка роля и се оправеше финансово. Лиз можеше да си наложи да бъде търпелива. За разлика от Купър тя имаше заделени малко „бели пари за черни дни“, макар че никога не бе спестявала, а и от години не живееше оскъдно. Куп винаги беше щедър към нея, когато имаше възможност.

— Може би трябва да го направим постепенно, Аби. Сигурно ще им бъде доста трудно.

— Той не може да им плаща, Лиз! Знаеш това много добре. Смятам да го посъветвам да се раздели с колите и къщата. За колите няма да вземе много, но ако продаде къщата, ще може да плати ипотеката, дълговете, а с остатъка ще живее поне още десет години. Спокойно ще си купи малък апартамент в Бевърли Хилс и отново ще си възвърне добрата форма — „в каквато не е бил от години“, довърши наум речта си Аби.

Но тази къща, помисли си Лиз, беше част от Купър, така както рамото, бедрото или окото са част от човека. Нещо повече, беше сърцето му. Беше неговата същност, неговата идентичност повече от четиридесет години. Куп би предпочел да умре, отколкото да продаде „Имението“. А и нямаше да се раздели с нито една от колите си. Лиз беше сигурна в това. За него бе немислимо да седи зад волана на кола, ако тя не е „Ролс-Ройс“ или „Бентли“. Лично за нея това бе непонятно, но беше факт. Марката и видът бяха част от онова, което бе самият той. А и повечето хора си нямаха понятие в какви финансови затруднения се намира техният идол Купър Уинслоу. Кредиторите му просто смятаха, че е небрежен към плащането на сметките. Преди няколко години например беше възникнал един малък проблем с данъчната

служба, но Лиз се бе погрижила всички пари, които Куп бе получил от един филм, сниман в Европа, да отидат за погасяването на задълженията. Това повече никога не се повтори. Напоследък обаче нещата много се объркаха.

Онова, което щеше да ги оправи, беше един голям филм. Така казваше Куп. А Лиз го повтаряше и повтаряше на Аби. Вече двадесет и две години го защитаваше и винаги щеше да го защитава. Е, напоследък ѝ ставаше все по-трудно заради невъзможния начин, по който той се държеше. Но това беше Купър, такъв си беше. Късно беше да се променя. И двамата го знаеха отлично.

Аби обаче бе уморен от всички игрички, които клиентът му играеше. Повече не искаше да участва в тях.

— Той вече е на седемдесет години. От две години не е получавал нито една роля, а от двадесет нито една голяма. Стига толкова, Лиз! Не може да го прави непрекъснато! Ако се снима в повече реклами, може би ще посъбере нещо, но пак ще бъде недостатъчно. Не е платежоспособен и аз не мога да му помогна. Повече не можем да го крием, Лиз! Ако не оправи тази каша колкото е възможно по-скоро, ще отиде направо в затвора.

Лиз използваше кредитни карти, за да плаща нови кредитни карти, повече от година и когато Аби научи, за малко не полудя. Това беше незаконно! А имаше много други сметки, които изобщо не бяха платени. Обаче идеята Куп да отиде в затвора беше абсурдна.

Стана един часът и Лиз помоли Лийвърмор да донесе на господин Браунщайн сандвич. Аби имаше вид на човек, от чиито уши всеки момент щеше да започне да излиза пушек. С една дума, беше бесен. Беше толкова ядосан на Куп, че искаше да стане и да си отиде, но единствено предаността му към работата го караше все още да стои и да чака. Защото твърдо беше решил да свърши онова, за което бе дошъл, независимо дали щеше да стане с помощта на Куп или не. Не можеше да се начуди на търпението на Лиз, която бе останала с този човек през всичките тези години. Винаги бе подозирал, че между тях съществува любовна връзка, и много би се изненадал, ако научеше, че това изобщо не е така. Куп беше достатъчно умен, Лиз също. Тя го обожаваше години наред, но никога не се бе домогвала до леглото му. Нито пък той го бе поискал. Някои връзки, дори за лекомислен ухажор като него, бяха свещени и той никога не си позволи да ги наруши или

оскверни. В края на краищата, си бе останал джентълмен през целия си живот.

Аби дояде сандвича докъм един и половина, а Лиз подхвана разговор за „Доджърс“, неговия любим отбор. Знаеше, че е голям запаянко. Да накара хората да се отпуснат и да говорят за нещо, което им е приятно, беше едно от нещата, които Лиз правеше най-добре.

Така че Аби почти бе забравил колко е часът и че Куп закъснява ужасно много, когато тя обърна глава и се послуша. Познаваше звука на колата и шума на гумите по чакъла отдалеч, макар че Аби не бе чул нищо.

— Това е той — усмихна се тържествено Лиз, сякаш обявяваше пристигането поне на три кралски особи.

И както винаги беше права. Куп караше откритото „Бентли Азур“, което бе взел от дилъра на изпитателен срок за няколко седмици. Беше прекрасна машина и му подходеше страхотно. Когато направи последния завой и спря колата пред къщата, по компактдискоската уредба свиреше „Бохеми“. Беше наистина мъж, от когото можеше да ти спре дъхът. Толкова хубав. С изсечени черти и брадичка с трапчинка. Дълбоки сини очи, гладка, нежна кожа и гъста, сребриста коса. Макар че гюрукът на колата беше свален, на главата му нямаше нито един косъм не на място. Никой никога не бе го виждал разрошен или небрежен към външния си вид. Купър Уинслоу беше идеалният мъж във всяко отношение. Мъжествен, елегантен, с изключително чувство за хумор, лекота и естественост в общуването. Той рядко губеше самообладание и почти никога не изглеждаше нервен. Около него витаеше атмосфера. Носеше в себе си някаква неподправена грация, чувственост и аристократизъм, които бе доразвил до такава степен, че ги бе превърнал в изкуство и те бяха станали неотделима част от него. Беше потомък на старо семейство от Ню Йорк, имаше известни и видни предци, които обаче не бяха богати, и името му стана прочуто благодарение на собствения му талант. Сам си го бе създал.

В началото на кариерата си бе играл богати момчета, благородници, дворяни. Хайлайф. Първокласни роли, нещо от рода на Кари Грант. Всъщност приличаше на Кари Грант. Никога не бе играл селянин или някаква просташка роля. Само изтънчени любители на удоволствията или решителни, смели герои с безупречни костюми. А

жените си умираха за прекрасните му топли очи. Той бе съвършено лишен от злост. Не беше жесток, нито пък дребнав. Жените, с които бе имал връзки, го обожаваха дълго след като се разделяха с него. Винаги успяваше да подреди нещата така, че те да го напуснат, когато на него му омръзнеше. Беше гений в изкуството да ги манипулира, да ги управлява и омагьосва и повечето от тях, или поне онези, за които си спомняше, го споменаваха с добро. Жените говореха за него с възхищение. Бяха прекарвали добре, бяха се забавлявали. Куп умееше да прави нещата по неповторим и елегантен начин, през цялото време докато продължаваше връзката му. Почти всяка по-известна кинозвезда в Холивуд бе прекарала известна част от живота си в неговите прегръдки.

Но той си остана ерген и плейбой. Не се ожени нито веднъж и беше горд, че до седемдесет години бе успял да избегне онова, което сам наричаше „капан“.

Грижеше се много и изключително прилежно за външността си. От нея зависеше работата му и той всъщност не изглеждаше по-възрастен от петдесет и пет години. А когато излезе от прекрасната кола, облечен с блейзър, сиви панталони и синя риза, шита в Париж и така изгладена, че сякаш трептеше върху него, първото нещо, което се набиваше в очи, бяха широките рамене, невероятната физика и дългите, стройни крака. Беше висок метър и осемдесет и пет, нещо наистина рядко срещано в Холивуд, където кинозвездите по принцип са нисички.

Но не и Куп. Докато махаше приятелски на градинарите, той показва не само перфектните си зъби, но и прекрасно поддържаните си ръце. Изобщо Купър Уинслоу бе един съвършен мъж, от която и страна да го погледнеш. Чарът му въздействаше в радиус от сто мили. Излъчването му привличаше като магнит жените, че дори и мъжете. Много малко хора, само онези, които го познаваха изключително добре и отблизо, в това число Аби Браунщайн, бяха неподвластни на обаянието му. За всички останали той излъчваше неустоима притегателна сила. Около него витаеше някаква необяснима аура, която караше хората да се обръщат и да му се усмихват с благоговение. Ако не за друго, то поне заради това, че бе един изключителен мъжки екземпляр. Радост за очите.

Лийвърмор го видя, че идва, и отвори вратата, за да го посрещне.

— Изглеждаш чудесно, Лийвърмор. Да не би някой да е умрял днес? — Купър винаги се шегуваше и закачаше икономата си заради вечното му лошо настроение и постоянно мрачен вид. Беше си поставил за цел да накара тази статуя на мировата скръб някой ден да се усмихне. Лийвърмор работеше при него вече четири години и Купър беше много доволен. Харесваше достойнството, което излъчваше, както и бързината, с която вършеше работата си, а също и стила. Икономът управляваше дома му напълно според изискванията на Купър. Освен това Лийвърмор се грижеше гардеробът му да е безупречен, а това бе изключително важно. Всъщност гардеробът бе най-съществената част от задълженията на Лийвърмор.

— Не, сър — отвърна на въпроса икономът. — Тук са госпожица Съливан и господин Браунщайн. В библиотеката. Току-що приключиха с обяда.

Той не съобщи, че всъщност го чакат от много време и че обядът бе само един сандвич. Дори и да му бе казал, Купър едва ли щеше да се трогне особено много. Според неговия светоглед, след като Аби Браунщайн работеше за него, значи беше длъжен да го чака. Нали затова му плащаше!

Когато влезе в библиотеката, Купър се усмихна победоносно на Аби и го изгледа така, сякаш двамата имаха някаква обща тайна, бяха изживели приключение, за което само те си знаеха. Аби обаче не се хвана на въдицата. Знаеше номерата на Купър, който винаги караше хората да играят по неговата свирка.

— Надявам се, че са ви сервирали приличен обяд — рече Купър.

Човек можеше да си помисли, че е подранил, а не закъснял с цели два часа. Начинът му на поведение винаги обезоръжаваше хората и ги караше да забравят колко са му били сърдити само преди секунди.

Аби обаче правеше изключение. Тези трикове не му минаваха и той не позволи на Купър да го омагьосва, а хвана бика направо за рогата.

— Дошъл съм да говорим за финансовото ти положение, Куп. Трябва да вземем решения и мерки.

— Щом казваш — засмя се Куп, докато сядаше на дивана, прехвърляйки с неопикуема грация крак връз крак. Знаеше, че точно след секунда Лийвърмор ще му донесе шампанско. Така и стана. Винаги пиеше „Кристал“, добре изстудено до необходимата

температура. В мазето му имаше около дузина каси от него, както и други изтънчени френски вина. Избата на Купър Уинслоу беше легендарна, както и вкусът му. — Предлагам да повишим Лиз и да ѝ вдигнем заплатата — обърна се той сияещ към секретарката си и сърцето ѝ се сви. Защото тя също имаше няколко лоши новини за него. Цяла седмица се бе чудила как да му ги представи по най-безболезнен начин. Страхуваше се и реши да ги остави за последната минута. Но повече не можеше да отлага.

— Куп, току-що уволних цялата ти домашна прислуга — хладнокръвно съобщи Аби.

При това изявление Купър се разсмя, а Лийвърмор невъзмутимо напусна библиотеката, все едно нищо не беше чул.

Настъпи тишина. Купър отпи от шампанското и остави чашата си на мраморната масичка, която бе донесъл от Венеция, когато палацото^[3] на един негов приятел бе продадено, а вещите изнесени на търг.

— Виж ти, каква идея. И как ти дойде на ум? Не може ли нещо по-просто? Да ги разпънем на кръст или да ги разстреляме? Защо трябва да ги горим?^[4] Та това е средновековно!

— Говоря ти сериозно. Налага се да напуснат. Повече няма да работят за теб. Платихме им заплатите, които си забавил вече цели три месеца. Но повече не можем да им плащаме, затова нямаме право да ги задържаме — в гласа на счетоводителя имаше лека нотка на съжаление. Беше наясно, че колкото и сериозно да говори, каквито и апокалиптични картини да рисува, Куп няма да го вземе присърце. Имаше чувството, че когато говори, Купър натиска бутона за изключване на звука. — Ще им връча предупрежденията днес. До две седмици трябва да напуснат. Ще ти оставя само една камериерка.

— О, каква щедрост! А тя може ли да глади костюми? И коя точно си решил да ми оставиш?

Купър имаше три камериерки, а също така готвач и домакин, който сервираше, когато идваха гости. Лийвърмор беше икономът. Осем градинари се грижеха за градините, а шофьора използваше само от време на време за официални случаи и важни събития. За поддръжката на огромния му дом наистина бе необходим голям персонал, макар че можеше да се справи и без повечето от тях. Но

Купър обичаше лукса, ласкаеше се да бъде отлично обслужван и си угаждаше.

— Ще ти оставим Палома Валдес. Тя е най-евтината — обясни практично Аби.

— Тази пък коя е? — Куп погледна въпросително Лиз. Не можеше да си спомни никой с такова име. Две от камериерките бяха французойки — Жан и Луиз. Тях ги познаваше. Но за никаква Палома не можеше да се сети.

— Онова хубаво салвадорско момиче, което наех миналия месец. Останах с впечатлението, че ти хареса — поясни Луиз, сякаш говореше на дете.

Самият Купър изглеждаше доста сконфузен.

— Аз пък си мислех, че името ѝ е Мария. През цялото време я наричах така, а тя не ме поправи нито веднъж. Но това момиче едва ли ще може да върти цялата къща! Що за дебелашки шеги! Та това е лудост! — добави той и отново обърна поглед към Аби. Изглеждаше наистина раздразнен от новините.

— Нямах избор — отвърна без никакво съчувствие счетоводителят. — Налага се да уволниш персонала, да продадеш колите и да не купуваш повече нищо. Абсолютно никакви дрехи, костюми, ризи и дори чифт чорапи, никакви картини или почивки по курорти през следващата година. И едва тогава може би ще успеем да започнем да те измъкваме от дупката, в която си затънал. Искане ми се да продадеш къщата или поне да дадеш под наем малката къщичка до портата, или крилото за гости. Това ще ти донесе някакви пари. Поне някакъв доход. Лиз ми каза, че никога не си използвал крилото за гости. Можеш да го дадеш спокойно под наем. Със сигурност ще вземеш добри пари за него и за къщичката на вратаря. Така или иначе, нямаш никаква нужда от тях — Аби беше мислил много върху тези възможности и бе напълно убеден в онова, което предлагаше.

— Но аз никога не знам кога ще ми дойдат гости от града! Да давам част от къщата си под наем! Господи, та това е нелепо! Просто е смешно! А защо не превърнем къщата в пансион? Пансион за непорочни девиси — много подходящо за мен. Или пък в интернат, може и в старчески дом, а? Що за странни идеи? — Куп изглежда се забавляваше и нямаше никакво намерение да изпълнява което и да е от предложените от Аби решения.

Счетоводителят го изгледа сърдито.

— Слушай! Струва ми се, че не разбираш положението, в което си изпаднал. Ако не ме послушаш и не изпълниш съветите ми, ще се наложи да продадеш цялата къща в рамките на шест месеца. Ти си на крачка от банкрута, Куп!

— Стига глупости! Банкрут? Та това е направо смешно! Всичко, от което имам нужда, е една добра роля в някой касов филм. Днес получих страхотен сценарий — увери ги доволен той.

— И колко е голяма ролята в него? — попита безмилостно Аби. Знаеше как да дълбае безпощадно с длетото.

— Не знам все още. Казаха, че ще я напишат за мен. Толкова голяма, колкото аз искам.

— Сигурно е поредната сапунена опера — саркастично процеди Аби, а Лиз се намръщи.

Тя не обичаше хората да се подиграват на Куп, нито да бъдат груби с него. За Куп реалността винаги изглеждаше жестока, така че той почти никога не слушаше онова, което му говорят. Просто изключваше шалтера. Искаше животът да бъде приятен, весел и красив през цялото време. За него той наистина беше такъв. Дори да нямаше пари и да не можеше да плати, нямаше да престане да живее по начина, по който желаше. Никога не би се поколебал да си купи нова кола, да си поръча половин дузина костюми или да подари на някоя жена прекрасно бижу. Хората затова искаха да работят с него. Те се стремяха към престижа — точно той, Купър Уинслоу, да носи дрехите, ушити от тях, да кара техните коли или да ползва техните услуги. Въобразяваха си, че някой ден той ще им плати. И Купър действително го правеше, винаги когато можеше. Неизвестно как, но по някое време сметките бяха плащани. В повечето случаи благодарение на Лиз.

— Аби, ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че един голям филм ще ни оправи положението. Ще ни донесе парите, от които имаме нужда. Отново ще се въргаляме в злато. Може би ще взема десет милиона долара още другата седмица или дори петнадесет — Купър все още живееше с мечти.

— Виж какво, ако имаш поне малко късмет, ще получиш един милион. Или по-вероятно петстотин хиляди, а може би триста или двеста. Вече не можеш да правиш големи пари, Куп. Знаеш го. Не си затваряй очите! Престани да си заравяш главата в пясъка!

Аби беше безмилостен. Единственото, което не можеше да си позволи, бе да му каже, че е прехвърлил баира. Дори счетоводителите имат сърца. Но жестоката истина бе, че Куп би трябвало да бъде щастлив, ако успееше да спечели сто или двеста хиляди долара. Купър Уинслоу, звездата от шестдесетте години, идолът на милиони жени по света, беше вече твърде стар, за да играе главна роля, без значение колко бе хубав и запазен. Дните на голямата му слава бяха безвъзвратно отминали.

— Не можеш да разчиташ да те сполети неочакван късмет. Ако кажеш на импресариото си, че искаш да работиш, той все ще успее да ти намери нещо прилично платено. Някоя реклама, уестърн или сапунена опера за петдесет хиляди. Ако продукцията е по-голяма, ще вземеш, да речем, сто. Но не можем да стоим със скръстени ръце и да чакаме големите пари да ни паднат от небето. Трябва да намалим разходите ти, докато това стане. Престани да пилееш парите, сякаш са хартийки. Те изтичат като пясък между пръстите ти. Намали персонала, дай къщичката на вратаря и част от голямата къща под наем и през следващите месеци се опитай да си намериш работа. Но те предупреждавам, че ако не го сториш, ще се наложи да продадеш „Имението“ още преди да е изтекла годината. Така мисля аз. Лиз обаче ме убеди, че ти твърдо смяташ да останеш тук.

— Да продам „Имението“? — Купър се разсмя още по-безгрижно и искрено. — Ти чуваш ли се какво говориш! Е, това вече е страхотно! Отдавна не бях чувал подобна смешка! Та аз живея тук повече от четиридесет години.

— Ако не затегнеш колана, много скоро тук ще живее някой друг. Това не е тайна за никого, Куп. Повтарям ти го вече цели две години.

— Да, така е. Но както виждаш, аз все още съм тук. И нито съм банкрутирал, нито съм влязъл в затвора. Може би трябва да отидеш на психоаналитик, Аби. Забелязвам, че започват да те преследват натрапчиви мисли и видения. Или пък започни да пиеш успокоителни. Те може би ще оправят черногледството ти.

Винаги бе казвал на Лиз, че Аби му прилича на собственик на погребално бюро и се облича точно като такъв. Например никак не одобряваше, че счетоводителят ходи с летен костюм през февруари. Какво от това, че в Ел Ей беше топло? Подобни дреболии дразнеха

Купър. Но понеже не искаше да обижда Аби, не го каза на глас. Беше му благодарен, че поне не му предложи да продаде и гардероба си!

— Той сериозно ли говори за персонала? — Купър погледна Лиз като уплашено дете.

Тя се събра всичките си сили, за да изглежда спокойна и да го утеши. Не ѝ бе никак приятно да установи колко нещастен и объркан се чувства.

— Мисля, че Аби е прав. Харчиш прекалено много за заплатите им. Може би ще трябва да намалиш броя на прислужниците за известно време, поне докато си стъпиш отново на краката и спечелиш пари.

Винаги му позволяваше да мечтае. Сърце не ѝ даваше да го лиши от мечтите. Той имаше нужда от тях.

— Но как една салвадорка ще се справи с цялата къща? — попита Куп, този път наистина объркан. Какво ти объркан, беше направо зашеметен. За него това бе пълен абсурд.

— Няма да ѝ се налага, след като дадеш част от нея под наем — повтори Аби. — Това ще разреши единия от проблемите ти.

— Куп, ти не си използвал крилото за гости цели две години, а къщичката на вратаря стои затворена повече от три. Не мисля, че би почувствал липсата им — напомни му кротко Лиз. Гласът ѝ звучеше като на майка, която се опитва да убеди детето си да подари някоя от излишните си играчки на бедните или да изяде попарата си.

— Но защо, по дяволите, трябва да търпя някакви си непознати хора в дома си? — извика ядосано Купър. Беше наистина раздражен и недоволен.

— Защото искаш да го запазиш! Домът си, имам предвид, ето защо! — отвърна упорито и настоятелно Аби. — Друг начин да го постигнеш просто няма. Говоря сериозно, Куп. Толкова сериозно, колкото дори не можеш да си представиш.

— Добре де, ще помисля — отговори намусено Купър. Гласът му вече звучеше разсеяно. Всъщност от целия този разговор не бе разбрал кой знае какво. Все още се опитваше да си представи какъв би бил животът му без помощ. Онова, което чу, никак не му хареса. — Какво очаквате от мен? Може би ще трябва и да си готвя сам? — попита безпомощно той.

— Ако се съди по кредитните ти карти, ти всяка вечер вечеряш навън. Значи готвачът няма да ти липсва. Нито който и да е от останалите. Можеш да повикаш службата за почистване, ако нещата съвсем се забатачат. Но те предупреждавам, само от време на време.

— Господи, колко милостиво! Чистачка на повикване? Или портиер? Защо не наемем затворници, пуснати под гаранция? Те ще работят почти без пари — в очите на Куп святкаха искрици, а Аби изглеждаше на края на силите си. Нервите му почти не издържаха. Търпението му бе на изчерпване.

— Приготвил съм им заплатите, както и уведомителните писма — продължи сърдито той. Искаше да е сигурен, че Купър най-сетне е проумял какво предстои — уволнението на персонала. Просто нямаше друг избор.

— Ще говоря с фирмата за недвижими имоти в понеделник — намеси се Лиз.

Не искаше да го разстройва допълнително, но той трябваше да знае какви стъпки ще предприемат. Не можеше да направи нищо на своя глава, без да го предупреди. Тя също смяташе, че даването под наем на двете помещения всъщност не е никак лоша идея. Купър нямаше да бъде лишен от пространство, а щеше да получи доста добра сума от наемите. Според нея идеята на Аби беше направо отлична. А и за Куп бе много по-безболезнено да даде част от „Имението“ под наем, вместо да го продава. Знаеше, че той не можеше да се раздели с него. Това щеше да бъде съкрушителен удар.

— Добре, добре. Само искам да съм сигурен, че в къщата ми няма да се настанят серийни убийци. А също така ревящи сополиви деца и лаещи кучета. За бога! Всъщност, ако имам право и аз да кажа нещо, искам квартирантите ми да бъдат жени и по възможност да са хубави. Ако може, сам да си ги избира — довърши, вече шегувайки се. Лиз си помисли с облекчение, че Купър се държи изключително разумно, щом не вдига много шум, и че тя самата ще се опита да намери квартиранти възможно най-бързо, преди да се е разколебал. — Е, това ли е всичко? — попита, ставайки Купър, като показа с това, че според него разговорът е приключен. Дозата реалност, която бе получил, му бе дошла в повече и той очевидно желаше Аби да си върви.

— Засега — отвърна безмилостно Аби и също стана. — И запомни, че всичко, което казах, е истина. Не купувай нищо. Нищичко, Куп.

— Обещавам. Няма да си купувам нищо, докато всичките ми чорапи и бельо не станат на дупки. И следващия път, когато дойдеш, ще ти ги дам, за да провериш.

Аби изобщо не му отговори. Просто се упъти към вратата. В ръката си държеше пликовете, които подаде на Лийвърмор с молба да ги раздаде на персонала. Всички трябваше да си отидат до две седмици.

— Какво лошо джудже! — обърна се с усмивка Купър към Лиз, след като Аби излезе. — И не иска да се съгласи с никого. Сигурно е имал нещастно детство. Сто процента е прекарал младежките си години, като е късал крилата на мухите. Колко сърцераздирателно! Господи, някой трябва да събере костюмите му и да ги изгори на клада!

— Той е прав, Куп! Съжалявам, срещата наистина беше неприятна. Ще направя всичко възможно през следващите две седмици да обуча Палома да се оправя тук. И ще помоля Лийвърмор да ѝ покаже как да се грижи за гардероба ти.

— Направо ме е страх да си го помисля. Целият се разтреперих. Предполагам, че ще напъха всичките ми костюми в пералнята. О, значи просто ще започна да се обличам по нов начин и ще променя имиджа си — той продължаваше да се прави на безстрашен и все още изглеждаше развеселен от идеята. — Със сигурност ще се чувствам много спокойно само с теб и тази Палома или Мария, или както и да е името ѝ — докато го изричаше, забеляза странния израз в очите на Лиз и бързо добави: — Чакай, чакай! Не е уволнил и теб, нали?

За част от секундата Лиз долови паниката, която го обзе, и това почти разкъса сърцето ѝ. Беше ѝ необходима цяла вечност, за да събере сили и да му отговори.

— Не, той не ме е уволнил. Аз сама си отивам — каза го почти шепнешком.

Беше го съобщила предния ден и на Аби и това всъщност беше причината да не бъде уволнена.

— Не ставай глупава! По-добре да продам „Имението“, отколкото ти да си отидеш, Лиз! Ще изляза на улицата, ще стана

шофьор на такси или ще мия подове, но искам да останеш.

— Не е заради това... — в очите ѝ имаше сълзи. — Просто ще се омъжвам, Куп.

— Какво? За кого ще се омъжваш? Не! Не ми казвай, че за оня смешен скапан зъболекар от Сан Диего! Само това не ми казвай! — тази история беше приключила още преди пет години, но Куп все още си я спомняше.

Не, не можеше дори да си представи, че ще изгуби Лиз, а мисълта тя да се омъжи не беше му минавала изобщо през ума. Неговата Лиз бе на петдесет и две години и не само му се струваше, че винаги е живяла тук, той дори бе уверен, че ще бъде с него до края на живота му. Всъщност тя беше неговото семейство през всичките тези години.

Докато му отговаряше, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Не, не е той. Този е брокер от Сан Франциско.

— И откога този брокер се появи в картинката? — попита искрено шокиран Купър.

— От около три години. Никога не съм си и помисляла да се женя. Миналата година ти разказах за него. Просто от време на време излизахме заедно. Беше ни приятно. Но тази година той се пенсионира и иска да пътувам с него. Децата му са големи. И той най-сетне ми каза: сега или никога. Та реших, че все пак ще бъде по-добре, ако използвам шанса си, докато все още го имам.

— На колко е години? — Купър изглеждаше ужасен. Това наистина беше лошата новина, която се бе надявал никога да не чуе. И сега беше потресен.

— На петдесет и девет. Но изглежда много добре. Има апартамент в Лондон и много красива къща в Сан Франциско. Току-що я продаде и двамата ще се пренесем в един апартамент в Ноб Хил.

— В Сан Франциско? Не, ти просто ще умреш от скука там. Или ще те затрупа някое земетресение. Лиз, ти не го искаш, нали? Ти го мразиш! — направо му се виеше свят. Не можеше да си представи живота си без нея.

В същото време Лиз плачеше, без да спира, и неистово духаше носа си.

— Е, може би. Ще се опитам да не умра. А може и да се върна скоро. Но мисля, че поне веднъж трябва да се омъжа, така че ще го

направя. Можеш да ми се обаждаш по всяко време, Куп. Където и да съм.

— А кой ще прави резервациите ми? Кой ще разговаря с агента ми? Само не ми казвай, че ще го върши тази Палома, която и да е тя, по дяволите!

— Говорих с агенцията. Те обещаха да направят всичко, което могат за теб. А със сметките и счетоводството ти ще се заемат от офиса на Аби. Така че наистина нямам какво да правя тук.

Освен да приема обажданията на приятелките му и да захранва агента по печата с прясна информация, повечето от която се отнасяше до това, с кого се среща Купър Уинслоу напоследък и коя е новата му любовница. Беше дошло време да започне сам да вдига телефона. Сигурно щеше да му бъде от полза. Но Лиз наистина имаше чувството, че го изоставя, че го предава.

— Влюбена ли си в този мъж, или само си се паникьосала, че ще изтървеш последния влак?

През всички тези години на Купър дори не му бе хрумнало, че тя може да иска да се омъжи, да си има семейство. Никога не беше споделяла с него, не бе казвала нищо по този повод, а и той никога не беше я разпитвал за личния ѝ живот. Лиз изобщо рядко споменаваше нещо за себе си, пък и нямаше особено много време да ходи по срещи. Беше прекалено заета да подрежда и оправя живота на Купър, неговите срещи, покупките му, вечерите, партитата, пътуванията, гостуванията. Почти не ѝ оставаше време да се вижда с мъжа, за когото щеше да се омъжи. И това бе една от причините той да ѝ постави ултиматум. Смяташе Купър Уинслоу за нарцистичен тип, за самовлюбен в себе си човек, за егоманиак, така че Тед искаше да спаси Лиз от него.

— Мисля, че съм влюбена в годеника ми. Той е добър човек. И е много мил. Исква да се грижи за мен. Има две много красиви дъщери.

— Колко са големи? Не мога да си представя, че ще дундуркаш някакви си сополиви дечица!

— Дечицата са на деветнадесет и на двадесет и три години. Аз наистина ги харесвам. Според мен те също ме харесват. Майка им е починала, когато са били съвсем малки. Тед ги е отгледал сам. И е свършил добра работа. Едната работи в Ню Йорк, а другата все още учи в Станфорд.

— Не, не мога да повярвам.

Купър наистина изглеждаше напълно зашеметен. Денят му се бе превърнал в истинска катастрофа. Дори не си спомняше, че бяха говорили да даде под наем къщичката на вратаря и крилото за гости. Вече не му пукаше за това. Да загуби Лиз, за него беше голям удар.

— И кога смяташ да се омъжиш за него?

— След две седмици, веднага след като си отида отук — тя отново започна да плаче. Думите неочаквано ѝ прозвучаха ужасно.

— Не искаш ли да направиш сватбата тук? — попита великодушно Купър.

— Ще я направим в дома на едни приятели от Напа Вали — отвърна Лиз през сълзи.

— Звучи ужасно. Голяма сватба ли ще вдигаш? — продължаваше да се чувства зашеметен. Никога не бе очаквал подобно нещо.

— Не. Само ние, дъщерите му и семейството, в чиято къща ще се венчаем. Ако беше по-голяма сватба, щях да те поканя, разбира се — Лиз изобщо не бе правила планове за сватбата. Беше прекалено заета с грижите си около Купър. А Тед пък не искаше да отлага повече. Знаеше отлично, че ако не я принуди, тя никога няма да напусне Купър. Лиз се чувстваше отговорна за него.

— И кога реши всичко това?

— Преди седмица.

Беше самата истина. Преди седмица Тед бе дошъл да прекара уикенда с нея и ѝ бе поставил ултиматума си. Решението им бе съвпаднало идеално с решението на Аби да уволни целия персонал на „Имението“. Всъщност Лиз знаеше, че в известен смисъл прави услуга на Купър. Той никога нямаше да я уволни. И за двамата бе прекалено тежко и трудно да се разделят. Тя не можеше да си представи, че ще го напусне. Дори само мисълта за това късаше сърцето ѝ. А Купър беше толкова невинен и безпомощен по един необясним и неповторим начин. През последните двадесет и две години Лиз го бе глезила и се бе грижила за него като майка. Знаеше, че сигурно ще се събужда нощем в Сан Франциско и ще мисли за него. Ще се тревожи и притеснява. Всъщност раздялата щеше да е невероятно мъчителна и за двамата. Грижите за Купър бяха заместили децата, които никога не бе имала и за които бе престанала да мечтае преди години.

Когато Лиз излезе от къщата, Купър все още беше напълно объркан и шокиран. Преди да си тръгне обаче, Лиз отговори по

телефона. Беше Памела, неговата последна любовница. Момичето бе на двадесет и две години, прекалено млада дори за неговите стандарти. Беше модел и искаше да стане актриса. Той я бе срещнал на някакви снимки. Бяха наели половин дузина манекенки да стоят около него и да го гледат с обожание, а тя бе най-красивата от всички. Беше ѝ определил среща и тя вече бе напълно и безнадеждно влюбена в него, въпреки че бе достатъчно стар да ѝ бъде дядо. Но не изглеждаше като такъв. Щеше да я води на вечеря в „Айви“^[5] и Лиз му напомни, че трябва да я вземе в седем и половина. Куп я прегърна и я притисна силно, като ѝ повтори, че настоява да се върне при него, ако не ѝ хареса да е омъжена. И, разбира се, тайничко се надяваше точно това да се случи. Имаше чувството, че е загубил своята по-малка сестричка или най-добрия си приятел.

Лиз плака през целия път, докато караше към града. Обичаше Тед, но не можеше да си представи живота без Куп. През всичките тези години той беше нейното семейство, нейният най-добър приятел, брат, син, герой. Тя го обожаваше. И трябваше да събере всичкия си кураж и смелост, цялата си сила, за да приеме предложението на Тед и да съобщи това на Купър. Почти не бе спала през последната седмица и се чувстваше направо болна цялата сутрин, преди Купър да се върне. Беше благодарна на Аби, че дойде да я разсее.

Докато излизаше през главната порта, едва не блъсна колата, толкова беше объркана и нещастна. Да напусне Купър, бе все едно да напусне женски манастир, в който е прекарала целия си живот, или майчината утроба. Лиз само се надяваше, че е взела правилното решение.

Куп все още беше в библиотеката, когато тя си тръгна. Наля си нова чаша шампанско. Отпи и като държеше чашата в ръка, се отправи бавно към спалнята си. По пътя си срещна една дребна малка женица с бяла униформа. На роклята ѝ отпред имаше голямо петно от доматен сос или супа. Беше прибрала тъмната си коса в дълга плитка на гърба, носеше слънчеви очила с изкуствени диаманти по рамката, което привлече вниманието му, докато тя чистеше с прахосмукачката стълбите.

— Палома? — попита неуверено, изобщо и не бе сигурен дали е тя. Жената носеше чехли с леопардова окраска, което го накара да се подсмихне.

— Да, господин Уингълоу — имаше нещо силно и независимо у нея. Тя не свали очилата си, а го загледа втренчено през тях. Беше му невъзможно да определи на колко е години. Реши, че е на средна възраст.

— Казвам се Уинслоу, Палома. Да не би да ти се е случило нещо? — той посочи петното на униформата ѝ. Сякаш някой я бе измерил с пица.

— Ядохме спагети на обяд. И аз изтървах лъжицата върху себе си. А нямам друга униформа тук.

— Сигурно спагетите са били много вкусни. Поне петното изглежда така — добави Куп, като мина покрай нея. Все още се чудеше какво ще прави без Лиз и как тази Палома щеше да се грижи за гардероба му.

Влезе в спалнята си и затвори вратата, а Палома остана да гледа втренчено след него, след което завъртя изразително очи. За пръв път откакто работеше в тази къща, той я бе заговорил, но заради малкото, което знаеше за него, тя никак не го харесваше. Работодателят ѝ излизаше с жени, които бяха достатъчно млади да му бъдат дъщери. Освен това изглеждаше самовлюбен. Не можеше да се сети дори за една-единствена причина, поради която да го харесва. Продължи да чисти с прахосмукачката, като клатеше недоволно глава. Никак не ѝ се нравеше да остане съвсем сама с него в тази огромна къща. Струваше ѝ се, че е изтеглила лошия късмет, когато откри, че само тя от целия персонал не е уволнена. Но нямаше намерение да протестира, нито да се сърди. В Сан Салвадор многобройните ѝ роднини очакваха помощ и пари от нея. Така че тази работа ѝ трябваше. И щеше да остане тук, дори да се налагаше да работи за дявола.

[1] Фамилии американски милионери. — Б.пр. ↑

[2] Бел Еър — артистичен квартал в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[3] Дворец (итал.). — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи — to gire на английски означава и уволнявам, и горя. — Б.пр. ↑

[5] „Бръшлянът“ — известен ресторант в Лос Анжелис. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 2

Марк Фридман подписа последния лист от договора, стоейки в празната стая с агента по недвижими имоти. Имаше чувството, че му се къса сърцето.

Къщата бе обявена за продан от цели три седмици. Бяха получили добра цена за нея, но това не го радваше. Стоеше и гледаше голите стени и празните стаи, където бе живял цели десет години със семейството си. Изпита усещането, че и последната от мечтите му си отива. Изчезва завинаги.

Марк имаше намерение да запази къщата и да живее в нея, но Джанет му бе наредила да я продаде колкото се може по-скоро, веднага след като се бе върнала в Ню Йорк. След този разговор той вече знаеше, че тя никога няма да се върне. Преди две седмици му съобщи, че го напуска. След това адвокатът ѝ се свърза с него. Целият му живот се бе преобърнал с краката нагоре. Мебелите им пътуваха към Ню Йорк, защото бе дал всичко на Джанет и децата. Отседна в един хотел близо до офиса си и всяка сутрин се събуждаше с желанието да е мъртъв. Бяха живели в Лос Анджелис десет години, а бяха женени от шестнадесет.

Марк беше на четиридесет и две, висок, слаб, с руса коса и сини очи и допреди пет седмици беше убеден, че има щастлив брак. Двамата с Джанет се бяха срещнали в университета, докато следваха право, и веднага след като завършиха, сключиха брак. Джанет забременя почти мигновено. Джесика се роди на първата годишнина от брака им и сега бе на петнадесет. Джейсън бе навършил тринадесет. Марк беше адвокат по данъчно законодателство в голяма правна кантора, която го бе прехвърлила от Ню Йорк в Лос Анджелис преди десет години. Първоначално трябваше да свикнат с промените, но и двамата знаеха, че ще им хареса. Марк беше намерил къщата в Бевърли Хилс още преди Джанет и децата да пристигнат. Беше идеална, с голям заден двор и малък басейн. Хората, които току-що я купиха, искаха да се нанесат колкото се може по-скоро, защото след шест седмици очакваха

да им се родят близнаци. Докато мислеше за това, преминавайки за последен път през празните стаи, Марк не можеше да се отърве от чувството, че техният живот едва започва, докато неговият бе свършил. Все още не можеше да повярва на онова, което ставаше с него.

Преди шест седмици беше един щастливо женен мъж с красива жена, в която все още бе лудо влюбен. Имаше работа, която обичаше, прекрасна къща и две чудесни деца. Семейството му нямаше проблеми, имаха достатъчно пари, всички бяха здрави и нищо лошо не можеше да им се случи. А ето че шест седмици по-късно жена му го напусна, къщата беше продадена, семейството му се бе пренесло да живее в Ню Йорк и той бе в процес на развод. Действително беше много трудно да повярва, че всичко това се е случило точно на него.

Агентът от фирмата за продажба на недвижимо имущество го остави сам. Единственото, за което можеше да мисли, бяха щастливите времена, които бяха преживели тук и които сега бяха безвъзвратно отминали. През целия им съвместен живот нищо лошо не беше се случило и Джанет винаги бе твърдяла, че е щастлива с него.

— Не знам какво стана — беше му казала през сълзи. — Може би се отегчих... Може би, след като родих Джейсън, трябваше да започна работа...

Но това не бяха истинските причини, тя го напусна заради друг мъж. Всъщност преди пет седмици му призна, че е лудо влюбена в някакъв доктор от Ню Йорк.

Преди около година и половина майка ѝ се разболя. Първо получи сърдечна атака, накрая удар. Цели седем безкрайни месеца Джанет пътуваше непрекъснато от Ел Ей до Ню Йорк. Баща ѝ страдеше от прогресираща болест на Алцхаймер, а майка ѝ изпаднаше от една криза в друга. Така че Марк се грижеше за децата, докато жена му отсъстваше от къщи. Тя му се обаждаше по три-четири пъти на ден и Марк изобщо не заподозря нищо, а и както му обясни Джанет впоследствие, то не бе станало светкавично, а постепенно. Всъщност жена му се бе влюбила в лекаря, който лекуваше майка ѝ. Бил страхотен, изключително добър, любезен и мил. И много ѝ помогнал. Вечеряли една нощ заедно, просто така, и всичко започнало оттогава.

Вече цяла година имала връзка с него и това направо я разкъсвало. Отначало мислела, че ще успее да се справи, че нещата ще отминат. Дори на няколко пъти се опитала да скъса с него. Но

разбрала, че двамата са родени един за друг. Връзката им била съдбовна и съкровена. Не можела да се откаже от Адам. Той се казваше Адам. Било все едно, че е пристрастена към дрога. Тогава Марк ѝ предложи терапия и семейна консултация, но тя отказа. Каза му, че ще се премести в Ню Йорк, за да види накъде ще тръгнат нещата. Нуждаела се от свобода, от въздух, от време, за да бъде честна и към двамата и да си даде сметка за всичко. Обаче веднага след като се пренесе в Ню Йорк, му съобщи, че иска развод, и го помоли да продаде къщата. Искаше половината от парите, за да си купи апартамент в Ню Йорк.

И ето че сега той стоеше в стаята, която само преди шест седмици бе тяхната спалня, и си мислеше за последния разговор, който бе имал с жена си. Никога досега не се бе чувствал толкова изоставен и самотен. Всичко, в което бе вярвал, на което бе разчитал и бе смятал, че притежава завинаги, повече не съществуваше. А най-страшното от всичко бе, че той не бе сторил нещо лошо, поне така си мислеше. Може би бе работил прекалено много. Не беше я извеждал на вечеря, на ресторант, не ѝ бе осигурявал развлечения достатъчно често. Но според него всичко си беше наред, животът им бе нормален, а и Джанет никога не се оплакваше.

Вторият най-ужасен ден в живота му, след деня, в който тя му каза, че го напуска, бе, когато съобщила на децата, че се разделят. Те веднага попитаха дали ще се разведат и Марк честно им отговори, че сам не знае. Едва сега си даваше сметка, че жена му бе взела решението си отдавна, още когато тръгна за Ню Йорк. Просто не бе искала да каже нито на децата, нито на него.

Децата плакаха много и по неизвестни причини дъщеря му Джесика го обвини, че за всичко е виновен той. За тях раздялата им нямаше смисъл. Всъщност на петнадесет и на тринадесет години тези неща наистина изглеждат безсмислени, но пък и те не знаеха всичко. Той поне бе наясно защо Джанет го напуска, независимо дали го заслужаваше или не. Знаеше за съществуването на другия, докато децата нямаха и представа. За тях раздялата на родителите им беше пълна мистерия, за която нямаше обяснение. Те никога не бяха виждали мама и татко да се карат, дори да спорят, защото това просто не се беше случвало. Може би веднъж — по повод как да украсят коледната елха, и още веднъж, когато Марк се ядоса, защото Джанет бе

ударил новата му кола. Но в края на краищата той ѝ се извини, каза, че всъщност е щастлив, че е пострадала колата, а съпругата му е жива и здрава. Марк беше добър човек, с него се живееше лесно, а и Джанет също бе сваяна.

Но смяташе Адам за много по-възбуждаващ от него. Така му беше казал. Бил на четиридесет и осем години, имал добра практика. Притежавал и яхта на Лонг Айленд и от четири години бил в Корпуса на мира. Водел интересен живот и имал страхотни приятели. Бил разведен, но нямал деца. Съпругата му била бездетна, но така и не се решили да си осиновят. И бил направо очарован от идеята да приеме нейните деца. Дори искаше още две, но това Джанет не сподели нито с Марк, нито с децата. Пък и те все още не знаеха нищо за съществуването на Адам в живота на майка им. Джанет смяташе да ги запознае, след като се установят в Ню Йорк и Марк силно се съмняваше, че изобщо има намерение да им каже, че е напуснала баща им заради Адам.

Всъщност Марк си знаеше, че е скучен. Той обичаше работата си и смяташе, че я върши добре, макар че едва ли беше нещо, което би могъл да обсъжда с жена си. Навремето тя искаше да специализира криминално право или да се занимава с детска престъпност, защото данъчното законодателство я отегчаваше до смърт. Двамата с Марк няколко пъти в седмицата играеха тенис, ходеха на кино, играеха на криеница с децата или излизаха на вечеря с приятели. Животът им беше обикновен, но удобен. Както на всички други хора. И сега изведнъж — край. Нищо вече не бе нито добро, нито удобно. Емоционалната болка, която изпитваше, се усещаше почти физически. Имаше чувството, че през последните пет седмици в стомаха му има забит нож. Беше започнал да ходи на психоаналитик по съвета на личния си лекар, на когото се бе обадил с молба да му предпише някакви приспивателни. Не можеше да спи. Животът му се бе превърнал в истински ад. Липсваха му Джанет, децата, домът. Липсваше му животът. Не бе успял дори да мигне и всичко си беше отишло. Изчезнало, отлетяло, стопило се... А сега и къщата.

— Готов ли си, Марк? — попита го агентът, като подаде глава през вратата.

Марк просто стоеше в празната стая и гледаше в пространството, а мислите му блуждаеха. Всичко бе като размито — и пространството,

и мислите му.

— Да, да — отвърна разсеяно и излезе от стаята, като ѝ хвърли последен поглед. Сякаш казваше сбогом на един изгубен свят или на стар приятел. Последва агента, който заключи вратата. Предаде му всички ключове. Парите бяха внесени в банка на негова сметка още същия следобед, а той бе обещал да прехвърли половината на Джанет. Бяха получили много добра цена. Но това нямаше никакво значение за него.

— Искаш ли да започна да ти търся нещо? — попита го агентът с надежда. — Имам предвид няколко малки къщи по хълмовете и едно истинско съкровище в Хенкок парк. А също и няколко прекрасни малки апартамента.

Февруари бе един от добрите месеци за продажби. Фойерверките и празничните наздравници от посрещането на Нова година вече бяха останали в миналото, а напролет на пазара се появяваха интересни предложения. Като знаеше какви добри пари взе от къщата, можеше да му предложи нещо наистина подходящо. Дори и половината щяха да стигнат. Пък и Марк имаше отлична работа и печелеше добре. Всъщност парите никога не са представлявали проблем за него. Никога.

— Много ми е добре на хотел — отвърна той и след като благодари, се мушна в мерцедеса си.

Агентът бе свършил работата си добре и без протакане. Почти му се искаше да не бе толкова експедитивен, дори предпочиташе да загуби сделката. Все още не беше готов. Сигурно трябваше да обсъди това с новия си психоаналитик. Какво каза, нов ли? Всъщност той никога преди не бе ходил на психоаналитик. Този му изглеждаше добър, но Марк не бе сигурен, че ще успее да му помогне. Кой изобщо можеше да му помогне? Може би щеше да разреши проблема със спането, но какво можеше да направи с всичко останало? Нямаше никакво значение какво си говорят на сеансите. Джанет и децата си бяха отишли, а без тях за Марк нямаше живот. Не искаше да живее така. Нуждаеше се от семейството си.

А ето че сега съпругата му принадлежеше на друг и децата му може би също щяха да харесат този друг повече от него. Това беше отвратителна, разяждаща мисъл. Никога досега не беше се чувствал толкова гадно. Толкова безпомощен, толкова загубен.

Марк се върна в офиса си около обяд. Продиктува няколко писма, прегледа няколко доклада. Същия ден имаше среща с партньорите си. Напоследък почти не се хранеше. За последните пет седмици бе свалил няколко килограма, а може би и повече. Единственото, което можеше да прави, бе да продължи да се движи. Да слага крак пред крак и да се опитва да не мисли. Всъщност мислеше през нощта, когато отново и отново всичко се завръщаше в спомените му. Чуваше думите, които му каза Джанет. Мислеше за децата и за това колко много плакаха. Обаждаше им се всяка вечер. Обеща им, че ще отиде да ги види след няколко седмици. За великденската ваканция смяташе да ги заведе на Карибските острови, а през лятото те щяха да му гостуват в Ел Ей, но засега нямаше къде да ги посрещне. Дори мисълта за това го караше да се чувства като болен.

Аби Браунщайн, негов партньор и приятел, го видя по-късно същия следобед и направо се изуми. Марк имаше вид на болен. Винаги бе изглеждал здрав, млад и атлетичен, винаги беше в отлично настроение и с енергия. Сега обаче изглеждаше сякаш някой близък беше умрял. Всъщност Марк се чувстваше точно така.

— Добре ли си? — попита го със съчувствие Аби.

— Аааа... добре съм — отвърна отнесено Марк.

Бе някак вцепенен, лицето му бе посивяло. Бе толкова изтощен и блед, че Аби искрено се разтревожи за него.

— Да не си болен? Отслабнал си.

Марк кимна и не отговори, но се почувства много глупаво. Защо да не реагира на загрижеността на Аби? Аби беше вторият човек, с когото би споделил бедите си. Първият беше психоаналитикът. Не му стигаше смелост да разкаже на някой друг. Беше му унизително, чувстваше се като някакъв загубеняк и се страхуваше какво ще си помислят и говорят хората за него. Искаше да обясни, но се разкъсваше между желанието да сподели и нуждата да скрие.

— Джанет си отиде — успя да промърмори, когато си тръгнаха заедно след срещата.

Беше почти шест часът. Не беше чул и половината от онова, което бяха говорили, и Аби бе забелязал това. Марк изглеждаше така, сякаш живееше в някакъв друг свят. В първия момент обаче Аби не разбра смисъла на казаното.

— Къде отиде, на пътешествие ли? — попита объркано той.

— Не, отиде си завинаги — обясни намръщено Марк. Но като го каза, почувства нещо като облекчение. — Преди три седмици. Премести се в Ню Йорк с децата. Аз току-що продадох къщата. Развеждаме се.

— О, съжалявам. Не очаквах да го чуя от теб — рече Аби искрено, защото наистина съжаляваше. Бедният човек, изглеждаше толкова разстроен. Но той беше все още млад. Можеше да си намери друга жена, може би дори щеше да има още деца. Беше красив мъж.

— Това наистина е лошо. Не знаех — действително не бе чул никакви клюки, въпреки че работеше доста с фирмата на Марк. Но обикновено разговорите им бяха по работа, за данъци или за клиенти, а не за личния им живот. — И къде живееш сега?

Беше му неловко и странно да го разпитва за тези неща.

— На хотел, малко по-надолу по тази улица. Истинска дупка е, но засега върши работа.

— Искаш ли да хапнем нещо? — жената на Аби го чакаше у тях, но Марк изглеждаше толкова нещастен, толкова самотен и така очевидно се нуждаеше от приятел, че счетоводителят реши да не го оставя сам.

Марк обаче се чувстваше прекалено изтощен, за да отиде някъде. Продажбата на къщата сякаш бе сложила последната точка. Сега вече нещата изглеждаха още по-зле, всъщност каквито си бяха наистина. Продажбата бе неопровержимото доказателство, че животът му с Джанет окончателно е приключил.

— Не, благодаря ти — Марк се опита да се усмихне. — Може би някой друг път.

— Ще ти се обадя по телефона — обеща Аби и си тръгна.

Не знаеше по чия вина беше разводът, но беше очевидно, че Марк е нещастен. А също така беше кристално ясно, че няма друга жена. Дали пък жена му не беше си намерила някой, помисли си Аби. Джанет беше страхотна мацка. Двамата изглеждаха щастливи — като най-обикновено американско семейство. Добрите приятни съседи от близката къща, с които играете покер и се събирате на барбекю. И двамата бяха руси, синеоки, а децата им сякаш бяха взети от картичка или плакат, рекламиращ американския начин на живот. Имаха вид на здрави фермери от Средния Запад, макар че и двамата бяха израснали в Ню Йорк. Бяха ходили на едни и същи училищни забави, но не се бяха

срещали, преди да отидат да учат право в Йейл. Господи, колко хубав беше животът им! И никога повече нямаше да бъде.

Марк остана в офиса и се занимава с книгата на бюрото си до осем часа, след което се прибра в хотела. Мислеше да си купи сандвич, но не чувстваше глад. Както обикновено. Беше обещал и на личния си лекар, и на психоаналитика, че ще се опита да се храни. Утре, зарече се пред себе си той. Единственото, което искаше, бе да се хвърли в леглото и да гледа телевизия. И евентуално да заспи, ако успее.

Когато влезе в стаята си в хотела, чу, че телефонът звъни. Обаждаше се Джесика, дъщеря му. Беше имала успешен ден в училище и бе получила отлична оценка. Тя бе във втори, курс в гимназията, но не харесваше новото си училище. Също и Джейсън, който бе в осми клас. И на него му бе трудно да се приспособи. Джейсън играеше футбол в отбора на училището, а Джесика хокей на трева. Каза му, че момчетата в Ню Йорк до един са тъпанари. И все още го обвиняваше за всичко. Не разбираше защо се развеждат с майка й.

Марк премълча, че къщата вече е продадена, не каза, че никога повече, няма да я видят. Само й обеща скоро да ги посети в Ню Йорк. Накрая й заръча да поздрави майка си. А след като затвори, седна на леглото, загледа, без да вижда телевизора и от очите му бавно закапаха мълчаливи мъжки сълзи.

ГЛАВА 3

Джими О'Конър беше тънък, но атлетичен и силен. Имаше широки рамене и здрави ръце. Играеше добре голф и тенис. Докато учеше в Харвард, бе в отбора по хоккей. Беше отличен спортист и все още бе такъв. И освен това беше страхотен пич. Бе завършил университета магистърска степен по психология, а докато следваше, работеше като доброволец в Уотс^[1].

На следващата година взе степен и по обществени науки, но не напусна Уотс. Сега беше на тридесет и три години. Харесваше живота и кариерата си и все още успяваше да отдели малко време за спорт. Беше организирал отбор по футбол и по софтбоул за децата, с които работеше. Занимаваше се с деца, подложени на домашно насилие. Преместваше ги от домовете, където ги биеха до смърт, изнасилваха и измъчваха, на безопасни места. Спасяваше хлапета с кървави рани, с изгаряния, пребити и със счупени кости. Със собствените си ръце ги качваше в колите на „Бърза помощ“ и ги придружаваше до болницата. И неведнъж ги бе прибирал у дома си, докато намери подходящ дом и добри хора, където да ги настани. Колегите, с които работеше, казваха, че има златно сърце.

Беше от класическия тъмен ирландски тип. Имаше остра черна коса, бяла кожа и огромни тъмни очи. Устните му излъчваха почти осезаема чувственост, а усмивката му можеше да зашемети всяка жена и да я свали от раз. Точно така беше станало и с Маги.

Маргарет Монаган. И двамата бяха от Бостън. Срецнаха се в Харвард и след като завършиха, се преместиха на Западния бряг. Живееха заедно от първата си година в университета. А преди шест години, след като обсъдиха всички плюсове и минуси и всеки сантиметър от пътя, който им предстоеше да извървят, двамата отидоха в гражданското и сключиха брак. Главно за да се отделият от родителите си и да бъдат напълно независими. Всъщност това не промени с нищо живота им, както се увериха сами. След което неохотно си признаха, че

да си женен е не само добре, а направо си е страхотно. Изобщо бракът се бе оказал едно добро начинание.

Маги беше една година по-малка от Джими и бе най-умната жена, която той познаваше. В целия свят нямаше друга като нея. Беше магистър по психология и смяташе да вземе докторска степен. Но не беше го решила окончателно. Също като Джими работеше с малтретирани деца. Дори искаше да осиновят цяло ято от тях, вместо да си роди свои собствени. Той беше единствено дете, а тя бе най-голямата от деветте деца в семейството на ирландски преселници. Родителите ѝ бяха родени в Каунти Корк, Ирландия, и бяха дошли в Бостън, преди да се роди Маги. Все още говореха със силен ирландски акцент, който тя имитираше много успешно. За разлика от тях предците на Джими бяха напуснали родината си преди четири поколения. Дори той беше далечен братовчед на семейство Кенеди. След като научи това, Маги безмилостно го закачаше и дразнеше, като го наричаше готиния братовчед. Но го правеше само когато бяха насаме. Запази информацията в тайна и я използваше единствено когато искаше да го изкара извън нерви. Джими я обичаше до полуда. Тя беше перфектна, остроумна, красива, умна, с буйна огненочервена коса, зелени очи и безброй лунички по лицето и тялото. Беше жената на неговите мечти и любовта на живота му. Нямаше нещо, което да не харесва у нея, с изключение може би само на факта, че не можеше да готви и изобщо не се притесняваше от това. Така че той се занимаваше с домакинството и се гордееше, че е превъзходен готвач.

Джими тъкмо опаковаше тенджерите и тиганите и ги прибираше в кашони, когато на вратата се позвъни. Беше домоуправителят на сградата, който си отключи и извика за поздрав, за да обяви присъствието си. Не обичаше да нахълтва така, но трябваше да покаже жилището на кандидат-наемателите.

Апартаментът във Венис Бийч, където живееха, беше малък. Двамата с Маги много го харесваха. Маги обожаваше да кара кънки по улиците, тук всички се придвижваха по този начин. И двамата обичаха брега и морето и вечер често се разхождаха там.

Джими пусна обявата преди седмица и смяташе до края на месеца да се изнесе. Не знаеше къде ще отиде. И не го интересуваше. Където и да е, само не тук.

Домоуправителят доведе една млада двойка, които обясниха, че са младоженци. Бяха облечени с джинси, пуловери и сандали и се сториха на Джими неприлично млади и невинни. Сигурно бяха на не повече от двадесет и две. Идваха от Средния Запад и току-що бяха завършили колеж. Страшно им харесваше в Ел Ей. Споделиха също, че Венис Бийч е прекрасно място, най-красивото, което са виждали в живота си.

Домоуправителят ги представи на Джими, той кимна и им стисна ръцете, след което се върна отново в кухнята да продължи с опаковането на приборите, докато те разглеждаха жилището. Беше маломерно, но с отлично разпределение. Имаше малка дневна, миниатюрна спалня, не по-голяма от размерите на едно легло, и баня, в която ако двама души искаха да се изкъпят, трябваше да си долепят гърбовете. И кухня, разбира се.

Всичко много им хареса, освен това не им трябвало много място, казаха младоженците.

Маги казваше същото и настояваше да плаща половината от наема. Беше упорита като муле за подобни неща. От деня, в който се бяха срещнали, двамата делеяха разходите си наполовина, дори и след като се ожениха. Тя категорично отказваше да харчи от парите на мъжа си.

— Нямам намерение да се превръщам в държанка, Джими О'Конър! — заявяваше безапелационно тя, имитирайки невъзможния акцент на родителите си, а огнената ѝ коса танцуваше като жива около лицето ѝ.

Той много искаше да си имат бебе. Копнееше за голяма къща, пълна с червенокоси хлапета. През последните шест месеца двамата обсъждаха дълго този въпрос, а Маги, освен това предложи да си осиновят някое детенце от нещастните хлапета, с които и двамата работеха. Искаше да осигури поне на едно от тях по-добър живот от оня, на който бяха обречени в родните си домове.

— Какво ще кажеш за шест плюс шест? — беше я попитал закачливо Джими. — Шест наши и шест осиновени. Много бих искал да знам кои ще обичаш повече? — е, не можеха да си позволят чак толкова много. Но често говореха за пет или шест.

— О, има газова печка! — възкликна с усмивка бъдещата наемателка, влизайки в кухнята. Беше хубаво момиче. Джими кимна

мълчаливо.

— Обичам да готвя — добави момичето.

Той би могъл да каже същото за себе си, но нямаше никакво желание да започва разговор с нея. Затова само кимна отново и продължи да прибира тенджерите и тиганите.

След пет минути младоженците си тръгнаха. Домоуправителят извика „довиждане“ от коридора и Джими чу как външната врата се хлопна. След секунда гласовете им се отдалечиха.

Дали щяха да вземат апартамента? — запита се той. Всъщност това нямаше никакво значение. Ако не го направеха тези, други щяха да дойдат. Все някой щеше да го наеме. Беше хубаво жилище, на добро място, сградата беше чиста и имаше прекрасен изглед към океана. Маги настояваше за изгледа, макар че това вдигаше наема и се отразяваше на бюджета им. Но според нея нямаше смисъл да живеят във Венис, ако не виждаха океана. Беше го изрекла отново със смешния си ирландски акцент. Тя обичаше да се шегува. В семейството ѝ всички говореха така, беше израснала с този говор и го имитираше много успешно. Освен това се забавляваше, когато го използваше. Понякога двамата излизаха, за да хапнат пица, и цялата вечер Маги се преструваше, че е ирландка. Всички се хващаха на въдицата. Знаеше също така шотландски и френски. И искаше да учи китайски, за да може да работи с децата на емигрантите от китайския квартал. Смяташе, че трябва да разговаря с тях на родния им език.

— Не е особено любезен — прошепна бъдещата наемателка.

Със съпруга ѝ се бяха консултирали в банята и бяха решили да наемат апартамента. Можеха да си позволят цената, хареса им изгледът. Хареса им дори това, че стаите са малки.

— Той е добър човек — защити го домоуправителят. Всички обичаха семейство О'Конър. — Но преживява тежък момент — добави предпазливо, чудейки се дали да им разкаже за трагедията. Всъщност те така или иначе щяха да научат истината от някой друг. Домоуправителят съжaliaваше, че Джими напуска, но го разбираше. Вероятно и той самият би постъпил по същия начин.

Новите квартиранти попитаха дали е бил принуден да си излезе, защото изглеждал нещастен и доста свиреп, докато прибирал покъщината си.

— Не, не е това причината. Той имаше прекрасна жена. Маги беше страхотно момиче, на тридесет и две години, с огнена коса и мозък като бръснач.

— Разделиха ли се? — попита наивно момичето, чувствайки малко повече симпатия към бедния Джими. В кухнята, докато подреждаше ножовете, той наистина приличаше на свиреп звяр, готов да скочи и да захапне натрапниците.

— Не, тя умря. Преди месец. Ужасна работа. Тумор в мозъка. Преди известно време получила главоболие. Решила, че е мигрена. Три месеца по-късно я взеха в болницата за изследвания — нали знаете, тестове, скенери и всичко, което е необходимо. Откриха тумор в мозъка, опитаха се да го оперират, но се оказал много голям. Бил се разпрострял навсякъде, било безнадеждно. Умря за два месеца. Мислех, че Джими също ще умре. Никога не съм виждал двама души толкова влюбени един в друг. Не спираха да се смеят, да си говорят и все се шегуваха. Миналата седмица ми съобщи, че ще освободи апартамента. Каза, че не може да остане повече. Че това го измъчва и убива. Страшна трагедия! Толкова ми е мъчно за него. Той наистина е добър човек — завърши разказа си домоуправителят, а очите му овлажняха.

— Ужасно! — прошепна момичето, в нейните очи също блеснаха сълзи. Покъртителна история. Бе забелязала в апартамента много снимки на двамата. Изглеждаха щастливи и влюбени. — Сигурно е било страшен удар за него!

— Маги беше много храбра жена. До последната седмица двамата излизаха на разходка. Той ѝ готвеше и я хранеше като дете. Един ден я занесе на ръце до брега, защото тя много обичаше да ходи там. Сигурно ще мине доста време, преди да се съвземе, ако изобщо някога успее. Никога няма да намери момиче като нея.

Домоуправителят, известен с мекото си сърце, заради което всички го обичаха, изтри очите си и ги поведе надолу.

Но всички още дълго мислиха за тъжната история на Джими О'Конър.

Надвечер домоуправителят пъкна под вратата бележка, в която съобщаваше, че младата двойка ще наеме апартамента. Джими трябваше да го освободи до три седмици.

Младият мъж седна на стола и загледа втрещено написаното. Вече нямаше връщане назад. Искаше да се махне оттук, но не знаеше къде да отиде. Беше му все едно къде ще живее. Нямаше никакво значение. Можеше да спи в спален чувал направо на улицата или под мостовете. Сигурно така хората ставаха бездомници и клошари. Може би защото в някой момент просто са загубвали всичко важно и стойностно в живота си и е преставало да им пука къде ще живеят. И дори дали изобщо ще живеят. Когато умря Маги, Джими дълго мисли за самоубийство. Просто щеше да пристъпи и да се гмурне в океана. Без звук, без обяснения, без писмо. Щеше да бъде страховтно облекчение. В деня, в който тя умря, той седна на брега и часове наред мисли само за това. И тогава сякаш я чу. Чу гласа ѝ с невъзможния ирландски акцент, който го развеселяваше. Дори лицето ѝ изникна пред него, докато му казваше, че е страхливец, че е предател. Че тя много ще се ядоса, ако направи това. Прибра се вкъщи късно през нощта и часове наред плака безутешно.

Същата нощ от Бостън пристигнаха роднините. Следващите два дни минаха някак по-леко и неусетно в суетнята около опелото и погребението. Джими отказа да я погребат в Бостън. Маги го бе помолила да остане при него в Калифорния. След като всички си заминаха, той остана сам. Нейните родители, братя и сестри бяха съсипани от смъртта ѝ. Но никой не бе така разбит и опустошен като него. Никой не осъзнаваше какво бе загубил той, какво бе означавала тя за него. Маги беше неговият живот и Джими знаеше с абсолютна сигурност, че никога вече няма да обича друга жена така, както бе обичал нея. Не можеше да я замени. Не можеше да приеме друга. Каква пародия на живот щеше да бъде това? Имитация. Изобщо имаше ли на света човек, който да прилича на нея? Човек с нейния огън, страст, ум, хумор и кураж? Тя бе най-храбрата жена на света. Дори не се страхуваше от смъртта, прие я като съдба. Джими беше човекът, който плачеше и молеше Бога да се смили, да промени присъдата. Толкова беше уплашен, ужасен, не можеше да си представи живота без нея. Бе немислимо, непоносимо, невъзможно.

И ето че нея вече я нямаше, а той все още беше тук. Един месец оттогава. Седмици. Дни. Часове. Безкрайни и самотни. Единственото,

което му оставаше, бе да преживее някак си остатък от живота. Може би насила, може би пълзейки.

Една седмица след смъртта на Маги Джими се върна на работа. Колегите му се отнасяха към него със съчувствие, като с болен. Той работеше до изнемога, но работата не му доставяше предишното удоволствие. В живота му нямаше дух, нямаше настроение, живец. Просто трябваше да открие начин да вдишва и издишва въздуха, да поставя единия си крак пред другия и да се движи, да се събужда всяка сутрин, без да знае поради каква причина и защо.

Част от него искаше да остане в апартамента завинаги. Но друга част не можеше да понесе да диша същия въздух, когато Маги я нямаше. Джими знаеше, че трябва да си върви. Това решение беше по-добро. Нямаше значение къде. Просто някъде.

Затова взе вестника, видя първата реклама на някаква агенция за недвижими имоти и позвъни. Там нямаше никой. Той остави името и телефона си и продължи да прибира вещите в кашони. Когато стигна до онази половина на гардероба, където бяха дрехите на Маги, едва не се строполи от острата болка, която прободеше сърцето му. Имаше чувството, че Майк Тайсън е влязъл внезапно в стаята и е забил убийствения си юмрук в корема му. Сякаш въздухът в гърдите му свърши, а кръвта блъскаше в главата му и искаше да пробие слепоочията. Джими стоеше пред отворения гардероб замаян. Можеше да почувства парфюма ѝ, да усети присъствието ѝ зад себе си. Имаше чувството, че Маги всеки миг ще се появи от съседната стая и ще го прегърне през раменете.

— Какво, по дяволите, да правя сега? — изрече на глас той и от очите му потекоха сълзи. Врълхлетялото го усещане беше толкова силно, че едва не го събори. Той се подпря на вратата.

— Хайде, Джими! Я се вземи в ръце и се стегни! — сякаш чу гласа на Маги. — Не може да се предадеш сега! — акцентът ѝ беше силен и смешен.

— Че защо да не мога? — ядоса се той.

Но знаеше, че няма да го направи. Маги не би позволила. Тя се бори до последния си дъх. Дори в деня на смъртта си стана, изкъпа се, подреди косата си и си сложи червило. Облече блузата, която той най-много обичаше. Маги не се предаваше никога. Тя беше истински боец.

— Аз не искам да се стягам! — извика Джими през сълзи.

Отговорът бе предназначен за гласа, който чуваше, и за лицето, което никога нямаше да види.

— Аз пък ти казвам — вдигай си задника и се захващай за работа! — отново чу гласа ѝ и изведнъж се разсмя, макар че по лицето му се стичаха сълзи.

— Добре, Маги, слушам — отвърна той, след което започна да вади роклите ѝ една по една и да ги сгъва внимателно в кутията, сякаш някой ден тя щеше да се върне, за да си ги вземе.

[1] Беден квартал в Лос Анжелис. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

В неделя Лиз се върна в „Имението“, за да се срещне с агента по недвижимо имущество. Беше изминал само ден след като Купър се съгласи да даде под наем къщичката на вратаря и крилото за гости и тя искаше да придвижи нещата колкото може по-бързо, преди да е променил решението си. С приходите от наемите щяха да закръпят за известно време положението. А тя искаше да направи за него всичко, което може, преди да си тръгне.

Беше определила срещата за единадесет часа и когато пристигна в „Имението“, Куп вече бе излязъл. Беше взел със себе си и Памела, двадесет и две годишната манекенка, с която спеше напоследък, за да закусят в хотел „Бевърли Хилс“, като ѝ обеща на следващия ден да я заведе на „Родео Драйв“^[1] да пазаруват.

Памела беше великолепен екземпляр от женски род, но нямаше какво да облече. Когато беше в леглото, това нямаше никакво значение, но не можеше да излиза с нея на обществени места и тя да изглежда като селянка. А да глези жените, беше едно от нещата, които Купър умееше да прави най-добре. Най-много обичаше да пазарува с тях и за тях. Аби сигурно щеше да получи удар, когато видеше сметката. Но това едва ли можеше да спре Купър. Той продължаваше да не се притеснява за парите. Беше обещал на Памела да я заведе в бутиците на „Тиодор“ и „Валентино“, на „Диор“ и „Фере“, изобщо навсякъде, където пожелае. Пазаруването вероятно щеше да излезе някъде около петдесет хиляди долара, а може би и повече. Особено ако спрат пред витрините на „Ван Клиф“ или „Картие“ и нещо хванеше окото му. А на Памела и през ум не ѝ минаваше да му попречи, като каже, че подобна щедрост е излишна. Е, това беше разбираемо. За едно двадесет и две годишно момиче от Оклахома да стигне до леглото и портфейла на Купър Уинслоу беше истински подарък от съдбата. Голямата печалба от лотарията, сбъдване на сънищата и мечтите. Щеше да се възползва, докато мястото ѝ бъде заето от следващата кукличка.

Такъв си беше Купър.

— Изненадана съм, че господин Уинслоу желае да пусне квартиранти в „Имението“, особено в крилото на основната сграда — агентът по недвижими имоти беше жена.

Лиз я въведе в къщата. Знаеше за неизбежните клюки, които щяха да тръгнат по адрес на Куп заради бъдещите наематели, и това никак не ѝ харесваше. Но беше необходимото зло, ако искаха да спасят положението. Всъщност можеха да разчитат само на милостта, която хората биха проявили при интерпретацията на тези действия. Обикновено подобни приказки съвсем не са любезни, особено когато става дума за звезди от калибъра на Купър — актьори и актриси или други подобни знаменитости. Това обаче беше част от шоуто. Неизбежните рискове на професията.

— Крилото за гости има отделен вход, така че наемателите няма да си пречат с господин Уинслоу. Може би дори изобщо няма да се срещнат. Той много пътува, така че едва ли ще забележи, че в къщата има други хора. В същото време те ще бъдат нещо като естествена защита, охрана. Когато наоколо се знае, че в къщата постоянно живеят хора... Нали разбирате. Е, сигурно ще възникнат клюки, ще започнат да шушукат... Но всъщност ще бъде полезно за него — това беше гледна точка, за която агентката не се беше сетила. Да, имаше смисъл в това, което казваше секретарката му, макар у нея да остана подозрението, че това не е основната причина. Че има и нещо друго, заради което се е решил на подобна стъпка.

Спомни си, че Купър Уинслоу не бе играл главна роля от години. Не можеше да се сети кой бе последният голям филм, в който го бе гледала, въпреки че звезда като него, където да се появеше, правеше впечатление и предизвикваше вълнение. Беше една от най-знаменитите и прочути легенди на Холивуд за всички времена. И ето че тази легенда бе готова да даде под наем част от собствеността си и сигурно щеше да получи добра цена. Имотът му бе може би единственият в страната, а дали не и в света, с подобно име и слава. А да имаш за хазаин известен и красив актьор, макар и често отсъстващ, си беше повече от престижно. Ако наемателите имаха късмет, може би щяха да успеят да го зърнат за кратко на тенис корта или край басейна. Агентката смяташе в рекламното съобщение, което щеше да публикува, да включи и тази примамлива перспектива, за да привлече вниманието на бъдещите квартиранти.

Лиз отвори вратата към крилото за гости, която изскърца, и тя се упрекна, че не бе наредила на прислугата да избърше праха и да почисти преди идването на агентката. Причината бе, че всъщност не бе имала никакво време. Бързаше да приключи с тази работа преди на Купър да му хрумне нещо друго и да се откаже. За нейно облекчение всичко изглеждаше подредено и съвсем прилично. Това бе най-хубавата част от къщата. Таваните бяха високи, както и в целия дом, а елегантните френски прозорци извеждаха направо на моравата. От едната страна се простираше прекрасна бяла каменна тераса, заобиколена с жив плет. По нея артистично бяха разпръснати антични мраморни пейки и масички, които Куп беше купил и донесъл преди години от Италия. Всекидневната беше обзаведена с изящни френски старинни мебели. До нея се намираше малък кабинет, който можеше да служи и за офис, а след като се изкачеше по късата извита стълба, човек попадеше в огромна по размери спалня, цялата облицована със светлосин сатен и огледала, в които се отразяваха мебели в стил арт деко^[2]. Купър ги бе донесъл специално от Франция.

В съседство на спалнята се помещаваше също толкова огромна баня, цялата от бял мрамор, и гардеробна, където имаше повече чекмеджета и отделения, отколкото бяха необходими за шестчленно семейство. За Куп обаче те бяха недостатъчни. От другата страна на всекидневната имаше две малки, но много приятни спални, обзаведени с мебели в английски стил, тапицирани с ярък кретон на цветя, и много антични предмети. И накрая, една прекрасна селска кухня с голяма дървена маса за хранене, за която агентката каза, че ѝ напомня на мебел от Прованс. Нямахме трапезария, но Лиз отбеляза, че всъщност няма и нужда от такава, след като всекидневната е толкова голяма, че в нея спокойно може да се разположи маса, или пък квартирантите да се хранят в кухнята, която беше приветлива, светла и уютна. Тук имаше още масивна френска печка, каменна камина в единия ъгъл и автентични старинни плочки по стените и пода. С една дума, това си беше един прекрасен апартамент на най-хубавото място в Бел Еър, с достъп до тенис корт и басейн.

— Колко ще искате за това? — очите на агентката святкаха от възбуда.

Никога досега не бе виждала толкова красиво жилище. Дори си представяше как някоя друга кинозвезда може да го наеме, просто за

престиж. Може би някой, който е дошъл временно в града, за да снима филм или да прекара зимата в Ел Ей. Фактът, че жилището бе обзаведено, щеше да бъде голям плюс. При това беше обзаведено прекрасно. След като се позабърше прахът и във вазите се сложат цветя, щеше да се превърне в прелестно местенце за живеене. Агентката много добре осъзнаваше това.

— Вие колко бихте предложили? — попита предпазливо Лиз.

Чувстваше се неуверена, а и нямаше опит. От доста отдавна не се беше занимавала с подобна дейност. Самата тя живееше в своя скромен апартамент повече от двадесет години.

— Поне десет хиляди долара на месец. Може и дванадесет. Ако клиентът е подходящ, ще вдигнем на петнадесет. Но в никакъв случай по-малко от десет.

Числата звучаха като музика в ушите на Лиз. Това щеше да осигури на Куп един постоянен и съвсем приличен доход всеки месец, ако успееш да скрият кредитните карти от него. Тя най-сериозно се безпокоеше за кашите, в които можеше да се забърка след нейното напускане, когато нямаше да има кой да го контролира, предпазва и дори заплашва, ако е необходимо. Не че бе успявала да упражнява кой знае какъв контрол над него, но поне му напомняше от време на време да не затъва в дълбокото.

Веднага след като заключи вратата на крилото за гости, Лиз поведе агентката към северния край на парка, където се намираше къщичката на вратаря, почти скрита от прекрасната градина, която я заобикаляше. Всъщност къщичката беше съвсем близо до главната порта, но бе така потънала в пищна зеленина, че човек оставаше с чувството, че това е съвсем отделен, самостоятелен имот. Беше кокетна, бяла, каменна постройка, по едната стена, на която се виеше лоза. Винаги бе напомняла на Лиз за типичната английска селска къща. Имаше някакво магическо излъчване, нещо приказно и вълшебно витаеше около нея. Вътре беше облицована с дърво, стените бяха от грубо издялани камъни. Беше пълна противоположност на елегантния френски интериор в крилото за гости. Интересен беше този преход от един свят в друг.

— О, Господи! Тук е прекрасно! — възкликна възхитено жената, след като минаха по алеята, от двете страни, на която растяха розови

храсти, отрупани с цвят, и влязоха вътре. — Къде съм попаднала! Сякаш съм в друг свят! Може би в приказка?

Стаите не бяха големи, но удобни, с дървени греди по таваните и тежки мебели в английски стил. Имаше внушителен кожен диван, който Купър бе закупил направо от истински английски клуб. В къщата цареше уют. Във всекидневната имаше голяма каменна камина, кухнята беше просторна, по стените ѝ висяха пълен комплект старинни медни съдове за готвене и тигани от всякакъв размер, а на горния етаж бяха разположени две средно големи спални, чиито стени бяха със строги раирани тапети, а мебелите — в стил „Крал Джордж“. Купър ги бе колекционирал известно време. Във всички стаи имаше красиви ръчно тъкани черги, а в малката елегантна трапезария, зад витрините на бюфета, се кипреше старинен сребърен сервиз за хранене.

Порцеланът беше от „Споде“. Всъщност цялата къщичка беше съвършен образец на типичен английски котидж и човек не можеше да си представи, че се намира в сърцето на Бел Еър. Където и да е другаде, но не и тук. Беше по-близо до тенис кортовете, но по-далеч от басейна, който всъщност бе точно зад крилото за гости. Така че всяко от жилищата притежаваше своите удобства, възможности и стил.

— Та това е просто идеалното място за всеки човек — заяви агентката с нескрито задоволство. — Лично аз бих живяла тук с удоволствие.

— И аз винаги съм си мислела същото — усмихна се в отговор Лиз.

Дори веднъж бе попитала Куп дали може да поживее в къщичката само един-два дни, но в крайна сметка се бе отказала.

Тук, също както в крилото за гости, беше заредено с всичко необходимо — чаршафи, спално бельо, хавлиени кърпи, сервизи и всички възможни съдове за готвене и сервиране. Всичко, което човек можеше да си представи и от което би имал нужда.

— За това мога да поискам също десет хиляди на месец — рече агентката, очарована. — Дори и повече. Малко е, но пък е толкова красиво и излъчва чар, на който едва ли някой би могъл да устои.

В действителност беше коренно различно като усещане и атмосфера от крилото за гости, където всичко бе много по-люксово и скъпо. Тук беше уютно. Миришеше на истински дом. В крилото за

гости таваните бяха по-високи, имаше повече стаи, а основната спалня, банята и кухнята бяха огромни. Тук всичко бе по-миниатюрно и не така импозантно, но носеше очарованието на нещо мило, интимно и родно.

И двете жилища бяха прекрасни и агентката бе абсолютно убедена, че много лесно ще намери подходящи наематели.

— Бих искала да дойда и да направя снимки още утре. Моля ви, не ги показвайте на други брокери. Първо ще проверя в запитванията кой търси обзаведени жилища под наем. Собственост като тази не се среща всеки ден, така че искам да намеря най-подходящите наематели за господин Уинслоу.

— Това би било чудесно. Той ще бъде доволен — тържествено я увери Лиз.

— Има ли някакви ограничения или забрани, които трябва да знам? — попита жената, като си нахвърли няколко кратки бележки относно размерите, обзавеждането, броя на стаите и удобствата.

— За да бъда откровена, ще ви кажа, че той не обича особено много децата и не иска нищо да бъде повредено. Не знам какви са чувствата му към кучетата. Всъщност мисля, че ако евентуалните наематели са почтени и си плащат навреме наема, няма да има никакви проблеми — не спомена обаче за желанието на Купър квартирантите да бъдат жени.

— Това за децата няма да го включим в обявата. Трябва да бъдем много внимателни. Може да се приеме като дискриминация — предупреди я агентката. — Но ще го имам предвид, когато търся кандидати. И двете жилища са красиви и изтънчени, съответно и наемът ще бъде голям. Десет хиляди не са по джоба на всеки. Така че това ще ни предпази от евентуални боклуци или престъпници.

Ако обаче някоя платежоспособна рок звезда решише да се нанесе тук, то тогава нямаше начин да не възникнат проблеми. Всички рок певци бяха ексцентрични, трудно предсказуеми и своенравни. Агентката винаги бе имала проблеми с тях, но всъщност кой ли ги нямаше.

Жената си отиде в ранния следобед, а Лиз се върна в своя дом, след като провери дали всичко в къщата е наред. Персоналът все още беше в шок, след като предишния ден Аби им връчи уведомителните писма за уволнение. Но като имаха предвид нередовното изплащане на

заплатите, всъщност не би трябвало да бъдат толкова изненадани. Лийвърмор обяви, че заминава за Монте Карло да работи за някакъв арабски шейх. Той го бе преследвал месеци наред, за да го привлече при себе си. И вчера, след като разбра, че остава без работа, Лийвърмор му се обади, за да потвърди, че приема. Не изглеждаше никак разстроен, че напуска Куп, а ако беше, то както обикновено не го показваше. Следващата седмица щеше да отлети за Южна Франция и неговото напускане щеше да бъде най-тежкият удар за Куп.

Късно следобед Купър се върна вкъщи с Памела. Бяха обядвали дълго, а сетне бяха седели край басейна на хотел „Бевърли Хилс“, бърбейки с приятели на Купър, всичките големи имена в Холивуд. Памела не можеше да повярва на очите и на ушите си, че е в компанията на такива знаменитости. Струваше ѝ се, че сънува, трябваше да се оципе няколко пъти, за да се увери, че не е сън. Беше толкова впечатлена, че не можеше дори да говори.

Половин час по-късно двамата вече бяха в леглото. До тях на малка масичка в сребърна купа за лед се изстудяваше шампанското. Готвачът им сервира вечерята върху табли и двамата гледаха на видео два от старите филми на Купър по нейно настояване. След това той я закара у тях, защото рано на другата сутрин имаше среща с треньора си и с лекаря, който му правеше акупунктура. И освен това винаги предпочиташе да спи сам. Дори в леглото му да бе най-прекрасната жена на света, тя му пречеше.

На следващата сутрин агентката приготви две папки с всички подробности за предлаганите жилища. Сетне вдигна телефона и се обади на няколко клиенти, за които знаеше, че търсят обзаведени и нестандартни жилища. Успя да си определи три срещи, за да покаже къщичката на вратаря на ергени, и още една, за да предложи крилото за гости на млада двойка, която току-що се бе пренесла в Ел Ей и в момента ремонтиреше къщата си, а ремонтът щеше да се проточи година, ако ли не и две. Малко след това телефонът ѝ иззвъня. Беше Джими.

Гласът му звучеше сериозно и спокойно. Обясни, че си търси жилище под наем. Нямахше претенции за местоположението, само да е нещо малко и лесно за поддържане и да има прилично обзаведена кухня. Откакто Маги беше умряла, изобщо не беше готвил, но осъзнаваше, че все някой ден ще се наложи да започне отново. Освен

спорта това беше единственото занимание, което истински го отпускате и успокояваше.

Мебелировката също не го интересуваше. Двамата с Маги имаха основните неща, но не бяха влюбени в нито едно от тях, така че той не се поколеба да остави всичко на склад. Дори смяташе, че в известен смисъл така ще бъде по-добре. Защото се страхуваше, че познатите вещи ще му напомнят непрекъснато за нея. За него щеше да бъде безболезнено, ако обзавеждането е различно. Дори го предпочиташе. Единствените спомени за Маги, която щеше да вземе със себе си, бяха снимките им. Всичко нейно — дрехи и предмети, беше подредил в кутии и прибрал, така че да не ги вижда всеки ден.

Агентката го попита дали има предпочитания към местоположението. Нямахте. Холивуд, Бевърли Хилс, центъра на града, Малибу, където и да е. Каза, че обича океана, но се сети, че и той ще му напомня за Маги. Всичко щеше да му напомня за нея. Трудно щеше да намери място, което да не му напомня.

А когато спомена, че няма претенции и относно цената, тя реши да пробва и му предложи къщичката на вратаря. Не му съобщи сумата, но описа подробно жилището и след моментно колебание той заяви, че би искал да го види. Определиха си среща за пет часа същия следобед. Накрая тя го попита къде работи и в коя част на града.

— Уотс — отвърна кратко Джими.

Каза го така, сякаш в това нямаше нищо необикновено, но агентката моментално настръхна. Кварталът имаше печална слава. Там живееха само бедняци и престъпници, утайката на обществото.

— О, разбирам — тя се зачуди дали не е афроамериканец, но не посмя да попита. Само че в главата ѝ вече се въртеше съмнението дали ще може да си позволи наема. — Имате ли достатъчно средства, господин О'Конър? Висока ли е заплата ви?

— Не съм — отвърна спокойно Джими и погледна часовника си. Трябваше да бърза за среща с едно семейство във връзка с двете им осиновени деца. — Ще се видим в пет часа.

Но агентката вече не бе убедена, че този човек е правилния избор. Никой, който работеше в Уотс, не би могъл да си позволи да наеме собствеността на Купър Уинслоу.

А когато се срещнаха, подозренията ѝ се потвърдиха и вече бе сигурна, че сделката няма да стане.

Джими пристигна с очуканата хонда, която бяха купили по настояване на Маги, макар че той искаше да вземат нещо по-шик, по-лъскаво и ново, когато тръгнаха за Калифорния. Беше се опитал да ѝ обясни, че щом ще живеят в Калифорния, трябва да имат и страхотна кола, но накрая се бе предал, както обикновено. Тя пак го бе убедила с неоспоримите си аргументи. Според нея щеше да бъде невъзможно да вършат работата си, която обичаха, ако карат скъпа кола, без значение, че купуването ѝ не беше никакъв проблем за Джими. Всъщност никой не знаеше, че той произлиза от много стар, при това баснословно богат род. Това беше добре пазена тайна дори и за най-близките им приятели.

Джими беше облечен в изгъркани джинси с протрити краища и дупка на коляното, избелял пуловер с емблемата на Харвард, който носеше вече повече от десет години, и смачкани стари ботуши. Но местата, които посещаваше във връзка с работата си, и семействата, при които ходеше, бяха такива. Бедни, измъчени и изстрадали, така че той не искаше да се различава от тях. Нито да ги стряска и плаши с външния си вид. Трябваше да бъде един от тях. Затова пък, в пълен контраст с облеклото, беше гладко избръснат, чист, интелигентен, очевидно добре образован и съвсем модно подстриган. Всъщност на пръв поглед представляваше интересна и странна смесица от противоречащи си елементи, което напълно обърка агентката.

— С какво се занимавате, господин О'Конър, ако не е тайна? — попита тя уж между другото, докато отключваше вратата на къщичката. Вече я бе показала три пъти днес следобед, но първият мъж реши, че е много малка за него, вторият — че е прекалено изолирана, а третият каза, че предпочита апартамент. Така че къщата все още беше свободна, макар жената да бе напълно убедена, че Джими не е човекът, който може да я наеме. Според нея това не беше по джоба му. Не бе за заплатата на един социален работник. Но все пак беше длъжна да му я покаже.

Когато двамата минаха през живия плет, тя дочу как той дълбоко въздъхна. Къщичката приличаше на истинска ирландска селска къща и му напомняше пътуванията, която бяха правили с Маги до старата им родина. В мига, в който влезе във всекидневната, Джими изпита чувството, че се намира в Ирландия или Англия. Беше идеална малка къща за ерген. Във въздуха витаеше непретенциозна, спокойна

атмосфера, усещането за нещо топло и познато. Бабината къща на село, където си играл като дете. Ябълките и дюлите на тавана, скринът с дантелените покривки, килерът, пълнен с буркани със сладко, скърцащата стара люлка, вързана на ореха. Тази къща напомняше за всичко това. Възкресяваше спомените от детството.

Когато влезе в кухнята, беше направо очарован. Спалните също му харесаха. Но онова, което най-много му допадна, беше усещането, че е някъде извън града, в провинцията. За разлика от мъжете, с които се бе срещала днес следобед, този изглежда обичаше самотата, помисли си агентката. Подхождаше на настроението му.

— Жена ви ще иска ли също да я види? — попита тя, опитвайки се по този начин деликатно да разбере дали е женен.

Беше истински красавец, имаше страхотно телосложение и очевидно бе във великолепна форма. Докато гледаше пуловера му, тя все пак се запита дали наистина е завършил Харвард, или го е купил от някой магазин за дрехи втора употреба.

— Не, тя... — той се опита да отговори на въпроса, но се отказа. — Аз съм... Аз ще живея тук сам — все още не можеше да произнесе думата *вдовец*. Всеки път, когато я помисляше, тя сякаш разсичаше сърцето му на две. А *самотен* му звучеше смешно и надуто, и беше нечестно. Понякога му се искаше да каже, че е женен, защото така се чувстваше. Сигурно все още щеше да носи венчалния си пръстен, ако имаше такъв. Но Маги така и никога не му подари пръстен, а оня, който той сложи на пръста ѝ, беше погребан заедно с нея.

— Харесва ми — каза тихо Джими, като мина отново из стаите.

Жилището беше малко по-голямо, отколкото си бе представял, и според него излишно тежкарско, но пък би могъл да покани някой колега след работа да му гостува или пък да поработи в градината, да окастри храстите и да покопае.

Можеше да намери много оправдания и да изтъкне много причини, ако решеше да го наеме, но най-важното бе, че ако Маги беше жива, щеше да хареса тази къща. Това бе точно нейният стил. Това беше нейното място, макар че сигурно никога не би се съгласила да живеят тук, защото нямаше да може да отделя толкова пари от заплатата си, за да плаща своята част от наема. Това го накара да се усмихне. Чувстваше се изкушен да я наеме. Но реши да не избързва.

Искаше да преспи тази нощ и да остави решението да узрее. Затова обеща на агентката да ѝ се обади на другия ден.

— Бих искал да си помисля — обясни Джими, когато се разделиха.

Агентката беше готова да се закълне, че това е просто поредното извинение. Беше сто процента сигурна, че никога повече няма нито да види, нито да чуе този човек. От колата, дрехите и работата му си бе направила извода, че не е в състояние да плаща наема. Но изглеждаше приятен и ѝ вдъхваше някаква необяснима жал. Всъщност човек никога не знаеше с кого ще сключи сделка и от кой храст ще изскочи заекът. Беше работила достатъчно дълго в този бизнес, за да знае този урок много добре. Понякога хората, които имаха вид на богати, влиятелни и с добро положение в обществото, се оказваха парвенюта или въздух под налягане. А онези, които изглеждаха не особено добре финансово или направо бедни, се оказваха наследници на огромни състояния. Жената бе научила това отдавна, затова се държа много мило и любезно с Джими.

Докато караше към дома си, той дълго мисли за къщичката. Беше прекрасно и тихо местенце и изглеждаше така отдалечена от света, изпълнена с тишина и спокойствие. Щеше да му хареса много да живее там с Маги. Зачуди се дали тази мисъл щеше да го преследва. Всъщност знаеше, че никъде на света няма място, където да се скрие от скръбта.

Когато се върна вкъщи, продължи да опакова вещите си, за да се разсее. Апартаментът вече беше почти празен. После направи супа, сипа си една купичка и седна мълчаливо на прозореца.

Почти цяла нощ не можа да заспи. Остана буден, мислеше за Маги и за това какво би го посъветвала тя. Първоначално беше решил да наеме апартамент някъде в покрайнините на Уотс, което със сигурност би било добре от практична гледна точка, а опасностите, които криеше кварталът, изобщо не го плашеха. Или може би някакъв най-обикновен апартамент в самия град. Но докато лежеше в кревата тази нощ, не спря да мисли за малката къщичка. Можеше да си я позволи и знаеше, че Маги щеше да я хареса. За пръв път през ума му мина мисълта, че може би трябва да направи нещо за себе си.

Освен това му хрумна, че ако работи доброволно като градинар, може да намали наема. Пък и кухнята, всекидневната с камината и

градината му бяха допаднали много.

Едва дочака да съмне. В осем сутринта се обади на агентката по недвижими имоти още докато се бръснеше.

— Взимам я — заяви и се усмихна на себе си, когато го изрече.

От седмици наред това бе първата му усмивка, но наистина беше развълнуван. Според него къщата беше идеална.

— Вземате я? — гласът на жената бе изпълнен с недоверие и изненада. Тя беше сигурна, че няма да го чуе никога повече и дори се зачуди дали е разбрал добре цената, която му бе казала.

— Това са десет хиляди долара на месец, господин О'Конър. Сумата не е ли проблем за вас?

Не ѝ даде сърце да каже по-висока цена, пък и бе започнала да се съмнява, че изобщо ще може да я даде под наем на някого. Тя не беше за всеки, беше специална. И не всеки желаше да живее в изолация, но на този мъж сякаш точно това му харесваше най-много.

— Да, да. Няма проблем. Всичко е наред — увери я той. — Трябва ли да ви напиша чек, или да направя депозитна вноска, за да сте сигурна? — сега вече, след като бе взел решението, Джими не искаше да изпусне сделката.

— Ами... Не... Аз... Ще трябва първо да направя справка и да получа референции от банката ви.

Знаеше, че това може би ще го обиди, но според закона трябваше да го стори, без значение колко подходящ или неподходящ изглежда кандидатът.

— Разбирате ли, не искам да я загубя, ако междувременно се появи някой друг кандидат — беше разтревожен. Вече не се отнасяше небрежно към живота си. Напоследък бе забелязал, че много бързо се изнервя, особено за неща, за които преди дори не се беше замислял. Тогава Маги правеше това вместо него. Сега трябваше да се оправя сам.

— Не се безпокойте. Ще я запазя за вас, моля ви. Вие сте пръв и имате предимство.

— Колко време ще отнеме справката и референцията?

— Не повече от няколко дни. Банките са малко бавни с кредитните чекове напоследък.

— Почакайте! Защо не се обадите на моя банкир? — Джими продиктува името на шефа на частната банка „Банк оф Америка“. —

Той може би ще успее да задвижи нещата, за да стане по-бързо.

По принцип беше дискретен и не парадираше с богатството си, но знаеше със сигурност, че ако тя се обади на този човек, нещата щяха да бъдат улеснени. Нямаше проблеми да получи кредит от тази банка, всъщност никога не бе имал, с която и да е банка.

— Ще се радвам да ви помогна, господин О'Конър. Бихте ли ми дали телефон, на който да ви намеря още днес?

Продиктува ѝ телефона в офиса си и я помоли да остави съобщение на секретаря, ако го няма, и обеща да ѝ се обади веднага щом има възможност.

— Всъщност ще бъда там цялата сутрин — имаше една камара писмена работа, която го чакаше на бюрото.

В десет часа тя позвъни. Чекът за кредита бе пристигнал на минутата, така както предполагаше Джими.

Агентката се бе обадила на шефа на банката и в мига, в който произнесе името на Джими, човекът отсреща отговори, че няма никакъв проблем. Кредитните позиции на господин О'Конър били отлични. Разбира се, не можели да разкрият баланса му, но веднага щели да отпуснат сумата, която иска. Всичко, което можел да ѝ съобщи, бе, че господин О'Конър е от най-висшия кръг клиенти на банката.

— Къща ли ще си купува? — любопитства банкерът.

Надяваше се да е така. След трагедията, сполетяла Джими, това би могло да бъде добър знак. Всъщност, ако искаше, той можеше да купи цялото „Имение“. Но банкерът не спомена това на агентката.

— Не, само взема под наем къщичката на вратаря. Тя е доста скъпа — отвърна жената, опитвайки се да възприеме чутото и да се убеди, че е разбрала правилно. — Десет хиляди на месец. Искаме първия и последния наем предварително, а също и двадесет и пет хиляди долара депозит — мъжът още веднъж я увери, че няма никакъв проблем. Това възбуди интереса ѝ и в изблик на любопитство тя не се съдържа и го попита: — Но кой е той?

— Точно този, който казва, че е. Джеймс Томас О'Конър. Един от нашите най-солидни клиенти — това беше всичко, което научи от банкера. Затова беше още по-силно заинтригувана.

— Извинете ме. Бях объркана, защото като социален работник той, нали разбирате... Доста необичайно е човек с неговия статут да

плаща такъв огромен наем.

— Аз бих казал само, че светът щеше да е по-добър, ако имаше повече хора като него. Нещо друго, което искате да знаете?

— Не. Може ли да ми изпратите писмото с референциите по факса?

— Няма проблем. Желаете ли ние да издадем чека от негово име, или предпочитате той да го направи?

— Ще го попитам — отвърна жената, осъзнавайки, че току-що беше направила голяма сделка. Беше дала къщата на Купър Уинслоу под наем.

Веднага се обади на Джими, съобщи му добрите новини, а също и че може да получи ключовете веднага, когато пожелае. Той обеща да пусне чека не по-късно от обяд и обясни, че би желал да се пренесе през следващата седмица. Тогавя трябваше да освободи апартамента, в който живееше в момента. Искаше да го задържи колкото може по-дълго в памет на Маги, но неочаквано почувства копнеж и вълнение, свързани с къщичката. А освен това знаеше, че където и да отиде, Маги винаги ще бъде с него.

— Надявам се, че ще бъдете много щастлив там, господин О'Конър. Жилището е истинско съкровище. И съм сигурна, че ще ви бъде приятно да се запознаете с господин Уинслоу.

Джими затвори телефона и се разсмя с глас. Просто си представи какво би казала Маги с невероятния си ирландски акцент за това, че хазаинът му е кинозвезда.

Но вече бе решил, че трябва да направи нещо наистина лудо. И някак си дълбоко в най-съкровеното кътче на сърцето си имаше увереността, че Маги не само би одобрила действията му. Тя би се влюбила в къщичката.

[1] Улица с луксозни магазини в Лос Анжелис. — Б.пр. ↑

[2] Стил в изкуството и архитектурата от края на 19 век. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 5

Марк прекара поредната си кошмарна нощ почти без сън. На следващата сутрин отиде в офиса си и веднага след пристигането му телефонът започна да звъни. Беше Аби Браунщайн.

— Ужасно съжалявам за онова, което ти се е случило — рече Аби, изпълнен със съчувствие. Беше мислил цяла нощ за Марк. И неочаквано се бе сетил да го попита дали не търси апартамент. Не можеше да живее все на хотел, я! — Снощи ми дойде една съвсем луда идея. Не знам дали си търсиш жилище, нито от какво точно имаш нужда, но изникна една необикновена възможност. Един от моите клиенти дава под наем крилото си за гости. Купър Уинслоу, кинозвездата. Затънал е в дългове, но това между нас да си остане. Има фантастична къща в Бел Еър. Дава под наем къщичката на вратаря и крилото за гости. Вчера излезе обявата, така че сигурно все още не са заети. Просто си помислих, че може да ти хареса. Сигурно е страхотно човек да живее в Бел Еър. Мястото е фантастично, все едно че си в провинцията.

— Не съм мислил по този въпрос — отвърна честно Марк.

Наистина все още не беше готов да си потърси жилище, макар че да живее човек в „Имението“ на Купър Уинслоу сигурно би било невероятно преживяване. А за децата, когато дойдат да го посетят, би било фантастично.

— Ако искаш, мога да те взема на обяд и да те закарам да го видиш. Без каквито и да е ангажменти, просто на разходка. Страхотно местенце е ти казвам! Има тенис кортове, плувен басейн, четиринадесет акра градина и всичко това в центъра на града.

— Ще ми бъде приятно да го видя — отвърна учтиво Марк.

Не искаше да бъде груб с Аби, но нямаше никакво настроение да си търси апартамент, пък бил той и собственост на прочутия Купър Уинслоу.

От друга страна, все някой ден трябваше да го стори дори само заради доброто на децата. Не можеше да ги посрещне през ваканцията

в хотел.

— Ще те взема в дванадесет и половина. Ще се обадя на агентката по недвижимо имущество и ще се срещнем там. Скъпичко е, но мисля, че ти можеш да си го позволиш — Аби се усмихна, защото знаеше, че Марк е един от най-скъпо платените партньори във фирмата. Данъчното законодателство не е най-вълнуващата работа, но затова пък е изключително доходоносна, макар че при Марк никога нищо не бе на показ. Той караше мерцедес наистина, но не последен модел, и не харчеше с широка ръка. Беше по-скоро скромен човек.

През часовете до обяд Марк забрави за предложението на Аби. Да ходи да гледа собствеността на Купър Уинслоу му звучеше безсмислено, но щеше да го направи главно от любезност към Аби, а и освен това нямаше какво друго да прави в обедната си почивка. Сега, когато почти не се хранеше, имаше повече свободно време. Дрехите вече висяха по него като на закачалка.

Аби пристигна в офиса точно навреме и каза на Марк, че агентката ще ги чака в „Имението“ след петнадесет минути. През целия път двамата си говореха за данъчното законодателство, в което очевидно имаше дупки и пропуски, които ги интересуваха. Марк бе така увлечен в разговора, че на лицето му се изписа огромна изненада, когато стигнаха до голямата порта от ковано желязо с изящни орнаменти. „Имението“ имаше много внушителен главен вход. Аби знаеше кода, така че отвори вратата, и те продължиха с колата по алеята, която се виеше сред дърветата. Сякаш минаваха през райската градина. Ако тя съществуваше, сигурно би приличала на тази тук.

Когато видя къщата, Марк подсвирна и се разсмя с глас. Никога не беше си представял, че може да живее в къща като тази. Тя приличаше повече на дворец.

— Господи! Той наистина ли живее тук? — имаше мраморни стълбища, колони и огромен фонтан, който му напомни за площад „Конкорд“ в Париж.

— Била е построена за Вера Харпър. Уинслоу я купи преди четиридесет години. Струваше му цяло състояние.

— Представям си! И колко души персонал работят тук?

— В момента около дванадесет. След две седмици ще има една прислужница в къщата и трима градинари. Сега са осем. Уинслоу нарича това „твоята гнусна политика по съкращаване на разходите“ и

никак не му харесва. Направо не може да ме понася. Сега го карам да продаде колите си, така че, ако имаш нужда от ролс-ройс или бентли, мога да те уредя. Купър е интересен човек, голям прахосник. Харчи всичко, което спечели. Не обичам да го признавам, но всичко тук му подхожда. В момента сме сключили нещо като примирие.

Аби беше всичко, което Купър не беше — практичен, икономичен, скромн, пестелив. Той не притежаваше дори намек от елeгантността или стила на Куп, но беше много по-състрадателен, отколкото Купър подозираше. Затова бе довел Марк да разгледа къщата. Чувстваше жал към него и искаше да му помогне, доколкото може.

Той самият никога не бе виждал крилото за гости. Лиз му бе казвала, че е неопиcуемо красиво и си заслужава да се види. И беше права.

Марк подсвирна от възхищение, когато агентката ги въведе вътре. Гледаше с удивление високите тавани. Разходи се из всекидневната, сетне с удоволствие пристъпи и излезе през френските прозорци. Градината наистина беше красива като райската. Имаше чувството, че се намира в старинен френски замък. А мебелите бяха толкова изящни! Кухнята беше малко старомодна, но за него това не бе от значение. Затова пък, както изтъкна и агентката, беше топла и уютна. Накрая беше направо зашеметен от грандиозността на спалнята. Едва ли би избрал син сатен за своята собствена спалня, но стаята наистина беше впечатляваща.

А за една година, през която щеше да се чуди какво да прави с живота си занапред, това жилище би било добро решение. Околностите бяха абсолютно безопасни и защитени, направо супер за децата му. Къщата наистина си заслужаваше. Всъщност той бе мислил дали да не се пренесе в Ню Йорк, за да е по-близо до Джесика и Джейсън, но не искаше да притеснява Джанет, пък и имаше много клиенти тук, които разчитаха на него. Марк не искаше обаче да вземе прибързано решение. Ако имаше къде да живее, сигурно щеше да се откаже да мисли по въпроса. Но сега... Отново щеше да има дом, макар и не негов собствен. Жилището беше много по-удобно и не така депресиращо, както хотелската стая, където лежеше буден по цели нощи и слушаше как съседите пускат водата в тоалетната и бльскат вратите.

— Наистина е хубаво — усмихна се той на Аби и се почувства като простодушен провинциалист.

Не беше си представял, че на света има хора, които живеят в подобен разкош. В къщи като тази и по този начин. Собственият му дом беше удобен и добре обзаведен, но това тук приличаше повече на декор от филм. Ако не друго, то сигурно би било весело, забавно и дори смешно да живее сред подобно великолепие. Имаше чувството, че и на децата ще им хареса много, когато дойдат на гости, особено тенис кортовете и басейна.

— Радвам се, че ме доведе — усмихна се още веднъж с благодарност Марк на Аби.

— Мислих цяла нощ и реших, че нищо няма да ти струва да го видиш. Не може да живееш вечно на хотел — Марк беше дал всички мебели на Джанет, така че фактът, че жилището е обзаведено, беше само плюс. Освен това бе изключително красиво. Изобщо, откъдето и да го погледнеш, беше идеалното решение.

— И колко струва това удоволствие? — попита накрая той.

— Десет хиляди на месец — отвърна агентката, без да й мигне окото. — Но друго подобно няма да намерите никъде. Много хора биха платили десет пъти повече, само за да го имат. „Имението“ е уникална собственост, както сам виждате. Крилото за гости също. Тази сутрин намерих наемател и за къщичката на вратаря. Един много приятен млад мъж.

— Наистина ли? — попита с интерес Аби. — И кой е той? Някой, за когото вече сме чували? — той познаваше почти всички знаменитости и кинозвезди, защото му бяха клиенти и приятели на Куп.

— Всъщност не. Поне така мисля. Той е социален работник — рече тя с известно предизвикателство и Аби я загледа въпросително.

— И как ще си плаща наема? — като счетоводител на Куп първата му работа бе да зададе точно този въпрос. Не им трябваше човек, който не може да си плаща задълженията навреме. Само това липсваше!

— Сигурно ще може. Шефът на „Банк оф Америка“ ме увери, че е един от най-солидните им клиенти. В потвърждение на думите му, десет минути след като затворих телефона, получих факс от него, а квартирантът ми изпрати чек за първия и последния наем, както и

депозитната вноска. След това излязох, за да дойда тук. Тази вечер ще му изпратя договора. Той живее във Венис Бийч.

— Интересно — промърмори Аби и отново обърна цялото си внимание към Марк, който разглеждаше гардеробите.

Имаше повече, отколкото му бяха необходими. Не можеше да ги напълни със своите скромни костюми и ризи. Но най-много му харесаха двете малки спални, които бяха много подходящи за децата, и отново си помисли колко щеше да им бъде удобно тук. Беше елегантно и красиво, но и достатъчно комфортно. И всичко бе направено с много вкус и мярка.

Марк обмисляше наема, докато се оглеждаше, макар да знаеше, че може да го плаща. Просто не беше сигурен дали иска да харчи толкова много пари. Ако го стореше, щеше да е първото неразумно нещо, което да направи за себе си през целия си съзнателен живот досега, но пък може би беше време и той да извърши нещо лудо и неразумно. Джанет бе го направила. Беше скочила, без да се замисли, от семейното ложе в прегръдките на друг мъж. А той щеше само да вземе под наем един луксозен и много скъп апартамент за една година. Но пък какъв апартамент! Щеше да се наслаждава на живота си тук. Дори може би щеше отново да започне да спи нощем, сред тази райска тишина и мир. Щеше да плува в басейна, когато се върне от работа, или да играе тенис, ако успее да си намери партньор. Не можеше да си представи, че ще покани Купър Уинслоу да играят заедно.

— Той всъщност живее ли изобщо тук? — попита Марк с любопитство.

— Обикновено пътува. Точно затова иска наематели, хора, които ще живеят постоянно тук, не само прислугата — беше част от истината и Аби веднага се досети, че най-вероятно Лиз е наговорила всичко това. Тя винаги беше дипломатична и готова да защити с всички възможни средства репутацията на Куп. Аби не искаше да признае пред агентката, че само след две седмици тук няма да има никаква прислуга.

— Има смисъл — съгласи се Марк. — Постоянното присъствие на хора е най-добрата охрана на собствеността — но той вече знаеше за финансовите затруднения на Купър от счетоводителя. Двамата често си споделяха подобна информация за клиентите си.

— Женен ли сте, господин Фридман? — попита учтиво агентката.

Искаше да бъде сигурна, че няма десет деца, което и без това изглеждаше неправдоподобно. А фактът, че личният счетоводител на Купър го бе довел, означаваше, че няма да има нужда от дълго проучване. Човекът със сигурност беше платежоспособен, а това улесняваше всички заинтересовани страни.

— Ами... аз... Не. В процес на развод съм — думите почти го шокираха. Не очакваше от себе си да ги произнесе.

— Децата ви с вас ли живеят?

— Не, те са в Ню Йорк, при жена ми — при тези думи сърцето му се сви. — Имам намерение да ги навещавам често, доколкото ми е възможно. Тук биха могли да дойдат само през ваканциите. Вие знаете какви са децата, искат да бъдат по-близо до приятелите си. Ще бъде щастлив, ако поне веднъж в годината идват при мен — отвърна тъжно той.

Но агентката остана доволна от отговора му, особено след предупреждението на Лиз, че Куп не обича деца и не би искал наемателите му да имат такива. Този мъж беше идеалният кандидат — самотен, с деца, които не живеят в същия град и рядко ще идват да го посещават. Човек не можеше да иска нищо повече. И със сигурност беше платежоспособен, щом Аби Браунщайн го бе довел.

В мига, в който всички се върнаха обратно в дневната, Марк каза:

— Вземам го.

Дори Аби изглеждаше изненадан, но Марк сияеше от задоволство, а агентката бе особено доволна, защото бе успяла само за два дни да намери наематели на Купър, при това на отлични цени. Според нея десетте хиляди бяха добра сума за онова, което получаваха. А Лиз бе казала, че Куп ще бъде доволен, ако получи подобна цена. И тя не се опита да надува наема и да вземе повече.

Марк изглеждаше ентусиазиран и щастлив. Дори вече нямаше търпение да напусне хотела и да се пренесе. Агентката го уведоми, че може да се нанесе след няколко дни, веднага след като чекът за кредита бъде попълнен, получен и осребрен. Тогава щеше да му връчи ключовете. Лиз бе обещала, че двете жилища ще бъдат основно почистени и приготвени за бъдещите си обитатели.

— Мисля, че бих могъл да се пренеса още тази седмица — отвърна той, очевидно доволен, когато си стиснаха ръцете за сделката, и благодари сърдечно на Аби, че го е довел.

— Оказа се много по-лесно и резултатно, отколкото очаквах. А и бързо — усмихна се Аби, също доволен, че е помогнал на приятеля си. Беше очаквал от страна на Марк съмнения, колебания, отчаяние и доста повече време, за да вземе решение.

— Това вероятно е най-лудото нещо, което някога съм правил. Но може би и аз се нуждая от малко лудост веднъж в живота си — оправда се Марк. Винаги се бе държал сериозно, отговорно, обмисляше и пресмяташе всичко по сто пъти. Сега дори си помисли, че може би причината да загуби жена си е, че другият мъж вероятно е бил по-вълнуващ и интересен от него в постъпките и поведението си. — Благодаря ти, Аби. Мястото ми хареса, а мисля, че и децата ще се влюбят в него. Сигурен съм, че ще се забавляваме страхотно тук.

— За теб определено ще бъде добре — рече състрадателно Аби.

Същата вечер Марк се обади на Джесика и Джейсън в Ню Йорк и им каза какво е направил.

— И кой е той? — попита момчето. Беше в пълно неведение относно артисти и звезди на киното. Интересуваше се само от футбол. Другото бяха женски работи.

— Един старец, който е играл в киното, когато мама и татко са били още деца — обясни компетентно Джесика.

— Браво, момичето ми! Точно така — отвърна доволно Марк. — Но най-важното е, че къщата наистина е разкошна. Ще имаме цялото крило само за нас, прекрасна градина, тенис корт и басейн. Мисля, че ще бъде страхотно, когато дойдете.

— Липсва ми старата ни къща — отвърна тъжно Джейсън.

— Мразя новото училище — добави Джесика. — Всички момичета са фукли и фръцли, а момчетата са глупаци.

— Дай им време — отвърна дипломатично баща ѝ. Идеята бракът му да завърши по този начин и децата му да се прехвърлят да живеят в Ню Йорк не беше негова. Но той не искаше да обвинява открито майка им. Предпочиташе да предпази всички от враждебността, която можеше да се породя. Според него така беше по-добре за децата. — На всеки му трябва време да свикне с новото, било то ново училище или нов град. А и аз се надявам скоро да се видим —

щеше да лети за Ню Йорк в събота, в края на февруари. Беше направил резервация в Сейнт Бартс за пролетната ваканция през март. Смяташе да наеме малка яхта и да направят пътешествие из Карибско море. Постара се тонът му да не се промени, когато попита: — Как е мама?

— Добре, непрекъснато излиза — обясни Джейсън, но никой не каза нито дума за съществуването на мъж.

Марк беше сигурен, че Джанет все още не ги е запознала с него. Явно очакваше нещата сами да се подредят. Бяха там само от три седмици, е, почти четири. Не беше много време, макар че на него му се струваше, че е минала цяла вечност.

— Защо не можем да запазим старата си къща? — попита Джесика нещастно и когато ѝ каза, че вече е продадена, двамата с Джейсън се разплакаха.

Беше поредният разговор, който завърши тъжно. Вече бяха водили много такива. Джесика през цялото време търсеше кого да обвини и естествено недоволството ѝ бе насочено към баща ѝ. Изобщо не можеше да си представи, че всъщност майка ѝ иска развода. Марк пък не желаше да ѝ го казва. Очакваше Джанет да си поеме отговорността, след като бе сгазила лука, но тя не го правеше. Просто бе казала на децата, че между нея и баща им нещата не вървят, което беше чиста лъжа. Нещата си бяха наред и си вървяха, при това много добре, до момента, в който се появи Адам. Марк се чудеше как ли щеше да го представи на децата — дали като някой, когото току-що е срещнала? Може би щяха да минат години преди те да узнаят истината, ако изобщо я узнаеха, а това го потискаше и депресираше. Неговите деца щяха цял живот да го обвиняват заради развода. А един от най-големите му страхове бе, че те може да харесат Адам повече от него и да го забравят, така както бе направила майка им. Той бе на три хиляди мили далеч от тях и не можеше да ги вижда толкова често, колкото искаше. Нямаше търпение и сили да дочака ваканцията в Сейнт Бартс. Беше избрал този курорт, защото смяташе, че ще бъде удоволствие за всички, за него също.

Марк обеща да им се обади на другия ден, както винаги. Същата вечер остави съобщение в хотела, че ще напусне до края на седмицата. Не можеше да чака, нямаше търпение. Харесваше му това ново приключение. Беше първото интересно и вълнуващо нещо, което му се случваше, откакто Джанет го сюрпризира така неочаквано със

съсипващите си новини. През последните пет седмици бе живял в шок, правеше всичко на автопилот. Движеше се, говореше с хората, лягаше и ставаше, бръснеше се и се къпеше механично, почти неосъзнато, като сомнамбул. За пръв път тази вечер излезе и изяде един хамбургер, преди да си легне. И за пръв път от толкова време се почувства гладен.

В петък вечерта Марк опакова дрехите си в два куфара и на другата сутрин отпътува за „Имението“. Аби му бе дал кода на портата и той я отвори, а когато влезе в апартамента за гости, там беше идеално чисто и подредено. Мебелите и подът блестяха. Кухнята светеше без нито едно петънце, а креватите бяха застлани с чисто нови чаршафи. За миг Марк бе връхлетян от усещането, че се е прибрал у дома.

Той разопакова нещата си и направи дълга разходка из градината и околността. Беше наистина удивително красиво. След това отиде да напазарува от близкия магазин, приготви си обяд и легна край басейна, за да се попече малко на слънце. Когато се обади на децата, беше в страхотно настроение.

В Ню Йорк вече беше тъмно, настъпваше краят на една много снежна събота. Джесика и Джейсън говореха отегчено. Оплакаха се, че са изморени. Джесика щеше да излиза с приятелки, но Джейсън каза, че няма какво да прави. Липсваха му баща му, домът, къщата, приятелите и училището. В Ню Йорк нямаше нищо, което да му харесва.

— Спокойно, шампионе, ще се видим след две седмици. Ще измисля нещо за теб. Играл ли си футбол тази седмица? — опита се да го ободри Марк, но Джейсън продължи да се оплаква.

— Какъв футбол, бе татко! Изобщо не сме играли заради снега.

Джейсън мразеше Ню Йорк. Той беше истинско калифорнийско дете, беше живял тук, на слънце, от тригодишната си възраст. Изобщо не си спомняше, че някога са живели в Ню Йорк. Затова копнееше да се върне обратно в Калифорния, която смяташе за свой роден дом.

Поговориха още малко, след което Марк затвори телефона. Провери кое къде стои в кухнята, после пусна видеото и беше приятно изненадан да види Купър Уинслоу да се подвизава на екрана. Наистина беше хубав мъж, помисли си Марк и се зачуди кога ли ще се срещнат. Беше забелязал, че някой кара открит ролс-ройс зад него същия следобед, но бе доста далеч, за да познае дали мъжът със сребриста

коса, седнал до хубавото момиче на предната седалка, е Купър Уинслоу.

Марк, разбира се, допускаше, че е той, и осъзнаваше, че Куп води много по-интересен живот от него. Но след като бе щастливо женен цели шестнадесет години, просто не можеше да си представи как би могъл да започне да си определя отново срещи с когото и да било. А и нямаше никакво желание. Имаше толкова много неща да премисля, толкова много спомени, обиди, угризения за нещо несторено, съмнения. Най-важното за него бяха децата му. В този момент в живота му нямаше място за друга жена. Е, място може би имаше, но не и в сърцето му.

Беше наистина благодарен, че когато си легна тази нощ в леглото, спа като бебе и на другата сутрин се събуди щастлив. Беше сънувал, че децата са до него. Всъщност единствено присъствието им можеше да направи живота му отново нормален. Но все пак жилището, с което разполагаше, беше много по-добро от хотелска стая. Пък и нали щеше да ги види след две седмици! Тази бъдеща среща и предстоящата ваканция бяха всичко, за което щеше да мисли, да очаква и да се надява. Само от това се нуждаеше.

Марк слезе в кухнята, за да си направи закуска, и с изненада откри, че печката не работи. Можеше да се обади на агента, за да я поправят, но всъщност не му пукаше кой знае колко много. Можеше да се задоволи само с портокалов сок и припечена филийка. Не си падаше особено много по готвенето, освен когато децата бяха наоколо и го караха да им прави палачинки. Тогава готвеше за тях.

В същото време в основното крило на къщата Купър Уинслоу правеше абсолютно същите нещастни опити и открития. Готвачът му бе напуснал преди седмица, след като си намери друга работа. Лийвърмор отдавна бе заминал за Монте Карло. Двете камериерки бяха в почивка за уикенда, а през другата седмица също щяха да си отидат. Прислужникът вече работеше другаде. А салвадорката, която му оставиха, в събота и неделя не бе на работа.

Памела, с която прекара и тази нощ, обеща да му направи закуска, обута с бикини и нищо друго под ризата му. Тя твърдеше, че била магьосница в кухнята, но единственото, което успя да направи, бяха две яйца, не на очи, а на скали, и препечен бекон, който повече приличаше на кафява подметка, когато му донесе чинията в леглото.

— О, боже, каква си ми умница! — възторжено я похвали той, като погледна закуската с яйца. — Да си чувала някога, че има подноси? Сигурно не си ги намерила?

— Какви подноси, душко? — попита го с чист оклахомски акцент тя.

Всъщност беше особено горда от себе си и напълно беше забравила, че съществуват салфетки и сребърни прибори. Върна се за тях, когато видя как Куп използва пръстите си, за да яде. Яйцата не само бяха като камък, но и студени като лед. Е, нямаше как да са топли, защото след като ги направи, половин час говори с една приятелка по телефона. Домакинстването никога не е било от най-силните ѝ страни, но онова, което правеше в леглото с него, беше достатъчно, за да е доволен. „Нъл тъй!“ — ето това се въртеше в главата на неотразимата Памела.

Момичето беше много хубаво, но изключително ограничено. Всъщност за коя ли манекенка би могло да се каже обратното? Моделите бяха за това, да бъдат продавани. Тя не знаеше и не можеше да говори за друго, освен за прически, маникюр, гримове и за последните снимки, на които е била. Но Купър не искаше особено много от нея. Умният, задълбочен и интелигентен разговор не беше нейната стихия. На него обаче му харесваше в момента да бъде с нея. Имаше нещо особено ободряващо в младите момичета. Той бе имал дълъг, доста дълъг и впечатляващ опит с жените, особено с такива като нея. Радваше ѝ се, беше щедър и ѝ купуваше какви ли не скъпи подаръци всеки ден. Досега Памела не бе изпитвала подобни удоволствия в живота си. Изобщо не ѝ пукаше на колко години е Купър. Бил стар! „Е, и кво!“ Нали гардеробът ѝ бе чисто нов, пълен със страхотни дрехи, а преди седмица ѝ купи диамантени обици и гривна. Нямаше за какво да се замисля. Всичко си беше точно и на място. Купър Уинслоу знаеше как да живее.

Той изхвърли яйцата в тоалетната чиния, когато тя слезе долу в кухнята, за да му донесе чаша портокалов сок. Когато се върна, беше поласкана и много доволна да види, че е изял всичко. А веднага след като и тя изяде своите собствени яйца, той я върна обратно в леглото, където прекараха целия следобед. Късно същата вечер Купър я заведе в „Ле Дом“. Памела обичаше да ходи в големите луксозни ресторанти с него. Изпитваше истински трепет да вижда как всеки от

присъстващите ги оглежда и наблюдава, защото всички знаеха кой е Купър и искаха да научат с кого е. Коя е тя? Мъжете го гледаха с нескрита завист, а жените повдигаха вежди по един много странен начин, но на Памела не ѝ пукаше.

След вечерята Купър я закара в нейния апартамент. Беше прекарал прекрасен уикенд, но го чакаше работа. Щеше да снима реклама за коли, което бе добра работа, при това платена доста сносно, а идващата седмица беше последната работна седмица на Лиз.

Куп бе наистина щастлив тази вечер да се мушне сам в леглото. Памела бе пълна с изненади и му доставяше неземни удоволствия, но в края на краищата беше само едно дете. А той отдавна не беше. Нуждаеше се от здрав и добър сън. Легна си в десет часа и спа като заклан, докато на другия ден Палома не дръпна завесите със замах и не вдигна щорите в спалнята. Той моментално се събуди и сепнато седна в леглото.

— Какво става, по дяволите? Защо правиш това? — беше сънен и не можеше да осъзнае защо тази жена е в стаята му. Но беше доволен, че предвидливо облече една копринена пижама, преди да си легне. В противен случай щеше да се изтъпани чисто гол пред нея. — И какво правиш тук?

Тя носеше чиста униформа, слънчеви очила с изкуствени диаманти на рамките и червени обувки с висок ток. Изглеждаше като странна комбинация от медицинска сестра с бяла престилка и циганка, която гледа на ръка, но Куп не беше изумен.

— Мис Лиз зъповяда да въ събуда в осъм — отвърна Палома с невъзможен акцент и неправилна реч, като го гледаше, без да ѝ мигне окото. Не го харесваше и не се опитваше да го крие.

Куп също не изпитваше особено горещи чувства към нея.

— Не можеш ли да чукаш на вратата? — излая той, като се катурна обратно в леглото и затвори очи. Беше го събудила и прекъснала един прекрасен сън.

— Чуках. Ама хич не отговаря. Затуй влязох. А сига ставайте! Мис Лиз рече, че въ чака много работа.

— Много благодаря — отговори автоматично Куп, докато се опитваше да отвори очите си и да ги задържи така. — Ще ми направиш ли закуска? — нямаше никой друг, когото да помоли за това.

— Искам бъркани яйца и препечен хляб. Портокалов сок. Черно кафе. Благодаря.

Докато излизаше от стаята, Палома мърмореше недоволно нещо под носа си. Купър простена нещастно.

Отношенията помежду им се очертаваха неприемливи, болезнени, направо враждебни, осъзна абсолютно ясно той. Защо, по дяволите, трябваше от целия персонал да оставят точно нея? Не можаха ли да задържат някоя от другите? Онези, французойките? Ами не, разбира се, досети се сам. Тази беше най-евтината.

Но все пак, когато след двадесет минути излезе изпод душа и намери закуската си пред леглото на поднос, трябваше да признае, че яйцата бяха превъзходни. Нямаха нищо общо с онези на Памела, макар да не бяха бъркани, а по салвадорски — *хувос ранчерос*. Мислеше да ѝ направи забележка, че не е изпълнила поръчката му, но реши да си мълчи, след като всичко бе толкова вкусно.

Час и половина по-късно излезе, облечен както винаги стилно и безупречно. Блейзър, сиви панталони, синя риза, тъмносиня вратовръзка от „Хермес“. Косата му беше прекрасно подстригана и сресана. Изглеждаше елегантен и очарователен, когато седна в ролс-ройса и отпътува.

Марк го последва със своята кола по пътя си към офиса. Караше и се чудеше къде ли отива Купър Уинслоу по това време, толкова рано, и изобщо не можеше да си представи. Беше сам, което бе доста необичайно за него, както и ранният час, в който напусна дома си.

Лиз мина покрай тях в обратна посока и махна с ръка на Купър. Все още не можеше да повярва, че това е последната ѝ работна седмица.

ГЛАВА 6

Последните дни на Лиз като служител на Купър имаха сладкогорчив привкус. Той никога не бе се държал така мило с нея, нито бе проявявал такава щедрост. Подари ѝ диамантен пръстен, за който каза, че принадлежал на майка му. Беше, разбира се, една от онези негови истории, към които Лиз се отнасяше със скептично недоверие. Но всъщност, чийто и да е бил пръстенът, беше красив и ѝ ставаше точно по мярка. Обеща му да го носи винаги и да мисли за него.

В петък вечер Купър я заведе в „Спаго“ и тя пи много. Толкова много, че когато той я закара у тях, плачеше колко нещастна ще бъде без него. Но Купър вече се бе примирил с напускането ѝ и я увери, че решението ѝ е правилно и че всъщност е избрала верния път. Остави я в апартамента ѝ и се върна в „Имението“, където го очакваше ново гадже. Памела беше заминала на снимки в Милано. А докато бе правил рекламата за коли, срещна Чарлин. Тя изглеждаше умопомрачително, нищо че бе на двадесет и девет години, което означаваше стара за него. Но имаше най-невероятното тяло, което бе виждал, а в интерес на истината той бе виждал много женски тела в живота си. Нейното обаче заслужаваше да бъде поставено на едно от първите места в галерията на славата на Купър Уинслоу.

Чарлин имаше огромни гърди, за които твърдеше, че били истински, без капка силикон, и толкова тънка талия, че можеше да я обхване с двете си ръце. Имаше права черна коса, която стигаше до кръста ѝ, и страхотно големи зелени очи, като на котка. Каза му, че баба ѝ била японка. Сигурно от нея бе наследила формата на очите. Беше наистина невероятно момиче и двамата се харесаха от пръв поглед. Не беше необходимо да я уговаря и ухажва много дълго. Беше много по-интелигентна от Памела, което бе в известен смисъл истинско облекчение. Чарлин бе живяла две години в Париж, бе работила като модел и манекен на бельо и в същото време бе учила в Сорбоната. Бе израснала в Бразилия. Беше невероятна смесица от раси и култури, екзотичен меланж от аромати и ухания, и още на втория ден

от снимките влезе в леглото му. Всъщност Куп бе имал една наистина добра седмица.

Покани я да прекара уикенда с него и тя прие с удоволствие. Дори вече мислеше да я вземе със себе си в „Отел дю Кап“. Тя щеше да изглежда впечатляващо край басейна без горнището на банския.

Когато се върна от вечерята с Лиз, Чарлин го очакваше в леглото и той, без да се бави се присъедини към нея. Прекараха много интересна нощ, изпълнена с истински акробатични изпълнения. В събота отидоха да обядват в Санта Барбара, след което се прибраха вкъщи, за да се приготвят за вечерята в „Л’Оранжери“. Куп се забавляваше страхотно. Компанията на Чарлин му бе много приятна от тази на Памела и той вече мислеше, дали не е време да целуне за довиждане предишната си приятелка. Чарлин имаше много повече потенциал. Можеше да му предложи по-интересни неща и възрастта ѝ беше по-подходяща.

Тя все още беше в леглото му, когато Палома дойде на работа в понеделник сутрин. Куп я помоли да им донесе закуската в спалнята и прислужницата го направи с начупено изражение на неодобрение. Тръшна подносите на леглото и излезе, поклащайки се на високите си, този път розови обувки. Аксесоарите, с които се кичеше, винаги го изумяваха.

— Тя не ме харесва — рече Чарлин. Изглеждаше леко обидена. — Мисля, че не одобрява онова, което вижда.

— Не се безпокой. Горката, тя е лудо влюбена в мен. Няма да се изненадам, ако ти направи някоя сцена на ревност — след това шеговито обяснение, двамата се заеха със закуската, която представляваше яйца, твърди като гума и покрити с дебел слой лют пипер, от който Куп едва не се задави, а Чарлин започна да киха. Тази закуска нямаше нищо общо с вълшебните хуевос ранчерос, които му бе приготвила преди седмица.

Тихата война между двамата се разгаряше. Този рунд бе спечелен от Палома, но Куп си обеща, че след като Чарлин си отиде, ще поговори с нея сериозно.

И това стана същия ден следобед.

— Много интересна закуска ми сервира тази сутрин, Палома — бе слязъл в кухнята и я наблюдаваше свирепо. — Пиперът беше добра

идея, но не бе необходим. Мисля, че ми трябваше трион, за да разрежа яйцата. С какво ги бе забъркала? С цимент или с обикновено лепило?

— Напрайх туй, дет ми казахте — отвърна невъзмутимо на невъзможния си английски тя, докато лъскаше сребърните прибори. Лийвърмор ѝ бе наредил да ги лъска всяка седмица. На носа ѝ отново се мъдреха слънчевите очила с изкуствени камъчета. Те очевидно ѝ бяха любимите. И Купър започваше да свиква с тях.

Запита се дали няма някаква, макар и малка възможност да я прати по дяволите. Трябваше просто да я смени, независимо от онова, което казваше Аби.

— Що? Ни бяха ли убави? — продължи с най-невинен тон прислужницата и на Купър му се прииска да я удуши.

— Знаеш много добре какво имам предвид.

— Мис Памела се обади от Италия тази сутрин в осем — обяви неочаквано Палома без никакъв акцент, без нито една грешка и Куп я загледа втрещен и с отворена уста.

— Какво каза? — всъщност по-правилно би било да я пита не *какво*, а *как* го каза.

— Казах... — тя го погледна с невинна усмивчица. — Чи гуспойца Памела съ убади в осъм — диалектът отново се бе появил. Очевидно си играеше с него.

— Преди минута не го произнесе така. Палома, защо е всичко това? Какво целиш? — Куп бе видимо заинтересуван и изненадан, а на нейното лице се появи глуповато и някак свенливо изражение. Но скри свенливостта си зад предизвикателно свиване на рамене.

— Вие нали това очаквахте от мен? Да не говоря правилно. Наричахте ме Мария цели два месеца — в речта ѝ все още се забелязваше ехо от Сан Салвадор, но то бе съвсем далечно, почти неуловимо. А английският ѝ беше добър почти колкото неговия.

— Ами... Никой не ни запозна официално — опита да се оправдае Купър.

Не искаше да си признае, но сцената го забавляваше. Беше сигурен, че Палома нарочно крие от него, че говори добре английски, и се прави, че не може. Подозираше, че е не само умна, но и много добра готвачка.

— Ти какво работеше в твоята страна? — прояви неочакван интерес Купър.

Прислужницата изведнъж се бе превърнала в човешко същество, може би защото го ядоса. Същевременно не бе съвсем сигурен дали си струва да се товари с чужди съдби. Никога не се беше интересувал от другите, а единствено и само от себе си. Така се живееше по-лесно. Но любопитството все пак надделя над егоизма.

— Бях медицинска сестра — отговори Палома, продължавайки да лъска среброто.

Това бе доста неприятна и досадна работа. Така че Лийвърмор ѝ липсваше почти колкото и на Купър.

— Много лошо — престорено се намуси той. — Надявах се да ми кажеш, че си била шивачка. Поне щеше да се грижиш добре за дрехите ми. За щастие все още нямам нужда от сестринските ти умения.

— Тук печеля повече пари. А вий имате толкуз многу дрехи — отвърна Памела, като отново възвърна акцента си.

Сякаш играеше тенис на маса с него. Подхвърляше му топката от неочаквани ъгли и го изненадваше.

— Благодаря за откровеността. И ти самата подбиращ доста интересни допълнения към тоалета си — подметна, като погледна розовите ѝ обувки. — Защо не ми каза по-рано, че Памела се е обадила? — вече беше взел решение да я разкара, но по принцип винаги оставаше добър приятел със старите си любовници. И освен това беше толкова щедър, че те забравяха греховете и изневерите му и му прощаваха всичко. Беше сигурен, че и с Памела ще стане същото.

— Бяхте много зает с другата, как ѝ беше името? — акцентът отново го нямаше.

— Чарлин — рече Куп и Палома го изгледа странно. — Благодаря ти, Палома — добави той и реши да не се ядосва занапред.

Тази Палома се очертаваше като доста интересен образ. Никога не му съобщаваше кой го търси или пък му казваше само за тези, за които тя сметнеше, че си струва. Това малко го притесняваше. Но очевидно знаеше кой командва парада.

Преди няколко дни Палома срещна Марк и той ѝ се оплака, че пералната машина в крилото за гости не работи. Тогава тя предложи да му пере дрехите. Печката и машината за еспreso също бяха развалени и Палома му разреши да използва печката в главната кухня на къщата, където Купър никога не слизал сутрин. Даде му ключ, който свързваше

двете крила — това за гости и основното. Марк съобщи на агентката за неизправните уреди и тя обеща, че ще бъдат поправени, но след напускането на Лиз нямаше кой да се занимава с ремонта, с изключение на самия Купър, поради което най-вероятно нищо нямаше да стане. Всички знаеха това. Купър не се занимаваше с подобни неща от всекидневието. Затова Марк даваше дрехите си на обществена пералня, а Палома переше чаршафите и хавлиените кърпи. В събота и неделя той си правеше кафе с машината за еспreso на Купър. Всъщност това напълно задоволяваше нуждите му. Вечер използваше микровълновата печка, за да притопли полуготовите храни, които купуваше. А печката щеше да му е необходима само по времето, когато децата дойдат на гости. Но Марк се надяваше, че дотогава тя ще бъде поправена. Ако ли не, той самият щеше да се заеме с тази работа. Дори съобщи на агентката за това свое желание. Жената го увери, че ще се опита да уреди всичко, но колкото и да звънеште на Купър, не успя да се свърже с него. Всъщност той бе зает със снимките на една реклама за дъвки. Беше смешна реклама, но заплащането бе съвсем прилично, така че импресариото му го посъветва да не се отказва. Напоследък беше работил доста, въпреки че все още не се забелязваше и следа от някой филм на хоризонта. Импресариото говореше с недомлъвки.

Репутацията на Купър бе добре известна в Холивуд, но за ролите, които искаше да играе — романтични любовници или герои, той просто беше прекалено стар. Все още не бе готов да играе бащи или дядовци. А търсенето на застаряващи плейбои не бе особено голямо.

Чарлин оставаше да спи при него почти всяка нощ през тази седмица. Опитваше се да си намери работа като актриса, но за нея имаше още по-малко възможности, отколкото за Куп. Единствените ролички, които бе изпълнила откакто бе дошла в Холивуд, бяха в две кратки видеофилмчета от серията XXL, едното от които бе излъчено в четири сутринта по една от местните телевизии. Агентът ѝ успя да я убеди, че не бива изобщо да ги споменава в автобиографията си. Бяха ужасно слаби. Беше помолила Купър да ѝ помогне и той обеща, че ще направи каквото може.

Чарлин бе започнала кариерата си като манекенка на бельо на Седмо авеню, сетне беше работила в Париж. Наистина имаше прекрасно тяло, създадено само за снимки, но той не бе сигурен дали изобщо може да играе, всъщност сериозно се съмняваше в това.

Уменията ѝ бяха изключителни в една друга област, която силно допаднаше на Куп, но нямаше нищо общо с актьорското майсторство, киното или телевизията.

Затова пък компанията ѝ в леглото не бе за изпускане.

Памела се завърна от Милано и му съобщи, че е завъртяла любов с фотографа. Куп почувства истинско облекчение. В света, в който живееше, тези неща се случваха постоянно. Това беше свят, в който връзките бяха временни, романите — бързи, плътта — в изобилие. В този свят всичко се продаваше. Всъщност, когато излезеше с някоя известна актриса, самият Купър окуражаваше слуховете за сериозна връзка и сватбени камбани. Но по отношение на Чарлин изобщо нямаше подобни намерения. Тя беше само за забавления, а и не искаше нищо повече. Бяха излезли два пъти да пазаруват. Тези акции изядоха до шушка чековете, които бе получил от наемателите си, но според Купър Чарлин го заслужаваше. Точно това обясни и на Аби, когато счетоводителят се обади да го предупреди, че ако не промени навиците си, ще се наложи да продаде къщата.

— Най-добре веднъж завинаги се откажи от алчни моделки, манекенки и актриси. Трябва да си намериш богата жена — посъветва го най-сериозно той и Купър през смях обеща да си помисли.

Но всъщност Куп Уинслоу нямаше никакви намерения да се жени. Всичко, което искаше, бе да се наслаждава на живота. И смяташе да го прави, докато настъпи последният му час.

Следващата седмица Марк замина за Ню Йорк да види децата си. Беше разказал на Палома всичко за тях. От време на време тя почистваше жилището му и той ѝ се отблагодаряваше щедро. Всъщност тя щеше да го прави и без пари. Беше ѝ станало много жал за него, когато ѝ разказа как жена му го напуснала заради друг мъж. Започна да му носи пресни плодове, които поставяше в купата на кухненската маса, а понякога и от тортилите^[1], които си правеше вкъщи. Обичаше да слуша за децата му. Навсякъде из къщата имаше наредени техни снимки, а също и на жена му. Човек лесно можеше да види, че Марк обича децата си и тъгува за тях. Не беше ги виждал от месец, откакто бяха напуснали Ел Ей. Джанет бе настояла да им даде време да се посъвземат и да свикнат, преди да ги посети.

Самата тя беше нервна и враждебно настроена към него. Продължаваше да води двойствен живот. Пред децата се преструваше,

че няма друг мъж в живота ѝ, а в същото време поддържаше тайната си любовна връзка с Адам. Той пък искаше да знае кога най-сетне ще го представи на децата си. Тя му обещаваха, но се страхуваше да им разкрие коя е истинската причина да се преместят в Ню Йорк. Ужасяваше се от мисълта, че може да намразят Адам, да започнат война с него, дори и само от лоялност към баща си, ако не за друго. Когато Марк я видя, Джанет беше нервна, напрегната и сприхава и той реши, че нещо не е наред. Децата също му се видяха нещастни, но се зарадваха да видят баща си. Останаха в хотел „Плаза“ при него и си поръчаха почти цялото меню от рум сервиз. Той ги заведе на театър, после на кино. Излезе заедно с Джесика да пазаруват, а двамата с Джейсън си направиха дълга разходка в дъжда. Марк се опита да му обясни положението. В неделя следобед трябваше да си тръгне обратно за Ел Ей и имаше чувството, че само е докоснал повърхността с пръсти и е размътил водата. През цялото пътуване бе потиснат и депресиран. Започна дори да си мисли дали няма да е по-добре, ако се премести и той в Ню Йорк.

Тази мисъл го занимаваше и през следващия уикенд, докато лежеше край басейна и се печеше на слънце. Забеляза някакво движение край къщичката на вратаря. Надигна се и се запъти натам. Видя един млад мъж, който сваляше кашони от един микробус. Марк предложи да му помогне.

Джими се поколеба за миг, след което се съгласи. Оказа се, че има доста багаж, дори сам се чудеше откъде се бе събрал толкова много. Беше оставил мебелите и повечето вещи на склад. Бе запазил само снимките, някои дребни сувенири, спортната си екипировка и дрехите. Имаха хубава стереоуредба и повечето касети бяха на Маги.

Стори му се, че е помъкнал цяла планина излишни боклуци. Бяха му необходими два часа, за да разтовари микробуса дори и с помощта на Марк. Спряха да починат и се запознаха. Джими предложи да изпият по бира и Марк прие с благодарност. Бяха свършили доста работа.

— Наистина имате много багаж — усмихна се той, като отпиваше от бирата. — При това тежък. Какво носите в тези кашони? Да не би колекция от топки за боулинг?

Джими също се усмихна.

— И аз не знам. Апартаментът ни беше малък, двустаен и повечето неща оставих на съхранение в склад. А ето на, пак е много.

В кашоните имаше книги, списания и компактдискове. Започнаха да ги вадят и подреждат. Изглеждаше сякаш никога няма да свършат, но всъщност всичко бързо изчезна в чекмеджета, шкафове и долапи. А когато отвори първата кутия, Джими извади снимката на Маги и я постави на лавицата над камината. След това застана и я загледа. Тази снимка бе една от любимите му. На нея се виждаше Маги с току-що уловена риба край някакво езеро в Ирландия при едно от пътуванията им дотам. Изглеждаше щастлива и се усмихваше победоносно. Огнената ѝ коса бе завързана на опашка, а очите ѝ блестяха като сияйни изумруди на слънчевата светлина. Изглеждаше много млада, като четиринадесетгодишна ученичка. Беше лятото преди да се разболе, само преди седем месеца. Струваше му се, че е минал цял век оттогава.

Когато се обърна видя, че Марк го наблюдава.

— Красива жена. Приятелка ли ви е?

Джими поклати глава и замълча дълго време. В гърлото му сякаш бе заседнала буца. Напоследък много често усещаше този възел, който му пречеше да говори, а понякога се стопяваше в сълзи.

— Не, това е жена ми — отвърна тихо той.

— О, извинете — продължи със съчувствие Марк, смятайки, че са разведени. Вече му се струваше, че всички хора на света са разведени. — Откога?

— Утре ще станат седем седмици — отвърна Джими и си пое дъх.

Той никога не говореше за това, но знаеше, че ще трябва да се научи, и може би моментът беше подходящ. Марк изглеждаше добър човек и бе възможно да станат приятели, след като щяха да бъдат съседни. Джими се опита да остане спокоен и наведе очи.

— А аз от шест. Миналата седмица ходих да видя децата в Ню Йорк. Ужасно ми липсват. Жена ми ме остави заради друг мъж — обясни с тъжен глас Марк.

— Съжалявам — отвърна с топлина Джими. Видя в очите на мъжа болка, която сякаш бе отражение на неговата собствена болка. — Много е тъпо. Колко големи са децата ви?

— На петнадесет и на тринадесет, момиче и момче. Джесика и Джейсън. Страхотни хлапета са. И мразят Ню Йорк. Да беше си намерила някой тук... искам да кажа, че нямаше да се наложи да се местят. Децата дори още не знаят за него. А вие? Имате ли деца?

— Не. Не успяхме. Говорихме за това, но... — чудеше се какво да каже на Марк. Имаше усещането, че помежду им съществува някаква невидима връзка, породена от мъката, от загубата, от неочакваното нещастие, което ги бе сполетяло.

Бруталният плесник на съдбата, дошъл не навреме и внезапно.

— Е, може би така е по-добре. Сигурно е по-лесно да се разведе човек, ако няма деца. Всъщност и аз не знам — продължи Марк, изпълнен със състрадание и съжаление.

Едва тогава Джими осъзна заблудата, в която бе изпаднал този човек.

— Ние не се развеждаме — отвърна доста шокиран той.

— Тогава някой ден може пак да се съберете — рече Марк, завиждайки му тайно.

И тогава изведнъж забеляза неописуемата болка и мъка в очите на Джими.

— Жена ми е мъртва.

— О, Господи! Съжалявам! Простете ми! Аз си помислих... Всъщност какво се случи? Катастрофа? — той отново погледна снимката. Неочаквано почувства ужас и дълбока болка, че тази красива млада жена, която държеше в ръката си риба и се усмихваше щастливо, вече не бе между живите. Но тя не беше си отишла заради егоистичното си чувство към друг мъж, заради себе си и своето собствено щастие, а завинаги. Освен това виждаше, че сърцето на съпруга ѝ е разбито.

— Тумор в мозъка. Първо я заболя главата... решихме, че е мигрена... Направиха ѝ изследвания. Отиде си за два месеца. Просто така. Аз обикновено не говоря за това. Тук щеше да ѝ хареса. Семейството ѝ е от Ирландия, от Каунти Корк. Тя обичаше Ирландия от дъното на душата си. Беше страхотна, удивителна жена. Ще ми се да съм поне половината от онова, което бе тя — Марк едва не се заплака, докато го слушаше. В очите на Джими блестяха сълзи.

Марк не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи. Затова мълчаливо продължи да внася кашони и да ги качва на втория

етаж. Пренесе почти половината от багажа.

Двамата работиха мълчаливо, докато Джими възвърна самообладанието си. Марк му помогна да отвори кашоните и да подреди вещите си.

— Не знам как да ти се отблагодаря. Всъщност доста съм объркан. Имахме хубав апартамент във Венис Бийч. Трябваше да го напусна, не исках да остана повече там. Навсякъде е пълно със спомени, от които не можех нито да се скрия, нито да избягам. И неочаквано се появи тази възможност. Стори ми се добро решение, за момента.

Да, тук сигурно щеше да успее да се съвземе, защото не беше пълно със спомени за нея, помисли си Марк.

— Аз пък живях на хотел, на две преки от офиса ми. Чувах какво правят хората по цели ноци, там стените са като от хартия. Един познат счетоводител работи за Купър. Та той ми каза, че къщичката и крилото за гости ще бъдат дадени под наем. Доведе ме и аз, в мига, в който зърнах мястото, се влюбих. Веднага си помислих, че когато децата ми дойдат на гости, тук ще се чувстват добре. Все едно, че живееш в парк или в гора. Пренесох се преди две седмици. Не бях спал ноци наред. Но тук е толкова спокойно, че вече спя като бебе. Искаш ли да дойдеш да видиш къде живея? Мястото е съвсем различно от твоето. Спомням си, че когато дойдох, къщичката вече беше наета същата сутрин. Все пак смятам, че моето жилище е по-подходящо за децата.

В действителност Марк мислеше само за това откакто бе при тях миналата седмица. Видя колко са нещастни в Ню Йорк. Джесика непрекъснато се караше и воюваше с майка си, а Джейсън странеше от всички, беше се затворил в себе си, дори футбол не искаше да играе. Марк смяташе, че нито децата, нито майка им са във форма. Никога не бе виждал жена си толкова напрегната и стресирана. Тя бе унищожила живота на всички с лека ръка и Марк се питаше дали е открила, че новият ѝ живот не е толкова прекрасен, колкото си бе представяла преди. Беше избрала несигурността, трудния и трънлив път не само за тях, но и за себе си.

— Искам първо да си взема душ — отговори с усмивка Джими на поканата. — Но ще дойда по-късно, ако си вкъщи. Какво ще кажеш

да изиграем няколко сета днес следобед? — не беше играл тенис от смъртта на Маги.

— С удоволствие. Все още не съм ходил до кортовете. Нямахме с кого да играя. Но често плувам в басейна. Прекрасен е. Намираме точно под моите прозорци. Мислех да плувам всяка вечер след работа, но нямам много време.

— А срещал ли си хазаина? — попита Джими с малко по-весела усмивка. Виждаше се, че вече се чувства по-добре.

— Все още не. Нито пък съм говорил с него. Само го зърнах няколко пъти от разстояние, когато излизаше или се прибираше с колата. Винаги е придружен от различни умопомрачителни жени. Сигурно има цял харем от млади момичета.

— Ами нали трябва да поддържа репутацията си. Доколкото знам, цял живот е правил най-добре това. Не съм го гледал във филм от години.

— Може би късметът му е изневерил. Или пък е затънал финансово, иначе защо ние с теб ще му бъдем квартиранти? — подхвърли Марк.

Това си беше истина, но лошият късмет на Купър всъщност ги устройваше и бе добре дошъл за тях.

— И аз си помислих същото — съгласи се Джими. — Защо ще дава под наем крило от къщата си, освен ако не се нуждае от пари? Сигурно поддръжката струва цяло състояние.

— Разбрах, че счетоводителят му е уволнил целия персонал. Сигурно скоро ще видим самия Купър да чисти градината.

Двамата се разсмяха, като си представиха картинката.

Малко по-късно Марк се върна в своето жилище. Беше много доволен, че се запозна с Джими. Беше силно впечатлен от работата му с малтретирани и трудни деца в Уотс и ужасно му съчувстваше за смъртта на жена му. Какво нещастие, Господи! Каква съдба! Беше много, много по-лошо и тъжно от онова, което се бе случило с него. Той поне имаше децата си. Наистина Джанет бе разбила сърцето му и бе провалила живота му, но нали не бе умряла! Марк не можеше да си представи нищо по-ужасно от трагедията, сполетяла новия му приятел.

Джими го посети, както обеща, след час и половина. Току-що бе излязъл от банята и косата му все още бе мокра. Беше обул шорти и тениска и носеше ракетата си за тенис. И наистина остана впечатлен от

крилото за гости, където живееше Марк. Тук беше съвсем различно от къщичката на вратаря. Джими обаче харесваше своето жилище повече, макар да разбираше защо този апартамент бе по-подходящ за децата на Марк. Тук имаше повече стаи, повече пространство. И те най-вероятно щяха да бъдат доволни, че басейнът е на една крачка.

— Куп има ли нещо против децата ти? — попита го Джими, докато вървяха към тенис корта.

— Не. Защо? — Марк изглеждаше изненадан. — Казах на агентката, че те живеят в Ню Йорк и за мое съжаление едва ли ще идват често тук. Освен през ваканциите. За тях е по-удобно аз да ги посещавам.

— Останах с впечатление, че нашият хазаин не обича деца. Мога да го разбера. Събрал е доста ценни предмети и скъпи мебели и на двете места. Мен ме устройва. Ние нямахме много мебели, апартаментът ни беше малък. Просто събрах каквото имаше и го оставих в един склад. Предпочитам да започна от нула, на чисто. А ти?

— Аз оставих на Джанет всичко, освен дрехите си. Мислех, че за децата ще бъде по-добре да са заобиколени от познатите им мебели и вещи. Това място сякаш Господ ми го прати. Иначе трябваше да купувам нови мебели или да вземам под наем. Дори си мисля, че ако се наложеше да го правя, щях да си остана в хотела. Наистина не ми се обзавежда апартамент, нямам желание. Просто си взех куфара и влязох тук. Това е като фокус. Щракнеш с пръсти, и хоп, готово! Имам си къща.

— Да — усмихна се Джими, — и при мен беше същото.

Намериха тенис корта, но откриха, че е в лошо състояние. Не бе поддържан и настилната му бе изровена и неравна. Опитаха се да поиграят, но не им се удаде. Затова само си подаваха топката. Въпреки това останаха доволни от раздвижването. Накрая се върнаха при басейна. Марк преплува няколко дължини, а Джими полежа на слънце. Преди да се прибере в новата си къща, той покани Марк на вечеря. Щеше да изпече пържоли на скарата. Добре, че по някаква щастлива случайно беше купил две, а не както винаги една.

— Благодаря, ще дойда. И ще донеса вино — отвърна поласкан Марк.

И наистина след около час се появи с бутилка каберне. Седнаха на терасата на къщата и заговориха за живота, за спорта, за

професиите и работата си, за децата на Марк и за децата, които Джими бе искал да има. Съвсем бегло споменаваха и за съпругите си. Тази тема бе все още прекалено болезнена и за двамата. Марк сподели, че няма никакво желание да започне връзка с жена, а Джими му призна, че едва ли някога ще направи подобно нещо. За момент се поколеба, докато го изричаше, защото подобно решение се взема трудно, когато си само на тридесет и три години. И двамата бяха единодушни, че известно време трябва да се оттеглят, да изчакат. Накрая, разбира се, стигнаха и до самия Купър. Кой е в действителност, какъв човек е. Джими имаше теория, че животът на кинозвезда, какъвто Купър Уинслоу бе водил и продължаваше да води, изкривява реалността. Това със сигурност бе вярно, ако се съдеше по нещата, които бяха чели по вестниците и списанията за него.

Докато двамата нови приятели седяха на терасата на къщичката, Купър бе в леглото с Чарлин. Тя беше невероятна жена. От онези, на които казват стръвници. Притежаваше удивителна чувственост и ненаситна сексуалност и Купър правеше с нея неща, за които не беше се сещал от години. Това го караше да се чувства млад, предизвикваше го и го развеселяваше. В един момент тя се държеше като котенце, което мърка и го гали с лапичка, а в следващия момент се превръщаше в разлютена лъвица, предизвикваща го да я укроти и победи. Беше неудържима и пълна с енергия. Държеше го буден с часове. Така стана и тази нощ.

На сутринта Чарлин се измъкна от леглото и слезе долу в кухнята, за да направи нещо за закуска. Искаше да го изненада с нещо вкусно и после отново да прави любов с него. Беше съвсем гола, или почти, защото носеше само едни бикини „прашки“, от които се виждаше единствено ремъчето, и червени обувки с висок ток.

В този момент чу ключ да се превърта в ключалката и вратата се отвори. Тя се обърна и видя Марк по бельо да стои втрещен на прага. Русата му коса беше разрошена и той приличаше на хлапак. На осемнадесетгодишен ученик, който никога в живота си не е виждал гола жена. А тя стоеше пред него, без да се смути или да направи някакъв опит да се прикрие. Само се усмихваше.

— Здравсти, аз съм Чарлин — обяви, без дори да се изчерви. Сякаш бе загърната с халат до земята и плюшени пантофи.

Той дори не забеляза лицето ѝ. Беше си глътнал езика, напълно объркан от пищните гърди, оскъдните бикини и безкрайно дългите крака. Трябваше да повика на помощ цялото си самообладание, за да насочи очи към лицето ѝ.

— О, Боже! Извинете ме. Палома каза, че Куп не използва кухнята през уикендите... Никога. А моята печка е развалена, също така и машината за еспreso. Дойдох, за да си направя едно кафе... Тя ми даде ключа... — горкият Марк, направо заекваше, но Чарлин не изглеждаше ни най-малко смутена. Дори напротив, развесели се. Ситуацията очевидно я забавляваше.

— Аз ще ви направя кафе. Куп още спи.

Марк реши, че е актриса или манекенка, която хазаинът му бе довел за една нощ. А може би бе по-сериозна приятелка. Но преди седмица го беше видял с друга жена, блондинка. Тази беше нова. Не познаваше нито едната, нито другата. Но без съмнение тази имаше сексуален талант.

— Не, не... няма нужда... Аз ще си вървя... Ужасно съжалявам... — тя продължаваше да стои пред него, усмихвайки се. Гърдите ѝ бяха почти в лицето му.

— Всичко е наред — момичето очевидно никак не се притесняваше от голотата си. Ако не беше толкова объркан, Марк сигурно би се смял от сърце на сцената. Чувстваше се ужасно глупаво и неловко пред нея и докато се чудеше как да постъпи, тя му наля чаша кафе и му я подаде.

— Вие сте наемателят, нали? — попита Чарлин, докато Марк отпиваше от димящото кафе, чудейки се как да се оттегли.

— Да — че кой друг би могъл да бъде? Крадец? Шпионин? Странник в нощта? — Няма да идвам вече. Още днес ще си купя кафе машина. Може би ще е най-добре да не казвате на Куп за срещата ни — нервно завърши той. Беше зашеметен. Това момиче изглеждаше умопомрачително.

— Добре — съгласи се приятелски Чарлин, отвори термоса с портокалов сок и наля една чаша за Куп. Преди да излезе, се обърна и погледна Марк:

— Искате ли сок?

— Не! Не... благодаря. Наистина няма нужда. Благодаря за кафето — измърмори Марк и изчезна бързо.

Заклучи междинната врата, която свързваше крилото за гости с главната къща. Остана прав в коридора, който водеше към неговата част, и се захили глупаво. Не можеше да повярва на току-що разигралата се сцена. Беше като от слаб филм, но момичето си го биваше! Имаше най-красивото тяло, което някога бе виждал, и прекрасна дълга коса, черна като гарваново крило.

Той продължи да се смее. Сцената му изглеждаше все по-смешна и по-смешна. След като се облече, реши, че не може да не разкаже на Джими за случката. Освен това се зарече още същия следобед да си купи кафе машина.

Джими седеше на терасата, пиеше кафе от голяма керамична чаша и четеше вестник. Когато вдигна очи, видя Марк, ухилен до ушите. Затова също му се усмихна в отговор.

— Никога няма да отгатнеш къде пих кафето си тази сутрин, и по-точно с кого.

— Надали ще отгатна, но ако съдя по изражението ти, трябва да е било хубаво кафе.

Марк му разказа за Палома и за ключа, за развалената печка и кафе машина, за това, как се бе натъкнал на голата Чарлин, обута само с прашки и високи червени обувки с токчета като пирони.

— Беше като на кино! Господи, ами ако бях попаднал на него! Сигурно щеше да ме изгони.

— Или нещо още по-лошо! — Джими също се смееше.

Това бе най-смешната случка, за което бе чувал напоследък. Представяше си как Марк по долни гащи пие кафе с непозната чисто гола жена.

— Тя ми предложи и портокалов сок, представи си! Но аз отказах. Реших, че прекалено дълго си подритвам късмета.

— Ако искаш още една чаша кафе, мога да ти предложа, макар че тук обслужването не е на подобна висота.

— О, с удоволствие — съгласи се през смях Марк.

Двамата се чувстваха като две съседски момчета, които са нови в квартала и не познават никого. И ето, че неочаквано са се открили и са станали приятели. обстоятелствата в живота им бяха сходни и това ги свързваше повече от дългогодишно познанство. Да бъдат съседни, беше чудесно. И двамата имаха своите стари приятели, но напоследък ги избягваха по ред причини. Нещастията, които ги бяха сполетели, ги

караха да се усамотят, да избягват дори най-близките си хора. Бяха се затворили в себе си и сега неочаквано откриваха нов приятел. Човек с подобни проблеми. Беше по-лесно, отколкото да си с някой, който те познава от предишния живот. Беше като да започнеш на чисто. Бяха споделили историите и мъката си. Всеки приемаше другия и му съчувстваше. Трудно можеха да понесат съжалението на старите приятели. На онези, които ги познаваха от щастливите им години.

Марк се прибра след около час. Беше си донесъл работа от офиса и се зае да я свърши. Уговориха се следобед да се срещнат край басейна.

Той отиде да си купи нова кафе машина, а Джими приключи с разопаковането на багажа. Извади половин дузина снимки на Маги и ги подреди навсякъде из къщата. Така имаше чувството, че не е толкова самотен. Понякога се събуждаше нощем, уплашен, че е забравил лицето ѝ.

— Свърши ли си работата? — попита Джими. Беше се изтегнал на шезлонга.

— Да — усмихна се Марк, — и дори си купих нова кафеварка. Утре сутринта ще върна ключа на Палома. И никога повече няма да влизам в кухнята — споменът за срещата с Чарлин все още го забавляваше и размиваше.

— Да не би да си очаквал нещо друго от него? — попита го Джими, имайки пред вид хазаина им.

— Вероятно не. Но да си призная, не предполагах, че ще се окажа на първия ред в залата на сексуалния му живот.

— Подозирам, че представлението те е разсеяло от тъжните ти мисли, така че не се оплаквай.

Двамата побърбиха около половин час, когато чуха портата да се отваря, и след секунда видяха един висок мъж със сребриста коса да върви усмихнат към тях. Носеше джинси, снежнобяла риза, която трептеше на него, и кафяви сандали от крокодилска кожа на бос крак. Изглеждаше превъзходно. Двамата мъже скочиха като момчета, хванати на местопрестъплението. Всъщност имаха право да ползват басейна, а единствената причина, поради която Куп идваше, бе да ги поздрави. Беше ги зърнал от своята тераса. Чарлин бе в банята и си миеше косата.

— Няма да ви преча. Просто реших да ви кажа „здравейте“. След като сте мои гости, редно е да се запознаем.

Марк и Джими се спогледаха и решиха, че е доста смешно и странно да ги нарича свои гости. За десет хиляди долара на месец — доста скъпичко им излизаше това гостуване.

— Аз съм Купър Уинслоу — продължи мъжът със сияйна усмивка, докато се ръкуваше с Джими, а сетне и с Марк. — Кой къде живее? Познавахте ли се отпреди? — беше любопитен, но проявяваше интереса си по очарователен начин.

— Аз съм Марк Фридман, живея в крилото за гости. Не, не се познавахме с Джими. Срецнах го за пръв път вчера, когато се нанасяше.

— Казвам се Джими О'Конър — представи се и Джими, като стисна ръката на красивия мъж, който бе по-висок от него.

И той, и Марк имаха усещането, че са ученици, които за пръв път се срещат с класния си ръководител. И двамата чувстваха неустоимия чар, който излъчваше Купър. Изглеждаше любезен, елегантен и безупречно облечен. Дори джинсите му бяха идеално изгладени и прилепваха на дългите му слаби крака. И ако не знаеха на колко е години, нямаше да му дадат дори шестдесет. Изглеждаше много помлад. А бе на седемдесет.

Нищо чудно, че жените го обожаваха. Дори облечен спортно, беше стилин и елегантен. Наистина бе една жива легенда. Куп седна на един стол и им се усмихна.

— Надявам се, че се чувствате добре в новите си домове.

— Определено да — бързо отговори Марк, молейки се наум Чарлин да не му е казала за сутрешната им среща в кухнята. Страхуваше се обаче, че го е сторила, и Куп затова е дошъл — за да го види. — Забележително име имате — продължи искрено той, представяйки си прекрасната гола жена, която му наля кафе. Джими го наблюдаваше. Досети се за какво мисли и се подсмихна, очите му заискриха с весели закачливи пламъчета. Наистина беше страхотна история!

— Винаги съм обичал това място — рече Куп, имайки предвид „Имението“. — Трябва да ми дойдете на гости в къщата. Може би на вечеря.

Тогава се сети, че вече няма нито готвач, нито иконом, нито прислуга, която да сервира. Щеше да се наложи да наеме кетърингова служба, ако искаше да покани някого на вечеря. Не можеше да разчита на Палома да стотви нещо по-специално, освен пица и тачос^[2], колкото и добър да бе английският ѝ вече. Със или без акцент, тя си оставаше една непримирима бунтовничка и бе опасно свободолюбива. Ако я помолеше да сервира на масата, кой знае какво щеше да направи. Да изсипе супата във врата на някой от гостите или да сложи разслабително в соса.

— И откъде сте?

— Аз съм от Бостън — отвърна Джими. — Но живея тук от осем години, след като завърших университета. Харесва ми.

— Аз пък съм от десет години в града — обясни Марк. — Дойдох от Ню Йорк — щеше да добави по навик „с жената и децата“, но се усети.

Струваше му се смешно и неестествено, след като всъщност вече нямаше жена, да споменава за нея. Освен това щеше да се наложи да обяснява защо е сам и какво се бе случило.

— Направили сте добър избор. И аз съм от Източните щати, но не мога да понасям времето там. Особено зимите. Тук животът е много по-хубав.

— В къща като вашата животът наистина е хубав — добави Джими с възхищение.

Бе впечатлен не само от „Имението“, но и от самия Купър Уинслоу, който седеше и си бърбеше безгрижно с тях. Виждаше се, че плува в собствени води, че се чувства удобно в кожата си и е свикнал на внимание и възхищение. Сякаш не забелязваше колко ослепително чаровен е. Правеше го съвсем естествено, но всъщност това беше поведение, шлифовано половин век.

— Е, момчета, надявам се, че ще бъдете щастливи тук. Уведомете ме, ако се нуждаете от нещо.

Марк не посмя да спомене за развалената печка. Вече бе взел решение да я поправи на свои разноски и да си удържи разходите от наема. Не искаше да отваря разговори за тазсутрешното кафе, защото съществуваше шанс жената с прекрасните големи гърди да не е казала на Куп за срещата. Нали му обеща, че няма да го направи! Но Марк не ѝ вярваше много.

Купър поговори с тях още няколко минути и ги остави. Двамата млади мъже гледаха дълго след него, след което се спогледаха. Изчакаха да влезе в къщата, за да не ги чуе.

— Това не е възможно! — проговори пръв Марк. — Имаше ли представа, че изглежда така? Предавам се без бой. Никой не може да се съревновава с него! — през живота си не се беше впечатлявал толкова силно от мъж. Купър Уинслоу бе най-най-красивият мъж, когото бе виждал някога.

Джими обаче не бе толкова омаян.

— Има само един проблем — рече почти шепнешком той. Наистина се страхуваше Куп да не ги чуе случайно отнякъде. — И той се отнася само до него. Никой не може да каже дали в тази великолепна обвивка има сърце. Може би всичко е само чар, поддържан външен вид и добър шивач.

— И това е достатъчно — отвърна му Марк, мислейки за жена си.

Тя никога не би го напуснала, ако изглеждаше като Купър Уинслоу, ако имаше неговото обаяние и излъчване. Марк се почувства като пълен селяк. Всичките му комплекси и несигурност изплуваха на повърхността в минутата, в която се появи Купър.

— Не, не е достатъчно — отвърна мъдро Джими. — Този мъж е просто една празна черупка. Забеляза ли, че нищо от онова, което каза, нямаше значение. Не беше стойностно. Само външен блясък и лустро. А вътре — пълна глупост. Погледни жените, с които ходи. Я ми кажи, след тридесет години ти какво ще предпочиташ? Едрогърда хубавица по прашки, която да ти сервира закуската, или личност, с която да можеш да разговаряш?

— Може ли да помисля, преди да ти отговоря? — рече Марк и двамата избухнаха в смях.

— Да, разбира се, сигурно ще ти е интересно известно време и после? Мен лично подобно положение ще ме побърка.

Маги беше съвършената жена. Умна, истинска, красива, весела, забавна, секси. Беше всичко, което някога бе искал да има. Последното, за което Джими мечтаеше, беше някоя кукла Барби. А всичко, за което Марк копнееше, беше Джанет.

Но все пак не можеше да се отрече, че Купър Уинслоу бе изключително впечатляващ мъж. Дори Джими трябваше да го признае.

— Е, нека да си задържи мадамата с циците. Аз лично предпочитам сандалите му. Забеляза ли ги? Бяха страхотни.

— Ти вземи сандалите, аз ще взема мацката. Слава Богу, че не му е казала за срещата ни в кухнята — завърши Марк с облекчение.

— През цялото време си мислеше само за това, нали? Признай си! — закачи го Джими през смях.

Харесваше Марк. Беше добър човек и имаше истински ценности. Беше му приятно да говори с него. Харесваше му приятелството им. Беше му мъчно за травмата, която бе преживял, и особено като виждаше колко много му липсват децата му и как страда за тях.

— Ето на, срещнахме го най-сетне! Прилича на истинска кинозвезда, нали? — върна се на темата Джими. — Чудя се кой му глади дрехите? Забеляза ли ризата му? Моите са вечно измачкани, от деня, в който напуснах родителите си. Маг не обичаше да глади. Твърдеше, че било в противоречие с вярата ѝ.

Всъщност Маги бе католичка и върла феминистка. Когато за пръв път ѝ каза да зареди пералнята, тя го прати по дяволите и едва не го наби.

— Аз давам всичко, дори бельото си на химическо чистене — довери му Марк. — Миналата седмица ми свършиха ризите и трябваше да си купя нови шест. Домакинстването не е най-силната ми страна. Плащам на Палома да ми чисти. Може би, ако я помолиш, ще го прави и за теб — Палома беше много любезна и изглеждаше умна и интелигентна. Марк бе говорил надълго с нея за децата си. Коментарите ѝ бяха смислени и изпълнени със съчувствие. Марк я уважаваше.

— Няма нужда, справям се сам — отговори Джими с усмивка. — Истински факир съм с прахосмукачката и парцала за прах. Маги не се докосваше до тях.

Марк не посмя да попита какво всъщност е правила Маги. Тя очевидно е имала много други добри качества, като изключим домакинските, щом Джими бе толкова луд по нея. Научи още, че са се срещнали в Харвард. Значи наистина е била умна жена.

— А Джанет и аз се запознахме в юридическия факултет. Но тя така и не успя да практикува. Забременя скоро след като се оженихме и си остана вкъщи с децата.

— Ето защо ние нямахме деца. Маги се разкъсваше между кариерата и желанието си да има деца и все не можеше да реши. Беше истинска ирландка в това отношение. Смяташе, че щом имат бебета, майките трябва да си стоят вкъщи и да си ги гледат. Мисля, че рано или късно щяхме да си родим бебе — но се бе случило онова, което не бе очаквал.

Те продължиха да говорят за Куп и в шест часа Джими се прибра в своята къщичка. Беше обещал да се излезе с приятели на вечеря. Покани и Марк да го придружи, но той имаше още работа за довършване. Трябваше да прочете няколко нови статии за данъчното законодателство.

Когато се разделиха, и двамата имаха усещането, че са прекарали един хубав ден. Бяха се опознали и харесали, бяха станали приятели, бяха щастливи в новите си домове. Бяха срещнали Купър Уинслоу, който не ги разочарова. Наистина беше онова, което хората говореха за него. Жива холивудска легенда. Джими и Марк си обещаха да вечерят заедно някоя вечер през седмицата и се разделиха. Джими тръгна към къщичката, а Марк — към крилото за гости. Докато вървеше и си подсвиркуваше, той се усмихваше сам на себе си, спомняйки си кафето и жената, която му го бе поднесла. Голям щастливец беше този Купър Уинслоу!

[1] Тортила — популярно южноамериканско ястие, питка от царевично брашно с различен пълнеж. — Б.пр. ↑

[2] Тачос — мексикански сандвич — тортила с боб, зеленчуци и месо и задължително лют пипер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

На сутринта след срещата на Купър с Марк и Джими край басейна се обади Лиз. Беше се омъжила преди една седмица и в момента бе на сватбено пътешествие, но се тревожеше за него.

— Къде си? — попита я Купър, усмихвайки се.

Все още му бе странно да не я вижда всяка сутрин край себе си. Беше доволен, че чува гласа ѝ.

— На Хаваите — отвърна гордо тя.

Да бъде с Тед, беше прекрасно. Беше щастлива и дори се чудеше защо не бе сторила това по-рано.

— О, колко плебейско — подразни я Куп. — Все още мисля, че можеш да го разкараш и да се завърнеш. Ще анулираме брака ти за нула време.

— Да не си посмял! На мен ми харесва да бъда омъжена жена!

— Лиз, разочарован съм от теб. Мислех те за по-силна. Ти и аз бяхме последните мохикани. Сега останах само аз.

— Е, може би ти също ще се ожениш някой ден. В действителност не е чак толкова страшно. Дори напротив, има си своите предимства. Например намаление на данъците, поне така ми казаха — истината бе, че на Лиз ѝ харесваше да е омъжена, пък и съпругът ѝ бе изключителен човек. Куп беше щастлив за нея въпреки неудобствата, които изпитваше от нейното отсъствие.

— Така казва и Аби. Значи май наистина ще трябва да се ожени. Той каза да си намеря богата жена. Много е жесток!

— Това не е никак лоша идея — провокира го тя. Но не можеше да си представи Купър женен. Той не издържаше дълго време само с една-единствена жена. Около него трябваше да има цял харем, за да му е весело и да бъде щастлив.

— Е, все още не съм срещнал богата жена на подходяща възраст. Не знам къде се крият тези жени. Освен това предпочитам дъщерите им — а напоследък и внучките, помислиха си и двамата, но никой не го изрече на глас.

През годините Куп бе имал връзки с много богати жени, но винаги бе предпочитал по-младичките. Сред тях бяха една индийска принцеса, няколко много богати арабки. Но без значение кои бяха, или колко богати бяха, накрая той винаги се отегчаваше и настъпваше неизбежното. Винаги съществуваше по-красивата, по-вълнуващата жена, ей там, точно зад ъгъла. Купър обичаше свободата.

— Искам само да съм сигурна, че си добре. Всичко наред ли е? — той наистина ѝ липсваше, а и все още имаше голямо влияние върху нея. — Как се справя Палома?

— Страшна е тази твоя Палома! — отговори Куп и бе напълно убеден в думите си. — Прави яйца, твърди като камък или еластични като гума, слага лют пипер върху препечените ми филийки, превърна кашмирените ми чорапи в бебешки, след като ги изпра в пералнята. И има невероятен вкус. Направо съм влюбен в слънчевите ѝ очила, да не говорим за розовите обувки, които носи, когато не е с леопардовите си чехли. Тя е истинско съкровище, Лиз. Откъде я изкопа?

Но истината бе, че колкото и да го дразнеше, Палома всъщност го развеселяваше и той се забавляваше с враждебността, която тя дори не се опитваше да скрие и открито показваше.

— Тя е добра жена, Куп. Учи я, сигурна съм, че ще се научи. Работи с другите само около месец, но забеляза, че бързо попива. Мисля, че се поддава на шлифоване.

— Аз пък мисля, че Лийвърмор я е държал заключена в мазето с окови на краката. Може би и аз ще опитам. А, между другото, вчера се срещнах с гостите ми.

— Какви гости? — Лиз не знаеше нищо за никакви гости.

— Така де, двамата мъже, които живеят съответно в къщата на вратаря и крилото за гости.

— А, искаш да кажеш квартирантите. Е, как ги намиращ?

— Приятни момчета. Единият е адвокат, а другият социален работник. Този вторият прилича на момче, а бил завършил Харвард. Адвокатът ми се видя малко нервен, но инак е много мил човек. Изглеждат възпитани. Поне не хвърлят празни бутилки от бира в басейна, нито имат хлапета. Не приличат на наркомани, нито на престъпници. Бих казал, че извадихме късмет с тях.

— Дано. Агентката от бюрото ме увери, че са почтени хора.

— Може би е права. Ще си запазя мнението за по-нататък, нека поживеят малко по-дълго. Но за момента нямам проблеми — това бе голямо облекчение за Лиз. Тя наистина се притесняваше и всъщност една от причините да му се обади беше точно тази.

— А ти защо всъщност ми звъниш? Би трябвало да се отдадеш на луда, страстна любов на плажа с оня водопроводчик, за който си се омъжила.

— Той не е водопроводчик, а брокер. И в момента играе голф с един свой клиент.

— Нима води и клиентите си на медения си месец? Мили Боже, Лиз, това е много лош знак. Веднага се развеждай с него — Куп се заливаше от смях, а Лиз се чувстваше облекчена и успокоена да чуе, че е весел.

— Нищо подобно, намери клиента тук — отговори тя, едва сдържайки смеха си. — Ще се прибера след седмица. Ще ти се обадя. А ти се пази и не купувай диамантени огърлици тази седмица. Аби Браунщайн ще получи язва от теб.

— Така му се пада! Заслужава си го! Той е най-скучният и безвкусен човек на тази земя. Опериран е от чувство за хумор. Само за да го ядосам, ще ти изпратя диамантена огърлица. Ти поне я заслужаваш.

— Няма нужда, нали нося прекрасния пръстен, който ми подари, когато напуснах — напомни тя. Изпитваше истинска благодарност към него. — Ще ти се обадя, като се върна. Пази се, Куп.

— Слушам, Лиз. Благодаря за обаждането — обичаше да разговаря с нея. И макар да не искаше да ѝ признае, тя му липсваше. Ужасно му липсваше. Имаше чувството, че откакто го напусна, се носи по течението абсолютно неуправляем. Къщата и той самият бяха като кораб без кормчия. Все още не можеше да си представи как ще се оправя без нея.

Когато тази сутрин прегледа бележника си с програмата за срещи, видя, че вечерта трябва да отиде на вечеря у семейство Шварц. Беше написано с красивия четлив почерк на Лиз. Вече близо две десетилетия семейство Шварц бяха от най-ярките звезди на социалния небосклон на Холивуд. Той бе един от големите продуценти, а тя — актриса и безспорна красавица, макар и над петдесет. Куп нямаше никакво желание да ходи, но знаеше, че ще се засегнат. Ако питаха

него, предпочиташе да прекара още една прекрасна нощ с Чарлин, обаче не бе редно да я вземе със себе си. Тя беше доста пикантна за този кръг хора. Чарлин беше момичето, с което можеше да се забавлява и лудува, но не бе склонен да го виждат с нея на официален прием или вечеря.

Куп делеше жените на категории. Чарлин бе за домашно забавление, момичето за вкъщи. Големите кинозвезди той пазеше за премиери, галавечери, тържествени церемонии, където и двете страни щяха да извлекат полза от това, че са ги видели заедно. Освен тях имаше подръка цяла армия от млади актриси и манекенки, с които му бе приятно да излиза. Трябваше да го виждат непрекъснато с млади, различни и красиви жени. Но на партито, у семейство Шварц щеше да отиде сам.

У тях винаги имаше интересни хора и Куп никога не знаеше кого може да срещне. Беше много по-удобно да е сам. Пък и другите щяха да го приемат като ерген. Той харесваше Арнолд и Луиз Шварц, затова се обади на Чарлин и я предупреди, че няма да се видят тази вечер. Тя не се разсърди, а отвърна, че това междучасие било добре дошло и за нея. Трябвало да си оправи краката и да изпере. Нуждаела се и от своя здравословен сън, както го нарече. Нищо подобно, това беше последното нещо, от което имаше нужда, помисли си Куп, като се подсмихна. Нямаше проблеми да остане цяла нощ будна и на сутринта да изглежда свежа като праскова. А той винаги бе готов да бъде прелъстен. Но тази вечер принадлежеше на семейство Шварц.

На обяд Купър се срещна с един продуцент, после отиде на масаж и на маникюр. Изпи чаша шампанско, подремна малко, а когато се събуди в осем, се облече с официално вечерно облекло и излезе. Шофьорът, когото бе наел, го очакваше в бентлито. Куп изглеждаше много красив със сребрилата си коса и перфектно скроения смокинг, който стоеше като излят върху великолепното му тяло.

— Добър вечер, господин Уинслоу — учтиво поздрави шофьорът.

Возеше Куп от години, така както и много други звезди. С тази работа вадеше добри пари. На Купър така му бе по-удобно, вместо да държи на постоянна работа шофьор с пълен работен ден и заплата. Освен това предпочиташе през повечето време да кара колите си сам.

Когато пристигна в огромната къща на семейство Шварц на „Бруклин Драйв“, в голямата приемна стояха около стотина човека, които пиеха шампанско и разговаряха любезно с домакините. Госпожа Шварц бе много елегантна и стилна в дългата си тъмносиня рокля. Носеше прекрасни накити от сапфири. Куп видя около нея обичайните присъстващи — бивши президенти и първи дами, политици, продуценти, режисьори, международно известни адвокати, художествени директори и, разбира се, цяло съзвездие от звезди. Повечето бяха по-млади от него, но не толкова известни. Той веднага бе заобиколен от цяло ято почитатели и от двата пола. Когато след час тръгнаха към трапезарията, където беше сервирана вечерята, Куп вървеше начело на стадото.

Бяха го настанили на една маса заедно с още един известен актьор от неговото поколение, двама писатели и важен холивудски продуцент. Шефът на едно от основните студия също бе на тяхната маса и Куп си каза, че след вечеря трябва да говори с него. Беше подочул, че ще снимат филм, в който можеше да се намери роля за него. От дясната му страна седеше една от най-известните холивудски дами, чиито партита безуспешно се опитваха да засенчат тези на Луиз Шварц. А отляво съседката му бе млада жена, която не познаваше. Имаше фини, деликатни черти, аристократично лице, големи кафяви очи, кожа с цвят на слонова кост и тъмна коса, гладко прибрана назад, като на балерина на Дега.

— Добър вечер — поздрави я учтиво Куп.

Забеляза, че е дребна и фина, и се зачуди дали наистина не е танцьорка. Затова, след като бригадата от сервитьори поднесе първото ястие, той я попита, а тя се разсмя в отговор. Не за пръв път ѝ задавали този въпрос. Но го увери, че е поласкана. Затова пък тя знаела кой е той и била силно развълнувана, че седи до него. На картончето, с което бе обозначено нейното място, бе написано *Александра Мадисън*, име, което не му говореше нищо.

— Всъщност аз съм временно пребиваващ практикант, така нареченият специализант — заяви тя, сякаш това обясняваше всичко. Но за него бе напълно непонятно.

— И къде пребивавате? — попита изненадано Куп.

Момичето очевидно не бе от неговия кръг, но беше поразително красиво. Видя, че има нежни и фини ръце с ниско изрязани нокти и

никакъв лак по тях. Носеше семпла бяла рокля, а лицето и фигурата ѝ бяха съвсем младежки.

— В болницата. Аз съм лекар.

— О, колко интересно — по инерция отвърна той, но за миг изглеждаше поразен. — Какъв лекар? Нещо полезно ли?

— Да, ако имате деца. Аз съм педиатър, и по-точно неонатолог^[1].

— Мразя децата. Обикновено вечерям с тях — отвърна той с усмивка, която откри перфектните му бели зъби.

— Не ви вярвам — разсмя се момичето.

— Но е истина. И децата ме мразят. Знаят, че ще ги изям. Харесвам ги само когато пораснат. Особено тези от женски пол.

Поне беше искрен. Купър таеше дългогодишно недоверие към децата, дори страх и неприязън. По принцип си избираше жени, които нямаха деца. Децата усложняваха всичко и обикновено разваляха плановете му. Жените без деца бяха много по-забавни от негова гледна точка. Те не бързаха да се прибират вкъщи, за да освободят детегледачката. Никой не се разболяваше в последната минута. Когато беше у тях, никой не го заливаше със сок, нито му казваше, че го мрази. Това бе една от многобройните причини да харесва по-младите. Над тридесет години повечето от жените вече бяха майки.

— Защо не сте избрали нещо по-забавно? Като например укротителка на лъвове в цирка. Или балерина. Това наистина би ви подходило. Мисля, че трябва да си помислите за промяна в кариерата, преди да сте затънала до гуша в тази. Тогава няма отървяване.

Александра се забавляваше много. Беше впечатлена от него и ѝ доставяше истинско удоволствие да отговаря на шегите му. Въпреки несполучливия избор на професия и строгата прическа, според израза на Куп, той също я хареса.

— Добре, ще си помисля. Какво ще кажете за ветеринарен лекар? По-добре ли е? — попита го тя.

— И кучета не обичам. Те са мръсни. Оставят косми навсякъде — по панталоните, по диваните, лаят, дремят и миришат. По-лоши са дори от децата. Не, не съм прав, но ги слагам на второ място. Ще трябва да помислим за напълно различна кариера. Какво ще кажете — актриса?

— О, не, не мисля — разсмя се отново Александра, докато сервитьорът слагаше черен хайвер върху блините.

Куп обичаше да се храни у семейство Шварц. Тук вечерята винаги бе изключително изискана, а на Александра очевидно ѝ бе много приятно в неговата компания. Около нея витаеше атмосфера на изтънченост и аристократизъм, сякаш бе израснала в домове и трапезарии като тази. Беше ѝ изписано на лицето, нищо че не носеше никакви особени бижута. Само един скромен наниз от перли и обици с перлички и малки диаманти. Но нещо у нея подсказваше класа и много пари.

— А вие? — обърна разговора към него тя. Беше повече от интелигентна, това вече бе успял да разбере и много му допадна. Когато си на скучна вечеря, поне събеседниците ти да са интелигентни. — Вие защо сте станал актьор?

— Реших, че ще ми бъде забавно. Не мислите ли? Представете си, че всеки ден се правите на някой друг и играете, а освен това обличате все красиви дрехи. Действително е много приятно. Много по-забавно от онова, което вие правите. Обличате една грозна бяла престилка, децата плюят върху вас и пицят в минутата, в която ви зърнат.

— Повечето деца наистина правят това, когато видят чичо доктор. Но тези, с които аз работя, са прекалено малки. Моите пациенти са недоносени и преждевременно родени бебенца.

— О, ужас! — Купър се правеше на потресен. — Те сигурно не са по-големи от мишки. Това е много по-лошо, отколкото очаквах — наистина се забавляваше, а мъжът от другата страна на масата го наблюдаваше с любопитство и учудване.

Представлението си заслужаваше — Купър Уинслоу в действие, пуснал в ход всичките си оръжия, за да очарова една жена. Това бе гледка, която не можеше да се види всеки ден. Беше повече от театър. Александра обаче не му отстъпваше и беше достоен партньор. Беше умна, чувствителна и достатъчно проникателна, за да не позволи на Куп да я омагьоса или разстрои.

— И какво друго правите? — продължи разпита си той.

— Летя със самолети откакто станах на осемнадесет. Обожавам безмоторниците. Обичам да скачам с парашут, но обещах на мама да не го правя и наистина спрях. Играя тенис, карам ски. Карах и мотоциклети, но обещах на татко да престана. И прекарах една година

в Кения като медицинска сестра, преди да започна да уча в медицинския факултет.

— Всичко това ми звучи самоубийствено. И откъде тази любов към силните усещания? А родителите ви изглежда доста се месят в подвизите ви. Все още ли се виждате?

— Когато е необходимо — отвърна тя и той зърна за миг в очите ѝ, че казва истината. Това момиче наистина имаше невероятно самообладание, дух и самоувереност. Възхищаваше ѝ се най-искрено.

— Къде живеят? — продължи да любопитства Куп.

— През зимата в Палм Бийч. През лятото в Нюпорт. И на двете места е много скучно и досадно, но аз си падам истински бунтовник. Въстанах и извоювах свободата си.

— Омъжена ли сте? — беше забелязал, че не носи халка и не очакваше положителен отговор. Не му приличаше на омъжена жена. Имаше безпогрешна интуиция за тези неща.

— Не — тя се поколеба за миг, преди да продължи. — Почти бях — обикновено никога не признаваше това, но този мъж беше необикновен и на нея ѝ бе забавно да бъде откровена с него. Беше остроумен и чаровен, беше ѝ приятно да си говорят.

— И? Какво се случи?

Лицето ѝ се вкамени, макар че продължи да се усмихва. Но очите ѝ станаха много тъжни. Единствен Купър забеляза това.

— Почти бях стигнала до олтара. Оставаше само една нощ.

— О, каква проява на лош вкус! Не обичам хора, които правят такива жестоки неща. А вие? — той се усети и запъна. Видя, че я засегна, и за миг съжали, че я попита. Тя бе така искрена. Не очакваше, че ще бъде такава. Напоследък рядко се срещаха искрени хора. — Надявам се, че е паднал в яма, пълна със змии, или в ров с алигатори. Заслужил си го е.

— Така стана. Ров, пълен с алигатори. Ожени се за сестра ми — за пръв път признаваше пред някой непознат това. Беше прекалено откровено за първа среща. Но Александра предполагаше, че никога повече няма да го види, така че всъщност нямаше значение.

— Това вече е отвратително. Говорите ли си с нея?

— Само когато се налага. Затова отидох в Кения. Преживях една много интересна година — това беше сигнал, че темата е приключена и няма смисъл да задава повече въпроси.

Куп разбра и спря да я разпитва. Момичето бе болезнено откровено, много повече, отколкото той би посмял да бъде с някой непознат. Възхищаваше ѝ се. Затова ѝ разказа за последното сафари, на което бе поканен и което бе преминало жалко, мизерно и досадно. Беше почетен гост в резервата и по негова преценка домакините го бяха измъчвали всяка минута с всички възможни ужаси, които успяха да измислят. Тогава Куп беше стискал зъби, но сега, докато го разказваше, случката изглеждаше толкова смешна, че Александра се заливаше от смях.

Действително прекараха много весело и напълно пренебрегнаха останалите си съседни по маса. Вечерята приключи. Александра все още се смееше, а когато стана, за да поговори със свои познати на съседната маса, Купър се почувства изоставен. Бяха близки на родителите ѝ и тя смяташе, че е редно да им се обади. Но преди това го увери, че е прекарала изключително приятно и е щастлива, че се е запознала с него. Той беше превърнал вечерта в незабравимо преживяване.

— Аз нямам много време да излизам. Госпожа Шварц бе така мила да ме покани. Тя е близка с родителите ми. Дойдох само защото днес имам свободна вечер. Повечето време съм заета в болницата. Но наистина се радвам, че дойдох — тя стисна здраво ръката му и се отдалечи, а след минута Луиз Шварц застана до него.

— Внимавай, Куп — предупреди го тя. — Това момиче е голям залък. Ако ѝ направиш нещо, баща ѝ ще те убие.

— Защо? Да не би да е Кръстникът? Тя ми изглежда свястно момиче.

— Точно затова ще те убие. Артър Мадисън — беше име, което всеки в страната знаеше. Най-старата компания за производство на стомана. И най-могъщата. Баснословно богатство. А тя бе лекарка. Интересна комбинация.

Съветът на Аби Браунщайн изникна в главата му. Това момиче бе не просто богата жена. Беше една от най-богатите. При това изключително естествена, забавна, умна и много красива. Освен това имаше страхотен характер и дух. Трудно бе човек да не бъде очарован, привлечен или омагьосан от нея.

Докато Александра говореше с разни хора, Куп я наблюдаваше отдалеч дискретно и с интерес.

В края на вечерта нареди така нещата, че да бъде навън точно когато тя си тръгваше. Посочи с приканващ жест очакващото го бентли.

— Мога ли да ви повозя? — звучеше приятелски и безопасно. Беше пресметнал, че е около тридесетте, и всъщност беше отгатнал.

Той беше точно четиридесет години по-възрастен, но добре, че не му личаша. А най-смешното бе, че не бе привлечен заради богатството ѝ, защото първоначално не знаеше нищо за него. Тя наистина му харесваше. Беше жена, която никога няма да направи някоя глупост, нито да я толерира. За добро или за лошо обаче, вече беше наранена веднъж и Куп забеляза, че е предпазлива. А фактът кой е баща ѝ добавяше само допълнително цвят и дълбочина на картината. Александра моментално му направи силно впечатление, без да са от значение името или парите на баща ѝ. Странно, помисли си Куп, докато я наблюдаваше. Беше я харесал заради самата нея.

— Аз също съм с кола. Благодаря — отвърна учтиво момичето, като се усмихна. Докато изричаше думите, един от портиерите докара стар очукан фолксваген костенурка.

Той се усмихна.

— На това кола ли му викате? Аз съм потресен. Каква скромност! Възхищавам се на дискретността ви — подразни я приятелски той.

— Не обичам да харча излишни пари за коли. Пък и рядко ги карам. Не ходя почти никъде, защото винаги работя.

— А да, с онези ужасни малки мишки. А помислихте ли за школа за манекенки?

— Това беше първото ми желание, но се провалих на кастингите^[2]. Скъсаха ме — беше бърза и точна в отговорите, също като него. Беше забавна, остроумна, находчива. Един наистина достоен противник.

— Радвам се, че се запознахме, Александра — рече Купър, като я гледаше право в очите със своите сини очи. Тези очи и цепнатата брадичка го бяха направили легенда и кумир за почти всяка жена по света.

— Наричайте ме Алекс. Аз също се радвам, че се запознахме, господин Уинслоу.

— Купър. Може би трябва да ви наричам доктор Мадисън? Предпочитате ли го?

— Как познахте? Вие сте наистина много проникателен — тя се засмя и се мушна в малката си очукана таратайка. Виж ти, изобщо не я притесняваше да се появи у семейство Шварц с кола, която сякаш е била изоставена в някоя канавка край пътя. Най-вероятно е била точно там. — Лека нощ — извика тя, като му махна с ръка и потегли.

— Лека нощ, докторе! — извика в отговор Куп. — Вземете два аспирина и ми се обадете утре сутринта! — видя я, че се смее, докато се отдалечава. Той също се усмихна.

Докато се прибираше към „Имението“, не престана да се усмихва. Напомни си да изпрати на Луиз Шварц букет цветя. Много цветя. Беше доволен от вечерта и от себе си. Добре че реши да не се вижда тази вечер с Чарлин. Беше прекарал чудесно с Алекс Мадисън. Тя бе най-необикновеното момиче на света. И освен това представляваше страхотна партия и интересна перспектива.

[1] Лекар, който се занимава с недоносени бебета и бебета с вродени дефекти. — Б.пр. ↑

[2] Конкурс за манекенки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

На сутринта след партито Купър изпрати на Луиз Шварц огромен букет цветя. Мислеше да поиска от секретарката ѝ телефона на Алекс Мадисън, но реши да се обади директно в болницата и да види дали няма да успее да я открие сам. Попита за отделението за недоносени бебета. Почака доста време, докато прегледаха дългия списък с имената на специализантите, и накрая му съобщиха номера на пейджъра ѝ. Куп изпрати съобщение, но никой не му отговори. Очевидно беше заета и не можеше да се обади. С изненада откри, че му стана криво, когато не я чу.

След два дни отново трябваше да се облече официално. Беше поканен на раздаването на наградите „Златен глобус“, макар да не бе номиниран повече от двадесет години. Но както всички стари звезди, той допринасяше с присъствието си за блясъка на събитието, внасяше вълнение и трепет. Щеше да отиде с Рита Уовърли, една от най-големите звезди, които Холивуд бе виждал през последните тридесет години. Куп обичаше да се появява на важни церемонии с нея. Вниманието, което пресата им отделяше, бе изумително, а те нямаха нищо против от време на време да им приписват и романтична връзка. Нейният пресаташе веднъж беше пуснал слуха, че дори били за малко женени, но тя започнала да се отегчава. Напоследък се появяваха доста често заедно, така че никой не можеше да повярва, че Рита може да се отегчи от Куп. Само да го виждат с нея, беше достатъчно за репутацията му. Тя изглеждаше невероятно за възрастта си. От пресслужбата ѝ твърдяха, че е на четиридесет и девет, но той отлично знаеше, че е на петдесет и осем.

Куп я взе от апартамента ѝ в Бевърли Хилс. Рита се появи с ослепителна бяла рокля, която обгръщаше фигурата ѝ като втора кожа. Тази фигура през последните години не само бе отслабнала, но бе изпитала върху себе всички възможни хирургически намеси, с изключение на операция на простатната жлеза и на сърцето. Бяха поправяли лицето, гърдите, талията, дупето, ръцете, бедрата, бяха

вземали от едни места и слагали на други. Резултатите бяха изключителни. На забележителната ѝ шия и деколте, които също бяха подобро благодарение на скалпела, се кипреше невероятна диамантена огърлица за три милиона долара, взета назаем от Ван Клиф. Когато излезе от къщата, на раменете ѝ царствено лежеше дълго до земята манто от бяла норка. Рита Уовърли беше синоним на Холивуд, също както и Купър. Двамата бяха изключителна двойка.

Когато журналистите ги забелязаха пред вратите на залата, където щяха да се раздават „Глобусите“, направо полудяха. Човек би помислил, че са на двадесет и пет и миналата година са спечелили „Оскар“. Направо щяха да ги изядат, както винаги.

— Насам! Тук!!! Рита!! Куп!!! — фотографите снимаха, светкавиците щракаха от всички страни и ъгли, докато почитателите им един през друг подаваха бележниците си за автографи и плачеха от щастие, че са ги зърнали. Беше нощ, която щеше да даде храна на егото им за следващите десет години. Но и двамата бяха свикнали с това.

На лицето на Куп цъфтеше двадесет и четири каратова усмивка. Телевизионните екипи ги спираха на всяка крачка и му задаваха въпроси какво мисли за тазгодишните номинации.

— Прекрасен филм... Наистина впечатляваща работа... Горд съм, че съм в този бизнес... — отговаряше той, докато Рита ослепително се усмихваше на всички страни.

Трябваше им почти половин час, за да стигнат до местата си. Церемонията бе организирана като вечеря. Седяха на маси и щяха да вечерят, преди да започне награждаването.

Куп беше много внимателен с дамата си. Държа стола ѝ, пое палтото, наля ѝ шампанско.

— Почти винаги ме караш да съжалявам, че не се омъжих за теб — закачливо каза Рита, макар отлично да знаеше, както и той, че всичко е само шоу.

Купър наистина я харесваше, но само толкова. Отношенията им бяха полезни за репутацията и на двамата, а намеците, че са имали любовна връзка преди години, само ги поставяха във фокуса на хорското любопитство. Истината бе, че между тях нямаше нищо и никога не бяха станали дори малко по-близки. Той я бе целунал само веднъж, просто така, на инат. Но тя бе така самовлюбена, че Куп с

безпогрешния си усет веднага осъзна, че няма да я издържи и една седмица. Нито пък тя него. Бяха достатъчно далновидни и умни да не развалят приятелството си с любов.

Веднага след като шоуто започна, камерите зашариха из публиката и, разбира се, хванаха във фокуса си Куп и Рита.

— О, боже! — извика неочаквано Марк, докато седеше пред телевизора в къщичката на Джими с бира в ръка. Двамата нямаха какво да правят тази вечер, така че когато Марк предложи да гледат награждаването, Джими прие с удоволствие. Той дори се питаше дали ще зърнат знаменития си хазаин, но никой от двамата не очакваше да го види така отблизо, както и дамата му. — Гледай, гледай! — викаше Марк.

— Коя е тя? Май че Рита Уовърли! Господи, той наистина познава всички! — дори Джими беше впечатлен. — Тя изглежда невероятно за възрастта си — това напомни на Марк, че дъщеря му обичаше да гледа всички тържества и церемонии в Холивуд — „Златен глобус“, „Оскар“, „Грами“, „Еми“ и дори наградите за сапунени опери. Искаше да знае всичко за живота на звездите. Но да бъдат разпознати Купър Уинслоу и Рита Уовърли не беше много трудна работа. Дори новородените знаеха кои са те.

— Това се казва изненада — коментира Марк, докато камерата се премести върху други лица. — Я кажи, кога за последен път си виждал хазаина си по националната телевизия?

— Имах един в Бостън, арестуваха го за углавно престъпление. Та за част от секундата го зърнах по новините. Мисля, че продаваше дрога — двамата се засмяха, а Джими отвори по още една бира.

Приятелството им, макар и скорошно, бе станало нещо, без което не можеха. Беше удобно и приятно, живееха наблизко, бяха образовани и интелигентни, и освен работа в живота им нямаше нищо друго. Нямаше жени, нито забавления. И двамата си имаха мъка на сърцето, бяха самотни и все още не бяха готови за нещо ново. Приятелството им помагаше да преживеят самотните вечери, като си поделяха пържолата и няколко бири. След като Куп изчезна от екрана, двамата мъже загледаха раздаването на наградите.

Джими извади пакет пуканки от микровълновата печка.

— Започвам да се чувствам като твоята любима половинка — пошегува се той, поставяйки купата с вдигащите пара пуканки пред

Марк. В момента вървяха номинациите за песните към най-добрия драматичен филм.

Марк вдигна очи и се засмя.

— Аз също. Спокойно, не си в опасност. Мисля, че засега ни устройва и двамата. Като му дойде времето, смятам да се добера до бележника на Куп и да прегледам адресите и телефоните на пренебрегнатите от него дами. Все още ми е рано обаче.

А Джими сякаш бе дал обет да не погледне жена цял живот. Нямаше нито желание, нито намерение да предава паметта на Маги въобще, дори в далечно бъдеще. За момента приятелството на Марк му стигаше. То запълваше празните вечери и нощи.

Същата нощ Алекс Мадисън беше на работа в болницата. Тя почти бе забравила за вечерта, прекарана у семейство Шварц. Беше разменила дежурството си в понеделник с тазвечерното заради един свой колега, който имаше среща с момичето на мечтите си. Не можеше да му откаже. На всеки понякога му се налагаше да отсъства и те взаимно си правеха подобни услуги.

Беше много заета през цялата вечер. Излезе в приемната, за да се срещне с родителите на едно двуседмично бебе, което през деня беше „кодирало в синьо“, както казваха на медицински жаргон^[1], но сега беше добре. Искаше да ги успокои, че детенцето се е стабилизирало и е заспало. Но когато влезе в стаята, тя бе празна и Алекс предположи, че сигурно са отишли да хапнат. Огледа се и видя включения телевизор, който всъщност работеше денонощно. В същия момент на екрана се появи Купър. Камерите го показваха в едър план.

Алекс остана като закована.

— Аз го познавам лично! — извика тя.

Изглеждаше неприлично хубав. Наведе се много галантно към Рита Уовърли и ѝ подаде чаша шампанско. Алекс изпита познато чувство. Беше направил същото за нея, със съвсем същия жест и поглед само преди два дни.

Куп наистина беше изключителен на външен вид, а Рита Уовърли бе ослепителна.

— Кой знае колко пластични операции има! — чу се да казва на глас Алекс, без да го осъзнава дори. Какво ѝ ставаше? Никога не е била завистлива.

Всъщност си даваше отлично сметка колко различни и далечни са световите, в които живееш. Тя прекарваше дните и нощите си, спасявайки живот или успокоявайки родители, чиито бебета бяха на косъм от смъртта. А хора като Купър и Рита Уовърли убиваха времето си по партита и тържества, ходеха в скъпи ресторанти, изглеждаха прекрасно, носеха кожи, бижута и вечерни рокли. Алекс рядко имаше повод да се гримира и обикновено носеше смачканата зелена униформа с голям, щампиран на гърдите надпис на отделението. Едва ли някога щеше да попадне в списъка на най-добре облечените жени в страната, но тя сама си бе избрала този живот и го харесваше такъв, какъвто е. За нищо на света нямаше да се върне в претенциозния, изкуствен и лицемерен свят на родителите си.

Често си мислеше, че всъщност провалът на брака ѝ с Картър беше за добро. Сега, когато бе женен за сестра ѝ и бе влязъл в социалния регистър на висшето общество, той беше станал непоносимо арогантен. Беше сноб като всички мъже, от които се отвърщаваше в стария си свят. Куп бе от съвсем друго тесто. Той беше кинозвезда, знаменитост. Поне имаше извинението, че трябва да изглежда и да се държи по този начин. Това му беше работата. Но не и нейната.

След миг камерата се премести от лицето му, а Алекс се върна в своя защитен отвсякъде свят, пълен с инкубатори и кувьози, в които лежах мърничките бебенца. На мониторите се виждаше как бият сърчицата им. Тя веднага забрави за Куп и за „Златния глобус“. Дори не видя съобщението му на пейджъра си чак до другия ден. Той беше последното нещо, за което трябваше да мисли.

Затова пък Чарлин, която също си седеше вкъщи и гледаше телевизия, беше не по-малко изненадана от Марк и Джими да види Купър на екрана.

Преди два дни той ѝ каза, че не може да я вземе на вечерята у Шварц, защото там го приемат като изключителен гост. Но я увери, че ще се отегчи до смърт, такава досада били тези партита. Всъщност винаги казваше това, когато искаше да отиде някъде сам. Но тя тайно се надяваше, че ще я заведе на раздаването на наградите „Златен глобус“, което щеше да бъде нейният триумф. Така че сега, виждайки го с Рита Уовърли, Чарлин беше, меко казано, бясна. Всъщност Купър

нямаше никакво намерение да се появява на церемонията с нея, защото нищо нямаше да спечели от това.

— Кучи син! — изкрещя тя на телевизора. — Тя сигурно е поне на осемдесет! Цялата е от силикон! — викаше срещу екрана също както Алекс в болницата.

Сигурно беше естествено. Всеки изглежда има желание да каже нещо на човека, когото познава, когато го види на екрана на телевизора. А тя можеше да каже много неща на Купър. Видя го как се наведе и обгърна раменете на Рита с галантен жест, видя как я притисна нежно и ѝ прошепна нещо в ухото. Не пропусна как Рита се засмя на онова, което чу, докато камерите се пренесоха към други седящи наблизко знаменитости.

Чарлин изпрати дузина съобщения, докато най-накрая го откри на мобилния му телефон в два след полунощ.

— Къде си по дяволите, Куп? — беше на границата на истерията и всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Добър вечер и на теб, скъпа моя — той пък бе напълно спокоен и безразличен.

— Аз съм вкъщи, в леглото. Искам да знам ти къде си?

Куп знаеше защо е толкова сърдита. Можеше да го предвиди, но не можеше да го избегне или предотврати. За нищо на света в близките един милион години не би я завел на толкова широко отразено събитие каквото бе „Златен глобус“. Той смяташе, че връзката им не е чак толкова сериозна и важна, че да бъде обявена публично и демонстративно пред целия свят. Освен това да го видят редом с Рита Уовърли, вдигаше репутацията му и му носеше само ползи. Харесваше много Чарлин, както и всички други като нея, наслаждаваше се на ласките им, но това си бе лично за него. Нямаше никакво желание да я показва на света. Предположи, че го е видяла по телевизията и естествено е побесняла.

— Рита Уовърли с теб ли е? — попита задъхано тя.

В гласа ѝ се прокрадваше истерия. Много скоро щеше да се превърне в непоносима ревнивка, помисли си Куп. Този род въпроси винаги го бяха подтиквали и му даваха смелост да скъса поредната връзка и да се запъти бързо и без колебание към следващата кандидатка в списъка. Красива или не, миговете на Чарлин под

слънцето на Куп бяха преброени. Имаше още много красавици, които го очакваха. Време беше отново да надникне зад ъгъла.

— Разбира се, че не. Защо трябва да е тук? — отвърна искрено и невинно той.

— Защото като те гледах по телевизията, имах чувството, че всеки момент ще я опънеш на масата.

Ето на, знаеше си, че ще стане груба и цинична.

— Хайде да не се обиждаме — рече спокойно Купър, сякаш говореше на малко дете, което току-що се бе спънало в крака му. Когато трябваше, той или се отместваше, или спъваше пръв. Но сега нямаше нужда да постъпва така. Единственото, което искаше, бе да изчезне колкото е възможно по-бързо и безболезнено. — Беше ужасно скучно задължение — добави с прозявка. — Винаги е било. Но това ми е работата, скъпа.

— Тогава къде е? — продължи да разпитва Чарлин.

Беше изпила почти цяла бутилка вино, докато се опитваше да се свърже с него. Но той много предвидливо бе изключил мобилния си телефон по време на церемонията, а когато се прибра вкъщи, забрави да го включи.

— Кой? — в този миг Купър наистина нямаше ни най-малка представа за кого говори Чарлин. По гласа ѝ позна, че е пияна. Беше се напила и сдала багажа, докато го бе търсила безуспешно.

— Рита!

— Нямам никаква представа къде е. Предполагам, в леглото си. И освен това, скъпа, смятам да спя. Утре сутринта ще ставам рано във връзка с едни реклами. Аз не съм млад като теб. Нуждая се от почивка.

— Върви по дяволите! Ако бях там, щеше да си буден цяла нощ, нали? Знаеш го по-добре и от мен.

— Да — усмихна се Куп. — Сигурен съм, че е така, и то е причината да не си тук. И двамата трябва да поспим.

— Защо да не дойда сега? — попита тя, заваляйки думите.

Вече звучеше още по-пияна, отколкото в началото на разговора. Вероятно продължаваше да пие.

— Изморен съм, Чарлин. Ти сигурно също, поне така ми се струва. Защо не го оставим за утре вечер? — започваше да става досадно.

— Идвам веднага!

— Не, недей! Няма да те пусна! — отрязва я твърдо той.

— Ще се покатеря през портата.

— Охраната ще те пипне и ще стане много неприятно за теб. Ще те тикнат в ареста при апашите и проститутките... Хайде да поспим малко и да си поговорим утре — предложи любезно Купър.

Не искаше да започва война с нея, особено когато беше така разстроена и пиана. Беше достатъчно умен и знаеше какво прави.

— Да говорим за какво? За това, че ме мамиш с Рита Уовърли?

— Онова, което правя, не е твоя работа, Чарлин. А думата *мамиш* предполага някакъв вид обвързване или договор между страните. Нещо, което между нас не съществува. А сега, хайде да запазим поне известно приличие и добрия тон. Лека нощ, Чарлин — довърши Куп и затвори.

Телефонът започна да звъни почти моментално, но той го превключи на гласова поща.

Тя звъня непрекъснато почти два часа, докато Купър изключи напълно телефона и заспа. Мразеше жените, които показваха подобно чувство за собственост, а също и онези, които правеха сцени. Значи беше настъпило времето Чарлин да си върви. Да изчезне от живота му. Съжаляваше, че Лиз не е наоколо. Тя бе особено добра в уреждането на тези работи и знаеше какво да направи и как. Ако Чарлин беше важна за него, Лиз щеше да ѝ изпрати диамантена гривна или някакъв подобен впечатляващ подарък, като благодарност за времето, прекарано заедно. Но Лиз я нямаше, а Чарлин беше от оня тип момичета, с които трябва да късаш моментално и без протакане. Един подарък само щеше да я окуражи. Каква срамна сцена направи тази вечер, намуси се Куп и потъна в сън. Ако не беше станало така, той щеше да бъде истински щастлив да я задържи още две-три седмици, но не повече. След тази нощ обаче Чарлин бе осъдена на моментално скъсване. Докато чуваше как телефонът звъни за стотен път отдалеч, увереността му, че нея вече я няма, остана съвсем твърда. Сбогом, Чарлин.

На следващата сутрин Куп се опита да обясни дискретно на Палома за немилостта, в която бе изпаднала Чарлин, докато тя му сервираше закуската в леглото. Вече правеше все по-добри закуски в сравнение с първите дни, макар че все още слагаше върху яйцата лют пипер, от който, въпреки че го отстраняваше, устата му гореше през

целия ден. Палома бе на мнение, че това било необходимо за една истинската *гощавка*, а той я бе помолил да не му прави повече подобни *гощавки*.

— Палома, ако Чарлин се обади, моля те кажи ѝ, че съм излязъл и не съм вкъщи. Ясно ли ти е?

Палома го изгледа с присвити очи. Той най-сетне се бе научил да вижда през очилата ѝ. Лицето ѝ изразяваше негодувание и неодобрение. През повечето време жестовете ѝ също изразяваха неодобрение, ярост или презрение. Пред приятелите си тя го наричаше „дърт козел“.

— Вече не я ли харесвате? — попита го саркастично тя.

Бе престанала да използва акцента си, за да го дразни. В ръкавите си пазеше много други трикове. И обичаше да го предизвиква по всевъзможни начини.

— Не е там работата. Просто нашата... нашата малка увертюра... приключи — никога не би обяснявал подобни неща на Лиз или пък на която и да е от камериерките. Но Палома изглежда си бе присвоила ролята на борец за справедливост и защитник на цялото женско войнство на земята от обидите и непочтеността на Куп.

— Как го нарекохте? Увертюра? *Увертюра* ли казахте? Това означава ли, че повече няма да спите с нея?

Куп се подсмихна.

— Макар и цинично казано, страхувам се, че е точно. Моля те, не ми прехвърляй разговорите, когато тя се обади — по-ясно от това не можеше да го каже.

Половин час по-късно Палома му съобщи, че го търси някаква жена.

— Коя? — попита той. Четеше един сценарий в леглото и се опитваше да открие има ли подходяща роля за него.

— Не знам. Прилича ми на секретарка — отвърна троснато Палома и затвори.

Беше Чарлин. Плачеше. Беше изпаднала в истерия. Каза, че иска незабавно да го види, че сигурно ще получи нервна криза. Трябваше му цял час, за да я успокои и отпрати. Опита се да ѝ обясни, че връзката им не ѝ се отразява добре и че ще бъде много по-умно, ако не се виждат известно време. Не ѝ каза, че поведението ѝ е истерично. Цял живот беше бягал от подобни сцени и всъщност нямаше никакво

намерение да я вижда повече. Тя продължи да плаче, но вече не толкова отчаяно и истерично, докато накрая се съгласи да затвори.

А той веднага отиде да потърси Палома. Беше все още по пижама. Намери я да чисти с прахосмукачката в трапезарията. Беше се окичила с нови пурпурни чехли и съответни по цвят слънчеви очила с неизбежните фалшиви диаманти, разбира се. Не чу нито дума от онова, което ѝ каза, докато той не изгаси прахосмукачката и не застана пред нея с ръце на кръста и строг поглед. Тя го гледаше невъзмутимо.

— Ти знаеше много добре кой беше — рече с нетърпящ възражение тон Купър.

Рядко му се случваше да изгуби търпение и спокойствие, но Палома доста успешно го довеждаше до това състояние. Искаше да я удуши — както и Аби Браунщайн, затова, че бе уволнил целия му персонал и бе оставил само нея. Благосклонността, която бе започнал да изпитва, се стопи и изчезна. Според него тя беше просто една вещица!

— Не. Кой? — попита невинно Палома. — Рита Уовърли? — тя също бе гледала „Златен глобус“ и бе разказала на приятелите си какъв задник е шефът ѝ. Ако знаеше как го описва и с какви епитети го кичи, Куп едва ли щеше да бъде очарован.

— Беше Чарлин. Това, което направи, бе много лошо. То разстрои и нея, и мен. Тя изпадна в истерия, а аз не обичам да започвам деня си, успокоявайки истерични жени. Предупреждавам те, че ако се появи по някакъв начин тук и ти я пуснеш да влезе, ще ви изхвърля и двете от къщата и ще се обадя на полицията, за да съобщя, че си нелегална емигрантка.

— Не съм. И няма защо да се нервирате — отвърна с по-мек тон Палома.

— Аз не се нервирам. Аз съм бесен! Изрично ти казах, че не искам да говоря с Чарлин!

— Забравих. Пък може и да не съм познала кой е на телефона. Добре де, повече няма да го вдигам — заяви триумфално.

Крайната победа отново беше нейна. Това бе поредната работа, която заявяваше, че няма да върши, така че Куп се ядоса още повече.

— Ти ще вдигаш телефона, Палома! Ще го вдигаш и още как! Но няма да казваш на Чарлин, че съм тук. Ясно?

Тя кимна и включи отново прахосмукачката, с което показва откритото си незачитане и пренебрежение към него. Правеше го изключително успешно. И беше абсолютна царица на пасивната агресия.

— Е, благодаря — завърши Куп и се качи обратно горе, но когато отново се настани в леглото, не можа изобщо да се съсредоточи върху сценария. Освен че бе ядосан на Палома, беше напълно изтощен от разговора си с Чарлин. Беше се държала като досадна, истерична и груба жена. Мразеше жени, които се увесваха така на врата му. Когато масата е вдигната, човек трябва да знае кога да стане. Когато любовта свърши, трябва да си отиде елегантно и с достойнство. Но елегантността не бе от най-силните качества на Чарлин.

Още отсега можеше да предскаже, че ще бере ядове и ще има трудности с нея. Все още разстроен, той стана, изкъпа се, избръсна се и се облече.

Имаше уговорена среща в „Спаго“ с режисьора, с когото бе работил години наред. Беше го поканил да обядват, защото искаше да го разпита и подразбере какво снима в момента. Човек никога не знае кога и къде може да намери добра роля.

Мисълта за това го разсея и той забрави за Чарлин. На път към „Спаго“ се сети, че не е чул Алекс, и реши отново да ѝ изпрати съобщение. Остави номера на мобилния си телефон.

И беше силно изненадан и очарован, когато тя почти веднага му звънна.

— Здравейте, аз съм доктор Мадисън. Кой сте вие? — все още не познаваше гласа му по телефона, не знаеше и чий е номерът.

— Куп. Как сте, доктор Мадисън?

Беше искрено изненадана да чуе гласа му, но се зарадва.

— Видях те снощи при раздаването на наградите „Златен глобус“.

— Не само ти, момичето ми, но също целият Холивуд и половината свят. Не знаех, че ти остава време за телевизия.

— Всъщност не ми остава. Влязох в приемната, за да говоря с родителите на едно болно бебе, и те видях на екрана с Рита Уовърли. Изглеждахте страхотно — каза го съвсем искрено. И без никакво заяждане. Гласът ѝ беше младежки и без фалш, също като нея самата. Нямахте нищо изкуствено, само красота и мозък, за разлика от Чарлин.

Не, сравнението не беше честно. Чарлин беше в неизгодно положение при подобна съпоставка. Алекс имаше всичко по рождение и то работеше за нея — външен вид, чар, интелект, образование, потекло, пари. Тя идваше от друг, различен свят. Затова пък Чарлин можеше да прави неща, за които Алекс сигурно не бе и чувала. В света на Куп имаше място и за двете. Или поне така беше до снощи. Но в неговия живот сигурно щеше да има и други жени като Чарлин, той беше сигурен в това. Такива имаше много. Жените като Алекс бяха рядкост. Те бяха далечни, недостижими, недостъпни.

— Предположих, че сигурно ти си оставил съобщението на пейджъра ми вчера. Но нямах никакво време да се обадя. Дори не бях го видяла до днес. Когато преди малко се появи съобщение от същия номер, реших да позвъня. Опасявах се да не е някой консултиращ лекар. Радвам се, че си ти — гласът ѝ звучеше облекчено.

— Е, аз съм и съм щастлив, че не съм лекар, като имам предвид онези малки мишлета, с които си играеш на доктор. Предпочитам да стана бръснар, отколкото да съм на твое място — всъщност той я уважаваше много. Много повече, отколкото искаше да признае. Но този пресилен, показан ужас, който уж изпитваше от работата ѝ, беше част от играта.

Тя го разбираше и не се засягаше.

— Е, как беше снощи? Беше ли забавно? Рита Уовърли без съмнение е прекрасна. Изискана ли е? — въпросът ѝ го накара да се усмихне.

Изискана не бе думата, която би избрал, за да опише Рита, а тя щеше да получи удар, ако я употребеше. Изискана не бе особено високо отличие за Холивуд. Рита беше известна, високопоставена, пробивна, прекрасна и неотразима, въпреки малко големите си зъби.

— Мисля, че *интересна* е по-подходящо определение. Може би забавна. Тя е истинска кинозвезда — отговори дипломатично той.

— Като теб — върна му топката Алекс и той се разсмя.

— Сразен съм. Един на нула за теб. Е, какво ще правиш днес? — беше му приятно да говори с нея, искаше да я види отново. Стига да можеше да я отмъкне от болницата и от задълженията ѝ с бебетата. Но не бе сигурен.

— Ще работя до шест, след което ще си отида вкъщи и ще спя дванадесет часа. Утре сутринта трябва да съм тук в осем.

— Работиш много, Алекс. Не се ли преуморяваш? — попита загрижено Куп.

— Ами такава ми е работата. Нещо като робство. За да го преживееш, трябва да докажеш, че можеш да останеш жив.

— Интересно сравнение — заключи Куп. — Все пак смяташ ли, че ще можеш да останеш будна малко повече, за да вечеряш с мен тази вечер?

— С теб и Рита Уовърли? — попита насмешливо тя, но в тона ѝ нямаше нито намек от злобата на Чарлин.

Алекс не бе от нейната порода. Беше закачлива, дяволита, но приятелски настроена. И действаше много освежаващо на Купър, който бе уморен от ревниви жени. Беше като глътка свеж въздух в натовареното му и прашно всекидневие. Беше напълно различно същество, а фактът, че е дъщеря на Артър Мадисън, не биваше да се забравя. Пари от подобна величина никога не бива да бъдат пренебрегвани.

— Мога да поканя и Рита, ако искаш — отвърна Купър в тон с нейния въпрос. — Но повече ще ми хареса, ако вечеряш само с мен. Стига да можеш, разбира се.

— На мен също ще ми хареса — отвърна искрено тя, поласкана от поканата и перспективата да вечеря със знаменития Купър Уинслоу. — Но не съм сигурна, че ще остана будна достатъчно дълго, за да ям.

— Можеш да поспиш на масата. А аз ще ти разкажа какво съм ял. Как ти звучи?

— За нещастие напълно реалистично. Може би бихме могли да хапнем някъде, но по-раничко. Нещо просто и набързо. Не съм спала повече от дванадесет часа.

Работохолизмът и професионалната етика бяха неразбираеми за Куп, но той въпреки това ѝ се възхищаваше.

— Ще ми бъде интересно да опитам. Добре, приемам. Откъде да те взема? — беше твърдо решил да не допусне отказ.

— Какво ще кажеш от вкъщи? — тя му даде адреса на „Уилшир Булевард“ в една прилична, но в никакъв случай луксозна сграда.

Очевидно се грижеше сама за себе си, помисли си Купър. Така беше. Алекс не живееше само с парите от заплатата си, но се опитваше да добавя съвсем малко към нея, така че да не се лишава напълно от

всичко. Имаше миниатюрна гарсонiera, в която се прибираше само да спи.

— Ще бъда готова към седем. Наистина не мога да остана до късно. Трябва да съм напълно отпочинала утре.

— Разбирам — беше респектиран от нея. — Ще те взема в седем и ще отидем някъде, където е съвсем обикновено и тихо. Обещавам.

— Благодаря — усмихна се Алекс. Не можеше да повярва, че ще вечеря с Купър Уинслоу. Ако го кажеше на някого, сигурно щеше да помисли, че си фантазира. Тя се върна към работата си, а Куп отиде на обяда в „Спаго“. Беше приятна, но безплодна среща.

Нещата бяха неблагоприятни за него. Предложиха му друг рекламен клип, този път за долно бельо, който отказа. Никога не забравяше колко важен е добрият имидж. Заплахите и предупрежденията на Аби обаче бяха съвсем пресни в мозъка му. Колкото и да не обичаше да бъде движен от финансови подбуди в работата си, знаеше, че трябва да спечели някакви пари. Нуждаеше се само от един голям, силен, богат филм и главната роля в него. Това според него не бе невъзможно. Беше само въпрос на време.

А междувременно съществуваха клипове и реклами. И момичета като Алекс Мадисън. Но той не бе привлечен от парите ѝ, повтори си сякаш да увери сам себе си Куп. Просто наистина я харесваше.

— Защо не си купиш къща? — попита я, докато се возеха в любимия му ролс-ройс.

Парите със сигурност не бяха проблем за нея, но тя бе много дискретна и както вече бе забелязал, не носеше скъпи дрехи, нито бижута. Сега бе облечена с черни панталони, черен пуловер с висока яка и яке в защитен цвят втора употреба. Той пък беше със сиви панталони, черен кашмирен пуловер, кожено сако и черни ботуши от крокодилска кожа. Беше предчувствал, че тя ще се облече семпло, затова реши да я заведе в китайски ресторант. Когато я осведоми за предложението си, тя отвърна, че обича китайска кухня.

— Защото не ми трябва къща — отговори на въпроса му Алекс. — Никога не си седя у дома, а когато съм там, спя или не зная какво да правя, ако съм будна. След като свърша стажа си, не съм решила къде ще отида, макар че нямам намерение да оставам в Лос Анджелис — единственото място, където със сигурност знаеше, че няма да отиде, бе Палм Бийч, при родителите ѝ. За нея това беше затворена книга.

Ходеше при тях много рядко, само на най-важните празници, и то невинаги.

Прекараха една изключително приятна вечер. Говориха си за хиляди неща. За Кения, за Индонезия, където Алекс бе пътувала много след колежа. За остров Бали, който бе едно от най-любимите ѝ места, както и Непал, където се бе возила на волска кола. Говореше му за книгите, които харесва, някои от които бяха изненадващо сериозни. Имаше изключително изтънчен, но и еkleктичен вкус към музиката. Знаеше много за античността и за архитектурата. Интересуваше се от политика, особено от онези политици, свързани с медицината, и бе учудващо запозната със законодателството в тази област.

Досега Куп не бе познавал човек като нея. Мозъкът ѝ бе като прекрасно настроена машина, музикален инструмент, а в заключенията си беше бърза като компютър. Дори той трябваше да се понапъне, за да поддържа нивото на разговор и темпото. И това му харесваше. А когато я попита на колко е години, каза, че е на тридесет. За него предполагаше, че е в края на петдесетте или началото на шестдесетте. Знаеше, че е снимал много филми, но не знаеше на каква възраст е бил, когато е започнал. Беше шокирана да научи, че наскоро бе навършил седемдесет, и му призна с възхищение, че не изглежда на толкова.

За Алекс това бе една много приятна вечер и тя му го каза, докато я возеше към къщи. Беше рано, само девет и половина. Купър много внимаваше да не закъснеят, защото се страхуваше, че ако я задържи до полунощ и на другия ден тя не е работоспособна, няма да има втора среща. Беше го предупредила, че трябва да стане в шест и половина. Той разбира се, щеше да спи до обяд.

— Благодаря ти, че направи този жест и се съгласи да излезеш с мен. Щях да бъда много разстроен и тъжен, ако ми бе отказала.

— Колко си мил! Всъщност аз ти благодаря. Прекарах чудесно и вечерята беше много вкусна — проста, но вкусна и главно от зеленчуци, както тя обичаше.

А той бе толкова приятна компания, много по-приятна, отколкото очакваше. Беше се страхувала, че ще бъде прекалено лъскав, биещ на очи, превзет и изкуствен — истински продукт на киноиндустрията. Беше изненадана да открие, че всъщност е интелигентен и открит човек, при това добре информиран. Нямахше впечатление, че играе роля, дори напротив. Според нея той се оказа едно стойностно

човешко същество, оценка, която Алекс рядко даваше някому. И това я изненада.

— Ще ми бъде приятно да те видя отново, ако имаш време и не си затруднена поради други причини — Купър имаше предвид приятел или сериозна връзка. В такъв случай нямаше да я моли, нито да настоява. Не защото се опасяваше, че друг мъж може да му попречи. Той бе достатъчно самоуверен и знаеше как да извади всичко най-добро от себе си на показ, което беше направил без особени усилия и тази вечер. Беше Купър Уинслоу, в края на краищата, и никога не го забравяше.

— Не съм нито затруднена, нито ангажирана по някакъв начин. Просто нямам време за това. Опасявам се обаче, че не съм от най-благонадеждните гаджета. Или съм на работа, или на повикване.

— Или пък спиш — усмихнато добави Купър. — Казах ти, че обичам предизвикателствата.

— Ами добре, аз съм едно от тях. В повечето отношения — съгласи се Алекс. — Освен това съм малко плашлива и недоверчива към сериозни връзки. Всъщност не малко, а много.

— Благодарение на зет ти, предполагам? — попита небрежно, но съчувствено Купър и тя кимна.

— Получих особено болезнен урок. Оттогава изобщо не съм имала никакви сериозни връзки. Предпочитам да стоя в ъгъла заедно с децата. Мога да се справя с това, свикнала съм. Но за другото не съм сигурна, че мога.

— Предполагам, че ще се пристрашиш да рискуваш, ако срещнеш подходящия човек. Но за съжаление все още не си го срещнала.

Имаше истина в онова, което ѝ казваше, но и нейните думи бяха верни. Алекс наистина се ужасяваше до смърт да не бъде отново обидена, наранена или оскърбена и не бе имала сериозна връзка от деня на провалената си сватба. Затова почти не се срещаше с мъже.

— Моята работа е моят живот, Куп. А след като и двамата го осъзнаваме и ти нямаш намерение да ми пречиш, то с удоволствие ще те виждам.

— Чудесно — отвърна той, очарован от отговора ѝ. — Ще ти се обадя — макар че едва ли ще бъде скоро, помисли си Куп.

Имаше инстинкта на ловджийско куче за тези неща. Искаше да я накара да почувства липсата му и да се чуди защо не ѝ се обажда. Знаеше от първото до последното действие как да си играе с жените. Как да ги манипулира, изпитва, измъчва и накрая да спечели онова, което си е поставил за цел. Беше истински Дон Жуан или Казанова, или там, който и да е велик любовник на света. Беше Купър Уинслоу. А Алекс бе така открита, невинна, наивна, добродушна и добронамерена, че за него беше свършено ясно какво да прави.

Тя му благодари, но не го целуна, а той остана, докато влезе в сградата. Махна ѝ с ръка за довиждане и забеляза, че докато чакаше асансьора, изглеждаше замислена.

Тя наистина беше замислена, защото си задаваше въпроса дали е истински. Беше доста скептично настроена. Така лесно бе да се влюби в някой толкова интересен и чаровен като Купър. И тогава Бог да ѝ е на помощ.

Алекс влезе в апартамента. Не можеше да даде отговор на въпросите и съмненията, които я измъчваха, и не знаеше дали да излезе отново с него. Това може би бе рисковано. Купър беше голям актьор и опитен играч. Славата му на разбиван на женски сърца беше всеизвестна.

Тя се съблече, хвърли дрехите си върху стола, на който вече имаше голяма купчина от зелените дрехи, които бе носила днес, и предния ден, и още по-предния. Никога нямаше време да изпере и дрехите се трупаха на камари.

А Купър беше много доволен от себе си и от развитието на нещата. Беше минало точно както го бе планирал. И каквито и да бяха намеренията, неговите или нейните, вечерта бе едно добро начало. Той щеше да изчака да види накъде духа вятърът и как да продължи играта. А Алекс Мадисън определено беше цел, която не бе за изпускане.

Голяма цел.

Купър бе уверен в себе си и не се тревожеше за развитието на нещата, а Алекс нямаше сили дори да мисли за това. Заспа още преди той да се е прибрал в „Имението“.

[1] Когато всички жизнени характеристики бъдат нарушени, мониторите показват само синьо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Тази нощ Чарлин се обади шест пъти и още толкова на сутринта. Но този път Палома не му направи никакви номера и не го повика на телефона. Беше се заканил, че ще я убие, и тя знаеше, че не се шегува.

Чарлин успя да се свърже с Купър чак след два дни. Тъй се опитваше да я отстрани от пътя си внимателно, макар че да не говори с нея цели два дни според Чарлин не бе най-добрият пример за джентълменство.

— Какво ново? — попита най-безгрижно Куп, все едно нищо не се е случило. — Как си?

— Луда съм, ето как съм — отвърна тя. Гласът ѝ наистина звучеше яростно. — Къде, по дяволите, се загуби?

— Бях на снимки, правя рекламен клип — беше чиста лъжа, но това я успокои за минута.

— Можеше поне да се обадиш — упрекна го Чарлин.

— Мислех си, но нямах никакво време — продължи да лъже той. — И освен това реших, че и двамата се нуждаем от малко отдих. Това доникъде няма да ни доведе, Чарлин. Трябва да го осъзнаеш.

— Защо? Беше ни хубаво заедно.

— Така е — съгласи се Купър. — Но нищо повече. Прекалено стар съм за теб. Ти трябва да си намериш някой на твоята възраст, за да си играете и забавлявате — дори през ум не му мина, че Чарлин е само една година по-млада от Алекс.

— Е, подобна причина никога преди не те е възпирала — отговори саркастично тя. Знаеше от таблоидите и от хората, които го познаваха, че бе излизал с момичета, които бяха по-млади и от нея. — Това е просто едно извинение, Куп — беше права, разбира се, но той никога нямаше да си го признае.

— Освен това не е правилно — опита друг трик Купър. — В нашия бизнес не бива да се завързват връзки. Те само пречат на работата — това също не беше вярно.

И двамата знаеха, че беше излизал и имал взаимоотношения с почти всяка актриса или статистка в Холивуд, понякога дори за по-дълъг период от време. Купър просто не искаше да продължава с Чарлин. Смяташе, че е вулгарна. Поне начинът, по който се обличаше, със сигурност беше. И в известен смисъл беше маниачка. Пък и вече се отегчаваше. Беше много повече заинтригуван от Алекс. И не само от самата нея. В интерес на истината, трябваше да си признае, че не е напълно безразличен и към богатството ѝ, макар то да не бе основната притегателна сила, но със сигурност добавяше много червени точки към очарованието и излъчването ѝ. А Чарлин не притежаваше нито едно от двете, за да го задържи. Освен това той знаеше, че ако иска да излиза с Алекс, трябва да пази носа и чаршафите си чисти. Е, относително чисти. Беше отгатнал това с невероятния си нюх, шестото си чувство и с инстинкта си на свалач. Да се появи в папарашките вестници и жълтата преса с момиче, което се е снимало в порнофилми, не бе най-добрата реклама, която можеше да си направи пред Алекс. А в момента тя беше обектът на неговия интерес. Чарлин вече бе преминала в историята. Беше прочетена книга, при това дори само кратка и не особено забележителна глава.

Купър бе имал много момичета като нея и винаги се бе отегчавал бързо. Дори онези няколко екзотични елемента от живота ѝ, като бабата японка, това, че бе израснала в Бразилия и беше живяла в Париж, не компенсираха другото, което ѝ липсваше. На всичкото отгоре беше открил, че освен огнен темперамент има малко порочен и отмъстителен нрав и не изглежда особено уравновесена. Тази жена никога нямаше да разбере намека, който ѝ правеше с отказа си да я вижда и с мълчанието си, нямаше да се оттегли с достойнство и да изчезне завинаги от живота му. Тя щеше да се овеси на врата му като камък, щеше да го ухапе като питбул чак до костта, щеше да го гони и преследва до дупка. Беше коварна и злопаметна. А това бяха неща, които Куп мразеше. Предпочиташе бързия и безболезнен край пред отчаяното и безкрайно мъчение, което Чарлин предизвикваше с поведението си. Вече направо я мразеше за това и се чувстваше като хванат в капан. Всеки път, когато трябваше да говори с нея, получаваше клаустрофобия.

— Ще ти се обадя след няколко дни, Чарлин — опита се да я успокои Куп с намерение да приключи разговора, но това само я

раздразни допълнително.

— О, много добре знам, че няма! Ти си лъжец!

— Не те лъжа — отвърна обидено той. — В момента ме чакат на другия телефон. Трябва да говоря.

— Ти си един мръсен, гнусен лъжец! — изкрещя тя, а той спокойно остави слушалката.

Не понасяше хора, които се държат по подобен начин. След онази нощ тя се бе превърнала в огромен проблем. Висеше като воденичен камък на шията му. Трябваше да намери начин да се отърве от нея. Всъщност нямаше много неща, които можеше да направи. Просто трябваше да се запаси с търпение и да не ѝ обръща внимание. Смяташе, че като всички жени и тя щеше да вика, да беснее и след време да се предаде. Засега обаче се държеше отвратително неприятно и това много го дразнеше.

Същия ден следобед Куп се опита да говори с Алекс, но тя имаше три спешни случая един след друг и не му се обади чак до вечерта.

А и всичко, което получи от нея, беше съобщение на гласовата поща. Беше си легнала още в девет, защото трябвало да стане в четири сутринта. Той ясно си даде сметка, че връзката му с нея няма да е нито лесна, нито безпроблемна, но неприятностите си струваха. В очите на Куп розите си заслужаваха всички изтърпени бодли.

На другия ден следобед най-сетне успя да се свърже с Алекс. Тя имаше само няколко свободни минути и щеше да бъде заета през следващите няколко дни, но се съгласи да се видят и да вечерят в неделя. Не пропусна обаче да го предупреди, че ще бъде на повикване в случай на нужда.

— Какво означава това? Обаждат ти се за съвет ли? — попита малко наивно и с надежда Купър. Не можеше да си спомни да е излизал или имал връзка с лекарки, освен с няколко медицински сестри и една чиропрактор^[1].

— Не — засмя се Алекс. Харесваше му смеха ѝ. Всичко, свързано с нея, беше по детски чисто и естествено. — Това означава, че ако ми се обадят, за няколко секунди ще трябва да изчезна.

— В такъв случай може би ще трябва да конфискувам пейджърата ти.

— Понякога е много неприятно. Ти сигурен ли си, че искаш да вечеряме, когато съм дежурна на повикване?

— Абсолютно. Не бой се, ще ти увия остатъците от яденето в едно пликче, ако се наложи да тръгнеш.

— Не предпочиташ ли все пак да изчакаш, докато имам свободен ден? Другата седмица имам такъв — предложи Алекс.

— Не, не! Искам да те видя. Ще приготвя нещо просто, което наистина да можеш да вземеш със себе си.

— Ти смяташ да готвиш?! — гласът ѝ звучеше удивено.

Тя наистина беше изненадана, а самият Куп не по малко от нея. Единственото, което можеше да прави, бе да препече филийки за черния хайвер или да стопли вода за чая.

— Е, ще измисля нещо — да живее без готвач, беше голямо предизвикателство и неудобство. Смяташе да се обади в „Спаго“ на управителя Волфганг. Пък и да поръча пастет и пица със сьомга.

Точно така и направи. В събота се обади и Волфганг обеща да му изпрати съвсем просто, но много изискано меню за двама и сервитьор. Това беше идеалното решение.

Както бе обещала, Алекс пристигна в пет следобед с очуканата си кола. Беше му обяснила, че ще ѝ трябва, в случай че я повикат спешно в болницата. Тя рязко спря на алеята и бе силно впечатлена от вида на „Имението“, макар че за разлика от момичетата като Чарлин беше виждала много подобни къщи в живота си. Всъщност беше израснала и живяла в няколко от тях. Къщата на родителите ѝ в Нюпорт приличаше на тази и дори беше по-голяма. Реши да не го казва на Куп. Не искаше да бъде неучлива и груба. Смяташе, че градината и околностите са забележително красиви и с удоволствие би се изкъпала в басейна. Куп я бе посъветвал да си вземе бански костюм.

Тя тъкмо влезе във водата и заплува с плавни движения, докато Куп я наблюдаваше от шезлонга си под дървото, когато пристигнаха Марк и Джими. Бяха по шорти, изпотени след играта на тенис, или както те я наричаха „подаване на топка“, поради разбитата настилка. Бяха много изненадани да видят Куп в компанията на една много хубава млада дама. Тя също доста се учуди, когато подаде глава над водата и ги зърна да говорят с Куп.

Алекс доплува до края на басейна и излезе, докато Марк ѝ се любуваше. Беше красиво момиче, при това много по-интересно от

онова, което му бе направило кафе.

Той все още се надяваше, че Чарлин не бе казала на Купър за конфузната им среща в кухнята.

— Алекс, имам удоволствието да ти представя моите гости — рече доста надутото Купър, сякаш пред имената им изреждаше някакви титли — барон и граф Еди-кой си, при което Алекс се засмя.

— Хубаво местенце си имате — рече тя. — Вие сте големи щастливци — те се съгласиха и след няколко минути също влязоха да поплуват.

Куп рядко го правеше. Въпреки че някога бе капитан на отбора по плуване в колежа, сега предпочиташе да седи край басейна. Беше му по-приятно да си говори с момчетата, да бърбри с Алекс или да занимава и размива всички с безкрайните си истории за Холивуд.

Останаха край басейна до шест, след което Купър заведе Алекс да ѝ покаже къщата, а също и да се преоблече. Сервитьорът на Волфганг бе пристигнал с поръчката и се занимаваше в кухнята с вечерята. Купър съобщи, че ще бъде сервирано в седем. Всичко беше идеално. Двамата седнаха в библиотеката. Но когато той ѝ предложи чаша шампанско, тя отказа, боеше се да не се наложи да се връща в болницата. Щом беше дежурна, не трябваше да близва алкохол. Това направи впечатление на Купър. Но, слава богу, пейджърът не звънеше и двамата бяха доволни.

— Твоите гости са много приятни хора — рече Алекс, докато Куп си сипваше шампанско, а сервитьорът от „Спаго“ поднасяше вкусни ордьоври. След това се върна в кухнята, за да довърши вечерята. — Откъде ги познаваш?

— Те са приятели на моя счетоводител — отговори той, което все пак беше част от истината и обясняваше присъствието им тук.

— Много мило от твоя страна да им позволиш да живеят в дома ти. На тях сигурно им харесва — Марк беше споменал пред нея, че с Джими ще правят барбекю и ги бе поканил да се присъединят към тях, но Куп отказа под претекст, че имат други планове.

Всъщност Марк много хареса Алекс и дори сподели това с Джими тихичко, докато Куп и Алекс се отдалечаваха към къщата.

— Какво красиво момиче! — рече той.

Джими отвърна, че не бил забелязал. Той все още ходеше като замаян и въобще не виждаше жените. Марк се бе върнал доста по-

бързо към живота, при което все повече се ядосваше на Джанет. Това пък автоматично правеше всички останали жени много по-интересни и привлекателни. Обаче неговата мъка не бе толкова дълбока и опустошителна като мъката на Джими.

— Изненадан съм, че Куп може да бъде с подобно момиче.

— Защо? — погледна го учуден Джими.

Той не бе обърнал особено внимание на външния ѝ вид, но веднага беше отгатнал, че е интелигентна, а и самият Купър я бе представил като доктор.

— Много мозък, малко неприятности. Не е от обичайния му контингент, поне не прилича на онези, които съм видял досега — обясни Марк.

— Може би не знаем чак толкова много за него — предположи Джими.

Имаше нещо познато у това момиче. Не беше сигурен дали не е просто защото приличаше на типа момичета, които бе срещал в Харвард, или защото някога я бе виждал. Не успя да я попита с какво точно се занимава и в коя болница работи, тъй като Куп бе монополизирал разговора със своите истории, които както винаги бяха много забавни. Изобщо да бъде човек с Купър беше приятно и неповторимо изживяване и двамата с Марк можеха да разберат защо жените толкова го харесват. Той беше чаровен, безусловно красив, а хуморът му бе лек, бърз и на място.

Куп и Алекс седнаха да вечерят, а Марк започна да подготвя барбекюто. За пръв път щеше да го използва. Предната седмица бяха готвили на скарата на Джими и стековете, които изпекоха, бяха великолепни. Сега Марк бе приготвил хамбургери и салата „Цезар“. Всичко вървеше добре, докато не сипа прекалено много газ върху въглищата и пламъците не се издигнаха до небето. Всеки момент нещата щяха да излязат извън контрол.

— По дяволите! Отдавна не съм го правил — извини се Марк, опитвайки се да потуши огъня и да спаси вечерята. Но след минута избухна нещо като малка експлозия.

Куп и Алекс я чуха откъм трапезарията, където бе поднесена елегантната вечеря, изпратена от Волфганг. Тя се състоеше от патица по пекински, три различни вида пастет, голяма салата, пица със съомга и домашен хляб.

— Какво беше това? — попита разтревожено Алекс.

— Предполагам агентат на ИРА — спокойно отговори Купър. Изглеждаше невъзмутим и продължи да се храни. — Вероятно моите гости са взривили крилото за гости.

Но Алекс погледна през рамото му и видя пушек, който се промъкваше сред дърветата, а след него и пламъци. Сякаш гореше някакъв малък храст.

— О, Господи! Куп! Мисля, че дърветата горят.

Беше готов да й каже да не се тревожи, но като се обърна, също видя пламъците.

— Тогава отивам за пожарогасителя — рече практично той, без дори да е наясно дали изобщо има такъв в къщата и ако има, къде е.

— По-добре да се обадим на 911 — тя извади мобилния телефон от чантата си и без колебание набра номера, докато Куп изтича навън да види какво става.

Марк и Джими стояха край барбекюто, от което се вдигаха пламъци, и се опитваха да ги задушат с хавлиени кърпи, което обаче беше напълно безсмислено и безполезно, защото по този начин само ги разпалваха.

Когато след десетина минути пожарните коли влетяха през портата, огънят вече беше доста голям.

Алекс беше уплашена, а Куп се тревожеше за къщата.

На пожарникарите им бяха необходими не повече от три минути, за да загасят пожара. Нямаше големи поражения, само няколко храста от живия плет бяха изгорели. Когато приключиха, пожарникарите познаха Куп, наобиколиха го и през следващите десет минути той раздаваше автографи, разказваше истории, в това число още от времето преди тридесет години, когато бил доброволец пожарникар в Малибу.

Купър предложи на мъжете по чаша вино. Те отказаха, но останаха още половин час. Той ги забавляваше с историите си, те му се възхищаваха, Марк не спираше да се извинява, а Куп го уверяваше, че нищо страшно не се е случило.

И тогава извън пейджърът на Алекс. Тя веднага се обади в болницата. Дръпна се леко встрани, за да чува по-добре. Двама от малките й пациенти бяха в криза, едно бебе бе починало. Специализантът, който бе на смяна, беше прекалено ангажиран и се

нуждаеше от помощ. Беше на път да се роди нов малък пациент, за който знаеха, че има хидроцефалия. Алекс погледна часовника си, присъединявайки се отново към групата. Беше обещала след петнадесет минути да бъде в болницата или дори още по-скоро.

— Каква специалност имате? — попита я Джими, докато другите продължаваха да се смеят на историите на Купър. Той не бе забелязал нито звъна на пейджъра, нито разговора, който тя проведе по телефона си. Беше прекалено зает да размива и забавлява пожарникарите. Но Джими бе чул разговора и бе заинтригуван от въпросите, които тя зададе. Изглеждаше изключително компетентна.

— Неонатология. Специализант съм в Университетската болница.

— Сигурно е много интересно.

Алекс отиде да съобщи на Куп, че си тръгва.

— О, нима тези двама подпалвачи те уплашиха? Та това беше нищо и никакво мижаво пожарче! Аз какви пожари мога да паля! — извика той, като се закани с пръст на Марк и Джими.

Това, което най-много впечатли Алекс от целия инцидент, беше поведението на Купър. Той прие нещата напълно естествено и безгрижно. Ако беше баща ѝ, сигурно щеше да получи удар.

— Не са ме уплашили — усмихна се в отговор тя, като му влезе в тона. — Какво е някакъв си дребен пожар между приятели! Обадиха се от болницата. Трябва да вървя.

— Така ли? Кога? Не съм чул нищо!

— Ти беше зает. Обещах да бъда там след десет минути. Наистина съжалявам — беше го предупредила, но винаги когато ѝ се случеше, бе неприятно и потискащо. Да изоставиш приятел по средата на вечерята! А освен това ѝ бе толкова хубаво с него.

— Защо не останеш още съвсем мъничко, за да хапнеш два залька, преди да тръгнеш? Вечерята изглеждаше ужасно вкусна!

— Знам. И аз искам да остана, но там имат нужда от мен. Два спешни случая и трети на път да се роди. Трябва да тичам — извини се Алекс. Видя, че Купър е разочарован. Тя също, но беше свикнала. — Прекарах чудесно. Обичам да плувам — беше тук почти три часа, което бе един малък рекорд в случаите на дежурство на повикване.

Алекс каза довиждане на Марк и Джими, а Куп я изпрати до колата ѝ, докато пожарникарите събираха маркучите и инструментите

си в пожарните коли. Тя обеща да му се обади по-късно и Купър се върна усмихнат и безгрижен при другите.

— Е, какво да се прави. Беше кратко, но сладко — рече печално на своите квартиранти.

Те всъщност вече бяха свикнали да ги нарича гости. А и той вярваше, че са такива.

— Много хубава жена — изказа възхищението си Марк.

Съжаляваше, че е на Купър, или поне така изглеждаше. Всъщност момичето беше доста младичко и за него, но пък за Купър бе още по-младичко. Но на повечето жени, с които се срещаше, той можеше да бъде дядо.

— Джентълмени, ще благоволите ли да се присъедините към моята вечеря? — предложи Купър на Марк и Джими, чиито хамбургери се бяха превърнали на въглени в злополучното, почерняло барбекю. — Волфганг. Пък ми е изпратил впечатляващи неща за хапване, а аз мразя да ям сам — обясни той, когато и последният пожарникар си отиде.

След половин час Куп и неговите „гости“ ядяха пекинска патица, замезваха с пълен асортимент от деликатесни пастети, пица със съомга и ръчен хляб и Куп продължаваше да ги забавлява с безкрайните си истории. Разливаше щедро вино и когато двамата млади мъже си тръгнаха около десет, бяха доста пийнали и имаха чувството, че в лицето на Купър Уинслоу са открили един нов приятел. Или може би стар. Виното беше чудесно, а вечерята изключителна. И както изглеждаше, хазаинът им не се сърдеше за нищо, когато ги изпрати.

— Той е голяма работа — коментира Марк, докато вървяха към крилото за гости.

— Да, наистина, голям образ — съгласи се Джими, осъзнавайки през мъглата от виното, че ужасното главоболие, което имаше от сутринта, бе изчезнало. Нямаше и следа от него. Наистина много забавна вечер. Не би могъл да мечтае някога за нещо подобно. Да вечеря, да пие вино и да си говори глупости със световноизвестна кинозвезда — това наистина бе от света на сюрреализма.

Двамата с Марк си пожелаха лека нощ и се разделиха. Марк се върна в своето крило, а Джими в къщичката си.

Куп отиде в библиотеката и докато си сипваше чаша порто, се усмихваше. Беше прекарал много приятно, макар и не точно както си

бе представял. Съжаляваше, че Алекс трябваше да си отиде толкова рано, но неговите двама наематели бяха интересни и забавни млади мъже и се оказаха изненадващо добра компания. А и пожарникарите добавиха доза пипер и тръпка към преживяването. Куп обичаше нестандартните прекарвания.

Докато успее да седне в кабинета си в болницата, да си сипе чаша кафе и да звънне на Купър, мина дванадесет. Алекс реши, че е прекалено късно за телефонни разговори. Тя също не бе прекарала вечерта, която бе очаквала. Бебето с хидроцефалия се роди и имаше много проблеми. Но пък другото, което бе изпаднало в кома, се оправи. Смъртта на третото им причини голяма мъка. Тя страдаше за него и за родителите му и се чудеше дали някога ще се научи да приема тази болка и дали ще свикне с нея. Но това бе естеството на работата ѝ.

Когато полегна на кушетката в кабинета, за да подремне, си помисли какво ли би било, ако приеме Куп на сериозно. Трудно ѝ бе да си представи кой всъщност е той. Кой се крие зад чара, който излъчваше, зад историите и хумора. Дали всичко не беше само фасада, или вътре наистина имаше нещо истинско и стойностно? Трудно бе да се каже, но Алекс беше изкушена да го открие.

Даваше си сметка, че разликата във възрастта им е значителна, но той беше толкова изключителен мъж, че това не я тревожеше. Имаше нещо в него, което я караше да пренебрегне всички възможни рискове, произтичащи от едно евентуално обвързване. Беше невероятен омайник, хипнотизатор и завоевател. Продължаваше да си повтаря, че да се среща с него, не е от най-блестящите идеи. Той бе доста по-стар, беше кинозвезда и бе имал безброй жени в живота си. Но единственото, за което можеше да мисли, бе, че е така привлекателен. Просто човек не можеше да устои на магнетичното му въздействие. Блясъкът му осветяваше и най-тъмните кътчета на душата ѝ. Беше обсебена от него. Докато заспиваше, дочу съвсем слаби предупредителни звънчета да бият в главата ѝ, но реши да не им обръща внимание и да види как ще се развият нещата от само себе си.

[1] Лекар, който лекува болки в гръбначния стълб. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Марк спеше дълбоко благодарение на виното, което изпиха снощи с Джими и Куп, когато дочу телефонен звън. Беше все още сънен и реши, че му се причува. Беше пил повечко и знаеше, че ако отвори очи, ще има главоболие, така че нарочно остана със затворени клепачи и се опита да продължи съня си. Но звъненето не спря. Найсетне отвори очи и погледна часовника. Беше четири сутринта. Обърна се със стон и осъзна, че не сънува. Телефонът наистина звънеше. Направо не можеше да си представи кой може да бъде в подобен час. Протегна ръка, докопа слушалката и отново се изтегна със затворени очи. Болката в главата му започна непоносимо да пулсира.

— Ало? — гласът му беше дрезгав, грапав и измъчен, а стаята се въртеше пред очите му. За миг единственото, което чуваше в слушалката, беше нечие хлипане. — Кой се обажда? — Марк се зачуди дали не бе грешка. Някой сигурно бе сбъркал номера. Но изведнъж очите му се отвориха широко и той се разсъни напълно. Осъзна, че на другия край на линията е дъщеря му. Обаждаше се от Ню Йорк и плачеше.

— Джеси? Какво има, миличка? Какво се е случило? — първото, което мина през главата му, бе, че нещо лошо е станало с Джанет или с Джейсън. Но Джесика продължаваше да плаче, без да промълви нито дума. Хлипанията ѝ бяха пълни с болка, сякаш скимтеше ранено животно. Спомни си, че бе плакала така като малко момиченце, когато умря кучето им.

— Кажи ми, Джеси, какво има? — обзе го паника, не знаеше какво да мисли.

— Мама... — продума дъщеря му и отново избухна в сълзи.

— Какво мама? Болна ли е? Да не ранена? — Марк седна в леглото. Имаше чувството, че някой го е ударил с тухла в главата, а адреналинът му е скочил до небето. Какво беше станало с Джанет? Дали не беше умряла? При тази ужасна мисъл почувства силна болка в

сърцето. Въпреки че го бе изоставила, той все още я обичаше и щеше да бъде съсипан, ако тя умреше.

— Тя си има приятел! — изхлипа донякъде членоразделно Джеси. Марк осъзна, че в Ню Йорк е седем сутринта, нищо че в Калифорния беше четири. — Снощи го видяхме! Абсолютен мухльо!

— Сигурен съм, че не е така, миличка — рече Марк, опитвайки се да бъде учтив, но всъщност беше доволен от думите ѝ. Нещо в него пееше. Значи децата не го бяха харесали. И слава богу, защото Марк направо го мразеше. Този човек бе разрушил семейството му и му бе отнел Джанет. Какво толкова му бе харесала жена му! Наистина ли бе единствен и неповторим? Според него не чак толкова. Очевидно и дъщеря му мислеше така.

— Той е лицемерен, татко! Мъчи се да се представи за много готин и печен, а нарежда на мама сякаш я притежава. Тя каза, че се е запознала с него преди няколко седмици, но аз не ѝ вярвам. Знам, че лъже. Той се изтърва за неща, които били правила преди шест месеца, дори миналата година, а мама се направи, че не разбира за какво говори. Опита се да го накара да млъкне. Мислиш ли, че заради него поиска да се преместим в Ню Йорк?

Очевидно Джесика бе открила истината. Джанет беше постъпила прекалено глупаво, като се опитваше да лъже децата. Той се бе чудил докога ще продължи това и кога ще се реши да им каже. Ето че най-сетне го бе сторила и очевидно го бе направила не както трябва, ако се съди по сълзите и риданията на Джеси.

— Не знам, Джес. Трябва да питаш нея.

— Тя затова ли те напусна? — това бяха тежки въпроси за този час на нощта, пък и за който и да е друг, и той не искаше да отговаря. Не и в състоянието, в което бе. Болеше го главата. Имаше чувството, че го е настъпил слон.

— Ти знаеше ли, че си има приятел? Тя затова ли непрекъснато ходеше в Ню Йорк, докато баба бе болна, че и след това?

— Каза ми, че се тревожи за дядо ти. А баба ти наистина беше болна дълго време и се нуждаеше от нея — отвърна честно на въпроса Марк.

Надяваше се, че Джанет ще обясни останалото на дъщеря си. Ако не го направеше, то Джесика сигурно никога повече нямаше да

вярва на майка си. И той нямаше да я обвинява. Защото също вече не вярваше на жена си.

— Искам да се върна в Калифорния — тъжно рече дъщеря му. Но поне вече не плачеше.

— И аз — дочу като ехо гласа на сина си Марк. Момчето бе на другия телефон. Не плачеше, но гласчето му трепереше. — Мразя ги, татко. Той е истински задник!

— О, Ню Йорк очевидно не е повлиял добре на речника ти, сине. Слушайте! Трябва да обсъдите спокойно с майка си всичко. Но не сега. И колкото и да не искам да го кажа, трябва да дадете на този човек шанс — това щеше да бъде доста трудно. Децата едва ли бяха особено благосклонно настроени към човека, с когото майка им се срещаше. Същото щеше да се отнася и за него самия, разбира се, ако се срещаше с някоя жена. Но засега такава опасност не съществуваше. — Може да се окаже, че е свестен, какво значение има от колко време се познават. А ако означава много за мама, може би ще има добро отношение към вас. След пет минути ще мислите друго — той се опитваше да бъде разумен, заради тях самите и заради Джанет, но те не искаха и да чуят.

Марк обаче си даваше сметка, че ако налива масло в огъня и говори срещу мъжа, в който майка им бе влюбена, щеше да усложни още повече нещата и да направи децата още по-нещастни. Ако тя се омъжеше за Адам, те в крайна сметка трябваше да го приемат. Просто нямаха друг избор.

— Ние вечеряхме с него, татко — започна да обяснява нещастно Джейсън. — Той се държеше с мама така, сякаш му е робиня. Нарещдаше и заповядваше, а тя изпълняваше всичко. След като си отиде, мама си го изкара на нас. Навика ни се, накара ни се и накрая се разплака. Мисля, че го харесва.

— Може би — отвърна тъжно Марк.

— Искам да се върна вкъщи, татко — повтори отново Джесика. Гласът ѝ бе направо агонизиращ. Но вече нямаха дом, в който да се завърнат. Той беше продаден. — Искам да ходя в старото си училище и да живея с теб — настоя тя.

— Аз също, тате — повтори като ехо Джейсън.

— Като говорим за училище, не е ли време да тръгвате вече? — в Ню Йорк бе седем и половина и той дочу гласа на Джанет от долния етаж. Не беше сигурен, но му се стори, че вика.

Щеше да вика още по-силно, ако знаеше с кого говорят, но Марк подозираше, че тя няма никакво понятие. Едва ли се досещаше, че децата са му се обадили.

— Ще помолиш ли мама да ни пусне да се върнем в Калифорния? — попита тихо Джесика, с което потвърди подозрението му, че майка им не знае с кого говорят.

— Не. Вие двамата трябва да й дадете възможност. Прекалено рано е да се прави каквото и да е. Ще бъде прибързано. Искам да се вземете в ръце, да се успокоите и да се опитате да бъдете разумни. А сега смятам, че трябва да тръгвате за училище. Ще говорим пак по-късно — много по-късно. Когато този чук престане да блъска в главата зад очите му.

Те бяха много нещастни, когато затвори телефона, и за пръв път от два месеца Джесика му каза, че го обича. Но той знаеше, че го прави само защото в момента мрази майка си. Яростта им със сигурност щеше да премине и те дори може би щяха да харесат Адам, когато го опознаеха. Джанет бе казала, че е прекрасен човек. Въпреки това дълбоко в сърцето си Марк се надяваше децата му да намразят Адам. Не само от лоялност към него.

След като затвори телефона, остана в леглото, чудейки се какво да стори. За момента нищо, реши той. Трябваше да остане настрана и да наблюдава какво става. Обърна се и се опита да заспи отново, но главата го болеше. А и мислеше непрекъснато за децата си.

В шест часа се предаде и се обади на майка им. Нейният глас бе почти толкова нещастен, колкото и техните гласчета сутринта.

— Радвам се, че се обаждаш — рече Джанет, изненадана да го чуе. — Снощи запознах децата с Адам и те се държаха ужасно.

— Нищо чудно. Прекалено рано е да приемат, че си имаш друг мъж. И може би подозират, че не го познаваш отскоро.

— Точно в това ме обвинява Джесика. Не си й казал ти, нали? — попита в паника тя.

— Не, но мисля, че трябва да й кажеш истината. В противен случай някой от вас двамата случайно ще се изтърве и те ще я открият. Дори вече я подозират от онова, което той е казал снощи.

— Ти откъде знаеш? — почувства как Джанет застана нащрек и реши да бъде искрен.

— Те ми се обадиха. Бяха много нещастни.

— Джеси тресна вратата и се заключи в стаята си по средата на вечерята, а Джейсън не говори нито с него, нито с мен. Джеси ми каза, че ме мрази — Марк долови сълзи в гласа на жена си.

— Тя не те мрази. Просто е наранена, сърдита и подозрителна към теб. И е напълно права. И двамата го знаем.

— Това не е нейна работа — разпали се Джанет. Чувстваше се виновна.

— Може би, но дъщеря ти не мисли така. Не е трябвало да бързаш.

Джанет не искаше да признае, че всъщност Адам бе настоявал и я бе принудил да го представи на децата, а тя се бе съгласила от немайкъде. Не бе уверена, че те са готови за тази среща, но Адам заяви, че не желае повече да бъде крит. Заяви й, че ако означава и представлява нещо за нея, то трябвало да го представи на децата си. Но срещата се бе оказала пълен провал. Истинска катастрофа. След вечерята двамата се скараха жестоко, той изхвърча от къщата, без да каже довиждане, дори блъсна вратата зад себе си. Беше наистина кошмарна вечер.

— И какво да правя сега? — попита Джанет. Чувстваше се нещастна, объркана и безпомощна.

— Изчакай. Дръж се внимателно с тях. Дай им време.

Джанет премълча, че всъщност Адам настоява да се пренесе незабавно при нея. Не искаше да чака, докато се оженят, а тя се боеше, че ако протака, не ще успее да го задържи. Не искаше да го загуби. Не искаше да загуби и децата си. Чувстваше се объркана и разпъната на кръст.

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш, Марк — от гласа й човек можеше да си помисли, че е едва ли не жертва. А и двамата знаеха, че не е.

— Джанет, просто не намесвай децата — предупреди я той. — Не знам как имаш очи да очакваш от мен да бъда добре настроен към цялата тази история. Истината е, че ти разруши брака ни заради него, и рано или късно децата трябва да научат това. Трудно ще им бъде да го преглътнат. Имат право да ти бъдат сърдити. И на него също — по-дипломатично не можеше да го каже. Мразеше да играе ролята на умиротворител, но изглежда винаги успяваше да разгледа проблема от всичките му страни, не само от своята гледна точка. Това бе едно от

най-добрите му качества, неговата сила. Кой знае, може би жена му смяташе това за недостатък.

— Да... Но не съм сигурна, че Адам разбира това. Той няма деца и не знае много неща за тях.

— Тогава ще трябва да си намериш някой друг. Като мен например — Джанет не отговори и той се почувства много глупаво, че го каза. Виното, портото и брендито, които изпи снощи, не му помагаха особено. Нито пък главоболието, което имаше. Махмурлукът го гонеше с пълна сила, а още дори не беше станал. Очертаваше се тежка сутрин.

— Надявам се, че ще се успокоят — рече с надежда Джанет.

Знаеше, че Адам няма да търпи друго поведение. Той искаше те да го харесат и бе засегнат и обиден от държането им. За което обвиняваше нея.

— Обаждай се. Аз също ще ти звънна — рече накрая Марк и затвори.

Отново легна в леглото за още два часа.

Не беше в състояние да заспи, защото главата му продължаваше да пулсира и кръвта блъскаше в черепа. Това продължи до около девет, когато най-сетне стана, а след десет отиде в офиса.

Следобед децата отново му се обадиха. Тъкмо се бяха прибрали от училище. Настояваха да отидат да живеят при него, но той им каза, че не бива да се постъпва необмислено. Искаше да се успокоят или поне да се опитат да разберат майка си.

Джесика само повтаряше, че я мрази и че никога повече няма да ѝ проговори, ако се омъжи за Адам.

— Искаме при теб, тате! Искаме да живеем с теб — настояваше тя и бе непоколебима.

— И какво ще стане, ако аз реша да изляза с някоя жена, която ти не харесваш? Тогава ще се разсърдиш и ще поискаш да се върнеш в Ню Йорк може би? Не може така да бягаш от реалността, Джеси!

— Ти имаш ли си някоя? — в гласа ѝ се долови страх. Тя очевидно бе шокирана. Дори не беше си помислила за подобно развитие на нещата, да не говорим за Джейсън.

— Не, миличка, нямам. Но ако се случи някой ден, ти може да не я харесаш.

— Но ти няма да си напуснал мама заради нея! А аз съм почти сигурна, че тя те напусна заради Адам — Марк си помисли, че ако не знаеше предварително истината, откритието ѝ щеше да бъде голям удар и за него. Децата не се замисляха какви поражения щяха да причинят, хвърляйки подобни бомби от жестока информация. Но той знаеше истината. А прозрението на Джесика беше абсолютно вярно. Все пак Марк не искаше да бъде човекът, който ще ѝ каже истината. Но не можеше да продължава и да лъже вечно. — Ще избягам от къщи, ако тя се събере да живее с него, тате.

— Не ме плаши, Джеси! Не е честно. Ти си достатъчно голямо момиче, за да си наясно с тези неща. Трябва да се оправиш, да помогнеш и на брат си. Ще говорим за всичко, когато се видим през ваканцията. Може би дотогава ще промените мнението си. Може да решите, че всъщност го харесвате, в края на краищата.

— Никога! — извика яростно тя.

През следващите две седмици нещата продължиха да се развиват по същия начин. Общуването между децата, Джанет и Адам се бе превърнало в една непрекъсната битка. Сълзи, заплахи, телефонни разговори посред нощ. Адам изглежда действително не бе особено умен и прозорлив, щом им беше заявил, че иска да живее с тях и майка им. Между децата и Джанет се развихри истинска война до момента, в който Марк успя да отиде в Ню Йорк. Джанет бе напълно обсебена от Адам. Той я бе заплашвал, че ако не му позволи да се пренесе при нея, ще смята, че предпочита децата си пред него. Бил чакал достатъчно дълго. Искал да живее с нея сега. С нея и децата ѝ.

Но те не го искаха и в резултат не искаха и майка си. В края на престоя си Марк разговаря с Джанет и ѝ призна, че няма представа как да накара децата да се успокоят и да останат с нея. Джесика го заплашваше, че ще се свърже с адвокат по защита правата на децата и ще поиска съдът да ги присъди на баща им. А тя бе достатъчно голяма не само да го направи, но и да накара съда да ги изслуша, нея и Джейсън.

— Мисля, че проблемът и неговото решение са в твои ръце — обясни искрено Марк на жена си. — Не може да продължаваме така, нещата не бива да ескалират по този начин. Започва да прилича на снежна топка, която се превръща постепенно в лавина. Какво ще кажеш да им позволиш да се върнат в Лос Анджелис до края на

учебната година? Можеш да продължиш да преговаряш с тях и тогава. Но мисля, че само ще влошиш нещата, ако продължаваш да ги насилваш да останат в Ню Йорк. Те не искат да те слушат, нито да правят компромиси — Джанет беше объркала всичко, беше забъркала кашата и двамата го знаеха. Сега се чувстваше предадена и от двете страни, разкъсвана от лоялността си към Адам и обичта си към децата. А двете страни бяха в непрестанен конфликт през цялото време.

— Ще ги върнеш ли пак при мен в края учебната година? — попита нещастно Джанет.

Изглеждаше напълно объркана и паникьосана. Не искаше да загуби децата си, но не искаше да загуби и Адам. Бе й казал, че иска да се ожени за нея колкото е възможно по-скоро, преди мастилото върху свидетелството за развод да изсъхне. Но освен това искаше тя да забременее. Искаше да има бебе от нея, дори две. Джанет изобщо не можеше да си представи как ще съобщи това на децата. Но сега нямаше да мисли за това, щеше да се оправя, когато му дойде времето. В момента над главата ѝ висеше друг проблем. Те я заплашваха, че ще се пренесат при баща си.

— Не знам какво ще направя за следващата учебна година — рече Марк и беше напълно искрен. — Зависи от онова, което те искат.

Жена му бе забъркала невъобразима каша и Марк почти изпитваше съжаление към нея. Но беше разкъсван и от своите собствени чувства. Когато го напусна, тя едва не го уби, а най-лошото бе, че все още я обичаше. Но не ѝ го каза. Тя бе напълно обсебена от Адам, до такава степен, че бе готова да прати всичко по дяволите, дори връзката си с децата. В очите на Марк Джанет бе направила една губеща сделка, казано на езика на финансистите. Той не би се поколебал да жертва всичко в името на децата си и те го знаеха. Затова искаха да се върнат и да живеят при него.

— Можеш ли да ги запишеш отново в старото им училище? — попита Джанет, докосвайки с треперещи ръце лицето си.

Не бе очаквала подобни катаклизми в живота си. Ако знаеше какво я чака, никога не би напуснала мъжа си. А ето че сега и Адам бе готов за генерална битка, искаше да я принуди насила да се пренесе при нея.

— Не знам. Може би. Ще се опитам, разбира се, да ги върна в старото им училище — обеща Марк.

— Достатъчно голямо ли е жилището ти? — тя почти се бе примирила с идеята децата да живеят при него. Виждаше, че няма други възможности, освен да престане да се вижда с Адам, да го прогони, да скъса с него. Но знаеше, че той няма да позволи това да се случи.

— Направо е идеално за тях — увери я Марк. Описа ѝ околностите и градините на „Имението“, а тя се разплака, докато го слушаше. Знаеше, че ще страда без децата, но може би ако те отидеха при Марк за няколко месеца, щяха по-лесно да приемат Адам при завръщането си в Ню Йорк. Поне така се надяваше. — Ще видя какво мога да направя, като се прибера в Ел Ей, и ще ти се обадя.

След разговора му с Джанет двете деца се нахвърлиха върху него, любопитни да узнаят за какво са се споразумели родителите им.

— Все още за нищо — отвърна твърдо Марк, защото не искаше да им дава напразни надежди. — Ще видим какво ще стане. Дори не знам дали ще мога да ви върна обратно в същото училище. Но каквото и да се случи, искам да бъдете добри с мама. На нея също ѝ е много тежко. Тя ви обича.

— Ако ни обичаше, щеше да остане с теб — извика яростно Джесика. Очите ѝ бяха пълни с болка.

Тя беше хубаво момиче на петнадесет години, а сърцето ѝ вече бе наранено. Марк се надяваше, че ще успее да излекува тази болка в бъдеще. Не искаше разводът му да разстройва децата и да обърка живота им. Това бе последното, което би желал.

— Не, Джес. Невинаги става така... Хората се променят — отвърна ѝ тъжно той. — Животът се променя. Не можеш винаги да имаш онова, което искаш, нито да правиш онова, което си обещал да правиш. Животът е пълен с изненади и ти ги поднася всеки ден, на всеки нов завой — но децата не искаха да го чуят. Все още бяха много сърдити на майка си и на нейния приятел.

Марк се върна обратно в Калифорния през нощта и прекара следващата седмица, опитвайки се да убеди ръководството на старото им училище да ги запише отново. Бяха минали повече от три месеца, но децата бяха учили в много престижно училище в Ню Йорк, така че не бяха загубили нищо от материала. В края на седмицата директорът се съгласи да ги приеме обратно.

Останалото беше лесно. Всичко, което трябваше да направи, бе да намери детегледачка, която да бъде с тях, докато той е на работа, и да ги вози след училище на спортните им занимания. Марк смяташе, че това няма да представлява проблем за него, така че в края на седмицата се обади на Джанет.

— Всичко е уредено. Могат да започнат още в понеделник, но предполагам, че искаш поне още една седмица да останат при теб. Направи опит да се помирите. Ако се разделите като приятели, ще ти бъде по-леко, когато ги изпратиш, повярвай ми.

— Благодаря, Марк. Благодаря ти, че си толкова добър. Не мисля, че го заслужавам. Те много ще ми липсват — отвърна Джанет и се разплака.

Всичко, което ставаше, ѝ приличаше на ужасен кошмар. Беше непоносима агония за нея, за него, за децата им. Целият им живот се бе превърнал в истинска катастрофа.

— Ти също ще им липсваш. В момента, в който престанат да ти се сърдят, ще искат да се върнат при теб в Ню Йорк. Сигурен съм в това.

— Аз обаче не съм. Те са враждебно настроени към Адам, а пък той има много консервативни виждания. Трудно му е да се държи като родител с тийнейджъри, особено след като не са негови. Та той никога не е имал деца! — от гледна точка на Марк положението не бе никак розово, направо си бе мрачно и той не завиждаше на Джанет.

Сякаш бяха на футболен мач. Той и децата бяха играчите, а тя горката се блъскаше между тях като топка. Джанет не можеше да се справя с подобни ситуации. Обикновено в такива случаи винаги той, Марк, беше насреща, за да оправи нещата. Освен в случая с Адам. Тя го бе направила на своя глава и бе провалила живота на всички.

В неделя Джанет съобщи новината на децата и те бяха толкова доволни, че не показаха дори привидно съжаление, че я напускат. И двамата сияеха, а Джесика нямаше търпение и започна да събира багажа си половин час по-късно. Ако можеха, щяха да тръгнат още на другия ден, но Джанет настоя да останат още една седмица при нея. Тя и Адам вече се бяха споразумели да се оженят през юли, когато процесът по развода приключи, но все още не бе казала това на децата. Страхуваше се, че никога няма да се върнат при нея, ако узнаят тази новина. Все щеше да измисли как да им я съобщи по-късно.

За Джанет това бе една страшно мъчителна седмица. Следващата събота тя ги качи на самолета за Калифорния. Марк бе решил да не взема детегледачка. Каза ѝ, че се е уговорил с домашната прислужница на хазаина му да ги наглежда. А той щеше да ги води да спортуват и ако трябваше, щеше да намали работния си ден и да излиза по-рано. Те го заслужаваха, а и той бе готов да направи всичко за тях.

Джанет стоеше на летището с безпомощно отпуснати ръце и изглеждаше напълно отчаяна и дълбоко нещастна. Преди да тръгнат, децата само я прегърнаха бегло, а Джейсън се поколеба за секунда. Макар че не искаше да остава в Ню Йорк, беше му мъчно за мама. Джесика обаче не се обърна нито веднъж назад. Тя просто целуна леко майка си, каза довиждане и тръгна уверено към изхода. Нямаше търпение да се върне в Калифорния при баща си.

Сцената на посрещане, която се разигра на другото летище, беше съвсем различна, изпълнена с невъздържано ликуване и безумна радост. Марк ги очакваше. В мига, в който го зърнаха, те нададоха индиански викове. Когато ги прегърна, в очите на всички имаше сълзи. Нещата най-сетне започваха да се оправят. Беше загубил безвъзвратно и завинаги Джанет, може би поради собствените си недостатъци и грешки, а може би не. Но поне не бе загубил децата си. Те бяха всичко, което искаше на този свят.

ГЛАВА 11

Работната програма на Алекс се оказа един истински нов свят за Купър Уинслоу. Наистина не познаваше друга жена като нея. И преди бе имал връзки с жени със сериозни професии. Между тях имаше дори няколко адвокати и съдии, но доктор никога. Още по-малко специализиран. С Алекс ходеха в пицарии, заведения за бърза закуска и непретенциозни китайски ресторантчета, а почти всяка вечеря, кино или разходка бяха прекъсвани от спешни повиквания от болницата. Нищо не можеше да се направи. Ето защо повечето от специализантите нямаха личен живот и започваха връзки главно с медицински сестри, доктори или други студенти и специализанти на практика в болницата. За Алекс срещите ѝ с кинозвезда бяха също нещо ново и непознато. Но тя бе свободна и съвсем наясно какво искаше от живота, така че можеше сама да реши. Освен това срещите ѝ не бяха за сметка на работата.

Куп също правеше всички възможни усилия, за да се съобразява с нея и нейните задължения. Беше завладян от нея. Приемаше я като предизвикателство и истински се вълнуваше. И през повечето време изобщо не се сещаше за богатството ѝ. Тази мисъл много рядко минаваше през главата му, но това само засилваше желанието му към Алекс и увеличаваше нейната привлекателност. Както червената панделка върху коледния подарък. Той се опитваше да не мисли за парите. Тревожеше се единствено как ще го приемат родителите ѝ. Но все още не смееше да говори с нея по този въпрос.

Нещата помежду им се развиваха бавно. Отчасти поради това, че Алекс дни наред бе на работа, отчасти защото веднъж се бе опарила жестоко и сега много внимаваше. Тя не искаше да допусне друга грешка и нямаше намерение да задълбочава отношенията си с Купър. Той я целуна едва след петата им среща, но нищо повече. Целувката нямаше продължение, а и Куп не настоя. Беше много по-умен, отколкото го мислеха хората, и достатъчно търпелив. Нямаше да спи с нея, докато тя сама не го помолеше за това. Знаеше инстинктивно, че

ако я принуди или покаже дори малко нетърпение, тя може да се отдръпне или да избяга, а не искаше това да се случва. Беше готов да чака, докато сама реши, че е готова. Тогава търпението му щеше да бъде възнаградено.

А Чарлин най-сетне се загуби от хоризонта. След като Купър две седмици изобщо не отговаряше на обажданията ѝ, тя престана да звъни.

Дори Палома хареса и прие Алекс. Всъщност едва ли имаше човек, който да не я харесва. Но на Палома ѝ бе мъчно за момичето, защото правилата на играта при Купър ѝ бяха добре известни. Тя си задаваше въпроса дали младата жена знае в какво се забърква и с кого се е захванала, макар че бе забелязала известна промяна в поведението на Купър. Когато не бе с Алекс, той си стоеше вкъщи, не ходеше никъде през нощта, четеше сценарии или излизаше само с приятели. Междувременно отиде на една вечеря у семейство Шварц в по-тесен кръг, но Алекс не можа да дойде, защото беше на работа. Той не спомена нито дума на никого. Реши, че не е необходимо другите да знаят за срещите им. Искаше да я предпази от всякакъв род скандали, дори да ги предотврати в самия им зародиш. Беше вече наясно колко почтен и чист човек е Алекс и щеше да му бъде ужасно неприятно, ако тя попаднеше в лапите на папараците или върху страниците на таблоидите като поредното му завоевание. Това бе наистина ново за него. За пръв път Купър се опитваше да избегне публичността за разлика отпреди. Алекс, разбира се, познаваше репутацията му, но само до известна степен. Та той беше най-известният плейбой на Холивуд десетилетия наред! Купър обаче предпочиташе да ѝ спести подробностите.

А на местата, където ходеха да вечерят, бе почти изключено да бъдат засечени от папараците или да привлекат вниманието на жълтата преса. Купър не я водеше в известните скъпи ресторанти, които обикновено бяха на прицел, просто защото тя никога нямаше достатъчно време или енергия за една по-дълга вечеря. Вечно бързаше, непрекъснато работеше. За двамата беше направо постижение, ако успееш да отидат на кино и да изгледат филма до края.

Алекс обичаше да идва в „Имението“ винаги когато беше свободна. Плуваше в басейна, почиваше си. Веднъж сготви вечеря за двамата, но преди да седнат на масата, я повикаха от болницата. Тя

беше свикнала с това темпо, но за Купър то бе предизвикателство, което трябваше да победи. Понякога сам се чудеше какви ги върши и в какво се забърква, но изненадващо и за самия него новият начин на живот му харесваше. Алекс бе интелигентна и забавна, а неприятностите, пречките и неудачите изглежда си заслужаваха цената.

Тя обичаше да говори с Марк, когато се засичаха край басейна. Той ѝ разказваше за децата си, а една вечер сподели с нея и проблемите с Джанет и Адам. Призна ѝ, че никак не иска децата му да харесат мъжа, разбил брака му, но в същото време не желае те да са нещастни. Алекс искрено му съчувстваше и винаги с удоволствие беседваше с него.

С Джими се виждаха доста по-рядко. Той работеше до изнемога, почти колкото нея самата. Вечер обикновено посещаваше домовете на приемни родители и осиновители, ходеше на тренировките на отбора по софтбоул. Но Марк ѝ каза, че е страхотен човек, разказа ѝ каквото знаеше за Маги. Сърцето на Алекс се сви от болка заради младия вдовец, но Джими никога не говореше за жена си, когато случайно се срещаха. През повечето време странеше и изглежда не се чувстваше добре в компанията на жени. Ненавиждаше факта, че отново е сам. В сърцето си все още беше женен за Маги.

Междувременно Алекс откри, че двамата мъже не са гости, а квартиранти на Купър, макар той все още да не признаваше истината. А тя не го попита, защото смяташе, че не е редно и не е нейна работа да се интересува от финансовото му състояние, както и от взаимоотношенията му с Марк и Джими.

Срещаха се от три седмици, когато Купър ѝ предложи да отидат някъде през уикенда. Тя отговори, че ще види какво може да направи, макар да се съмняваше, че ще успее да подреди нещата така, че да има два свободни дни. И беше удивена, когато успя. Единственото ѝ условие бе да наемат отделни стаи в хотела. Все още не беше готова да участва и с тялото си в тази връзка. Трябваше ѝ време. Стъпките, с които приближаваше към този акт, бяха бавни, въпреки че бе силно привлечена физически от Купър. Настоя също да плати стаята си сама. Щяха да отидат в един курорт в Мексико, където той бе ходил и преди. Алекс бе силно развълнувана от предстоящото пътуване. Не бе почивала от мига, в който постъпи в болницата, а толкова обичаше да

пътува. Два дни само с него под жаркото слънце на Мексико — това й звучеше като приказка.

Беше сигурна, че така ще избягнат всякакъв шум в пресата. Никой нямаше да знае къде са. Това, разбира се, беше доста наивно от нейна страна, тъй като Купър винаги предизвикваше голямо вълнение с появата си, където и да е. Но той не направи опит да я разубеди. Устройваше го, а също така съвпадаше с целите му. Искаше да отиде някъде с нея и не искаше да я разколебае, като я изплаши с пресата. Желанието му бе всичко да протече така, както тя иска.

Те отпътуваха в петък през нощта. Хотелът бе дори по-люксов от онова, което той й бе описал. Наеха едно бунгало, което се състоеше от две съседни стаи с връзка помежду, огромна всекидневна и патио^[1], собствен басейн и малък частен плаж точно пред него. Никой не можеше да ги види, ако не желаеха. Късно следобед отидоха в близкото градче, мотаха се из магазинчетата и пиха по няколко „Маргарити“^[2] в кафенета на тротоара. Алекс имаше чувството, че е на меден месец.

И на втората нощ това наистина стана. Тя му се отдаде, както той се надяваше. Дори не беше пияна. Направи го, защото го желаше. Беше се влюбила в него. Никой мъж в живота й не бе толкова внимателен, мил, умен и благороден. За нея той бе не само чудесна компания, а и голям приятел. Оказа се и страхотен любовник. Купър Уинслоу знаеше какво искат жените. Знаеше как да ги гали и люби. Знаеше какво им харесва, как искат да бъдат обичани, знаеше от какво се нуждаят. Той знаеше всичко за тях.

Алекс никога не беше се забавлявала толкова при пазаруване, никога не бе говорила така свободно, не беше се смяла толкова безгрижно, не бе така глезена и ухажвана. Всъщност досега не бе познавала никой като него.

Беше изненадана да види колко много автографи раздаде и колко много хора го спираха, за да се фотографират с него. Сякаш целият свят го познаваше. Но никой така добре като нея. Той изглежда желаше да сподели с нея своя живот и минало, че дори и най-големите си тайни. И тя искаше да му отвърне със същото.

— Какво ще си помислят родителите ти за нас? — попита я Куп, след като правиха любов за пръв път. Беше незабравимо. Двата седнаха голи край басейна под светлината на луната. Някъде отдалеч долиташе музика. Беше най-романтичната нощ в живота й.

— Един Господ знае — отвърна тя. Изглеждаше замислена. — Баща ми не харесва никого, без значение дали е мъж или жена, в това число и нас със сестра ми и майка ми. Съмнява се във всеки. Той е подозрителен и недоверчив. Но ми е много трудно да си представя, че няма да хареса теб, Куп. Ти вдъхваш уважение, имаш добър произход, учтив си и възпитан, интелигентен, очарователен, постигнал си успех в живота. Какво не би харесал у теб?

— Може би разликата във възрастта ни — започна внимателно Куп.

— Възможно е. Но понякога ти изглеждаш по-млад дори и от мен — тя му се усмихна и прие целувката му под луната.

Куп реши да не ѝ казва, че има разлика не само във възрастта, но и в материалното им положение. Тя беше богата и платежоспособна, а той бе фалирал. Беше му тежко и мъчително да си го признае. Не бе изпадал често в подобно положение. Но пък му харесваше, че е независима от него. Никога не бе искал да се обвърже с жена, когато собствените му финанси не бяха в ред, а през повечето време те не бяха. Дори когато имаше много пари, те изтичаха като пясък през пръстите му. Не се нуждаеше от чужда помощ да ги изхарчи, а и в повечето случаи жените, които бе издържал, бяха много скъпи. Алекс не беше такава, освен това си имаше достатъчно свои пари. За пръв път в живота си Куп действително се бе замислил за брак. Това, разбира се, беше събитие от далечното и неопределено бъдеще, но той вече не се ужасяваше, нито се страхуваше от него. За огромно свое изумление наистина искаше да живее с Алекс като семейство.

Куп винаги бе твърдял, че пред брака ще предпочете самоубийството. И двете му изглеждаха еднакво смъртоносни, безразсъдни и гибелни. Но с Алекс нещата не бяха такива. И той ѝ го каза, докато я целуваше във вълшебната мексиканска нощ.

— Не съм готова още, Куп — отвърна тихо тя. Винаги беше честна с него. Обичаше го, но не искаше да го подвежда. Наистина по никакъв начин не бе готова за брак поради много причини. И заради кариерата си, и заради първия опит, завършил така катастрофално. Тя не искаше да се разочарова втори път, макар да беше сигурна, че Куп е последният човек, който би я измамил.

— Аз също не съм готов — прошепна той. — Но поне, когато мисля за това, не получавам световъртеж, нито имам чувството, че

между зъбите ми скърца пясък. А за мен това е голям напредък. Сам не мога да се позная — харесваше ѝ, че и двамата бяха предпазливи по отношение на брака. Дотолкова, че Купър нито веднъж не беше се женил досега. Когато го попита защо, отговорът бе, че не бил срещнал подходящата жена. Но започваше да мисли, че вече я е намерил. Алекс бе жената, която искаше да има до себе си през целия си живот.

Двата дни, прекарани заедно, бяха вълшебни. Когато се върнаха обратно в Ел Ей, двамата мълчаха, всеки зает с мислите си.

— Искаш ли да останеш с мен у дома? — попита я, докато пътуваха от летището към апартамента ѝ, и тя се замисли.

— За искане искам, но вероятно не бива — все още се опасяваше да не прибърза и не искаше да прищпорва нещата. Страхуваше се, че ще привикне, ще ѝ хареса и ще направи нещо погрешно, което ще провали всичко. — Но със сигурност ще ми липсваш.

— И ти на мен — отвърна съвсем искрено Куп, защото мисълта да прекара нощта без нея му бе непоносима. Чувстваше се нов човек.

Настоя да занесе чантата ѝ до апартамента. Досега не бе влизал вътре, така че направо се смая. Навсякъде бяха нахвърляни носените зелени докторски одежди, а медицинските книги бяха натрупани на купчини по пода, някои от които стигаха почти до тавана, като небостъргачи. Банята беше семпла, без превземки. Имаше само сапун, тоалетна хартия и хавлиени кърпи. Тук почти нямаше мебели, липсваха завеси, килими или картини.

— Господи, Алекс, това ми прилича повече на войнишки лагер — възкликна Купър.

Тя не се притесни, че не бе правила дори опит да подреди или да внесе някакъв уют, лично присъствие. Нито имаше време, нито желание. За нея това беше временна спирка, а не дом. Идваше тук само за да спи.

— Да, ако някой види тази стая, сигурно ще бъда публично порицана и осъдена — отвърна тя, а Купър се разсмя. Нищо друго не му оставаше. Беше му ясно, че причината не е в липсата на средства или усет. Алекс беше жена с много вкус и възможности, но единственото, което искаше да постигне в живота си, бе да стане лекар. Беше виждал дори бензиностанции, много по-добре подредени и по-уютни.

— Мисля, че трябва веднага да напуснеш това място и да се пренесеш при мен.

Алекс обаче знаеше, че няма да го направи. Беше предпазлива и прекалено независима. Не желаше да променя нещата, поне не сега. Но въпреки неоправеното легло и непредразполагащия интериор Купър остана да спи при нея. И стана заедно с нея на следващата сутрин в шест часа, когато тя тръгна за болницата. За него това беше истински героизъм. А когато се прибра сам в „Имението“, го обзе тъга. Алекс наистина му липсваше. Никога досега не бе изпитвал подобни чувства към никоя друга жена.

Палома дойде по-късно и беше силно изненадана, когато зърна посърналата му физиономия. Бе започнала да мисли, че той наистина е влюбен в младата докторка. Това почти я накара да промени мнението си за него. Може би този мачо все пак имаше сърце.

Целия следобед Купър бе зает със срещи, после прави снимки за корицата на списание „Гоу“. И когато се прибра у дома към шест, знаеше, че Алекс все още е на работа. Щеше да остане в болницата до сутринта. Трябваше да компенсира отсъствието си заради пътуването до Мексико. Щеше да работи няколко дни, за да върне на колегите си часовете, които бяха поели вместо нея.

Тъкмо седна в библиотеката с чаша шампанско и си пусна музика, когато дочу страхотен шум пред вратата. Звучеше като канонада, като серия от експлозии. Сякаш къщата се разпаднаше. Той стана, за да погледне през прозореца какво става. Първоначално не видя нищо. След това зърна някакво момче и очите му щяха да изскочат от изненада и изумление. Малкият хулиган караше скейтборд по мраморните стълби, като надаваше викове, пред които индианските бойни възгласи просто бледнееха от срам. Момчето летеше във въздуха и се приземяваше върху мраморната площадка. И правеше това отново и отново.

Купър отиде бързо до вратата и я отвори. Беше изпълнен с ярост. Мраморите стълби бяха от 1918 година, ненакърнени, неизронени, идеално запазени, без нито едно петънце по тях, а това лудешко каране на скейтборд щеше да ги разруши.

— Хей, ти! Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? Сега ще се обадя в полицията, ако не изчезнеш за три секунди. Как си влязъл тук? Това е частна собственост! — алармата би трябвало да се

задейства, когато хлапето е влязло през портата. Куп не можеше да си представи друг начин, по който да е проникнало тук.

Момчето замръзна на мястото си от изненада и го погледна с учудване и страх. Единственото, което можа да каже, бе:

— Баща ми живее тук, сър — гласът му трепереше.

Вдигна и стисна скейтборда пред гърдите си. Не беше му минало през ума, че може да развали стълбите. Просто му се сториха много подходящо място за упражняване на скокове, а той никога не бе имал време да прави това. Затова се пусна няколко пъти с удоволствие, докато Куп не отвори прозореца и не го заплаши с арест.

— И как така баща ти живее тук? Аз живея тук и, слава на бога, не съм твой баща! — извика още по-бесен Куп. — Кой си ти, как се казваш?

— Джейсън Фридман, сър — отговори момчето, треперейки. При това изтърва скейтборда, който падна с трясък, и двамата с Купър подскочиха при звука. — Баща ми живее в крилото за гости.

Предишната вечер беше пристигнал със сестра си от Ню Йорк. Днес, веднага след като се върна от училище, обиколи навсякъде, за да разгледа и изучи мястото. Предишната вечер Марк ги бе запознал с Джими и бяха вечеряли заедно. Всъщност Джейсън беше чувал за Купър от баща си, но когато пристигнаха с Джесика, той беше в Мексико. Така че нямаше ни най-малка представа за тяхното съществуване. А като капак на всичко, момчето го погледна и добави:

— Сега и аз ще живея тук, заедно със сестра ми. Ние пристигнахме вчера от Ню Йорк — Джейсън се молеше само да не го арестуват. Беше готов да каже всичко на този човек — име, фамилия, рождена дата, номер на личната си карта, само и само да предотврати заплахата от арест.

— Какво значи *ще живея тук*? Колко време ще останете?

Искаше да знае колко време ще трябва да изтърпи присъствието на врага в границите си. Спомни си смътно, че Лиз го бе предупредила. Каза му, че Марк има деца, които понякога ще идват на посещение, но само за кратко и много рядко. Очевидно се бе случило точно това.

— Ами... Ние оставихме мама в Ню Йорк и дойдохме да живеем при татко, защото тя си има приятел. Той е гаден и аз го мразя — бе много повече от онова, което Джейсън би разказал на един непознат

човек, но Купър изглеждаше направо страшен и готов да изпълни закана си.

— Сигурен съм, че и той те мрази, ако си карал скейтборда си по мраморните му стълби. Направиш ли това още веднъж, ще те нашиbam с камшика. Лично.

— Татко няма да ви позволи — отвърна наежено Джейсън. Вече беше решил, че този мъж е луд. Знаеше, че е кинозвезда, но какво от това! Първо го заплаши, че ще го арестува, а сега — че ще го нашиба с камшик. — А вие ще отидете в затвора. Но... — той леко се поклони — аз наистина съжалявам. Не съм ги повредил.

— То само това оставаше! Вие наистина ли сте се пренесли тук? — това беше най-ужасното нещо, което можеше да чуе, и силно се надяваше, че момчето лъже. Обаче имаше страшното предчувствие, че не е така. — Баща ви не ми е казал, че ще се местите при него.

— Защото взехме решението в последната секунда, заради оня... любовника на мама. Вчера пристигнахме и веднага се върнахме в старото ни училище. Сестра ми е в горните класове.

— Е, това не е кой знае какво голямо успокоение — отвърна Куп, гледайки го с ненавист. Не, не можеше да му се случи, точно на него! Не бе възможно тези две хлапета да се настанят в неговото крило за гости! Трябваше да се отърве от тях! При това възможно най-скоро, преди да са подпалили и изгорили до основи къщата или преди да повредят нещо. Трябваше да се обади на адвоката си. — Ще говоря с баща ти — промърмори механично той. — И най-добре ми дай това — протегна ръка към скейтборда, но Джейсън направи крачка назад. Не желаше да му го дава. Това беше неговото най-скъпо притежание, беше си го донесъл от Ню Йорк.

— Казах, че съжалявам и се извинявам — напомни доста дръзко момчето.

— Ти каза още куп други неща, повечето от които за майка ти и нейния любовник — Купър приличаше на аристократичен лорд, на страшен магьосник от приказките, както стоеше на най-горното стъпало и го гледаше изпод вежди. Беше висок мъж, а Джейсън бе на най-долната площадка на стълбището. Струваше му се, че е направо гигант.

— Той е задник. Ние го мразим — извика отново Джейсън.

— Това е много лошо. Голямо нещастие. Но не означава, че трябва да живеете в моята къща. Не и за дълго — рече строго. — Кажете на баща си, че искам да говоря с него утре сутринта — след тези думи влезе отново в къщата и затръшна вратата, а Джейсън се върна в крилото за гости и описа на баща си леко видоизменена версия за срещата си с Купър.

— Не е трябвало да се пързаяш по стълбите, Джейсън. Това е старинна къща и можеше да ги повредиш.

— Аз му се извиних. Той е голям кретен!

— Не говори така. Куп е много добър човек. Наистина. Просто не е свикнал да има деца около себе си, защото никога не е имал. Ще трябва да бъдем по-внимателни с него.

— Може ли да ни накара да си отидем?

— Не мисля. Това би било дискриминация, освен ако не сторещ нещо наистина ужасно и не му дадеш основателна причина да ни изгони. Направи ми услуга, моля те, внимавай и се опитай да не правиш пакости.

И двете деца бяха харесали къщата, градината и басейна. А Марк бе на върха на щастието, че отново е с тях. Те също бяха доволни да са при баща си и при старите си приятели от училище. Джесика вече се бе обадила по телефона на всички, които познаваше. Марк ги запозна с Палома и тя също ги хареса. Само Купър не бе очарован. Той все още дори не знаеше, че Палома пере и чисти жилището на Марк в свободното си време.

След като затвори вратата пред непознатото хлапе, Куп отиде в библиотеката и си сипа нещо по-силно за пиене, а после изпрати съобщение на Алекс.

Тя му се обади пет минути по-късно. Веднага позна по гласа му, че се е случило нещо лошо.

— Какво има?

— Къщата ми е превзета от извънземни — рече той с такъв задгробен глас, че в първия миг й се стори друг човек.

— Ти добре ли си? — попита с тревога тя.

— Не, не съм. Децата на Марк са се пренесли да живеят тук. Току-що срещнах едното от тях. Според мен е малолетен престъпник. Мислех веднага да предизвикам екстрадиране по законен ред. Но междувременно щях да получа сърдечен удар. Хлапето караше

скейтборд на парадното стълбище, представяш ли си? Щеше да повреди мрамора!

Алекс се разсмя, облекчена, че нищо страшно не се е случило. Но Куп говореше така, сякаш къщата се бе срутила.

— Не мисля, че можеш да ги изгониш. Законът защитава децата — отвърна разумно тя, развеселена от случката и от това, колко разстроен е Купър. Значи наистина не обичаше децата, както ѝ беше казал.

— Аз искам законите да защитават мен! Искам си правата! Знаеш колко мразя децата!

— Това означава ли, че ние никога няма да имаме свои? — каза го, за да го подразни, но той изведнъж осъзна безпощадно ясно, че това действително може да се окаже основната пречка в бъдеще. Не беше се замислял досега, обаче Алекс бе млада и сигурно щеше да иска да си има деца.

О, не! Точно сега не бе в настроение да мисли за подобни неприятни неща!

— Това ще го обсъдим — рече малко по-спокойно Куп.

— Твоите деца поне ще бъдат възпитани и цивилизовани. Тези на Марк не са. Или поне момчето, което видях. Каза, че сестра му била в горните класове. Сигурно пуши трева и продава дрога в училището.

— Може би не е чак толкова страшно, колкото си мислиш, Куп? Колко време смятат да останат?

— Знам ли? Сигурно завинаги. За мен дори и един ден е прекалено дълго. Мисля на сутринта да се обадя на Марк и да се осведомя.

— Добре. Но първо се опитай да дойдеш на себе си — каза го, макар да чуваше, че вече се е съвзел.

— На път съм да стана алкохолик. Мисля, че имам алергия към всяко същество под двадесет и пет години. Той все пак не може да се настани да живее тук с децата си! Какво ще стане ако не успея да ги изхвърля?

— Ще ги научим как да се държат.

— Много си сладка, любов моя. Но някои хора не могат да бъдат научени. Заплаших го, че ако кара скейтборда си на стълбището ми, ще го нашиbam с камшик, и знаеш ли какво ми отговори? Щял да ме изпрати в затвора! — е, това наистина беше лошо начало. Но и

заплашването с камшика едва ли беше най-дипломатичното и правилно нещо, което беше казал.

— Просто говори с Марк да стоят далеч от твоята част на къщата. Той е разумен човек. Сигурна съм, че ще разбере.

На следващия ден, когато Куп се обади, Марк се извини за неприятностите, които Джейсън бе причинил. Обясни обстоятелствата, които бяха довели до това решение, и каза, че децата ще се върнат при Джанет в края на учебната година. Най-вероятно щяха да останат тук само три месеца.

Това прозвуча като смъртоносна заплаха за Купър. Той искаше да чуе, че още на следващия ден те ще си отидат. Но нямаше никакви шансове. Марк се закле, че ще бъдат много внимателни, ще се държат прилично и няма да правят пакости, и Купър се предаде. Имаше чувството, че е подложил и другата си буза за плесница като в притчата. Обаче знаеше, че няма друг начин. Преди да се обади на Марк, беше говорил с адвокатата си. Оказа се, че Алекс е права.

Той бе така поразен от присъствието на Джейсън и Джесика, че дори извинителното писмо, което Джейсън му написа по настояване на баща си, не успя да го умилостиви. Беше много ядосан, че Марк му ги бе натресъл по този начин. Купър нямаше намерение да превръща „Имението“ в детска градина, нито в колеж, нито дори в скаутски лагер или парк за каране на скейтборд. Не искаше никакви деца в радиус от сто мили около дома си, а също и в живота си. И от все сърце се надяваше любовната история на майка им да приключи колкото може по-скоро и те да се върнат при нея.

[1] Вътрешен двор. — Б.пр. ↑

[2] Коктейл от водка и текила. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

След първоначалния сблъсък с Купър, Марк нареди на Джейсън да стои далеч от основното крило на къщата и да кара скейтборда само на алеята. Джейсън зърна страшния хазаин в колата му на няколко пъти, но повече инциденти между тях нямаше, поне през първите две седмици откакто живееха тук. Двамата бяха щастливи, че са отново в Ел Ей при старите си приятели, любимото училище и татко. Освен това смятаха, че новата им къща е страхотна, въпреки оня надут пуяк, който им бе хазаин.

Куп продължаваше да има неясни представи и негативно отношение към тях, но и агентът по недвижимо имущество, и адвокатите му казаха, че нищо не може да направи. Законите бяха строги и защитаваха децата от дискриминация. А Марк беше предупредил, че има деца, които ще го посещават от време на време. Той имаше право на това, независимо че щяха да живеят при него цели три месеца.

Куп нямаше друг избор, освен да приеме положението и да свикне с него. Можеше да се оплаче, ако направеха нещо, което не бива да правят. Но освен първия инцидент, когато Джейсън бе използвал парадното стълбище, за да тренира със скейтборда си, други проблеми нямаше.

През първия уикенд, който Алекс се съгласи да прекара при него в къщата, двамата се събудиха около обяд и чуха невъобразим шум от нечленоразделни викове. Приличаше на конгрес или на митинг. Крясъците идваха откъм басейна. Сякаш около петстотин души се бяха събрали и викаха с цяло гърло. Свиреше силна рап музика, която нахлуваше през отворените прозорци. Алекс не се сдържа и се разсмя, заслушвайки се в думите. Бяха абсолютно цинични, но смешни, непочтителни, но пък точно обрисоваха възрастните и очевидно изразяваха онова, което децата мислеха за тях. Това със сигурност беше послание към Купър.

— О, Господи! Какво става? — запита с ужас той, като вдигна глава от възглавницата. Изглеждаше напълно стреснат и слиян.

— Прилича ми на детско парти — отговори Алекс, засмяна до уши, като седна до него. Беше успяла да направи невероятна комбинация и да замени четири свои смени, за да бъде тук. Нещата между тях вървяха чудесно. Куп се бе приспособил към начина ѝ на живот и от години не беше се радвал така на присъствието на някоя жена в живота си. Въпреки разликата във възрастта тя страхотно му пасваше. За нея годините му нямаха значение. Той изглеждаше по-млад и много по-интересен от почти всички мъже на нейната възраст.

— Това отново са извънземните. Сигурно още едно НЛО се е приземило в „Имението“ — той не бе виждал хлапетата на Марк цели три седмици, защото баща им ги държеше изкъсо и под контрол. Куп дори не знаеше, че Палома от време на време гледа децата, когато се наложи.

— Ама те глухи ли са? Вероятно чак в Чикаго чуват какво става тук — той стана от леглото и погледна през прозореца. — Господи, Алекс! Там има хиляди. Сигурно е космическо нашествие! — тя също стана и погледна. Видя двадесетина хлапета, които се смееха, скачаха във водата и си подхвърляха разни неща в басейна.

— Повече ми прилича на парти — успокои го Алекс, — сигурно някой има рожден ден — помисли си, че гледката на тези здрави, весели и щастливи деца, които си играят безгрижно, е чудесна. След трагедиите, на които се бе нагледала във всекидневния си живот и практика, това ѝ изглеждаше благословено и прекрасно.

А до нея Купър стоеше ужасен.

— Извънземните нямат рождени дни, Алекс. Те се появяват в най-неподходящото време и идват тук, на Земята, за да развалят всичко. Сигурно са изпратени със задачата да разрушат планетата и да ни погубят. Както е тръгнало, ще успеят.

— Искаш ли да отида и да преговарям с тях? Ще ги помоля да намалят музиката — попита го с широка усмивка тя.

Виждаше, че ситуацията действително го обърква. Той обичаше тишината, подредения живот, искаше всичко около него да бъде на мястото си, да е елегантно и красиво. Песните, които чуваше, за него бяха боклук и тя се почувства тъжна. Малко го съжаляваше.

— Би било много мило от твоя страна — отвърна с благодарност Куп и Алекс нахлузи шорти и тениска и obu сандалите си на бос крак.

Беше прекрасен пролетен ден. Тръгвайки към басейна, тя обеща да направи закуска веднага щом се върне. Той ѝ благодари и отиде да си вземе душ и да се обръсне. Когато се събудеше, винаги изглеждаше красив и почти в изряден вид. За разлика от Алекс, която сутрин имаше чувството, че цяла нощ е укротявала диви коне. Косата ѝ бе заплетена и разпиляна по възглавницата, чувстваше се изтощена и недоспала заради дългите часове, които бе работила. Но младостта си казваше думата и сега тя изглеждаше като едно от децата край басейна.

Когато стигна, видя, че Марк също е там. Джесика бе заобиколена от тълпа момичета по бикини или цели бански, които се кикотеха и крещяха. Момчетата изглеждаха много сериозни и се правеха, че не им обръщат внимание, а Марк се опитваше да организира игра в басейна.

— Здравсти, как си? Не сме те виждали отдавна — рече той, приятно изненадан.

Беше започнал да подозира, че Куп е престанал да се среща с нея. Но пък, от друга страна, не бе срещал и някакво ново завоевание наоколо. Което беше необичайно и неприсъщо за Купър. Нещата от няколко седмици бяха съвсем спокойни.

— Бях заета в болницата. Какъв е случаят? Какво празнувате? Някой има рожден ден ли?

— Не. Джесика искаше да събере старите си приятелки и да отпразнува завръщането си тук.

Момчето беше на върха на щастieto, че отново живее с баща си, и за момента отказваше да разговаря с майка си за голямо разочарование и съжаление на Марк. Но все пак той не можеше да я упреква. Беше казал на Джанет да даде време на децата, а дъщеря му очевидно бе от хората, които не забравят и не прощават лесно. Добре поне, че Джейсън се бе съгласил да говори с майка си, макар че и той не се поколеба да ѝ каже, че предпочита да живее с баща си.

— Сигурно ще ти се стори глупаво — започна с извинителна усмивка Алекс. — Те изглеждат толкова щастливи, но Куп има проблеми с шума. Ще може ли да намалят малко музиката?

В първия момент Марк я изгледа недоумяващо, докато осъзнае колко зле се е получило. Той дотолкова беше свикнал с шума и хаоса,

които създават децата, че не бе обърнал внимание. За него беше естествено. Едва сега се сети, че вероятно е трябвало да предупреди Куп за партито, но се страхуваше дори да споменава за деца пред него.

— О, извинявайте. Съжалявам. Сигурно някой е увеличил звука. Знаеш какви са децата.

Тя знаеше и бе щастлива да види толкова много здрави, чисти и прекрасни деца на едно място. Никой нямаше татуировки, личеше, че не са хулигани или хаймани. Имаха повечко обици по ушите и тук-там по някоя перличка на носа. Нищо страшно. Никой от тях нямаше вид на наркоман или дрогиран, както твърдеше Куп. Просто бяха най-обикновени „извънземни“, според преценката на Алекс.

Марк излезе от басейна и отиде да намали звука на стереоуредбата, а Алекс остана да погледа децата още няколко минути. Видя, че Джесика е красиво момиче с дълга златиста права коса и хубава фигура. Докато се смееше неудържимо сред група момичета, няколко момчета я следяха с поглед. Значи имаше обожатели, които не бяха я забравили.

В този момент видя и Джейсън да се приближава с Джими. Носеше костюм на кетчър^[1] и бейзболна топка в ръце и усмивката му стигаше до ушите, докато си говореше с Джими. Той току-що го бе научил как да завърти и хвърли топката с неподражаема точност. Беше движение, което Джейсън никога преди това не бе упражнявал, но след като Джими му го показа, изведнъж се оказа, че е лесно.

— Здравсти — рече любезно Алекс, когато те спряха до нея.

Джими в първия миг се стъписа, но сетне я представи на Джейсън. В очите на Джими винаги имаше нещо тревожно, сякаш само да гледа хората му доставяше болка.

Алекс осъзна колко го бе опустошила смъртта на Маги. Изглеждаше като човек, преживявал травма. В очите му се четеше оня до болка познат ѝ израз на шок и недоверие, който се появяваше в погледа на родителите, току-що загубили своето бебе. Но когато преди малко говореше с Джейсън, ѝ се стори различен, не изглеждаше така, както когато бе в компанията на възрастни.

— Как сте? — попита го небрежно тя. — Напоследък не сте ли запалили някой хубав пожар? — последния път, когато го бе видяла, беше вечерта, в която Марк предизвика пожара с барбекюто, а от болницата се обади да я повикат. — Оня опит беше доста успешен.

И двамата се засмяха. Алекс все още помнеше и една друга незабравима сцена — как Купър най-спокойно раздава автографи на пожарникарите, докато храстите горят. Това я накара да се разсмее с глас.

— Ние обаче вечеряхме прекрасно за ваша сметка — отвърна Джими с усмивка. — Изядохме вашата порция, след като вие си отидохте. Голямо пиршество беше! И много вкусно. Жалко, че трябваше да си тръгнете. Но ако бяхте останали, с Марк щяхме да си останем гладни — довърши Джими и също се усмихна при спомена за онази вечер. — Наистина беше страхотно. Не помня такъв махмурлук от студентските си години. Не можах да отида на работа до единадесет на другия ден. Имаше доста екзотични ястия.

— Значи съм пропуснала много — засмя се Алекс и насочи вниманието си към Джейсън.

Попита го на кой пост играе. Той отвърна, че е шортстопър^[2].

— Хвърля много добре — похвали го Джими — и се цели страхотно. Загубихме цели три топки, паднаха зад оградата.

— Впечатляващо! А аз не мога да хвърля топка, дори ако от това зависи живота ми — призна нещастно Алекс.

— Жена ми също — отвърна Джими, без да се замисли. Думите излязоха от устата му сами, преди да осъзнае смисъла им, преди да ги спре. Тя видя по очите му, че го заболя. — Повечето жени не могат да хвърлят топка, нито да я хванат. Те имат други качества — продължи припряно Джими, опитвайки се да изтрие думите, които каза за Маги.

— Не съм сигурна, че имам дори тези други качества — отвърна Алекс, опитвайки се да заглади неловкото положение. — Не мога да готвя, нито да гладя. Но правя страхотни сандвичи с фъстъчено масло и съм факир, ако трябва да поръчам пица по телефона.

— Значи можете всичко. Аз съм много по-добър готвач, отколкото беше жена ми — по дяволите! Ето че за втори път се изтърва. Какво му ставаше, та непрекъснато споменаваше Маги и правеше сравнения с нея?!

Въпреки стената, зад която мигновено се скри, Алекс видя, че той съжалява за думите си. Потъна в мълчание, затова тя заговори с Джейсън. Малко по-късно момчето се присъедини към сестра си и нейните приятели.

— Те са прекрасни деца — рече Алекс, променяйки темата и опитвайки се да го ободри. Виждаше, че преживява труден момент. Искаше да му каже колко ѝ е мъчно, но се страхуваше, че ще го разстрои допълнително. И без това вече бе достатъчно измъчен.

— Марк направо бе полудял без тях. Наистина много му липсваха — каза Джими, опитвайки се също да се завърне в действителността и да се хване за нещо стабилно. Постоянно изпадаше в необясними пристъпи на тъга. Всичко, което кажеше или направеше, му напомняше за Маги. — А как е нашият хазаин? Как се справя с положението?

— Прилагаме дълбока терапия и лечение за оправяне на настроението — отвърна тържествено Алекс и Джими избухна в смях.

Беше прекрасно да го чуе, че се смее. Смяхът му бе в ярък контраст с онова, което Алекс подозираше, че изпитва през цялото време.

— Нима е толкова зле?

— В действителност да. Миналата седмица едва не се „кодира в синьо“ — това беше медицински жаргон — кодова дума за случаите, когато всички системи на пациента откажеха, сърцето му спреше и той преставаше да диша. Тогава мониторите показваха синьо. Джими обаче очевидно знаеше израза, защото не я погледна недоумяващо. — Мислех, че наистина ще се случи, та трябваше да използвам всичките си лекарски умения. Сега сме го сложили на система за изкуствено дишане, защото почти спря да диша, когато видя всички тези деца тук. Но като стана дума за него, се сетих, че трябва да се връщам. Дойдох тук само да помоля Марк да намали малко музиката.

— И каква ще бъде? — попита уж небрежно Джими.

— Рап с доста циничен текст — усмихна се Алекс.

— Не питам за музиката, а за закуската. Фъстъчено масло или пица?

— Хмммм... Това вече е интересен въпрос. Не бях мислила досега. Лично аз предпочитам пица, може и от вчера. Преживявам по този начин. И малко ядки за десерт, обикновено остарели и твърди като камъчета. Но мисля, че Куп има по-изтънчен вкус. Може би бекон с яйца.

— Ще се справите ли? — попита с подозрение Джими.

Харесваше я. Беше почувствал топлината и съчувствието, които се излъчваха от нея. Не си спомняше какво точно работеше, но май беше нещо, свързано с бебета. И подозираше, че сигурно е много добър специалист. Беше начетена и изглеждаше внимателна и обичлива. Все още не можеше да проумее какво прави с Купър Уинслоу. Тяхната връзка му изглеждаше странна и непонятна, но пък никой нямаше право да държи сметка на хората за техния избор на партньор, приятел или любовник. Хората никога не следваха пътя, който другите очакваха от тях. Куп беше достатъчно стар, за да й бъде баща, дори дядо. А Алекс не приличаше на жена, която би могла да бъде съблазнена с известност, слава или пари. Затова Джими се чудеше дали все пак Куп не е нещо повече от онова, което изглеждаше, или пък дали връзката им нямаше да нарани Алекс. След вечерта, която прекараха заедно, той не беше се сецал за Купър. Пък и нямаше особено добро мнение за него. Да, без съмнение хазаинът му бе чаровен и хубав, но нищо повече, нищо в дълбочина. Нищо съществено, нито стойностно.

— Да се обадя ли на 911, за да спася закуската? — попита Алекс, продължавайки да се шегува. Този мъж беше много мил и тя изпитваше искрена симпатия и съчувствие към него.

— Непременно. Заслужава си дори само за да видим как Куп раздава автографи — отвърна Джими и в същия миг съжали за грубостта си. Нямаше причина да бъде заядлив, нито гаден спрямо него. — Извинете, не исках да го кажа.

— Няма нищо. Всъщност той има страхотно чувство за хумор, дори и към самия себе си. Това е едно от нещата, които ми харесват у него.

Доця му се да я попита какво друго харесва у него, освен външния му вид, но не посмя.

— Е, аз трябва да вървя. Предполагам, че няма да можем да използваме басейна днес. Куп определено няма да преживее постановката, а и декорът не е подходящ. Ще трябва да го арестувам — двамата се засмяха, тя махна с ръка на Марк и се върна в основното крило, където намери Куп, доста ядосан, да се бори със закуската. Беше изгорил филийките до въглен, беше размазал жълтъците и на четирите яйца, които бе счупил. Беконът бе прегорял до неузнаваемост, а по масата имаше разлят портокалов сок.

— Господи! Ти можеш да готвиш! — извика с удивление Алекс и започна да оправя хаоса. Тя самата не го превъзхождаше особено в това отношение. Беше много по-сръчна в спешното отделение, отколкото в кухнята. — Направо съм потресена!

— Аз пък не съм. Къде се загуби, по дяволите? Помислих, че извънземните са те взели за заложница.

— Те са много сладки деца, Куп. Не мисля, че има защо да се тревожиш. Поговорих малко с Марк и Джими, а също и със сина на Марк — Джейсън. Всички деца около басейна изглеждат добре възпитани, здрави и умни — той се обърна, за да я погледне. Беше изненадан и изглеждаше много смешен с лопатката в ръка, с която бъркаше яйцата.

— О, Господи... Знаех си! Тези зелени човечета... те са те променили... промили са мозъка ти... Ти си станала една от тях! Коя си ти всъщност? — беше опулил очи и в тях се четеше такъв ужас, какъвто може да се види само в научнофантастичните филми или филмите на ужасите.

Алекс се заливаше от смях.

— Все още съм си аз, а ти си страхотен актьор. Децата са чудесни. Исках само да ти кажа да не се тревожиш.

— Ти беше толкова дълго навън. Реших, че си забягнала с някой от тях, затова започнах да правя закуската си... тоест нашата закуска? — поправи се той и огледа масата със съмнение. — Искаш ли да излезем и да закусим навън? Не съм сигурен, че нещо от това тук става за ядене — изглеждаше наистина обезсърчен.

— По-добре да поръчам пица по телефона.

— За закуска? — този път Купър изглеждаше не на шега, а истински ужасен. Изправи се в целия си ръст и я изгледа от височината на своите сто и деветдесет сантиметра много строго. — Алекс, твоите хранителни навици са смъртоносни. В медицинския колеж не си ли учила нищо за храненето? Пицата не е най-подходящото ястие за закуска, дори и да си доктор.

— Съжалявам — отвърна смирено тя и пъкна още две филийки в тостера, след което почисти разлетия по масата портокалов сок и наля от каната в две чаши.

— Това е женска работа — каза с поглед, изпълнен с мъжко достойнство, Куп. — Мисля да я оставя на теб. Само ми дай

портокалов сок и кафе, ще се задоволя и с малко.

Пет минути по-късно обаче Алекс приготви бъркани яйца, бекон, печени филийки, сок и кафе и занесе всичко на терасата върху поднос. Беше използвала най-изящния китайски порцелан, сокът бе сипан в кристални чаши от „Бакара“. Но салфетките бяха книжни.

— Обслужването е чудесно. Ще ти трябва обаче още малко практика по поднасяне и подреждане на маса. Урок първи — запомни, че ленените салфетки са по-подходящи, когато използваш китайски порцелан и кристал — посъветва я с усмивка Куп, докато тя седеше с вестник в ръка.

— Ти бъди благодарен, че не използвах тоалетна хартия. Защото в болницата правим точно това, когато книжните салфетки свършат. Върши чудесна работа, а също и хартиените чинии и чаши. Следващия път ще донеса няколко.

— О, това вече ме успокои — отвърна величествено той. Тя не обичаше да парадирва с произхода си, не споменаваше къде и в какво семейство е израснала, рядко казваше фамилията си. Когато изядоха яйцата, които наистина бяха вкусни, Купър реши да ѝ зададе въпроса, който го измъчваше от дълго време.

— Как мислиш, че ще ме приемат в твоето семейство, Алекс? Искам да кажа, какво ще си помислят за нас — външният му вид издаваше колко е притеснен и това я впечатли. Все повече се убеждаваше, че е напълно сериозен, когато говори за брак, много повече от нея. Макар да харесваше всичко у него, все още ѝ се струваше твърде рано. Бяха заедно не повече от месец, а много неща бе възможно да се променят. В процеса на опознаването им можеха да изникнат непредвидими пречки и проблеми.

— Какво значение има това? Те не се разпореждат с живота ми. Аз съм тази, която взема решенията. Сама решавам с кого да прекарвам времето си.

— И те нямат отношение по въпроса? Нещо не ми се вярва.

От всичко, което бе чел за баща ѝ, Куп бе научил, че Артър Мадисън имаше отношение към всичко на планетата, и със сигурност към дъщеря си. Освен това бе разбрал, че повечето от нещата, които Артър Мадисън мислеше и вършеше, не бяха нито приятни, нито добри. Най-вероятно щеше да се противопостави с всички възможни средства на връзката на дъщеря си с него. В това беше твърдо убеден.

— Моето семейство и аз не живеем заедно — обясни му спокойно Алекс. — Държа ги на здравословно разстояние от мен. Това е една от причините да съм тук.

Родителите ѝ цял живот бяха критикували онова, което правеше, а баща ѝ така и не намери нито една добра дума за нея. Собствената ѝ сестра избяга с годеника ѝ в нощта срещу сватбата. Имаше много малко неща, които да хареса у роднините си, за да не кажем нищо. А колкото до майка ѝ, Алекс предполагаше, че във вените ѝ тече ледена вода вместо кръв, и още преди години се бе отказала от надеждата да постигне близост с нея. Майка ѝ се бе отдала на безгрижен живот и бе позволила на баща ѝ да прави и да говори каквото си иска, дори на децата си. Алекс винаги бе имала чувството, че е израснала в леден дом, напълно лишен от любов и съчувствие, от топлина и близост, където всеки бе сам за себе си и правеше онова, което е най-добро за него, без да се съобразява с чувствата и живота на другите и без да се интересува дали постъпките и поведението му ще наранят или наскърбят някого. Нито парите, нито родословието можеха да променят това.

— Точно те са извънземните, за които говориш. Дошли са тук от някаква друга галактика, за да преустроят живота на планетата Земя, така както те го разбират. Имат много изгоди и ползи от това. Те нямат сърца, имат средни по размер мозъци, които обработват само очевидното. Имат също така невъобразимо количество пари, които използват изключително за себе си. Техният заговор да завземат Земята върви по план и се осъществява много сполучливо. Баща ми например вече притежава по-голяма част от нея и не дава и пукната пара, за което и да е друго човешко същество, освен за себе си. За да бъде напълно откровена с теб, Куп, ще ти кажа, че не ги харесвам. Те също не ме харесват. Не искам да играя тяхната игра, няма да купувам глупостите им, никога няма да ги имам, защото не ги искам. Така че каквото и да мислят за нас, ако евентуално чуят нещо, а се съмнявам, че ще чуят, наистина не ме интересува. Да мислят каквото си щат.

— Добре, това означава, че всичко е наред, нали? — той беше леко изненадан от патоса и жарта, с която бе произнесена тази реч. Лесно бе да види колко силно е била наранена от семейството си, особено от баща си. Куп беше чувал за него, че е жесток и

безсърдечен, но все пак каза: — Но аз винаги съм чел, че баща ти е голям филантроп.

— Защото има страхотен служител за връзки с обществеността. Баща ми дава пари за каузи, от които той самият ще спечели престиж или още пари. Даде сто милиона долара на Харвард. На кого му пука за Харвард, когато на света има деца, които умират от глад? Има хора, умиращи от болести, които могат да бъдат излекувани, ако някой даде пари за това. В него няма нито една, дори най-мъничка филантропска искрица.

Но у нея имаше. Алекс даваше деветдесет процента от приходите, които идеха от наследството ѝ, всяка година за благотворителни цели и живееше с толкова, колкото ѝ оставаха. Позволяваше си изключително малко лукс, като студиото на „Уилшир Булевард“, при това съвсем рядко, само в извънредни случаи. Чувстваше, че е длъжна на света заради онова, което е, а не въпреки него. Точно затова отиде да работи като доброволка една година в Кения. И там разбра, че всъщност сестра ѝ бе направила огромна услуга, като бе отмъкнала годеника ѝ, макар че я мразеше заради предателството. Тя и Картър сигурно щяха да се унищожат взаимно. Трябваша ѝ няколко години, за да осъзнае, че Картър е копие на баща ѝ, както сестра ѝ е същата като майка ѝ. Всичко, което те двете искаха, бяха парите, името и сигурността, както и престижа да са омъжени за някоя високопоставена личност. Не ги интересуваше кой е и дали ги обича. А амбицията на бившия ѝ годеник беше да бъде най-влиятелният и важен човек на планетата. За него баща ѝ беше бог — пример за подражание, идол, кумир. Алекс и сестра ѝ не бяха достатъчно близки, за да споделят помежду си, но тя бе започнала да се съмнява, че сестра ѝ е щастлива. Алекс я съжаляваше. Сестра ѝ беше празна, самотна, безвкусна, блудкава. Едно безполезно човешко същество.

— Да не би да ми казваш, че ако нашата връзка се появи в някой от таблоидите или където и да е другаде, баща ти няма да се впечатли? — попита я изненадано Куп. Не можеше да проумее подобно нещо.

— Не, не казвам нищо такова. Твърдя точно обратното. Че той ще се заеме с тази работа, при това много усърдно. Но на мен изобщо не ми пука какво мисли той за това. Аз съм голяма, пълнолетна жена.

— Това е и моята гледна точка — отвърна Куп, макар да изглеждаше разтревожен. — На баща ти най-вероятно няма да му хареса, че си се свързала с актьор или с когото и да е от този бранш — или с тази репутация. Купър бе прочут плейбой от дълги години. Алекс беше сигурна, че дори баща ѝ знае това.

— Може би — отвърна кратко тя, като изобщо не го успокои по този начин. — Той е три години по-млад от теб — тази информация пък беше направо убийствена. И на Куп не му прозвуча никак, ама никак добре.

Всъщност нищо от онова, което чу, не му прозвуча добре, с изключение на факта, че тя е напълно безразлична към мнението на баща си. Но ако Артър Мадисън се ядосаше, сигурно щеше да донесе много неприятности и на двамата. Истински проблеми. Вече беше сигурен, че хора като баща ѝ, толкова могъщи и силни, винаги ще намерят начин да те унищожат.

— Може ли да спре издръжката ти? — попита я Куп. Беше нервен.

— Не — усмихна се тя. Подозираше, че пита, защото не иска да стане причина семейството да ѝ причинява неприятности. Беше много мило от негова страна, че се притеснява за нея. — Повечето от онова, което имам, е от дядо ми. Останалото вече е обърнато в ценни книжа от баща ми. А дори да ме лишат от наследство, хич не ми пука. Печеля сама хляба си. Имам си професия. Аз съм лекар — и освен това най-независимата жена, която бе срещал, помисли си Куп.

Не искаше нищо от никого. Дори и от него. Не беше с него, за да го използва. Тя го обичаше. Дори не бе емоционално зависима, просто се наслаждаваше на връзката им и по всяко време можеше да си отиде, ако поиска. Млада, учена, свободна, богата, красива и независима. Идеалната жена.

Всъщност Куп би я харесвал още повече, ако беше поне мъничко зависима от него. Защото така нямаше никакви гаранции, не я държеше с нищо. Тя беше с него, защото тя така искаше. Това бе нейният собствен избор.

— Е, с това отговорих ли на въпросите ти? — попита Алекс и се наведе да го целуне.

Дългата ѝ тъмна коса се стелеше по раменете. Приличаше на една от хлапачките край басейна с босите си крака, шорти и тениска.

— Засега достатъчно. Просто не искам да бъда причина или да ти създам проблеми със семейството — рече той. Думите му звучаха разумно, мило и отговорно. — Не искам заради една любовна история да заплатиш прекалено висока цена.

— Аз отдавна съм платила цената, Куп — отвърна Алекс.

— И аз така предполагам.

Вероятно беше пратила всички и всичко по дяволите, когато сестра ѝ бе избягала с годеника ѝ.

Остатъкът от деня премина неусетно. Четуха вестници, лежаха на терасата на слънце, а късно следобед правиха любов. Хлапетата намалиха децибелите и музиката почти не се чуваше. А когато си тръгнаха, двамата отидоха да поплуват преди вечеря. Всичко около басейна бе почистено и подредено. Все едно не бе имало купон. Марк бе настоял, преди да си тръгнат, децата да почистят и оставят всичко, както го бяха заварили.

Тази вечер Алекс и Купър отидоха на кино. Много глави се обърнаха, когато той купи билети на касата, а двама души го помолиха за автограф. Алекс вече бе свикнала хората да го забелязват и ѝ беше много смешно, когато учтиво я молеха да се отдръпне на две крачки встрани, за да се снимат с Купър.

— А вие известна ли сте? — понякога я питаха озадачени.

— Не, не съм — отвърщаше им усмихната тя.

— Тогава бихте ли се отдръпнали, моля?

Алекс се подчиняваше и докато се смееше, правеше муцунки или се плезеше зад човека, който снимаше. Това, че не я искаха на снимките, никак не я ядосваше или притесняваше. Приемаше го като нещо забавно и обичаше да закача Куп за известността му.

След киното двамата влязоха в един деликатесен магазин, за да си купят сандвичи, и после се прибраха у дома. Тя трябваше да става в шест, но беше много щастлива от прекарания уикенд.

На сутринта се измъкна много внимателно, за да не го събуди. Купър дори не я чу кога излезе. Но когато стана, намери до самобръсначката си бележка.

„Скъпи Куп, благодаря за прекрасния уикенд... беше много хубаво... Починах си и се забавлявах страхотно. Ако

искаш автограф на снимките, обади се на агента ми.

Обичам те, Алекс“

Купър се усмихна. Най-странното бе, че той също я обичаше. Не бе очаквал да му се случи подобно нещо. Смяташе, че тя ще бъде просто едно по-голямо развлечение, защото бе различна от другите. От жените, с които обикновено се срещаше. Но беше удивен да осъзнае колко много я харесва. Беше толкова истинска и обичлива. Нямахше представа какво да прави. Обикновено се наслаждаваше на връзката си с някоя жена за няколко седмици или месеци и след като ѝ се наситеше, преминаваше към следващата. Но този път схемата не проработи. За пръв път в живота си Купър мислеше за бъдещето. Заради онова, което тя представляваше, и заради онова, което имаше в банковата си сметка. Думите на Аби не бяха напълно забравени. Ако наистина си търсеше богатата жена, в което и той самият не бе съвсем сигурен, то Алекс беше идеалната партия. Всичко, свързано с нея, го впечатляваше. Да бъде женен за Алекс, дори не би го отегчавало. Понякога искаше да не е тази, която бе, защото не бе съвсем сигурен дали би се влюбил в нея, ако не бе една от най-богатите моми в страната. Не беше сигурен какво щеше да чувства към Алекс, ако не бяха парите ѝ. Може би нещата щяха да се развият както хиляди други пъти. Всичко това усложняваше нещата, но в същото време им придаваше цвят. Правеше ги по-вълнуващи. Купър беше подозрителен към собствените си мотиви. Повече от самата нея. Но въпреки това си даваше ясна сметка, че я обича, каквото и да означаваше това. И каквото и да би означавало в бъдеще.

— Защо просто не се отпуснеш и не се наслаждаваш на живота?
— запита Купър собственото си отражение в огледалото, докато вземаше самобръсначката.

Най-неприятното последствие от връзката им бе, че тя го караше да си задава въпроси и да предизвиква на спор собствената си самоувереност. Обичаше ли я? Или бе просто едно много богато момиче, което щеше да разреши проблемите му завинаги? Ако всемогъщият Артър Мадисън изобщо позволише това да се случи. Купър не бе приел като чиста монета твърденията ѝ, че не дава пукната пара за онова, което ще каже баща ѝ, и че неговото мнение не означава

нищо за нея. Все пак тя също беше Мадисън, което автоматично водеше след себе си отговорности — за кого ще се омъжи, чии деца ще носи и какво ще прави с парите си.

А, ето че имаше и още нещо... един много важен и деликатен проблем. Боцкаше го като трън в задника. Децата. Купър не понасяше дори самата мисъл за тях, пък били те и богати. Смяташе, че са като камък на шията, и нямаше никакво желание да има такива. Алекс бе прекалено млада, за да се откаже от идеята да има деца. Не бяха говорили сериозно по въпроса, но на него и така му бе безкрайно ясно, че един ден тя ще поиска да има свои деца. Беше ужасно сложно и объркано. Най-лошото бе, че той не искаше да я разочарова. Никога преди не беше се тревожил или притеснявал за това, с нито една от жените, с които бе спал. Изглежда Алекс бе извадила на повърхността най-добрите му качества, а Купър не бе сигурен, че те му харесват. Предпочиташе да си остане старият лош Купър. Да бъде отговорен и почтен, беше огромно и непоносимо бреме.

Докато се бръснеше, извъня телефонът, но той не го вдигна. Знаеше, че Палома е някъде из къщата. Тя обаче избягваше да вдига телефона, откакто се бяха разправяли за Чарлин, така че той продължи да звъни. Купър се усъмни, дали не е Алекс. Тя щеше да работи през следващите няколко дни заради свободния уикенд. Затова отиде да отговори. По лицето му все още имаше пяна за бръснене. Когато позна гласа, беше късно да се преструва.

Беше Чарлин и звучеше като че ли бе тичала и си бе загубила дъха.

— Звъних ти миналата седмица, но ти не ми се обади — започна сърдито тя.

— Не съм получил никакво съобщение — беше самата истина. — Остави ли ми съобщение на гласовата поща? — попита той, докато избърсваше пяната с кърпа.

— Не, говорих с Палома — отвърна тя.

Дори гласът ѝ го вбесяваше. Краткият роман с нея му изглеждаше вулгарен и отдалечен на светлинни години от сегашния момент и от всичко, което преживяваше с Алекс. Сега имаше истинска любов със сериозна жена, а не празна сексуална връзка с момиче, което почти не познаваше. Тези две жени, както и неговите чувства към тях, бяха като два различни свята.

— Това обяснява всичко — рече любезно Купър. Искаше да се отърве колкото е възможно по-скоро. Беше много доволен, че таблоидите не успяха да надушат връзката му с нея, но това бе, защото предвидливо не бе излизал много-много навън. Повечето време прекарвах в кревата. — Тя никога не ми предава съобщения, освен когато реши, че според нея е важно, или когато има настроение. А това се случва рядко.

— Трябва да те видя.

— Не мисля, че е много добра идея — отвърна безцеремонно Купър. — Днес имам работа в града — беше лъжа, но тя обикновено обезкуражаваше жените. — Струва ми се, че нямаме какво да си кажем, Чарлин. Беше приятно, но това е всичко. Приключи и за двама ни — беше прекарал с нея само няколко седмици, между Памела — манекенката, и Алекс. Твърде кратко време, за да се правят драми или да се изпада в истерия.

— Аз съм бременна — беше му повярвала, когато я излъга, че ще ходи в града, затова реши да му каже новината веднага, докато все още има шанса да го направи. Инак рискуваше да ѝ затвори телефона и да не го открие през следващите дни.

Последва дълго мълчание. И друг път му бяха сервирали тази новина, но винаги се бе справял с проблема относително лесно. Малко сълзи, малко емоционална поддръжка, няколко думи за успокоение, пари за аборта. И всичко свършваше. Купър предполагаше, че и този път няма да е по-различно.

— Съжалявам да го чуя. Не искам да бъда груб, но сигурна ли си, че аз съм бащата?

Жените много мразеха да ги питат това, но пък някои наистина не бяха сигурни. В такива случаи Куп се отнасяше с не толкова голяма симпатия. Що се отнася до Чарлин, въпросът си бе съвсем на място. Знаеше, че преди да си легне с него, тя бе водила доста активен полов живот, вероятно докато бе с него също, а с абсолютна сигурност и след това. Сексът беше основното занимание в живота ѝ и главното и единствено средство за комуникация. Така както някои жени пазаруват, а други ядат. Наистина бе една много активна млада дама с неограничен сексуален апетит.

Чарлин се обиди. Можеше да долови в гласа ѝ нотка на оскърбена добродетел, когато му отговори:

— Разбира се, че съм сигурна. Иначе бих ли ти звънила?

— Е, това вече е един наистина интересен и доста спорен въпрос. Но да го оставим настрана. Много съжалявам. Имаш ли добър доктор? — последните й думи го накараха да застане нащрек, защото почувства невидима заплаха. Облаците се сгъстяваха.

— Не, нямам. Нямам и пари.

— Ще наредя на счетоводителя ми да ти изпрати чек, за да покриеш разходите.

Добре, че абортът вече не представляваше проблем. Преди години какви мъки бяха. Трябваше да се ходи в Мексико или да се лети до Европа. Сега всичко беше лесно, рутинно и бързо, все едно да си измиеш зъбите. Освен това не бе нито опасно, нито скъпо.

— Ще ти дам и имената на няколко добри гинеколози — не бе приятно, нито вълнуващо, но не бе безнадеждно. Можеше да се сравни с леко вълнение в океана на живота, но не и с цунами. Ако не се погрижеше обаче навреме, можеше да се случат много лоши неща. Например да избухне публичен скандал, нещо, което не бе никак желателно в този момент главно заради Алекс.

— Смятам да задържа бебето — отвърна неочаквано и категорично Чарлин.

В ушите на Купър това прозвуча като изстрел. Или като ултиматум. Твърдо и упорито. Тази жена беше опасна. Той искаше единствено да защити себе си и Алекс, затова всичко, което Чарлин казваше, му звучеше като заплаха. Не я обичаше и не беше я обичал. Чувстваше се заплашен не само от думите, но дори и от тона, с който ги произнесе. Решението й прозвуча повече като изнудване, отколкото като човешки избор. Купър не бе в състояние да разбере чувствата й, защото сам нямаше никакви към нея. Неговите собствени чувства бяха насочени единствено към Алекс. Не искаше да я разстройва или обижда с тази кошмарна история. Беше длъжен да намери начин да я защити.

— Не мисля, че е добра идея, Чарлин — отвърна внимателно Купър, опитвайки се да поддържа дистанцията помежду им.

Според него, след като връзката им бе толкова кратка, той нямаше никакви ангажименти и тя нямаше право да го безпокои, а трябваше да се погрижи сама за решаването на проблема си. Виж я ти, малката мръсница! Вместо да се оправя, седнала да го заплашва и да го

въвлича в калната си история. Не бяха един и два случаяте, когато жени нарочно раждаха от знаменитости, за да могат да ги изнудват цял живот за пари. Изглежда Чарлин беше намислила нещо подобно, но той не искаше да бъде въвлечен в подобна интрига. Това го плашеше.

— Ние дори не се познаваме достатъчно добре. А ти си толкова млада и привлекателна, че да се обвържеш с едно бебе... Ще провалиш живота и кариерата си! Децата са голяма напасть и грижа! — това беше тактика, която бе използвал и преди, и винаги бе имал успех. Но Чарлин нямаше намерение да се предава.

В името на Бога, защо ѝ трябваше да има дете от някакъв си непознат? — отчаяно се запита той. Защото този непознат беше Купър Уинслоу.

— Имам шест аборта, Куп. Нямам намерение да правя още един. И освен това искам нашето бебе — *нашето бебе!* Ето къде било разковничето! Тя искаше да го вкара в капана. Щеше да го принуди да сърба попарата! Не преставаше да си мисли дали наистина е бременна, или това е само хитър ход, за да измъкне пари. — Искам да те видя.

— Казах ти, че не е добра идея — това беше последното, на което щеше да се съгласи. Само това му липсваше — една истерична сцена с нея. Знаеше какво цели Чарлин — да го върне обратно при себе си и да го накара да се чувства отговорен и задължен. Нито за миг обаче не вярваше, че е искрена. А не биваше да прави нищо, с което да изложи на опасност връзката си с Алекс. Креватната история с Чарлин беше продължила три седмици. Любовта му с Алекс можеше да продължи цял живот. — Не мога да ти заповядам какво да правиш, но смятам, че най-правилното е да абортираш.

Не беше глупак, че да ѝ се моли. Предпочиташе да я удуши заедно с бебето, ако изобщо имаше такова. Не беше сигурен, че е бременна, а ако беше, съмняваше се дали бебето бе от него.

— Казах ти! Няма да направя аборт — отвърна твърдо Чарлин, след което заплака.

Последваха излияния колко много го обича, как се надявала, че ще бъдат винаги заедно, как смятала, че и той я обича. И какво щяла да прави с бебето, ако то няма баща?

— Точно така — отвърна безизразно Купър. Беше решил да не ѝ позволи да разбере, че е притеснен и се тревожи. — Никое бебе не заслужава баща, който не иска да го признае за свое. Аз няма да се

ожения за теб. Дори нямам намерение да те виждам повече. Не искам да ставам баща на никого. И никога не съм ти казвал, нито намеквал, че те обичам. Ние сме двама възрастни, които се чукаха няколко седмици и нищо повече. Хайде повече да не се измъчваме.

Какво толкова!

— Ами бебетата стават точно с чукане — отвърна Чарлин и неочаквано се разкикоти.

Купър имаше чувството, че произнася репликите в някакъв много слаб филм, и това все повече го дразнеше. Заради онова, което му причиняваше, постепенно започваше да я мрази.

— Колкото до моето бебе, то е и твое, Куп — отвърна тя, гукайки.

— Изобщо не е мое бебе! То не е ничие бебе все още. То е все още нищо, една клетка с размер на главата на карфица. И не значи нищо! Дори няма да ти липсва! — знаеше, че не е истина, защото хормоните я бяха накарали да си мисли, че го обича. Но нямаше да ѝ позволи да му припише бащинството.

— Аз съм католичка — произнесе Чарлин някак тържествено и Купър трепна.

— Аз също. Но ако това е имало някакво значение за теб, трябваше да се сетиш, преди да спим заедно. Не виждам да имаш някакъв друг избор. Или си умна, или много глупава. Ако избираш да си глупачка, аз няма да бъда част от твоята глупост. Щом толкова искаш да задържиш бебето, ще трябва да го направиш без моята благословия или поддръжка — трябваше от самото начало да бъде ясно, че няма намерение да ѝ помага, нито ще ѝ позволи да го изнудва. Смяташе, че е най-добре да изясни нещата, за да не си прави никакви илюзии.

— Ще се наложи да ни издържаш — отвърна практично Чарлин. — Така казва законът — беше съвсем ясна. — Аз няма да мога да работя, докато съм бременна. Не мога да се снимам, нито да играя с голямото си шкембе. Ти ще трябва да ми помагаш — в момента Куп не можеше да издържа себе си, камо ли да помага на Чарлин. — Смятам, че е най-добре да се видим и да поговорим.

Изведнъж гласът ѝ започна да звучи съвсем бодро. Купър заподозря, че Чарлин все пак се надява, че ще успее да го изнуди, може би дори, че ще го накара да се ожени за нея, ако роди детето. Бедната,

не знаеше, че това само го караше да я мрази. Според него Чарлин заплашваше не само парите му, но и връзката му с Алекс, което имаше много по-голямо значение за него.

— Нямам никакво намерение да се виждам с теб — отвърна ледено той. Нямах да й позволи да го разиграва като мечка на панаир.

— Мисля, че ще се наложи, Куп — отвърна тя, този път доста заплашително. — Какво ще си помислят хората, когато разберат, че не се грижиш нито за мен, нито за бебето ни? — говореше така, сякаш бе отгледала поне седем негови деца и имаха десетгодишен брак.

Господи! Какъв кошмар! Откъде му дойде на главата! Та тя бе само едно момиче, с което се бе забавлявал, беше спал с нея няколко седмици и нищо повече. А ето че се бе превърнала в смъртоносна заплаха. Изнудвачка!

— А какво ще кажат хората, когато научат, че ме изнудваш? — попита на свой ред Купър. Личеше, че повече не издържа.

— Това не е изнудване, а борба за бащинство — отвърна този път весело Чарлин. — Така правят хората, Куп. Женят се и имат бебета. Или пък обратно — имат бебета и се женят. Няма значение в какъв ред — звучеше едва ли не като нещо неизбежно.

Идеше му да й забие един юмрук, ако беше наблизо. Никой досега не бе постъпвал така с него, толкова хладнокръвно, пресметливо и досадно. Всяка жена, което бе забременявала от него, се бе държала благоразумно. Но Чарлин не беше разумна, а и нямахше намерение да бъде. Това бе една златна възможност за нея и явно смяташе да я използва.

— Аз няма да се ожения за теб, Чарлин, независимо дали ще родиш това дете или не. Нека да ти бъде ясно още отсега. Пет пари не давам какво смяташ да правиш. Ще платя за аборта, но това е единственото, което ще направя. А ако очакваш от мен да те издържам, ще трябва да ме осъдиш — вече не се съмняваше, че тя ще го направи. Както и че ще даде гласност на случая.

— Не искам да го правя, Куп — отвърна със съжаление Чарлин. — Това ще бъде лоша реклама и за двама ни. Може да навреди на кариерите ни.

На устата му бе да й каже, че тя всъщност няма никаква кариера в киното и никога няма да има, но реши да не я дразни допълнително. Пък и истината бе, че в момента той също нямахше никаква кариера.

Никой не го наемаше, освен за кратки видеоклипове и случайни, тъпи и плоски реклами. Но Купър не искаше да бъде забъркан в евентуален скандал с Чарлин. За толкова години в киното не бе въвличан в нищо подобно на това, което се задаваше на хоризонта. Всички го знаеха като фриволен, несериозен и лекомислен в любовните отношения, безспорен плейбой и донжуан, но името му не бе свързано с нито един скандал. Ако изпълнеше закана си, Чарлин със сигурност щеше да го орезали. А поради настоящата му връзка с Алекс тази перспектива беше ужасяваща. На Артър Мадисън едва ли щеше да му хареса много.

— Не може ли да те видя по обяд, преди да излезеш? — попита Чарлин.

Този път гласът ѝ звучеше измъчено и искрено. Променяше интонацията си за части от секундата. От кръвожадна акула се превръщаше в златна рибка, а след секунди в пираня.

Купър за миг почувства жал към нея, но веднага се съвзе. Чувството за опасност и заплаха надделя.

— Не, не може. Ще ти изпратя чек за разносните още сега. А какво ще правиш ти, си е твоя работа. Но бъди сигурна, че няма да променя решението си. Няма да позволя да ме завлечеш в тази лудница, ако оставиш моето бебе.

— Ето, виждаш ли? — сега гласът ѝ звучеше победоносно и доволно. — Ти каза *моето бебе*. Вече мислиш за него като за твое. То си е нашето бебе, Куп. И сигурно ще бъде много красиво — сега пък се разнежи и стана поетична, а на Купър му идеше да повърне, докато я слушаше.

— Ти си напълно луда! Сбогом, Чарлин.

— Чао, татенце — изчурулика тя и затвори, а Купър се втренчи в телефона с ужас. Това наистина беше кошмар. Струваше му се, че сънува и всеки миг ще се събуди. За съжаление обаче не беше сън.

Замисли се какво ли щеше да предприеме Чарлин, ако наистина осъзнае, че той няма намерение да ѝ играе по свирката. Дали щеше да направи аборт, или щеше да продължи да настоява и да роди детето. Ако избере второто, се очертаваше дяволски грозен скандал! Какво ли щеше да си помисли Алекс. Ами баща ѝ?

Той, разбира се, не ѝ бе казал нищо. Какво я интересуваха краткотрайните му сексуални връзки от миналото! Но сега залозите бяха много големи и много важни неща бяха изложени на риск. Така

че, ако Чарлин изпълнеше заканите си, може би най-добре би било да разкаже всичко на Алекс.

Чарлин беше непредсказуема, не можеше да се прогнозира как ще постъпи.

Купър в момента знаеше, че трябва да направи две неща, колкото и да му бяха неприятни.

Първо — да изпрати чек на Чарлин, с който да покрие разноските по аборта, ако направеше такъв. И второ — да намери Алекс и да ѝ разкаже всичко, от А до Я.

Той премина гол през спалнята и взе чековата си книжка. Написа чек за сума, която смяташе, че е достатъчна. Сетне се обади на Алекс в болницата и ѝ остави съобщение да му звънне, когато е свободна. Не бе имал намерение да ѝ разказва нищо, но при създадите се обстоятелства това бе най-правилното и мъдро решение. Знаеше, че честността е най-добрата политика. Само се надяваше, че тя няма да прекъсне връзката им, когато чуе историята му.

[1] Пост в бейзбола, хващач. — Б.пр. ↑

[2] Пост в бейзбола. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Когато Алекс получи съобщението на Купър, беше заета, но след около половин час успя да му се обади. Попълваше документи за ново оборудване и инструменти, а след това трябваше да приеме едно бебе с проблем на сърдечната клапа. Проблемът беше отстраним, но бебето трябваше да бъде под постоянно наблюдение. Затова, когато му се обади, беше притеснена и бързаше. Нямаше време за много приказки.

— Здравей, какво има?

— Тежка сутрин, а? — беше нервен, но не искаше да се издава.

Неочаквано бе осъзнал колко много означава това момиче за него, при това не само заради богатството. Наистина не искаше да я нарани, нито да я загуби.

— Не чак толкова тежка. Средна хубост. Имали сме и пострашни. Поне нямаме инфарктни случаи — личеше си, че е напълно погълната от онова, което върши, но винаги с удоволствие говореше с него и беше щастлива да го чуе. Беше й приятно, че мисли за нея и се обажда.

— Имаш ли време за един бърз обяд? — попита Купър, опитвайки се да изглежда безгрижен.

— Съжалявам, Куп. Не мога да изляза оттук. Днес аз съм главният специалист. През цялото време трябва да съм на линия — беше на смяна чак до другата сутрин. — Не бива да напускам сградата.

— Не е необходимо. Аз ще намина да пием по кафе. Е, какво ще кажеш?

— Добре, чудесно. Заповядай, само да не се мусиш, като ме викат през пет минути. Нещо лошо ли се е случило? — всъщност зададе въпроса, защото Купър се държеше необичайно. Никога досега не бе идвал в болницата и дори не бе изявявал желание.

„Може би му липсвам“ — помисли си Алекс, и й стана приятно.

— Не, просто искам да те видя — начинът, по който го каза обаче, я разтревожи.

Купър обеща, че ще дойде към обяд. Тя остави телефона и се опита да довърши работата си и да попълни формулярите, но сърцето ѝ се свиваше от лоши предчувствия. Не мина и половин час, когато секретарката на рецепцията ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че има посетител.

— Това той ли е? — попита я тихо жената по телефона и в гласа ѝ имаше толкова изненада и възхищение, че Алекс се разсмя.

— Да, той е. Същият.

— Господи, колко е хубав! — последва развълнувано възклицание, изпълнено с възхищение.

Алекс отново се усмихна и остави формулярите.

— Така е. Предай му, че ще слеза след малко.

Моментът беше подходящ за кратка почивка. Алекс излезе от отделението и затича по стълбите. Беше облечена с вечните зелени панталон и блуза, а отгоре бе наметнала бяла престилка. Носеше бели чорапи и чехли, на врата ѝ висеше стетоскоп, а чифт гумени ръкавици се подаваха от джоба. Косата ѝ бе прибрана на плитка и както винаги, когато бе на работа, нямаше грим. Приличаше на момиченце, което се е маскирало като доктор.

— Здравей, Куп — поздрави го с широка усмивка тя.

Голямата приемна на болницата както винаги беше пълна с хора, които се опитваха уж да не го гледат. Купър, където и да се появеше привличаше вниманието. Вече беше свикнала с тези погледи. Той както винаги изглеждаше фантастично. Носеше спортно сако от туид и бежово поло, перфектно изгладени тъмнокафяви панталони и кафяви обувки от шведска кожа. Сякаш беше излязъл от кориците на някое модно списание или от витрината на магазин. Пред него Алекс се почувства неловко. Беше така неугледна, все едно се бе промъквала през непроходим гъсталак.

Тя предупреди секретарката, че ще отиде до кафенето, за да хапне набързо нещо, така че ако е необходимо, да я повика оттам.

— Ако имам късмет, може да ѝ остана десетина минути с теб.

Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата, а той я прегърна с една ръка през рамо, докато влизаха в асансьора, за да слезат до подземния етаж, където бе кафенето. Алекс се усмихна, когато забеляза как погледите на всички се насочиха към тях, преди вратите да се затворят. Купър наистина бе забележителна гледка.

— Знаеш ли, току-що ми направи страхотна услуга. Вдигна репутацията ми с четири хиляди процента. Вече имам най-високия рейтинг сред медицинския персонал в тази болница. Изглеждаш фантастично — той я притисна силно и нежно към себе си.

— Ти също. Много си важна с всички тези инструменти, окачени по теб — имаше предвид стетоскопа, пейджъра и една хирургическа скоба, която се подаваше забравена от джоба ѝ.

Изглеждаше като пораснало дете в костюм за Все светии. Впечатли го както външният ѝ вид, така и начинът, по който персоналът се отнасяше към нея. Личеше, че я уважават. Това го изнерви още повече. Имаше намерение да ѝ съобщи нещо много неприятно и не знаеше каква ще бъде реакцията ѝ, притесняваше се как ще приеме новината. Но бе сигурен в едно — трябваше да ѝ го каже пръв, преди някой друг да го направи. Благодарение на Чарлин играта беше загубяла.

Двамата си взеха сандвичи и ги сложиха на една табла, а Алекс наля по чаша кафе.

— Тази смес е много опасна — предупреди го тя, посочвайки кафето. — По непотвърдени слухове в нея има отрова за мишки. Да ти призная, съмнявам се, че е вярно. След като обядваме, ще ти направя кардиограма.

— Слава Богу! Ето защо човек трябва да си хваща за гадже докторка — той плати и я последва към една малка масичка в ъгъла. Наоколо нямаше никой, а и никой не го бе разпознал все още, така че засега нещата се развиваха добре. Нуждаеше се от няколко минути спокойствие.

Алекс вече ядеше своя сандвич, а Купър дори не бе разопаковал своя. Трябваша му няколко секунди да събере мислите си. Алекс видя, че ръцете му треперят, докато къса пакетчето захар, за да си сложи в кафето.

— Какво има, Куп? Какво се е случило? — попита го внимателно тя. Погледът ѝ беше изпълнен с нежност.

— Нищо... всъщност... да... Тази сутрин се случи нещо.

Алекс го загледа право в очите. Вече съвсем ясно виждаше, че е разстроен. Не бе докоснал нито сандвича, нито кафето.

— Нещо лошо ли?

— Нещо неприятно. Исках да говоря с теб за това — Алекс нямаше ни най-малка представа какво се е случило. Очите му не й казваха нищо.

Той си пое дъх и скочи право в дълбокото.

— Правил съм глупави неща в живота си, Алекс. Не много, но няколко. И през повечето време съм се забавлявал. Не съм огорчавал, обиждал или наранявал никого. Просто играех играта по правилата с хора, които признаваха тези правила.

Докато говореше, Алекс почувства как я обзема паника. Беше сигурна, че е решил да сложи край на връзката им. Между тях всичко бе свършено. От въведението, което току-що чу, й се струваше, че трябва да очаква точно това. Беше го изпитала вече веднъж, при това не много отдавна. След този случай не беше си позволила връзка с никой друг. Докато не срещна Купър. Влюби се в него в първия миг, в който го видя. А сега думите му й звучаха като прощално слово. Тя се облегна назад и го загледа отчаяно. Трябваше да се запаси с кураж и да посрещне обяснението му с достойнство.

Куп изтълкува поведението й като самозащита, но продължи. Трябваше да продължи.

— Никога не съм се възползвал от никого. Нито от слабостите, нито от парите им. Не съм заблуждавал, нито съм лъгал. Повечето от жените, с които съм имал връзка, приемаха нещата с отворени очи. Правил съм грешки, но по принцип играех честно. Без нещастни случаи, без жертви. Когато всичко свършеше, казвах „сбогом и благодаря“. Всъщност казвахме си го взаимно. Доколкото знам, и до ден-днешен никоя не ме мрази. Повечето хора ме харесват, така както и аз тях. А грешките ми обикновено бяха краткотрайни и бързо поправими.

— А сега? Това грешка ли е, Куп? — попита Алекс.

Трябваше да положи усилия, за да задържи сълзите си, но беше удивена да види, че той едва не падна от стола. Толкова бе смаян от въпроса й.

— Кое? Това между нас? Не, разбира се! Ти това ли си помисли? О, мила, аз не говоря за нас. Говоря за нещо съвсем друго! За една глупост, която направих, преди да те срещна — Алекс въздъхна с безкрайно облекчение. Купър взе ръцете й в своите и продължи. — Ще се опитам да ти го разкажа колкото може по-кратко — всеки момент

можеше да ги прекъснат. Това щеше да бъде ужасно. Той трябваше да успее да ѝ обясни всичко. — За кратко време, преди да срещна теб, излизах с една млада жена. По-добре да не бях го правил, но не мога да върна времето назад. Беше простоватото момиче, домогваше се да стане актриса, но единствените роли, които бе играла, бяха в порнофилми и второстепенни шоупрограми. Нямахме много мозък, но беше сладка и двамата се забавлявахме. Тя знаеше основните правила. Не беше невинна, нито начинаеща. Беше в бизнеса от известно време. Не съм я лъгал, нито заблуждавал. Не съм ѝ казвал, че я обичам, нито че... Ох, няма значение. Беше просто мимолетно сексуално увлечение. Беше връзка, основани единствено на секса и за двама ни, нищо повече. Затова приключи бързо. Дори аз не мога да остана свързан за дълго с жена, с която не мога да си говоря. Това го казвам само на теб! — добави с тъжна самоирония той. — Всичко изглеждаше съвсем просто и напълно безвредно.

— И? — Алекс повече не издържаше на напрежението. От онова, което чу дотук, разбра само, че той не обича онова момиче. Но защо тогава ѝ разказваше всичко това?

— Тя се обади днес сутринта. Бременна е.

— По дяволите — продума Алекс, но почувства невероятно облекчение. — Нали не е станало късно? Може да се уреди — наистина беше щастлива от неочаквания край на речта му, затова се усмихна разбиращо и окуражаващо.

Купър имаше чувството, че от плещите му е паднала огромна тежест. Беше се страхувал, че тя ще скочи, ще си тръгне, ще му каже, че не иска повече да го вижда. Но Алекс все още не знаеше цялата истина.

— Това е само половината. Другата половина е, че тя иска да роди бебето.

— Е, това вече наистина е малък проблем. Но мога да я разбера. Бебе на знаменитост. Изнудва ли те, Куп? — Алекс беше интелигентна, практична и умна. Това само го улесняваше. Можеше да ѝ каже всичко, което очакваше да се случи.

— Повече или по-малко. Искан пари. Каза, че докато е бременна, няма да може да работи. Това е вярно. Не съм чувал да правят порнофилми с бременни жени — продължи навъсено той, докато Алекс скръсти ръце. — Заяви ми, че трябва да ги издържам, нея и

бебето. Казах ѝ, че аз не искам това дете, не искам никакво дете, нито нейното, нито чието и да е друго... освен твоите деца — добави със скръбна усмивка. Чувстваше се глупаво да обсъжда тези неща с нея в кафенето на болницата. Не бе нито най-подходящото място, нито най-подходящото време. Но искаше да бъде честен и абсолютно чист пред Алекс. — Не ѝ казах за теб, защото сигурно щеше да полудее. Всъщност вече е изпаднала в истерия. Държеше се и звучеше съвсем като луда. В един момент плачеше, сетне ме заплашваше, сетне започна да чурулика за *нашето* бебе, после се смя като ненормална. Беше противно и малко страшно. Нямам представа какво смята да направи, ако наистина е бременна. Може действително да роди детето. Може да се свърже с жълтата преса. Тя е неконтролируема и е в състояние да направи всичко. В момента е като заредено оръдие без стопанин, всеки момент може да гръмне. Изпратих ѝ чек, за да платя аборта, но ѝ казах, че ще направя само това. Да не очаква нищо повече от мен. Цялата ни връзка продължи три седмици. Не трябваше изобщо да се случва. Би трябвало да го знам по-добре. Но бях отегчен, а тя беше забавна. Обаче това, което става сега, не е никак забавно — добави Куп. Изглеждаше разкаян и съкрушен. — Съжалявам, Алекс, че те забърках в тази мръсотия. Но исках да ти кажа всичко. Мисля, че имаш право да го знаеш, особено ако историята излезе в жълтата преса. Тя е в състояние да го направи. Вестникарите обичат пикантни клюки.

— Значи сигурно ще го направи — рече съчувствено Алекс. — Наистина ли е бременна? Или просто се опитва да види какво може да измъкне от теб? Както ми я описа, не ми изглежда много почтена.

— И не е. Не знам дали е бременна или не, не знам и дали детето е от мен. Винаги използвах предпазни средства, но веднъж презервативът случайно се скъса. Извинявай за грозните подробности. Предполагам, че тя смята това за голям късмет — поне знаеше, че грешката не бе негова. Съдбата се бе съюзила с Чарлин и играеше срещу него.

— Можеш да изискаш да направи ДНК-тестове, щом тя иска бащинство. Но това ще бъде след дъжд качулка. На колко месеца е?

— Каза, че е на два.

Двамата с Алекс бяха заедно от шест седмици, така че тя веднага направи сметка. Бил е с онова момиче точно преди връзката си с нея.

Едно кратко прекъсване от две седмици, дори по-малко, и бе тръгнал с нея. Заболя я, но си напомни, че нищо от онова, което е правил преди, не е нейна работа и няма право да го съди.

— И сега какво смяташ да правиш, Куп? — попита, все още със скръстени на гърдите ръце. Хареса ѝ, че е откровен с нея, и дори го почувства по-близък. Знаеше, че подобни неща се случват. Никой не бе застрахован, особено в неговия свят, и особено мъжете, които бяха известни и поради това ставаха лесен обект за изнудване, рекет и алчност.

— Все още не знам. Няма много неща, които мога да направя в момента, освен да чакам. Ще видя как ще постъпи тя. Просто исках да те предупредя, че за нас ще настъпят тежки времена, ако се свърже с пресата. Ще навлезем в истинско минно поле.

— Ще се ожениш ли за нея, ако роди детето? — попита неочаквано Алекс. Изглеждаше разтревожена.

— Ти луда ли си? Няма начин. Аз почти не я познавам. И освен страхотните крака и някои други подобни атрибути, в нея няма нищо, което да ми харесва — по-точно вече не му харесваше. — Не съм влюбен, никога не съм бил и няма да бъда. А не съм нито толкова глупав, нито толкова благороден, че да се ожения при подобни обстоятелства. В най-лошия случай ще плащам издръжката на детето ѝ, а в най-добрия цялата история ще излезе един голям сапунен мехур. Казах ѝ, че не искам да виждам детето.

Но всъщност съществуваша още цяла камара обстоятелства като отговорност, морал, човештина. Алекс знаеше, че той ще трябва да преразгледа ситуацията и отношението си към нея, ако момичето родеше детето. Но поне ѝ призна, че не е влюбен и няма намерение да се жени.

Накратко, случката нямаше да има никакво влияние или въздействие върху взаимоотношенията му с нея, обобщил положението Алекс. Освен шума, който вероятно щеше да се вдигне в пресата, но той изобщо не я притесняваше. Единственото, за което я бе грижа, бяха чувствата на Купър към нея.

— Не ми е приятно да ти го кажа — започна тя, а той затаи дъх в очакване. — Знам, че и ти не се чувстваш особено комфортно, но истината е, че цялата работа ми звучи много глупаво, Куп. Тези неща сигурно се случват на мъже с твоя ранг и положение постоянно. Не е

приятно, но земята няма да спре да се върти. Чувствам се доста по-добре сега, когато знам всичко, и не мисля, че е кой знае какъв проблем. Неприятен, може би... да, ако се разчуче. Но подобни неща стават всеки ден по света. Наистина се чувствам по-добре — усмихна му се тя. — Да ти призная, първоначално си помислих, че си дошъл да ми кажеш, че между нас всичко е свършено. А всъщност животът тепърва започваше!

— Ти си невероятна! — той се отпусна и си пое въздух. След това я загледа с благодарност и възхищение. — Наистина те обичам. Страхувах се, че ще ми кажеш да вървя по дяволите или че ще ме хвърлиш на акулите.

— Някой ден може и да го направя — закани се дяволито Алекс. Никой не бе докоснал сандвичите. Бяха обсебени от разговора и не им беше до ядене. — Но мисля, че съществува голяма вероятност да останеш жив — в този момент пейджърът ѝ зазвъня и тя го погледна.

— О, по дяволите! — Алекс допи остатъка от кафето и стана. — Горе има проблем! Някой е кодирал в синьо. Трябва да вървя... не се тревожи, всичко е наред. Обичам те... Ще ти се обадя по-късно...

Тя беше почти излязла от кафенето, когато Куп осъзна какво става. Той скочи и извика след нея така, че всички присъстващи замръзнаха на местата си и обърнаха глави към него.

— Обичам те!

Алекс се обърна и му махна с ръка, а един мъж, който почистваше масите с влажна кърпа, му се усмихна.

Куп също му се усмихна и излезе от кафенето. На сърцето му бе леко, имаше чувството, че лети. Когато влизаше тук, му се струваше, че на краката му тежат окови. Алекс наистина бе забележителна жена и въпреки случилото се все още беше негова.

ГЛАВА 14

Джими седеше в кухнята и преглеждаше купчината книги, които си бе донесъл за домашно, като се опитваше да реши дали има желание да си сготви нещо или не. Почти никога не вечеряше, само когато приятелите му от службата го замъкваха някъде с тях или Марк идваше с две пържоли и опаковка от шест бири. Не се интересувахе дали ще яде или не, не го бе грижа дали ще живее или не. Просто дните трябваше да се избутат някак си, един да мине, друг да дойде. А нощите бяха безкрайни.

Вече три месеца откакто Маги беше умряла. Джими дори започваше да се пита сам дали това ще продължава вечно. Скръбта му по нея нямаше край. Нощем лежеше в кревата и плачеше. Не можеше да заспи до три-четири часа сутринта, а понякога оставаше буден до утрото.

Даваше си сметка, че преместването в къщичката на вратаря беше добър ход, но знаеше също, че заедно със себе си бе взел и Маги.

Тя вървеше редом с него навсякъде. Беше в сърцето му, в мислите и поведението му. Беше част от начина, по който той гледаше на света, и от онова, в което вярваше и което искаше. Понякога се чувстваше повече Маги, отколкото Джими. Виждаше всичко през нейните очи. Тя го бе научила на много неща. Дори си мислеше дали не бе умряла точно заради това. Защото безрезервно се раздаваше и учеше другите на всички уроци, които бяха важни за нея. Но тези мисли не улесняваха живота му. Маги му липсваше непоносимо, а болката, която изпитваше и денем, и нощем, бе също толкова непоносима. Нищо не можеше да я намали. Джими успяваше да я забрави за няколко часа, когато се събираше с Марк или когато работеше, или когато играеше софтбоул с децата. Но тя винаги го чакаше зад ъгъла, като стар приятел. Болката се криеше навсякъде и го дебнеше, за да го превземе. Беше битка, която не можеше да спечели. Поне за момента мъката беше победителят.

Той реши все пак да не се занимава с готвене, когато чу, че някой чука на вратата, и стана да отвори. Беше изморен и без настроение, но се усмихна, когато видя Марк.

Напоследък двамата се виждаха по-рядко, защото Марк беше зает с децата си. Всяка вечер трябваше да им готви и да им помага с домашните. Но все пак често се обаждаше и го канеше да се присъедини към тях. Джими харесваше Джейсън и Джесика и му беше приятно и забавно в тяхната компания. Но срещите с тях го караха да се чувства още по-самотен. Те му напомняха, че двамата с Маги биха могли да имат деца. Но Маги вече я нямаше и той никога нямаше да има нейно бебе, което да прегръща. Никога ръцете ѝ нямаше да го погалят с ръчичките на малкото същество, останало от любовта им.

— Ходих на пазар — обясни Марк. — И реших да намина и да те поканя на вечеря.

Марк понякога го измъкваше насила от пещерата му. Джими живееше изолирано, като отшелник. Марк знаеше, че тъгува силно за Маги, особено напоследък. Причината беше в пролетта. Прекрасното време и усещането за нов живот, който се ражда навсякъде, го караха да се чувства още по-самотен.

— Ами... няма нужда... Благодаря все пак... Донесох си цяла камара за домашно. Непрекъснато съм навън на посещения по домовете и не ми остава време да си свърша писмената работа в офиса — изглеждаше блед и уморен.

Марк го съжали. Разбираше го и му съчувстваше. Той също бе преживял тежко раздялата с жена си, но откакто децата бяха при него се чувстваше значително по-добре. Надяваше се да се случи нещо, което да помогне и на Джими. Беше хубав и умен мъж. Напоследък не им оставаше време дори да играят тенис. Децата запълваха всяка свободна минута.

— Все пак трябва да ядеш нещо — практично му напомни Марк. — Защо да не сготвя за всички? Така или иначе трябва да нахраня децата. Ще изпека ребърца и бургери — това беше неизменното меню. Марк не можеше да прави друго, освен скара. Наистина бе обещал да си купи готварска книга и да се научи да готви и други неща.

— Благодаря ти, но аз наистина съм добре — отвърна уморено Джими.

Марк се опитваше да играе ролята на добрата самарянка и той високо оценяваше това. Просто не бе в настроение да се вижда с други хора. Вече месеци наред беше така. Не излизаше, не ходеше на кино. Струваше му се, че ако води пълноценен живот, това ще бъде нечестно към Маги.

— О, щях да забравя... — рече Марк с широка усмивка. — Имам тук нещо интересно за нашия хазяин — той подаде на Джими един вестник. Беше го зърнал в магазина и го купи, за да го покаже на Джими. Статията беше гнусна, но интересна и забавна. Купър беше истински донжуан. — На втора страница.

Джими отвори вестника и опули очи.

На втора страница се мъдреше голяма снимка на Купър, заемаща почти половината вестник. И още една — сексапилна млада жена с дълга черна коса и дръпнати азиатски очи.

— Мили Боже!

Статията бе изпъстрена с подробности и намеци за тяхната страстна любовна връзка, за детето, заченато с любов, изобилстваше с клюки и сплетни за Купър. Имаше дори списък на много известни жени, които бяха ходили с него.

— Боже, Боже... — промърмори Джими, като върна вестника на Марк. — Алекс дали е видяла това? Не е много приятно да ходиш с човек, който се забърква в подобни истории. А тази лъвица изглежда истински настроена за война.

— Това е онази от кухнята, с голото кафе. Не мисля, че между тях имаше нещо сериозно. Завъртя се за не повече от десет минути. Но те всички не се задържат дълго. Откакто аз съм тук, смени три. Нещата стават интересни, не мислиш ли?

— За него със сигурност стават интересни. Обзалагам се, че целият трепери от новината за бебето — Джими не можеше да се сдържа да не се разсмее. — Представи си го като татко!

— Ще бъде почти на деветдесет, когато детето отиде в колеж — добави Марк.

— Да, и сигурно пак ще спи със съученичките му — знаеха, че разговорът и забележките им са безмилостни, но вестникът ги бе развеселил.

Когато Марк си тръгна, Джими все пак обеща да отиде на вечеря у тях.

Купър обаче не бе никак весел, когато същата вечер показа статията на Алекс. Напротив, беше много разстроен, че новините излязоха на бял свят. Но беше доволен, че успя да предупреди Алекс навреме.

— Чуй ме, Куп! Бил си на страниците на жълтата преса милион пъти. Това е част от работата ти, професията ти го изисква. Ако не беше този, който си, никой нямаше да се интересува с кого спиш.

— Много гадно от нейна страна — беше ядосан и разстроен, но Алекс остана спокойна.

— Гадно, но предсказуемо. Ти си го знаеше — опита се да го увери, че за нея няма никакво значение. Всяко чудо за три дни. Най-вероятно всички щяха да забравят цялата история, ако изобщо я научеха. — Не всички четат таблоиди — напомни му тя.

Нейното философско отношение го успокои. Нещата вече изглеждаха по-лесни и поправими.

Двамата излязоха да хапнат навън и Алекс се опитва да го разсее по всякакъв начин. Но това не бе никак лесно. Купър беше в потиснато и мрачно настроение. Почти не говореше и чак когато се прибраха в „Имението“, се сети, че бе решил да я помоли нещо. Наближаваше раздаването на наградите „Оскар“ и той я покани да отиде с него.

Първоначално Алекс бе изненадана и поласкана, след което неочаквано се разтревожи и разстрои, когато той определи деня.

— Не знам. Трябва да проверя дали ще мога да се освободя. Мисля, че точно тогава съм на работа.

— Не можеш ли да се смениш? — вече знаеше схемата.

— Ще се опитам. Напоследък доста често правя подобни смени. Изразходвах всичките си козове.

— Но това е голямо събитие — започна да я увещава Купър, надявайки се, че ще се съгласи.

Не само искаше да бъде с нея, много повече искаше да го видят с нея. Алекс излъчваше почтеност, а в момента той се нуждаеше много от това, за да изтрие мръсотията и калта, които Чарлин бе хвърлила върху него. Но не желаше да обяснява мотивите си. Това бяха характерните за Холивуд машинации и задкулисни игрички, които можеха да я отвратят.

Алекс прекара нощта с него, макар първоначално да бе отказала. Но той се чувстваше така неудобно в нейния апартамент, където

цареше невъобразима бъркотия, че бе по-лесно тя да остане при него. Жилището ѝ приличаше на голям кош за пране. Както Купър сполучливо го бе кръстил — „кош с капак“. А на нея „Имението“ ѝ харесваше. Обичаше да плува през нощта и да тича с децата на Марк. Напълно разбираше защо Купър държи на къщата си и не може дори да си представи да се раздели с нея. Тук беше спокойно и човек забравяше грижите си и света, който го заобикаля.

След два дни тя му каза, че е успяла да се смени с друг колега за нощта на „Оскарите“ и че ще бъде свободна, след което изпадна в паника, защото осъзна, че няма какво да облече, нито има време да го купи. Единствената вечерна рокля, която имаше, беше онази бялата, с която бе на вечерята у семейство Шварц, когато се срещнаха за пръв път. Но за този случай ѝ трябваше нещо по-модерно и екстравагантно. Щеше да ходи на раздаването на академичните награди, при това с Купър Уинслоу. Такова нещо не се случваше всеки ден!

— Никога не съм си представяла, че може да присъствам на това събитие — смееше се Алекс, докато го прегръщаше.

Куп беше много доволен, че ще отиде с него. В още един жълт вестник бе излязла статия за Чарлин. Зенитната артилерия стреляше с пълна сила и огънят бе безпощаден и масиран. Трябваше да му отговори по някакъв начин. Появата му с Алекс на публично място, което щеше да бъде широко отразено в медиите, беше подходяща контраатака.

Но Купър предприемаше тази стъпка не само затова. Той искрено искаше да преживее основното сензационно събитие на годината с Алекс.

— Нямам какво да облека. Може ли да дойда по чорапи и болнични чехли? Ще бъде оригинално. Лошото е, че нямам никакво време, за да си купя нещо подходящо.

— Остави това на мен — отвърна тайнствено Купър.

Той знаеше за модата и дрехите много повече, отколкото горката Алекс. Години наред бе купувал цели гардероби за жените, беше им избирал дрехи, аксесоари и бижута, когато те самите не знаеха какво да изберат. Това бе едно от основните му умения. И вкусът му бе безупречен.

— Добре, но държа аз да си го платя — постави условие Алекс.

Нямаше намерение да се превръща в държанка. Освен това, за разлика от останалите, с които си бе имал вземане-даване, тя наистина бе в състояние да плати и най-екстравагантната и скъпа рокля. И беше първата, която искаше да го направи. Беше непреклонна в решението си. Но оцени предложението му да избере нещо за нея.

Алекс заспа и сънува, че е на бал, облечена с дълга рокля, която се люлееше, въртеше и гънеше около тялото ѝ, докато танцуваше с един прекрасен принц, който приличаше на Купър като две капки вода. Беше най-красивият принц. А тя се чувстваше като истинска принцеса от приказките. Фактът, че някакво непознато момиче щеше има бебе от него, нямаше никакво значение.

ГЛАВА 15

Нощта на наградите на Академията дойде по-скоро отколкото Алекс очакваше. Две седмици след като Купър я покани, а при това тази година събитието беше не както обикновено през март, а по-късно, чак през април. Верен на думата си, той намери прекрасна рокля от „Валентино“. Беше от тъмносиня коприна, с цвят на нощно небе. Най-елегантната дреха, която някога бе виждала. Беше скроена така, че извайваше безукорната ѝ фигура. Трябваше само да се поскъси малко. Беше взел под наем и един самурен жакет от „Кристиан Диор“, както и сапфирена огърлица, при вида на която дъхът ѝ спря, и подходящи обици и гривна.

— Наистина се чувствам като Пепеляшка — рече Алекс, докато ги пробваше.

Купър бе наел фризьор и гримьор, които да направят прическата и грима ѝ. И за да спестят време, тя отиде да се приготви при него, в „Имението“.

Пристигна направо от болницата с работните си дрехи, а три часа по-късно се появи като звезда. Истинска магия — принцесата от приказките. Дори нещо повече. Приличаше на млада кралица, когато слезе по стълбите от спалнята. Купър я очакваше в предния салон и целият засия от гордост, когато я зърна. Изглеждаше елегантна, красива и ослепителна. Всеки сантиметър от нея излъчваше аристократизъм. Алекс се погледна в огледалото и с изненада откри, колко много прилича на майка си.

Когато беше дете, майка ѝ ходеше на баловете, облечена с рокли като тази. Дори си спомняше една синя рокля, която много искаше да облече като момиченце. Но майка ѝ никога не бе имала сапфири като тези, които Купър бе взел от „Ван Клиф“ и „Арпълс“. Камъните бяха огромни и стояха чудесно.

— Страхотно! — извика той и направи дълбок поклон.

Беше облечен с един от многото официални костюми, ушити в Лондон специално за него. Носеше елегантни лачени обувки, а иглата

за вратовръзка и копчетата за ръкавели бяха сапфирени. При това си бяха лично негови, а не взети под наем от големите бижутерийни къщи. Подари му ги една саудитска принцеса, чийто баща бе предпочел да я заточи един Бог знае къде, вместо да ѝ позволи да се омъжи за Купър. Куп често казваше, че горкото момиче е било продадено в робство, само и само да не стане госпожа Уинслоу. Беше красива история, а споменът за нея бе много вълнуващ. Сапфирите също.

— Изглеждаш неописуемо, любов моя — рече възхитен Купър.

Нищо от онова, което ѝ бе разказал обаче, не я бе подготвило за фанфарите на церемонията по награждаването. Когато пристигнаха, беше все още светло. На земята бе постлан дълъг червен килим, а опашката от луксозни лимузини, които очакваха да свалят своите пътници, нямаше край. От тях слизаха прекрасни жени в скъпи рокли и ослепителни бижута. Фотографите бяха окупирали всеки свободен сантиметър и снимаха, като се блъскаха, викаха и надпреварваха. Повечето от пристигащите бяха известни актьори и актриси, а Купър обикновено се явяваше на „Оскарите“, придружен от някоя от тях. Но тази година за него беше по-важно да бъде с Алекс.

Когато двамата тръгнаха по червената пътека, можеше да се каже, че са олицетворение на аристократична двойка. Обувките на Алекс бяха с невъобразимо високи токчета и тя бе благодарна на Куп, че я придържа през цялото време, защото не бе свикнала да върви на подобни кокили. Усмихна се свенливо и стотиците камери запечатаха този миг. Според Купър приличаше на Одри Хепбърн от „Закуска в Тифани“. Беше красива, елегантна и изискана. Алекс се обърна към следващата камера, докато той махаше с ръка като държавен глава на официално посещение.

В същия миг в крилото за гости на „Имението“ избухна истински вулкан от викове и крясъци.

— О, Господи! Вижте, това е тя! Как... как ѝ беше името? Кажете го де! Алекс! Точно така, Алекс! А това пък е той! — неистово пищеше Джесика, без да откъсва поглед от екрана.

Всички останали обърнаха глави към телевизора. Джими отново беше при тях, както когато гледаха „Златните глобуси“ с Марк. На екрана Купър и Алекс вървяха бавно по червената пътека.

— Тя е страхотна! Изглежда великолепно!

Джесика бе много развълнувана, едва говореше. А се вълнуваше толкова силно, защото познаваше Алекс. За нея беше голямо събитие да види на екрана човек, когото познава и с когото си говори, докато плува в басейна. Имаше да разказва в училище на приятелките си!

— Наистина изглежда добре — съгласи се Марк. — Чудя се откъде ли е взела тази огърлица?

— Най-вероятно под наем — обясни Джими.

Бе наясно с тези неща. Но много повече се чудеше какво прави Алекс с Купър. Мислеше я за по-умна. Нима беше сбъркал в преценката си? Защо ѝ трябваше връзка с човек като него? Тя заслужаваше нещо много повече и много по-добро, отколкото да бъде само „момиче за едномесечни удоволствия“.

Беше споделил това свое мнение с Марк, който му заяви, че според него Алекс е достатъчно умна, за да знае какво прави и какво може да очаква. Все пак никой от двамата не я познаваше добре, макар че много я харесваха.

— Никога не съм си давал сметка колко е хубава. А казват, че дрехите не правели човека! Я виж! Изглежда направо красавица с тази рокля — коментира Марк.

Беше я виждал единствено по шорти и тениска край басейна и със скромните черни панталони и поло вечерта, когато бе подпалил храстите с барбекюто. Но сега трябваше да признае, че бе зашеметяващо красива. Марк вече се бе поокопитил и бе започнал да се заглежда по жените, за разлика от Джими, който все още бе като под хипноза. Ако изобщо някога бе проявявал интерес към жените, то той бе умрял и погребан заедно с Маги.

Но и Марк все още не излизаше с никого. Всъщност нямаше и време, защото бе непрекъснато с децата. Но поне бе започнал да се заглежда, което бе сигурен призрак, че се съвзема след удара.

Купър и Алекс изчезнаха от екрана. Видяха ги малко по-късно, вече седнали на местата си, когато камерата шареше из залата и търсеше лица, които да покаже отблизо. Зърнаха как Алекс се смее и прошепва нещо на Купър, който в отговор също се засмя. Изглеждаха щастливи заедно.

Видяха ги отново, но много по-късно след церемонията, когато отидоха на вечерята в „Мортънс“, или както сполучливо го нарече Джими — „Панаир на суетата“. Алекс носеше върху роклята си черна

самурена наметка и приличаше на кинозвезда. Може би беше дори още по-впечатляваща, защото бе истинска, естествена и неподправена.

Тази нощ беше прекрасна и тя прекара чудесно. Благодарни на Купър за незабравимото преживяване, когато се връщаха с бентли. Той така и не успя да си купи онова „Бентли Азур“ кабриолет с турбодвигател, на което беше хвърлил око, но имаше тази кола от години и тя бе много елегантна.

— Каква невероятна вечер — въздъхна щастливо Алекс и се прозина.

Беше три часът сутринта. Беше видяла всяка кинозвезда, за която някога бе чувала, и макар че отдавна не следеше новините от света на киното, преживяването беше вълнуващо. Особено с кавалер като Купър, който непрекъснато ѝ разказваше пикантни и интересни истории и я запознаваше с всеки, когото някога бе виждала на екрана. Настина се чувстваше като Пепеляшка.

— Мисля, че сега трябва да се върна в парцалените си одежди — рече Алекс и се облегна на рамото му. Беше уморена, а той бе много горд с нея. — Трябва да съм в болницата след три часа. Може би изобщо не бива да спя.

— Начинът ти на мислене ми харесва. Все ще измислим нещо, за да те държим будна — отговори, усмихвайки се дяволито Куп. — Ти беше прекрасна. Всички си помислиха, че си някоя новоизгряваща звезда. Обзалагам се, че още утре ще получиш дузина предложения за роли и няколко сценария.

— Не ми се вярва — разсмя се Алекс, докато слизаше от колата в „Имението“.

Беше прекрасно, тихо и спокойно. Беше толкова хубаво да се прибереш у дома след такава дълга и пълна с емоции вечер. Благодарение на Куп бе прекарала невероятно. Никога дори не си бе мечтала за подобно нещо и щеше да го помни цял живот. А също и прическата, грима и взетите под наем сапфири.

— Щеше ми се да ти ги купя — каза със съжаление Купър, докато тя ги сваляше, след което ги прибра в касата, заедно с обиците и гривната. — Бих искал да мога — струваха три милиона долара, както видя Алекс на етикета. Наистина щеше да бъде царски подарък.

Купър за пръв път ѝ правеше намек, че някои неща не са по кесията и възможностите му. Всъщност тази огърлица не бе по

кесията, на който и да е друг. Но дори и да можеше да ѝ я купи, тя не би приела. Беше много красива и ѝ бе приятно да я носи. Но дотук. Луиз Шварц имаше подобна, макар че нейните сапфири бяха още по-големи, което беше просто трудно да си представи човек. Купър знаеше, че Луиз притежава същата огърлица и от рубини. Тя се бе появила с впечатляваща рокля от „Валентино“, ушита специално за нея.

— Е, принцесо, ще си лягаме ли? — погледна я Купър, докато сваляше сакото и разхлабваше вратовръзката си. Беше много хубав и изглеждаше съвсем свеж и бодър в края на тази дълга и уморителна вечер.

— Вече с дрипите ли съм? — попита сънливо Алекс.

Качваше се по стълбите, като носеше обувките си в ръка. Дългата рокля се влачеше след нея. Приличаше на една много изморена принцеса.

— Не, скъпа, и никога няма да бъдеш.

Да бъде човек с Купър, беше все едно да живее в приказка. От време на време Алекс имаше усещането за нереалност. Трябваше да си напомня, че работи в болница, че се грижи за болни пеленачета и че живее в малък апартамент, който е пълен до тавана с мръсни дрехи. Въпреки че имаше много други възможности, тя отдавна бе решила да не се възползва от тях. Екстравагантност и блясък в живота ѝ внасяше само Купър.

След пет минути Алекс заспа в ръцете му, а когато будилникът иззвъня в пет, само се обърна на другата страна и продължи да спи. Но Купър я разбуди внимателно и нежно, накара я да стане и обеща да ѝ се обади по-късно в болницата.

След тридесет минути Алекс караше своята разнебитена таратайка и бе напълно будна. Изминалата нощ ѝ приличаше на сън. Да, сигурно беше сънувала, помисли си, докато не се видя в сутрешните вестници. На първа страница се мъдреше голяма снимка — тя и той вървяха по червената пътека, водеща към залата.

— Ама тази красавица с Купър много прилича на теб — рече озадачено една от сестрите и в същия миг отвори уста от удивление, защото видя изписаното под снимката име. *Александра Мадисън*. Купър явно беше забравил да им каже, че е доктор. Той често забравяше това

и тя му се сърдеше на шега. Казваше, че е работила упорито, за да получи титлата си, и настояваше той да я използва.

— А може ли да им кажа, че си моята медицинска сестра, която се грижи за психическото ми здраве? — отговаряше закачливо Купър.

На снимката Алекс сияеше, а Куп я държеше за ръката усмихнат. Това бе едно послание към целия свят. То казваше, че между тях всичко е наред и че той не се крие. Беше точно посланието, което искаше да се разпространи, и неговото пресатеше още същата сутрин го поздрави за успешния ход.

— Браво! Много добре, Куп! Успешен удар — каза му.

Снимката без думи оборваше всички клюки, кал, мръсотия и слухове, разпространявани в таблоидите. Беше съобщение, което го пречистваше. Какво, че някаква си второстепенна порноактриса бе забременяла. Той все още бе онова, което винаги е бил, и имаше връзка с уважавана и достойна жена.

Във вечерните вестници се появи още една тяхна снимка. Купър се обади на Алекс и ѝ събщи, че някои от журналистите, пишещи за светските новини, но не в таблоидите, а в сериозните вестници, са се свързали с него.

— Искаха да знаят коя си.

— И ти каза ли им?

— Разбира се. И този път не забравих да спомена, че си доктор Александра Мадисън — добави гордо. — Искаха да знаят също дали смятаме да се оженим. Отговорих им, че е рано за коментар, но че ти си най-специалната жена в живота ми и аз те обожавам.

— Добре, това ще им затвори устата и ще ги държи заети с догадки дълго време — усмихна се Алекс, докато отпиваше кафе от хартиената чаша.

Беше работила дванадесет часа, но за щастие денят бе сравнително спокоен. Беше по-изморена, отколкото очакваше. Не бе свикнала да празнува цяла нощ и на другия ден да работи. Куп беше спал до единадесет, след което му бяха направили масаж, маникюр и прическа.

— Питаха ли те за бебето? — поинтересува се Алекс. Тревожеше се за любимия си. Знаеше колко е разстроен.

— Нито дума — не беше чувал и Чарлин. Тя бе много заета да го каля в таблоидите.

Но две седмици по-късно му се обади нейният адвокат. Беше в началото на май и Чарлин твърдеше, че е в третия месец. Искаше издръжка, докато трае бременността, и бе готова да започне преговори за издръжката на детето след раждането, както и за нея самата.

— Издръжка за нея ли? Заради един триседмичен флирт? Тя луда ли е? — протестира Куп пред своя адвокат.

Но Чарлин твърдеше, че е много зле и не може да работи. Според адвокатата й имала необичайно и мъчително повръщане.

— Очевидно не толкова мъчително, щом може да говори пред таблоидите и да дава интервюта. Господи, тази жена е чудовище!

— Ти само се моли бебето да не е твоето чудовище — напомни му адвокатът. Дватамата решиха, че каквото и да й предложи Купър, в замяна тя трябва да се съгласи да направи всички видове тестове, в това число и ДНК, за доказване на бащинство. — Какви са шансовете да е твое, Куп?

— Мисля, петдесет на петдесет. Спах с нея, презервативът се скъса... Лош късмет. Зависи дали звездите са били благосклонни към мен тогава. Какви биха били залаганията във Вегас при подобно положение?

— Ще проверя хороскопа ти — отвърна адвокатът в същия тон, но беше угрижен. — Не обичам да бъда груб, но както казва един от моите клиенти: „Щом си забъркал кашата, ще трябва да я сърбаш“. Надявам се, че сега си по-внимателен. Видях те с една много красива жена на „Оскарите“.

— И много умна — добави гордо Купър. — Тя е лекарка.

— Надявам се, че не е златотърсачка като тази, последната. Всъщност бъдещата майка също не изглежда зле. Азиатка ли е, или нещо подобно? Както и да е, няма значение. Каквато и да е, сърцето й е като касов апарат. Дано останалото да си е заслужавало.

— Не си спомням вече — отвърна дискретно Куп, след което заговори за Алекс. — Моята приятелка е всичко друго, но не и златотърсачка. С богатството, което притежава, не й е необходимо. Тя не иска нищо от мен.

— Така ли? И коя е тя? — попита заинтригуван адвокатът.

— Баща й е Артър Мадисън.

Адвокатът подсвирна.

— Става интересно. Говорил ли си с него след историята с бебето?

— Не съм.

— Е, обзалагам се, че скоро ще ти се обади. Той знае ли, че ходиш с дъщеря му?

— Не съм сигурен. Алекс не поддържа много близки отношения със семейството си.

— Е, вашата връзка вече не е тайна. Тя е почти толкова известна, колкото носителите на „Оскар“. Двамата с момичето сте във всеки вестник в страната.

— И по-лоши неща са се случвали.

И продължаваха да се случват. Чарлин също бе на страниците на всеки вестник в страната.

Само след седмица снимките на тримата красяха почти всички издания от единия до другия бряг. Предъвкваха и преповтаряха едно и също нещо, но вече поместваха и снимката на Алекс към тези на Чарлин и Купър. Тя изглеждаше като млада кралица, макар заглавията в таблоидите да бяха грозни.

Марк купуваше всички вестници, за да ги показва на Джими, а Джесика бе влюбена в Алекс, с която се виждаше редовно край басейна, когато лекарката не бе на работа. Двете станаха приятелки. Алекс харесваше момичето, но не каза нищо на Купър. Знаеше какво е отношението му към децата, а и грижите му в момента бяха достатъчно много.

Преди няколко дни се бе обадил и Аби, за да му напомни, че продължава да харчи много пари, както и да обсъдят издръжката, която трябваше да плаща на Чарлин.

— Ти не можеш да я поемеш, Куп. Трябва да знаеш, че ако пропуснеш една вноска, тя ще те вкара в затвора. Така стоят нещата и аз не искам да те заблуждавам. А като я гледам, тази жена хич няма да се замисли дали да го направи или не. Без да ѝ мигне окото, ще те вкара в пандиза...

— Благодаря за чудесните новини, Аби.

Откакто бе с Алекс, беше изхарчил съвсем малко пари, защото нейните вкусове и желания бяха скромни, ала въпреки това дълговете му според счетоводителя бяха огромни. Съобщи му, че балансът вече е готов и че ако го види, ще му се завие свят.

— Най-добре се ожени за момичето на Мадисън — посъветва го Аби, като си мислеше дали всъщност това не е истинската причина Куп да излиза с нея. Имайки предвид коя е тя, човек трудно можеше да си представи, че Куп няма и други, задни мисли. Дори това изглеждаше много по-убедително, отколкото предположението, че я обича.

Лиз също се обади във връзка с шумотевицата в таблоидите. Беше ядосана и обидена едва ли не лично.

— Каква отворителна ситуация! Ти не трябваше изобщо да се захващаш с нея, Куп!

— Благодаря за съвета, но не е ли малко закъснял? — пошегува се тъжно той. — Е, как върви бракът?

— Чудесно, макар че Сан Франциско не ми допада особено. Непрекъснато вали и ми е студено, а освен това е прекалено спокойно. Липсва ми лудницата на Холивуд.

— Тогава защо не го напуснеш и не се върнеш при мен? Винаги ще имам нужда от теб.

— Благодаря ти, Куп — но тя всъщност беше щастлива с Тед и обичаше дъщерите му.

Съжаляваше, че не беше се омъжила по-рано. Едва сега си даваше сметка, колко неща бе жертвала заради Купър. Би искала да има свои собствени деца, но вече бе много късно. На петдесет и две години трябваше да се задоволи само с дъщерите на Тед.

— Какво представлява Алекс?

— Ангел на милосърдието — отвърна Купър. — Представи си приятелката от детството, момичето на съседите. Одри Хепбърн или доктор Куин. Изобщо тя е страхотна. Ще я харесаш.

— Елате през уикенда в Сан Франциско.

— Много ми се иска, но тя винаги е или на работа, или на повикване. Работи като главен специалист в детското отделение, а това е голяма отговорност — значи не му подхожда много, помисли си Лиз. Но беше красива, както видя във вестниците, а там пишеше, че е на тридесет, което бе горната граница за възрастта на мацките на Купър. Всяко същество от женски пол между двадесет и една и тридесет години, което крачеше по земята, бе подходящо за него.

Лиз го попита дали работи нещо в момента. Не го бе виждала напоследък никъде, дори и в реклами. Отговори ѝ, че е говорил с

агента си, но все още нямало нищо подходящо. Все пак той го бе уверил, че не е взел някой друг.

— Наистина работя по-малко, отколкото и на мен ми се иска, но съм сложил няколко кестена в огъня, да видим какво ще излезе. Говорих тази сутрин с трима продуценти.

— Онова, от което имаш нужда, е една голяма роля, която да им напомни за теб. След като те видят, всички ще започнат отново да те канят и молят. Знаеш какви овце са продуцентите, Куп — не искаше да му го каже, но според нея ролята трябваше да бъде на нечий баща.

Проблемът бе, че Купър все още настояваше да играе главната мъжка роля, при това на младия герой, и затова никой не искаше да го вземе. Но той не можеше да се възприеме, нито да се види като по-стар. Затова му беше и толкова хубаво с Алекс. На него и през ум не му минаваше, че всъщност е с четиридесет години по-възрастен от нея. Нито пък тя се сецаше за това. Беше си го помислила в началото, но след като се влюби и го опозна по-отблизо, забрави за тази разлика.

Една неделя двамата лежаха на терасата и си бърбеха приятно, когато пейджърът ѝ зазвъня. Алекс бе на повикване, но когато погледна номера, видя, че не е от болницата. Веднага го разпозна, но не отговори, а изчака половин час, преди да вземе телефона.

Куп се бе изтегнал на шезлонга до нея и четеше вестник, така че слушаше само с половин ухо разговора ѝ.

— Да, точно така. Да, прекарвам чудесно. Ти как си? — Купър нямаше никаква представа с кого говори, но тонът ѝ не бе особено дружелюбен, а и тя се мръщеше. — Кога? Мисля, че съм на работа... Мога да те видя на обяд в болницата, ако съм свободна. Колко време ще си тук? Добре... Значи ще се видим във вторник.

Не личеше дали говори с приятел или с адвокат, но който и да бе, май не му се зарадва много.

— Кой беше? — попита я озадачен той.

— Баща ми. Дошъл е в града, има делови срещи. Искан да ме види.

— Интересно. Каза ли нещо за мен?

— Само, че ме е видял на „Оскарите“. Но не спомена името ти нито веднъж. Запази го за по-късно.

— Може би трябва да го поканим на вечеря? — предложи щедро Куп, макар че се изнервяше само от мисълта, че баща ѝ е по-млад от

него и далеч по-високопоставен.

Артър Мадисън имаше не само пари, но и власт.

— В никакъв случай — отвърна категорично Алекс и го погледна. Беше с тъмни слънчеви очила, така че той не успя да разгадае изражението ѝ, но то със сигурност не беше особено топло. Личеше, че не е никак възторжена, нито ентусиазирана от предстоящата среща с баща си. — Все пак благодаря за предложението. Ще го видя в болницата. Веднага след срещите си лети обратно.

Купър знаеше, че Артър Мадисън има собствен самолет „Боинг 727“.

— Добре. Значи следващия път — отвърна любезно той.

Беше му напълно ясно, че Алекс не желае никакви срещи между него и баща си. След десет минути я повикаха в спешно в болницата. Тя веднага тръгна и не се върна до вечерта.

А когато се прибра, отиде направо да поплува и басейна и там срещна Джими, Марк и децата. За пръв път откакто ги познаваше, забеляза, че Джими изглежда малко по-ведро. А децата бяха във възторг да я видят, особено Джесика. Непрекъснато повтаряше колко красива е била по телевизията и колко горда е от това, че я познава лично.

— Благодаря. Беше наистина много забавно — отклони комплиментите Алекс, след което поплува около половин час.

Джесика остана с нея и с баща си в басейна, а Джейсън и Джими отидоха да се упражняват в хвърлянето на топка. Джими напътстваше момчето как да подобри хвърлянето си и Джейсън слушаше внимателно.

Десетина минути по-късно, докато Джесика разпитваше Алекс за тоалетите на звездите, се чу пронизителен звук. Джейсън бе хвърлил топка и тя полетя право към големия прозорец в дневната на Купър.

— По дяволите! — изруга Марк през зъби, а дъщеря му и Алекс проследиха траекторията на полета като онемели.

В същото време Джими нададе одобрителен възглас.

— Bravo! Страхотно хвърляне! — поздрави той Джейсън, преди да осъзнае къде се е приземила топката.

Всичко се разви мълниеносно. Звукът на счупено и разсипващо се стъкло отбеляза кулминацията и обясни проклятието на Марк,

паниката на Джейсън и замръзналите пози на момичетата в басейна.

— Ооох! — изохка Джесика.

В същия момент се появи Купър. Личеше, че е ядосан и едва сдържа яростта си.

— И какво сега? За отбора „Янките“ ли ще играете, или ще се отдадете на откровен вандализъм? — въпросът бе отправен към всички.

Нямаше съмнение, че е бесен. Той мразеше безпорядъка, мразеше да му пречат, мразеше и децата.

— Беше случайно, Куп — обясни спокойно Алекс.

— И защо, моля да ми обясните, хвърляте случайно топката в моя прозорец? — продължи да се пали Куп, като този път се обърна директно към Джейсън.

Видя, че той носи ръкавици и за него нямаше съмнение кой е бил героят и авторът на този страхотен удар. Момчето беше силно уплашено, в очите му имаше сълзи. Знаеше, че ще докара големи неприятности на баща си, който го бе предупредил да не клати лодката, като разстройва или ядосва господин Уинслоу. Вече имаха един сблъсък по повод скейтборда.

— Аз съм виновен, Куп. Наистина съжалявам — намеси се Джими, като пристъпи напред. — Би трябвало да го предвидя — сърцето му се късаше, като гледаше състоянието на Джейсън, а знаеше, че на него самия Купър не може да направи нищо. Затова реши да поеме отговорността. — Ще го поправя.

— И аз така се надявам. Макар че не ти вярвам. Мисля, че младият господин Фридман е виновен, а не ти — той изгледа подред Джейсън, Марк и накрая Джими, а Алекс излезе от басейна и си взе хавлията.

— Аз ще го поправя, Куп — рече тя. — Никой не е искал това да стане.

— Това тук не е бейзболно игрище — продължи да мърмори сърдито Купър. — Тези прозорци... Знаете ли какви са? Ще е необходима цяла вечност да изработят стъклото, а и наоколо няма майстор, който да го инсталира — това беше истина. Стъклата бяха правени по поръчка, извити и пригодени специално за къщата. Бяха специална изработка. Сигурно поправката щеше да струва цяло състояние. — Дръж децата си по-изкъсо, Фридман — завърши не

особено любезно Куп и се върна в къщата, докато Алекс ги погледна с извинителна усмивка.

— Наистина съжалявам — добави тя.

Това бе една черта у Купър, която не харесваше, но той често и честно я бе предупреждавал, че не обича деца.

— Ама че кретен! — рече високо Джесика.

— Джеси! — извика укорително Марк, а Джими погледна косо към Алекс.

— Съгласен съм с нея и наистина съжалявам. Трябваше да отидем на тенис корта и там да хвърляме. Не ми мина през ума, че може да уцели прозореца.

— Спокойно — каза Алекс. — Той просто не е свикнал с деца. Обича всичко да е подредено, тихо и спокойно.

— Но животът не е такъв — отвърна разпалено Джими. Той си имаше работа с деца всеки ден и нищо в живота им не беше мирно, спокойно и подредено. Поне по начина, по който ти се иска да стане. Точно затова обичаше работата си. — Поне моят не е.

— Моят също — кимна Алекс, — но неговият е. Или просто той е свикнал да си въобразява, че е така — всички мислеха за помията в таблоидите. — Не се тревожи, Джейсън. Това е само един прозорец. Не е човек. Вещите могат да бъдат поправени или заменени, хората не — в мига, в който го каза, ѝ се дощя да си отхапе езика.

Погледна към Джими със съжаление и извинение.

— Права си — обади се той.

— Извинявай... Не исках да кажа това — беше ужасена и ядосана на себе си.

— Напротив, напълно си права и много добре го каза. Лошото е, че всички ние го забравяме понякога. Прекалено много държим на вещите, на дребните неща, на нашата собственост. А всъщност те нямат никакво значение. Хората са тези, които имат значение. Останалото е боклук.

— Сблъскам се с това всеки ден — рече Алекс, а той кимна и добави:

— А аз го научих по много жесток начин — много я харесваше. Не можеше да разбере какво прави с човек като Купър. Та той бе толкова фалшив! У него всичко беше само поза. Представление и

театър! Алекс изглеждаше така истинска и искрена. — Благодаря ти за Джейсън. Аз ще се погрижа за стъклото.

— Не, това е моя работа — намеси се Марк. — Той е мой син. Аз ще платя щетите. Просто другия път бъдете внимателни — обърна се той към сина си, а сетне и към Джими. — Това се отнася и за теб.

— Съжалявам, тате — отвърна Джими и всички се разсмяха.

Джейсън реши, че този път отърва боя и се размина много леко, с изключение на викането от страна на господин Уинслоу. Но пък другите бяха наистина снизходителни. Когато видя накъде лети топката, направо си помисли, че баща му ще го убие.

— Но все пак беше наистина страхотен удар! Гордея се с теб, синко — добави Джими.

— Стига го четка! И повече да не се повтаря — прекъсна го Марк. Не искаше да дава повод на Куп да ги изгони. — Отсега нататък ще играете само на тенис корта. Става ли? — Джейсън и Джими кимнаха.

Алекс навлече шортите и тениската върху мокрия си бански.

— Пак ще се видим, момчета — рече тя и си тръгна. Дългата ѝ мокра коса бе залепнала на гърба.

Двамата мъже гледаха след нея.

В мига, в който се скри в къщата, Марк проговори:

— Джеси е права. Куп наистина е задник. А тя е страхотна жена. Той не я заслужава, няма значение колко добре изглежда. Сигурно сега ще я направи на кайма.

— Аз пък мисля, че ще се ожени за нея — намеси се в разговора Джесика. Много ѝ се искаше баща ѝ да си намери някоя като Алекс.

— Дано да не си права — рече Джими, прегърна Джейсън през раменете и четиримата се упътиха към крилото за гости. Марк беше приготвил барбекюто, а Джими се бе съгласил да остане за вечеря.

В същото време в главната част на къщата, в огромната спалня се разиграваше интересна сцена. Алекс се караше, докато Купър все още се мусеше и от ушите му излизаше пара.

— Та той е дете, Куп! Какво ти става? Когато си бил момче, не си ли правил подобни пакости?

— Никога не съм бил момче. Родих се с костюм и вратовръзка и бях запратен направо сред мъжете с добри маниери.

— Не бъди толкова лош.

Той я целуна.

— Защо не? Забавно ми е да бъда в лошо настроение и да съм обзет от бесове. Освен това знаеш колко мразя децата.

— А какво ще стане, ако ти кажа, че съм бременна? — попита тя и го погледна така, че челюстта му щеше да падне, а очите му да изскочат от орбитите.

— Наистина ли?

— Не. Но ако бях? Ще трябва да се примириш и със скейтборда, и със счупените прозорци, с нааканите пелени, фъстъченото масло и сладко, размазани навсякъде по мебелите и гарнитурата. Ето нещо, за което трябва да помислиш.

— Трябва ли? Направо ще повърна. Вие, доктор Мадисън, имате много странно чувство за хумор. Надявам се, че баща ви ще ви напляска, когато се видите.

— Сигурна съм, че ще го направи — отвърна замислено Алекс.
— Обикновено винаги го прави.

— Добре, заслужаваш си го — беше готов да даде всичко, само и само да присъства на тази среща. Но Алекс не го покани. — Кога ще го видиш?

— Във вторник.

— Защо според теб иска да се срещнете? — попита уж престорено небрежно Купър. Подозираше, че е свързано с него. Господи, направо беше убеден.

— Ще видим — усмихна се тя, след което двамата се упътиха към банята ръка за ръка.

Тя имаше едно изпитано и много добро лекарство за бесовете и лошото му настроение. Всъщност инцидентът с бейзболната топка беше забравен в мига, в който Алекс го целуна. А секунда по-късно счупеният прозорец бе последното нещо на света, за което Купър можеше да мисли.

ГЛАВА 16

Алекс почти можеше да предскаже как ще протече срещата с баща ѝ, или с известно приближение. Всички срещи с него протичаха по един и същи начин от години. В отношенията им нищо не се беше променило.

Той пристигна пет минути по-рано и я изчака в кафенето на болницата. Беше висок, слаб мъж със сива коса и сини очи, изглеждаше строг. Винаги имаше набелязан дневен ред, дори когато се виждаше с нея. Никога не я питаше просто как е, как я кара, никога не си говореха ей така, за най-обикновени неща. Вместо това Алекс имаше чувството, че следва точка по точка някакъв предварително написан в ума му график, сякаш е на среща на борда на директорите. В известен смисъл беше точно така.

Единственото по-емоционално нещо, което каза и което по някакъв начин подсказа, че са роднини, бе, че майка ѝ изпраща много целувки. Не че майка ѝ бе по-сърдечна от баща ѝ, което обясняваше защо го търпи и понася толкова много години, просто смяташе, че така е редно. Все пак баща ѝ държеше всичко и всички под контрол и владееше положението. С изключение на Алекс, разбира се.

Всъщност точно това беше ябълката на раздора помежду им и причината за постоянната война, която водеха.

Господин Мадисън имаше само десет свободни минути, за да говори с дъщеря си, затова без да губи време, започна по същество.

— Искам да говоря с теб за Купър Уинслоу. Не исках да го правя по телефона — което за нея нямаше значение. Разговорите им бяха така дистанцирани и толкова студени, че дали щеше да го гледа в очите или не, нямаше да промени нищо, нито да направи нещата по-различни.

— Защо не?

— Защото мисля, че въпросът е от изключително важно значение и изисква лична среща — за Алекс само фактът, че ѝ е баща, би бил достатъчен да изисква лична среща. Но на него очевидно не му бе

хрумнало, че този повод е достатъчен. Всъщност дори това би трябвало да бъде най-важната причина, за да се видят, но явно не и за него. — Деликатен въпрос и нямам намерение да го усуквам, нито да говоря със заобикалки — никога не беше го правил, нито пък тя.

Не обичаше да си го признава, но всъщност баща ѝ бе изключително пряк и директен човек и самата тя, Алекс, в някои отношения не бе по-различна от него. Беше безпощадно искрена и обидно честна, не само към другите, но и към себе. Имаше принципи, на които беше вярна, и бе напълно наясно в какво вярва и в какво не. Основната разлика между нея и баща ѝ бе, че Алекс беше добър човек, а той — не.

Артър Мадисън не си губеше времето с емоции и никога не цепеше басма никому. Ако трябваше да се свърши нещо неприятно, той бе първият измежду доброволците.

— Колко сериозно е всичко между вас? — попита грубо, като я гледаше с присвити очи.

Познаваше добре дъщеря си и можеше да чете по лицето ѝ. Знаеше, че няма да го излъже и че няма да му каже какво точно чувства. Неговата голяма дъщеря не обичаше да се месят в личния ѝ живот. Това не бе работа на баща ѝ.

— Все още не знам — отвърна предпазливо Алекс.

В действителност каза самата истина.

— А знаеш ли, че е затънал до гуша в дългове?

Куп никога не ѝ беше признавал това, но фактът, че има наематели, ѝ подсказа, че финансите му не са в добро състояние. А и много време не бе играл нищо съществено, всъщност от години. Все пак тя предполагаше, че има заделени някакви пари настрани, за черни дни. Кое то не беше вярно. „Имението“, разбира се, струваше цяло състояние. Баща ѝ бе проучил, че то е единственото притежание на Купър, но също така бе разбрал, че има баснословна ипотека.

— Не съм обсъждала финансовите му дела — кратко отговори Алекс. — Те не са моя работа, така както моите не са негова.

— Разпитвал ли те е за приходите ти, за наследството ти?

— Не, разбира се. Той е добре възпитан и учтив джентълмен — ядосано отвърна тя.

Куп наистина бе прекалено добре възпитан, за да обсъжда нейните пари.

— А също така и много хитър. Предполагам, че е направил подробно проучване за теб, така както аз направих за него. На бюрото ми има папка, дебела около пет сантиметра. Всичко вътре се отнася за него. И не е никак ласкаво. Не е работил от години, няма никакви приходи, затънал е в дългове. Не може да вземе кредит, мисля, че не може да заеме дори една книга от библиотеката, ако се опита. Но има навика и уменията да примамва богати жени. Бил е стоден поне пет пъти.

— Той има талант да омайва не само богатите, а всички жени — поправи го Алекс. — Та какво искаш да ми кажеш? Че ме ухажва заради парите ми? Така ли да те разбирам? — също като него Алекс не обичаше да протака разговорите и хващаше бика направо за рогата. Наистина си приличаха.

Почувства се силно обидена от подозрението на баща ѝ, че Купър вижда в нея единствено финикийски знаци. Лесна мишена с доларово изражение. Беше абсолютно сигурна, че той я обича, но поради нещастно стечение на обстоятелствата в момента бе затънал в дългове.

— Да, точно това искам да кажа. Мисля, че е напълно възможно мотивите му да не са толкова кристалночисти, както ти си въобразяваш, и че те преследва с користни цели. Може би не съвсем безсъвестно. Може би сам не си дава сметка, защото е в ужасна дупка. Алекс, отчаянието и безразсъдството не са добри съветници за никой от двамата ви. То може да го подтикне дори да поиска ръката ти, ако няма друг избор. Освен това е прекалено стар за теб. Струва ми се, че нямаш никаква представа в какво си се забъркала. Дори не знаех, че се срещаш с него, докато майка ти не ми каза, че ви е видяла заедно на раздаването на „Оскарите“. И двамата бяхме, меко казано, шокирани. Той обикновено ходи на подобни церемонии с някой, когото познава от години. Защо този път е избрал теб? Не е направил нищо лошо, разбира се, но... Предполагам, че знаеш за незаконното бебе, което порнозвездата е решила да ражда. Това вече е върхът на сладоледа!

— Може да се случи на всеки — отвърна спокойно Алекс, мразейки всяка дума, произнесена от баща ѝ, макар че лицето ѝ не изразяваше нищо. Беше се излекувала от всичките си илюзии още преди години.

— Не, подобни неща не се случват на мъжете с чувство за отговорност. Той е просто един стар плейбой, Алекс. Водил е екстравагантен, прахоснически и егоистичен живот. Не е спестил нито стотинка. А дълговете му в момента са около два милиона долара, без да споменавам ипотеката на къщата.

— Ако получи една по-голяма роля — защити тя храбро Купър, — ще оправи дълговете си — обичаше го, без значение какво казваше баща ѝ.

— Бедата е, че няма да получи роля. Никой няма да му я даде. Прекалено стар е. А дори и да хване птичето и да го сполети неочакван късмет, което е малко вероятно, ще изхарчи всичко, както винаги е правил. Това ли е човекът, за когото искаш да се омъжиш? Един мъж, през който парите преминават като вода през сито, който харчи всеки цент, ако го намери в джоба си, и всичко изтича през пръстите му като пясък? Най-вероятно прави същото и с твоите пари. Защо мислиш те преследва? Нима е възможно да вярваш, че не е знаел коя си и кой съм аз?

— Разбира се, че знае. Но аз не съм му дала нито стотинка, а и той никога не ми е искал. Куп е изключително горд.

— Въздух под налягане! Само шапка без глава под нея, както казват в Тексас. Той не е в състояние да издържа нито себе си, нито теб. А тази жена, която очаква детето му? Какво смята да направи за тях?

— Да я издържа, ако трябва — отвърна честно Алекс. — Но не е сигурен, че детето е от него. Тя ще трябва да се подложи на ДНК-тест през юли.

— Не би го обвинявала, ако не беше сигурна, че бебето е от него. Всяка майка знае от кого е детето, което носи.

— Ти живееш с някакви старомодни представи! Просто иска да измъкне пари от него. Аз не се тревожа за това. Не е приятно, но не е и краят на света. Тези неща се случват. За мен е много по-важно, че се отнася добре с мен. Той е изключително внимателен и мил. Нещо, с което не съм свикнала у дома.

— Че защо да не бъде? Ти си богата и свободна, без да споменаваме факта, че си много привлекателна и красива. Но ако фамилното ти име не бе Мадисън, не мисля, че би ти отделил повече от един ден.

— Не ти вярвам, нито за секунда! — извика гневно Алекс, като гледаше баща си право в очите. — Но човек никога не знае, нали, татко? Аз съм тази, която съм, имам това, което имам, и нямам намерение да избирам мъжете в живота си според размера и дебелината на портфейлите им. Той е от уважавано старо семейство. И е добър човек. Е, не всички имат пари като теб. Но това не е грях, нито порок. Такава им е съдбата. Не давам и пукнат грош за това.

— Той честен ли е с теб, Алекс? Казал ли ти е, че има дългове? — продължаваше да настоява баща ѝ, опитвайки се да подчини всичко, което тя чувстваше към Куп и той към нея, на този факт.

Но Алекс наистина не се интересуваше от дълговете му. Дори и никога да не видеше сметките му, знаеше кой е Купър, познаваше качествата и недостатъците му. И го обичаше точно заради тях. Единственото, което я притесняваше във връзката им, бе, че не иска деца. Това я засягаше и тревожеше много повече, отколкото финансите му, защото наистина копнееше за деца.

— Вече ти казах, ние не дискутираме сметки и пари, нито негови, нито мои.

— Той е четиридесет години по-стар от теб! Ако се омъжиш за него, някой ден, и то много по-скоро, отколкото очакваш, ще се превърнеш в болногледачка.

— Може би това е риск, който трябва да поема. Но и това няма да предизвика края на света.

— Сега го казваш. Но когато ти станеш на четиридесет, той ще бъде на осемдесет, два пъти повече. Та това е смешно, Алекс! Бъди разумна. Бъди умна. Винаги си била! Мисля, че този мъж се цели само в парите ти, а не в сърцето.

— Не е честно да говориш така. И е гадно — отвърна разгорещено Алекс.

— Кой би го обвинил? Опитва се да си осигури старините, да оцелее и това е единственият начин. Много е късно да го прави по някакъв друг. Ти си единственият му шанс, единственият купон, с който ще си купи храна за преживяване. Момичето с бебето няма да го издържа. Знаем, Алекс, не е красиво, но мисля, че е много лесно да се прозре в бъдещето. Тази книга е проста и лесна за четене. Не ти казвам да престанеш да го виждаш, ако той означава нещо за теб. Но моля те в името на бога, бъди внимателна и не се жени за него. А ако го сториш,

значи си твърде глупава и искам да те уверя, че ще направя всичко възможно, за да ти попреча. Ще говоря с него, ако трябва, ще го предупредя. В мое лице той има много силен и влиятелен противник.

— Знаех, че мога да разчитам на теб, татко — отвърна с уморена усмивка Алекс.

Дори да ѝ мислеше само доброто, правеше го по такъв грозен и болезнен начин. Но това беше начинът, който познаваше и по който винаги се бе държал с нея. В неговия свят всичко се подчиняваше на силата, властта и парите. Дори когато Картър избяга със сестра ѝ часове преди сватбата, той обвини Алекс, като ѝ каза, че ако била действала правилно и го държала изкъсо, това никога нямало да се случи. Грешката винаги беше нейна, вината също. Макар че напоследък беше подочула, че губи доверие в Картър. Зет му бе инвестирал доста глупаво и недалновидно парите на сестра ѝ в стоковата борса, което доказваше, че не е особено умен.

— Знаем, че смяташ всичко, което казах, за грубо и лошо. Вярно е. Но аз се тревожа за теб и се притеснявам от него. А когато започнах да ровя, бях ужасен от онова, което открих. Той може да е привлекателен, неотразим и сигурно е очарователен, щом ти казваш. Не се съмнявам, че с него ти е забавно. Всичко това е много примамливо и изкусително за твоята възраст. Но останалото ще бъде истинска катастрофа. Съвсем не съм сигурен, че ще те направи щастлива за дълго, дори и да се ожените. Той никога не е бил женен. И добре, че не го е правил. Купър Уинслоу просто е човекът, който се забавлява и прескача от един филм в друг и от едно легло в друго. Разбери ме, Алекс! Това е несериозно. Не искам такова бъдеще за теб. Няма да понеса да виждам как ще те показва тук и там, след което ще те захвърли като употребявана кърпичка. Или още по-лошо, ще се ожени за теб и ще те използва, за да плащаш прищевките му и да оправяш финансовите му безобразия. Дано да греша, но за съжаление едва ли — завърши баща ѝ с нещастен вид.

Странно, обаче всичко, което ѝ наговори за Купър, не я отблъсна, а дори напротив, засили увереността ѝ в него. Речта на баща ѝ имаше обратен ефект. Като чу размера на дълговете на Куп, изпита истинска жал. За щастие пейджърът ѝ зазвъня. Не беше нещо особено спешно, но Алекс го използва като претекст да прекрати срещата. Никой от двамата не хапна нищо.

Баща ѝ смяташе, че е отговорен. Беше обсъдил всичко с майка ѝ, която, както обикновено, не бе изявила желание да се намесва. Но го подкрепи и одобри идеята за този разговор с дъщеря им. Все някой трябваше да говори с нея. А пък Артър винаги бе готов да свърши мръсната работа. Срещата им наистина бе много неприятна и за двамата.

— Трябва да се връщам на работа — рече Алекс и стана.

— Мисля, че трябва също така да направиш всичко възможно да не се появяваш в пресата с него. Връзката ви не спомага никак за добрата репутация. Ако искаш, можеш да имаш всеки златотърсач на света. Ловци на богати жени дал бог — но досега, благодарение главно на нейните собствени усилия и начина на живот, беше успяла да избегне подобни зестрогонци. Хората, които я познаваха по работа, нямаха представа коя е, и, което бе по-важно, не знаеха кой е баща ѝ. Това ѝ харесваше. — Искам да кажа, че след като Уинслоу е успял да стигне до теб, за тях ще бъде още по-лесно. Все едно акулите да подушат кръв във водата.

Алекс реши, че това е много сполучлив образ. Баща ѝ вече я виждаше като безпомощна плячка на акулите. Знаеше, че е загрижен за нея, но начинът, по който го изразяваше, беше отблъскващ. А начинът, по който възприемаше света, ѝ изглеждаше пресилен. Баща ѝ подозираше всеки. Според него самото желание да вярваш на някого беше погрешно. За Артър Мадисън бе напълно неразбираемо, че независимо от репутацията си или финансовите си проблеми, Куп може да бъде истински влюбен в дъщеря му. А Алекс вярваше, че е така.

— Ще дойдеш ли в Нюпорт това лято? — попита я той, опитвайки се да бъде малко по-мил.

Тя поклати глава.

— Не мога. Няма начин да отсъствам от работа.

Но дори и да можеше, предпочиташе да остане в Ел Ей, вместо да отиде там. Нямаше желание да вижда нито майка си, нито сестра си, нито Картър или баща си, нито пък който и да е от техните приятели. Беше върнала паспорта и билета си за техния свят отдавна. Щеше да остане в Калифорния с Купър.

— Обаждай се — рече баща ѝ сковано и я целуна за довиждане.

— Добре. Много поздрави на мама — тя никога не бе идвала да види дъщеря си, макар че постоянно пътуваше. Смяташе, че Алекс трябва да я посети в Палм Бийч.

Но двете с Алекс нямаха нищо общо. Майка ѝ така и не се научи как да разговаря с нея, затова рядко се обаждаше и по телефона. Смяташе по-голямата си дъщеря за странна птица и никога не разбра желанието ѝ да стане лекарка. Според нея Александра трябваше да си остане вкъщи и да се омъжи за някое прилично и добро момче от Палм Бийч. Макар работата с Картър да не стана, имаше толкова много като него. Точно поради тази причина всъщност Алекс си отиде. Не искаше за съпруг едно от онези хубави и богати момчета от добри семейства. А в момента беше толкова щастлива с Купър, независимо от всичко, което баща ѝ наговори за него.

Артър Мадисън изпрати дъщеря си до асансьора и когато вратите му се затвориха, се обърна и си тръгна мълчаливо.

А Алекс затвори очи и се подпря на стената. Имаше чувството, че краката не я слушат, че се е схванала или вкочанила и всеки момент ще се срути. Баща ѝ винаги имаше такъв ефект върху нея.

ГЛАВА 17

Докато Алекс бе на среща с баща си, Куп си почиваше под едно дърво близо до басейна. Винаги внимаваше да не стои дълго на слънце, заради кожата си. Това бе една от тайните на добрия му външен вид и младоликостта му. Обичаше тишината и спокойствието край басейна през деня. Наоколо нямаше жива душа. Квартирантите бяха на работа, а ужасните деца на Марк — на училище. Ох, слава Богу!

Така че Купър си лежеше замислен в сянката на дървото. Всъщност се чудеше какво ли бе й казал баща й. Почти беше сигурен, че са говорили за него, поне отчасти. Беше сигурен също така, че думите не са били ласкави и господин баща й не го одобрява. Само се молеше да не я разстрои прекалено много или пък да я насъска срещу него. Но не можеше да не си признае, че човекът има основателна причина да бъде загрижен. Истината бе, че не беше платежоспособен. Ако бащата бе направил разследване, без съмнение бе открил истината и всичко му бе станало ясно.

За пръв път в живота му това обстоятелство го притесняваше. Наистина се тревожеше какво може да мисли баща й за него. Никога досега не бе обръщал внимание на хорските приказки и одумки. Но сега...

За щастие и на двете страни Куп наистина бе много почтен спрямо Алекс въпреки финансовите си затруднения. Тя бе толкова свестен човек, че му беше съвестно да я използва, макар подобни мисли да му минаваха от време на време. Но той ги пропъждаше и се държеше забележително добре. Освен това бе започнал сериозно да мисли, че наистина е влюбен в нея. През годините състоянието на влюбеност бе означавало най-различни неща. Но напоследък беше стигнал до откритието, че се нуждае да се чувства удобно и естествено, да няма проблеми и да не получава главоболие от връзката си с някоя жена. Имаше толкова много и различни жени на този бял

свят. Момичета като Чарлин, които му създаваха големи трудности. Не искаше повече да си има работа с такива.

Да бъде с жена като Алекс, беше много по-лесно. Тя беше честна, открита, почитена, забавна и не искаше нищо. Това много му харесваше. Беше удивително самостоятелна и той знаеше, че ако се отчае или стигне до дъното във финансово отношение, може да разчита на нея. Парите ѝ бяха един вид застрахователна полица за него. Все още нямаше нужда от тях, но някой ден можеше да има. Все пак не беше с нея заради парите, макар тяхното наличие и количество да му бяха приятни. Нямаше нищо против те да съществуват. За всеки случай. Това го караше да се чувства сигурен. В известен смисъл.

Единственото, което не му харесваше и което го възпираше да ѝ направи предложение, беше, че Алекс е много млада и иска да има деца. И сигурно щеше да ги има някой ден. Това в очите на Купър бе нещо наистина много страшно. Един голям недостатък, дефект във връзката им. Но човек не може да има всичко. Фактът, че е дъщеря на Артър Мадисън, беше достатъчен да го компенсира. Но все още не можеше да си представи, че някой ден ще трябва да се примири с неизбежното. Алекс не го притискаше и не настояваше, за което ѝ бе безкрайно благодарен. Нямаше никакво насилие, нищо принудително помежду им. Изобщо много неща му харесваха у Алекс. По-точно казано, почти всичко.

С тези мисли в главата Купър тръгна към къщата. И неочаквано се сблъска с Палома. Тя бършеше праха по мебелите, като в същото време дъвчеше един сандвич. Върху килима капна малко майонеза и той ѝ я посочи.

— О, съжалявам — рече невъзмутимо Палома и изтри петното с леопардовите си чехли.

Купър се бе отказал да я обучава или превъзпитава. Просто двамата се опитваха да преживяват съвместно, като вървят успоредно, без да се срещат, за да не се претрепят взаимно. Преди няколко седмици откри, че тя помага и в домакинството на Фридман, но това не му влизаше в работата. След като приключеше със задълженията си към него и нямаше какво друго да прави, можеше да върши каквото си иска. Не си струваше заради това да започва война с нея. Освен това беше доста поомекнал. Може би това се дължеше на благотворното влияние на Алекс.

Същият този следобед стъklarите слагаха новото стъкло във всекидневната. Куп все още не бе простил за нападението и ядът му не бе минал. Ако някой ден двамата с Алекс имаха деца, то те в никакъв случай нямаше да бъдат момчета. Само мисълта за това го караше да се чувства зле. Сети се за онази проклетница Чарлин. Добре поне, че тази седмица не беше се изявявала във вестниците.

Купър отиде в кухнята и си наля чаша чай с лед. Беше научил Палома как да го прави. Тя го приготвяше и го оставяше в голяма кана в хладилника. В този момент зазвъня телефонът. Помисли си, че може да е Алекс, но гласът на жената беше непознат. Тя се представи като Тайрън Дохърти и каза, че иска среща с него.

— Продуцент ли сте? — попита Куп, все още с чашата чай в ръка.

Беше се отпуснал и позанемарил търсенето на работа. След случката с Чарлин не му беше нито до роли, нито до филми. Други тегоби лежаха на раменете и на сърцето му.

— Не, по професия съм дизайнер. Но не ви се обаждам за това. Има един въпрос, който трябва да обсъдя с вас.

Той си помисли, че може да е репортер и мигновено съжали, че отговори и се представи с истинското си име по телефона, но вече беше много късно да каже, че се обажда икономът и че господин Уинслоу не си е у дома. Нещо, което правеше доста често откакто Лийвърмор го бе напуснал.

— За какво става дума? — попита студено Куп.

Вече не вярваше на никого. Всеки искаше нещо от него. Е, ако не всеки, то поне Чарлин. Но и тя му стигаше.

— Това е личен въпрос. Нося ви писмо от един ваш стар приятел.

Прозвуча му много тайнствено. Вероятно беше някаква уловка, измама, някаква хитрина да го хванат в капана. Сигурно беше поредният номер на Чарлин да стигне до него. Но гласът на жената звучеше приятно.

— И кой е този приятел?

— Не е той, а тя. Джейн Аксман. Сигурна съм, че не си спомняте името.

— Така е. Вие нейният адвокат ли сте?

Най-вероятно дължеше пари на тази Джейн. Беше водил стотици подобни разговори. Обикновено ги препращаше към Аби. Преди с тях

се заемаше Лиз, но сега трябваше да се оправя сам.

— Не, аз съм ѝ дъщеря.

Жената от другата страна на линията очевидно не искаше да говори много, но още веднъж повтори, че е важно, и обеща да не му отнеме много време. Куп беше озадачен и заинтригуван. Запита се дали е красива. Беше почти на косъм да ѝ предложи да се срещнат в хотел „Бевърли Хилс“, но реши, че го мързи да ходи дотам. Пък и очакваше Алекс да се обади всеки момент след срещата с баща си. И се страхуваше, че може да е разстроена. Не искаше да говори с нея по мобилен телефон наред ресторанта.

— Къде сте? — попита Куп.

— В хотел „Бел Еър“. Току-що пристигнах от Ню Йорк.

Е, поне бе отседнала в добър хотел. Не че имаше някакво значение, но все пак говореше добре за вкуса и накрая любопитството му надделя.

— Знаете ли, аз живея съвсем наблизо. Защо не дойдете при мен?

— Благодаря ви, господин Уинслоу — отвърна вежливо жената. — Няма да ви отнема много време.

Тя искаше само да го види. Веднъж, един-единствен път. И да му покаже писмото на майка си. То бе част от една история, в която той също беше играл роля. Дори много важна роля.

Десет минути по-късно жената бе пред портата. Позвъни и Купър я отвори с дистанционното от къщата. Ти караше взета под наем кола и когато излезе от нея, Куп видя, че е висока и руса, около тридесетте, както предположи. Всъщност бе на тридесет и девет. Беше хубава жена, с тънка и елегантна фигура и къса пола. Беше много добре облечена, стилно и с вкус. Имаше нещо познато в нея, но не можеше да определи какво. Беше сигурен, че никога досега не я е виждал.

Тя приближи, усмихна се и му подаде ръка.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем. Извинявам се за безпокойството. Но исках да свърша тази работа. Отдавна се канех да ви пиша, но реших, че ще бъде по-добре да дойда лично.

— По каква работа сте в Калифорния? — попита той и я поведе към библиотеката.

Предложи ѝ вино, но тя отказа. Вместо това помоли за чаша вода. Навън беше много топло.

— Все още не знам. Имах дизайнерско бюро в Ню Йорк. Наскоро го продадох. Винаги съм искала да правя костюми за филми, но това сигурно е една от многобройните ми налудничави идеи. Хрумна ми да намина насам и да се поогледам.

Всъщност беше дошла, за да се срещне с него.

— Това значи, че не сте омъжена? — предположи Куп, докато ѝ подаваше водата в кристална чаша от „Бакара“.

Всъщност защо не, подсмихна се той на себе си, та Палома ги използваше да полива с тях цветята.

— Разведена съм отскоро. Разведох се, продадох бизнеса си, майка ми почина и всичко това в рамките на няколко месеца. Това е един от онези редки моменти в живота, когато нямаш никакви пречки или задължения и можеш да правиш каквото си поискаш. Не съм сигурна дали ми харесва, или ме плаши до смърт — но се усмихна, докато го казваше. Не изглеждаше особено уплашена. Беше изключително спокойна и уравновесена.

— И какво е това писмо? Да не би някой да ми е завещал пари? — разсмя се Купър, на което жената също се усмихна в отговор.

— Страхувам се, че не — тя му подаде писмото от жената, чието име той така и не си спомняше, и не каза нито дума повече.

Писмото беше дълго. Докато го четеше, Купър на няколко пъти вдигна очи и я погледна. А когато свърши, остана дълго загледан замислено в нея. Не беше сигурен какво да каже. Не беше сигурен какво иска тя от него. Сгъна писмото и ѝ го върна. Беше много сериозен. Ако това бе още един опит за изнудване, нямаше да се хване. Един му бе напълно достатъчен.

— Какво искате от мен? — попита доста рязко Куп, от което лицето на жената помръкна. Очакваше по-топъл отговор.

— Абсолютно нищо. Искях да ви видя. Веднъж. И се надявах, че и вие също искате да ме видите. Съгласна съм, че е малко изненадващо и шокиращо. За мен също беше. Мама никога не ми бе споменавала за вас. Намерих писмото чак след смъртта ѝ. Баща ми умря преди години. Нямам представа дали изобщо е знаел.

— Надявам се, че не — отвърна тържествено Купър.

Все още беше смаян. Но поне бе облекчен, че тя не иска нищо от него. Изглеждаше честен човек и беше хубава жена. При други

обстоятелства сигурно би се опитал да я свали, макар че по неговите критерии вече бе старичка.

— Не мисля, че това би имало значение. Той беше много добър с мен. Остави ми голямата част от спестяванията си. Нямаше други деца. А ако е знаел, не го използва никога нито срещу мама, нито срещу мен. Беше много добър човек.

— Какво щастие за вас. Имали сте късмет — отвърна Куп, все още загледан в нея.

И изведнъж осъзна защо му бе така позната. Защото приличаше на него. Поради една особено важна и съвсем проста причина. Че ѝ беше баща.

В писмото си майка ѝ пишеше, че бе имала любовен роман с него преди четиридесет години. Бяха играли в някаква пиеса в Лондон и връзката им била кратка. Когато представленията приключили и тя се върнала в Чикаго, открила, че е бременна, и решила, поради неизвестни причини или известни само на нея, да не му съобщава. Смятала, че не го познава достатъчно добре. Това бе доста страшен начин на мислене и смело решение за жена, която очаква бебе. Но тя решила да роди детето, отново по причини, известни само на нея. Омъжила се за друг мъж, родила дъщеричка и до смъртта си не ѝ казала, че човекът, когото смята за свой баща, всъщност не е. Бащата беше Купър. Преди да умре, беше оставила това писмо, което обясняваше всичко.

И ето че сега те седяха и се изучаваха взаимно. Мъжът, който смяташе, че няма деца, и не искаше никога да има, неочаквано се оказа с две. Тази тридесет и девет годишна жена, която се появи от нищото, и детето, което Чарлин носеше в себе си и твърдеше, че е негово. Много странно усещане за човек, който цял живот бе мразил децата. Но Тайрън не бе дете. Беше голям, възрастен човек, личеше, че е възпитана и интелигентна, имаше пари, имаше професия и приличаше поразително на него.

— Каква беше майка ви? Може ли да я видя? Имате ли нейна снимка? — попита от любопитство Купър.

Беше му неловко и се чудеше дали ще си я спомни.

— Да. Всъщност взех една за всеки случай. Мисля, че е от онова време — тя внимателно порови в чантата си и му подаде една снимка.

Когато я погледна, сякаш нещо го жегна. Събудиха се смътни спомени отпреди години и той се напъна да извади на повърхността нещо по-ясно, по-съществено, но напразно. Определено беше виждал това момичешко лице, но нищо повече. В главата му се блъскаха безброй женски лица. Не бе оставила дълготрайни спомени, но все пак се сети нещо за нея, дори си спомни ролята, която бе играла. Беше дубльорка. Една вечер главната актриса се бе напила безпаметно. Така Куп се оказа на сцената заедно с нея. Но не си спомняше нищо повече. По онова време той беше доста буен и разюздан и също пиеше здравата. Имаше много жени, всяка вечер беше с различна. Такъв си беше Купър още оттогава. Значи е бил на тридесет години, когато е била зачената Тайрън.

— Много странно — рече той, като върна снимката и погледна отново дъщеря си. Беше красива по един класически начин, макар да бе много висока. Предположи, че е около метър и осемдесет. Той беше метър и осемдесет и пет. Помисли си, че майка ѝ също е била висока. — Не знам какво да кажа.

— Нищо. Всичко е наред — отговори любезно Тайрън Дохърти. — Просто исках да ви видя, да ви срещна поне веднъж. Аз имах хубаво детство, хубав живот. Имах чудесен баща, обичах много майка си. Бях единствено дете. В нищо не ви обвинявам. Вие никога не сте знаели за мен. Майка ми е запазила всичко в тайна, но аз не обвинявам и нея. Не съжалявам за нищо.

— Имате ли деца? — попита с трепет Куп.

След смайването да открие, че има голяма дъщеря, беше готов и за внуци.

— Не, нямам. Вечно бях заета, работех. А и никога не съм искала деца, колкото и да ми е трудно да го призная.

— Напълно ви разбирам. Това е по наследство. Предава се генетично — отвърна той със закачлива усмивка. — И аз никога не съм искал деца. Много са шумни, мръсни и миришат. Или нещо подобно, не съм съвсем сигурен.

Тя се разсмя. Харесваше го и разбираше защо майка ѝ се бе влюбила в него и бе решила да запази детето му. Той беше очарователен, забавен, истински джентълмен от старата школа. Макар че нищо не подсказваше възрастта му. Трудно ѝ беше да повярва, че двамата с майка ѝ са една възраст. Майка ѝ дълго боледуваше и се бе

съсипала. А този мъж срещу нея изглеждаше много по-млад и в цветущо здраве.

— Ще останете ли по-дълго тук? — попита с интерес Купър.

Тайрън му харесваше и чувстваше някаква връзка помежду им. Не бе сигурен каква точно. Трябваше му време, за да я осмисли.

— Така мисля.

Все още не бе решила какво да прави. Сега, когато бе осъществила и тази среща, се почувства свободна. Това задължение ѝ беше тежало от мига, в който откри писмото. Но след като вече го срещна, се бе освободила и можеше да прави с живота си каквото иска, независимо дали щеше да поддържа връзка с него или не.

— Мога ли да ви потърся в „Бел Еър“? Ще бъде хубаво да се видим пак. Може би ще дойдете с мен на вечеря?

— Би било чудесно — отвърна жената, като стана и с това сложи край на разговора им. Беше удържала на думата си. Не му отне повече от час. Изобщо не се опита да удължи посещенията си. Бе свършила онова, за което бе дошла. Беше се срещнала с баща си. Сега трябваше да се завърне към своя живот.

Тайрън се обърна към него със сериозно изражение.

— Искам да ви уверя, в случай че се чудите — нямам намерение да изнасям историята в пресата. Това си е между нас.

— Благодаря ти — отвърна Купър дълбоко разчувстван. Наистина беше изключителна жена, тази паднала от небето дъщеря. Не искаше нищо от него. Искаше само да го види, кой е, какъв е. И бе харесала онова, което видя. Той също я хареса.

— Може би това, което ще кажа, ще ти прозвучи странно, но се опитвам да си представя каква си била като малка. Сигурно прекрасно момиченце. Майка ти трябва да е била забележителна жена.

„Е, да, особено след като не ти създаде никакви неприятности и пое цялата отговорност по отглеждането и възпитанието на детето.“ Какви са тези еретични мисли! — помисли си Купър. Само това му липсваше, да бъде обзет от угризения.

Зачуди се дали, ако знаеше, би се погрижил за майката и детето. Трудно му бе да си отговори. Но не можеше да отрече, че дъщерята му хареса.

— Съжалявам, че е починала — рече искрено той. Беше му чудно и странно да проумее, че докато той бе живял живота си, така

както го разбираше, докато се бе забавлявал и веселил до насита, гонил фусти и пил шампанско, някъде по света е растяло това малко момиченце. Малкото момиченце бе пораснало без него. Той бе създал дъщеря, но тя не бе имала баща.

— Благодаря. На мен също ми е много мъчно.

Купър я изпрати до колата и я целуна по бузата, а тя му се усмихна. Беше същата усмивка, която виждаше всеки ден в огледалото и която приятелите му познаваха много добре. Беше опасно и същевременно вълнуващо да я гледа. Виждаше приликата със себе си. Майка ѝ я бе виждала години наред. Сигурно ѝ е било мъчително и неловко. Зачуди се дали съпругът ѝ е знаел. Надяваше се, че не, заради него самия.

През останалата част от деня Куп бе много мълчалив. Имаше да мисли за много неща. Когато Алекс се върна в седем, той все още беше замислен и тя го попита да не е болен и дали всичко е наред.

Куп я разпита за срещата с баща ѝ, тя отговори, че всичко е минало нормално, но не му каза нищо повече. Никакви подробности.

— Беше ли груб? — попита загрижено Купър, а тя само сви рамене.

— Беше такъв, какъвто е винаги. Едва ли бих го избрала за баща, но както знаеш, не можем да избираме родителите си. Все пак е бащата, когото имам — рече философски и си сипа чаша вино.

Денят беше дълъг и уморителен и за двамата. Куп не ѝ каза нищо за посещението на Тайрън, докато не седнаха да вечерят. Палома беше сготвила пиле, Алекс добави спагети и направи салата. Беше напълно достатъчно.

И тогава Купър я погледна със странен израз и произнесе много тихо:

— Имам дъщеря.

Тя го погледна изненадано.

— Много е рано да се каже, Куп. Тя те лъже. Просто се опитва да те размекне — неочаквано се почувства разстроена заради него. Смяташе, че Чарлин му играе разни трикове и номера.

— Не, не става дума за Чарлин — той изглеждаше като поразен от гръм. Целия следобед беше мислил за Тайрън. Срещата му с нея сякаш преобърна живота му и го завъртя на сто и осемдесет градуса.

— Какво? Още някой ли очаква бебе от теб? — попита слисана Алекс.

— Не го чака. Вече го има. От тридесет и девет години.

И ѝ разказа всичко за Тайрън.

Алекс го слушаше с удивление и забеляза колко дълбоко трогнат е Купър.

— Господи! Каква изумителна история — рече накрая тя с благоговение и възхищение. — Как е могла майка ѝ да запази подобна тайна толкова години? Каква е дъщеря ти? — беше заинтригувана.

— Красива. Хареса ми много. Прилича на мен, така мисля. Във всеки случай изглежда по-добре от мен — добави галантно Купър. — Наистина много ми хареса. Тя е... — той затърси подходящата дума — достойна... благородна... изискана... нещо такова. Напомня ми за теб. Много е пряма и истинска. Не искаше нищо от мен и ме увери, че няма намерение да ходи при журналистите. Просто желаше да ме види. Да се срещнем поне веднъж. Така каза.

— Защо не я поканиш пак? — предложи Алекс.

Виждаше, че много му се иска.

— Мисля, че точно това ще направя.

Но вместо да я покани, на другия ден отиде направо в хотела и я взе на обяд. Дватама си разказаха всичко един на друг и един за друг и бяха изненадани да открият колко много си приличат. Вкусовете им бяха еднакви, като се почне от любимите десерти и сладоледи и се стигне до книгите, които харесваха или не. Силата на гените наистина се оказа тайнствена и необяснима.

В края на обяда една страхотна идея осени Купър.

— Дали ще ти хареса да отседнеш в „Имението“, докато си тук? — предложи той.

Искаше го и се страхуваше Тайрън да не му откаже. Желаше да прекара повече време с нея. Изведнъж му се стори, че е получил най-големия подарък в живота си и не искаше да го загуби. Мисълта, че тя ще си отиде, го ужасяваше. Искаше я по-близо до себе си, поне за няколко дни или може би седмици.

За негово облекчение идеята много допадна на Тайрън.

— Страхувам се да не преча — отвърна любезно, но той видя, че дълбоко в себе си е очарована от поканата.

— Няма да пречиш на никого.

Вече съжаляваше, че в крилото за гости и в къщичката на вратаря има наематели. Щеше да бъде много по-добре, ако можеше да я настани там. Но в главното крило на къщата имаше още един апартамент за гости, а колкото до Алекс, той беше сигурен, че няма да има нищо против. Беше разказал на Тайрън всичко за нея. От онова, което чу, дъщеря му оцени Алекс като страхотно момиче. И Купър не можеше да не се съгласи.

Тайрън обеща да се пренесе на следващия ден. През нощта Купър съобщи на Алекс голямата новина. Младата жена бе дълбоко развълнувана заради него и очакваше с нетърпение да се срещне с дъщеря му. Все още не му беше казала за разкритията и страховете на баща си. И сигурно никога нямаше да го направи. Когато размисли, Алекс осъзна, че баща ѝ в известен смисъл има право. Но думите му щяха да разбият сърцето на Купър. Ако чуеше ужасните неща, които ѝ бе наговорил за него, сигурно щеше да се поболее. Нямаше нужда да го разстройва. Баща ѝ просто не можеше да разбере Купър.

Неочакваната поява на Тайрън очевидно означаваше много за него. Никога не беше го виждала такъв. Изглеждаше забележително спокоен и в пълна хармония със себе си.

ГЛАВА 18

Тайрън се пренесе в „Имението“ с много малко багаж и още по-малко шум. Беше дискретна, възпитана и с нея много лесно се общуваше. Не искаше нищо от Палома и много внимаваше да не пречи на Купър. Когато се срещнаха с Алекс, веднага си допаднаха. И двете бяха силни, откровени и сериозни жени. Още от пръв поглед се набиваше на очи приликата с Купър. Те си приличаха не само физически. И двамата притежаваха едно и също аристократично излъчване. Беше забележително. Единствените две неща, по които се различаваха, бяха, че Тайрън пътуваше с много малко багаж и беше финансово стабилна. За всичко останало бяха като две капки вода. Като две грахчета в една шушулка. Куп беше истински щастлив, че дъщеря му е при него.

Прекарваха дните, като се опознаваха, запълваха празнините в миналото, споделяха възгледите и мненията си по различни въпроси. Имаше прилики и разлики, разбира се. Тайрън смяташе, че баща ѝ е изключително интересен човек. След като станаха достатъчно близки, тя се осмели да го попита какви са намеренията му спрямо Алекс, дали ще ѝ предложи брак и той ѝ отговори, че не е сигурен. Това бе най-честното нещо, което някога бе казвал в живота си. За краткото време, през което живееше с него, Тайрън бе успяла да извади на повърхността най-добрите му качества, нещо, което дори Алекс не би могла да стори. Сякаш беше дошла, за да го направи цялостен. Сега, откакто знаеше, че съществува, тя искаше да опознае и личността му. Онова, което виждаше и научаваше, ѝ харесваше много, въпреки че откриваше и слабостите му.

— Имам колебания спрямо Алекс — призна ѝ Куп.

— Защото е прекалено млада ли? — попита Тайрън, докато лежаха край басейна.

Бяха сами. Всички други бяха на работа. Тайрън имаше нежна кожа като баща си, затова инстинктивно избягваше слънцето. Тялото ѝ бе като алабастър, тънко и стройно, без дефекти, също като неговото.

Куп често казваше, че то е наследство от далечните му английски прадеди. Наричаше кожата си „английска“. Тайрън имаше същата кожа.

— Не, младостта ѝ не ме притеснява — отговори той. — Дори е прекалено стара според моите критерии.

И двамата се разсмяха.

— Баща ѝ е Артър Мадисън. Знаеш какво означава това. Аз лично непрекъснато си задавам въпроси относно мотивите ми спрямо нея. И съм затънал в съмнения — неговата откровеност впечатли и очарова Тайрън. — Понякога се страхувам, че съм привлечен единствено и само от парите ѝ. Друг път съм сигурен, че не е така. А би било много лесно да открия истината, прекалено лесно. Въпросът, на който трябва да отговоря, е дали щях да я обичам, ако нямаше пукнатата стотинка. Е, отговарям ти — честно казано, не знам. А докато не съм сигурен, ще се колебая. Дяволска работа!

— Може би няма кой знае какво значение — рече практично Тайрън.

— А може би има — отговори замислено Купър.

Да говори така, за него бе истинско облекчение. Тайрън бе единственият човек, с когото можеше да си го позволи, защото тя не преследваше никакви користни цели и не бе материално заинтересована, а той не искаше нищо от нея. Нито тялото ѝ, нито любовта, нито парите ѝ. Искаше просто да я има в живота му. Тя беше негова дъщеря и Куп изпитваше необяснима любов към нея. Това сигурно бе най-близкото състояние до безусловната любов. Тази метаморфоза се бе осъществила за една нощ. Сякаш беше предчувствал, че тя е някъде наблизо и бе очаквал да се появи, да почука и да влезе в живота му. Нуждаеше се от нея. И може би по някакъв странен и необясним начин Тайрън също изпитваше необходимост от него.

— Когато сексът и парите се объркат, става голяма каша, Тайрън. А в моя живот винаги е било така — обичаше да споделя тайните си с нея и това много го изненадваше.

— Може би си прав. Аз имах същия проблем със съпруга ми. Заедно започнахме, изградихме бизнеса си и накрая... Той искаше да печели повече пари. Аз бях дизайнерът, така че получавах признание, а той ми завиждаше. Накрая се опита да ми отнеме всичко по време на

развода. Беше ми по-лесно да продам бизнеса и да се махна оттам. Освен това спеше с асистентката ми и се пренесе при нея, когато ме напусна, което почти разби сърцето ми.

— Ето на, виждаш ли, секс и пари — кимна Куп. — Това винаги обърква нещата. Между нас не съществува нито едното, нито другото. Затова всичко е лесно и просто — Куп знаеше, че е прав. Отношенията му с Тайрън бяха чудесни и това бе една от причините.

— Колко зле си финансово? — попита тя загрижено.

— Затънал съм. Но Алекс не знае. Не съм й казал. Не искам да мисли, че съм с нея заради парите й или че ще я използвам, за да плати дълговете ми.

— А ти наистина ли няма да го направиш?

— Да ти кажа право, не знам. Сигурно би било по-лесно, вместо да се блъскам да снимам глупави реклами и Бог знае още какви други боклуци. Но тя е толкова свестен човек, че не искам да вземам пари от нея. Ако беше друга, може би щях да го направя. Не искам пари и от теб, да сме наясно по въпроса — добави Куп. Наистина нямаше желание да опорочава всичко. Щеше да разбие приятелството, което съществуваше помежду им. Нещата му харесваха такива, каквито бяха. Всичко между тях беше чисто и той искаше да го запази такова. — Единственото, което ще ме оправи, е една роля в някой добър филм. Голяма и силна роля ще ме изправи на крака. Но само един Господ знае кога ще се случи това. Може би никога вече. Трудно е да прогнозирам — изглежда вече гледаше доста философски на перспективите.

— И тогава какво ще стане? — тревожеше се за него. Не й каза нищо конкретно относно финансовите си затруднения.

— Понякога нещата се обръщат тогава, когато най-малко очаква човек. Затова трябва да се надяваме. Винаги има надежда.

Ако ли пък изчезнеше всяка надежда, оставаше Алекс. Може би накрая щеше да стигне до нейните пари, макар да не искаше. Нали точно това бе обяснявал досега на Тайрън. Изведнъж се втренчи в краката й.

— Какво има? — беше си направила педикюр и ноктите й бяха лакирани в розово. Помисли си, че може би той предпочита червено. Но тя винаги се лакираше в розово, защото червеното й приличаше на кръв.

— Имаш моите крака — той долепи крака си до нейния и двамата се разсмяха. Наистина, краката им си приличаха като близнаци. Имаха еднакви дълги и елегантни кости. Купър хвана ръцете ѝ. — И ръцете ти са същите.

Не можеше да се отрече, че си приличат, а и Купър нямаше намерения да го правя. Отначало мислеше да я представя като своя племенница. Но с времето, след като я опозна, реши да не крие, че му е дъщеря, и я попита какво мисли по въпроса.

— Харесва ми, но ако това размъти водата около теб и ти навреди, не го прави.

— Не виждам защо. Просто ще кажем, че си доста едричка за своите четиринадесет години.

— Не обичам да казвам на колко съм години — разсмях се Тайрън. — Но тази възраст ме устройва. Много е потискащо да бъдеш свободен на моята възраст. Аз съм почти на четиридесет и неочаквано отново съм в началото на пътя. Омъжих се на двадесет и две.

— А, колко депресиращо! — подразни я Куп и двамата отново се разсмяха. Беше му забавно и весело с нея, беше страотно да си говорят. И двамата се наслаждаваха на времето, прекарано заедно. Нямаше какво друго да правят, освен да разгледат живота си, да го разнищят и да го споделят един пред друг. — Значи е време за промени. Ще трябва да ти намерим някой подходящ.

— О, не, все още не — отвърна спокойно Тайрън. — Не съм готова. Трябва да си поема дъх. Загубих съпруга си, бизнеса си, майка си, затова пък намерих баща си. Но всичко това се случи само за няколко месеца. Ще трябва да намаля темпото. Прекалено много неща ме връхлетяха. Искам да ги осъзная и осмисля.

— А какви са плановете ти за работа? Смяташ ли да потърсиш нещо подходящо тук? — Куп се чувстваше отговорен за нея. Това бе доста странно и ново за него чувство.

— Не знам. Винаги съм искала да опитам в киното, но сигурно идеята е налудничавя. Всъщност мога дори да не работя. Продадох бизнеса си много успешно, а и мама ми остави всичко, което имаше. Баща ми... другият ми баща — поправи се с усмивка Тайрън, — и той ме осигури много добре. Мога най-спокойно да си живея живота, без да работя. Мога да ти помогна и на теб. Или пък да измислим нещо.

Много съм добра в подреждането на нещата и извличането на смисъл от кашата.

— Това сигурно си наследила от майка си. Защото аз съм точно обратното. Бива ме само да превръщам всичко смислено в каша. Просто съм гений. Финансовият хаос ми е присъщ. Не мога да живея без него — каза го с хумор и самоирония.

— Ако искаш все пак да погледна и да ти кажа какво мисля, просто ме уведоми.

— Сигурно ще изречеш с други думи онова, което казва счетоводителят ми. Макар че то си е съвсем ясно. Непрекъснато повтаря: „Не купувай нищо и продай къщата!“ Ужасно досаден дребосък е.

— Такава е природата на звяра. Всички счетоводители са еднакви — успокой го Тайрън.

Когато Алекс се присъединяваше към тях, ставаше още по-весело и забавно. Тримата си готвеха заедно, ходеха на кино и водеха безкрайни разговори. Но когато станеше време, Тайрън винаги много дискретно изчезваше. Не искаше да им пречи. Харесваше изключително много Алекс и я уважаваше безкрайно заради професията ѝ.

Една съботна сутрин двете лежах край басейна и си говореха за работата в болницата, когато Марк и децата му излязоха от крилото за гости. Купър седеше на терасата и четеше книга. Беше настинал и не искаше да плува.

Алекс представи Тайрън на семейство Фридман, но не каза коя е. Всъщност нямаше нужда. Марк веднага я попита дали не са роднини с Купър. Каза, че такава изключителна прилика не е виждал, и попита Алекс дали е забелязала. Двете жени се разсмяха.

— Прав сте — отговори Тайрън. — Той ми е баща. Не бяхме се виждали от много време.

Марк беше слисан. Това бе откритието на века! Алекс отново избухна в смях заради смаяното му изражение.

— Не знаех, че Куп има дъщеря — объркан и зашеметен рече Марк.

— И той не знаеше — отговори с усмивка Тайрън и скочи в басейна.

— Какво каза тя? — попита младият мъж. Изобщо нищо не разбираше.

— Това е дълга история. Някой ден ще ти я разкажат. След няколко минути се появи и Джими.

Денят беше много горещ, всички искаха да поплуват и да се разхладят. Марк заговори Тайрън за бизнеса ѝ в Ню Йорк, децата играеха с техни приятели, дошли току-що. Алекс само ги помоли да не пускат музиката силно, тъй като Куп не беше добре и младежите се преместиха в далечния край на басейна. Това ѝ даде възможност да поприказва с Джими на спокойствие. Обикновено наоколо винаги имаше много хора.

— Как вървят нещата при теб? — попита го Алекс, докато той нанасяше по ръцете и раменете си слънцезащитен крем. Макар че имаше тъмна коса, кожата му бе светла и нежна. Алекс предложи да намаже гърба му и той, след кратко колебание, се съгласи. Обърна се по корем на шезлонга. Никой не бе правил това за него откакто умря Маги. Но Алекс продължи да задава въпроси и го разсея.

— Добре, поне така мисля. А ти как си? Как върви в болницата? — попита на свой ред той.

— Натоварено е. Понякога си мисля, че целият свят е решил да ражда бебетата си преждевременно или с увреждания. Струва ми се, че никога вече няма да видя здрави бебета.

— Сигурно е много потискащо — рече със съчувствие Джими.

— Всъщност не. Повечето се оправят. Е, някои умират, просто е неизбежно. Все още не мога да свикна с това — мразеше, когато някое детенце умреше. Беше толкова тъжно за всички. Но пък победите бяха така сладки. — На хлапетата, с които ти работиш, сигурно не им е полесно. Просто е страшно, като се замисли човек, какво причиняват някои хора на децата си.

— Аз също никога няма да свикна — призна Джими.

В работата им имаше много общи неща. По своя собствен, макар и различен начин и двамата спасяваха нечий живот.

— Какво те накара да станеш лекар? — попита Джими. Беше любопитен от самото начало.

— Майка ми — отвърна кратко Алекс и той се усмихна.

— Тя също ли е медик?

— Не, тя води абсолютно безсмислен живот. Дните ѝ минават в пазаруване, обеда, вечери и лакиране на ноктите. Това е всичко. Също и сестра ми. Искях да правя нещо друго, без значение какво ще ми струва — Алекс можеше да стане каквато си поиска. Беше много добра ученичка, всичко ѝ вървеше. — Когато бях дете, исках да стана пилот. Но после осъзнах, че не е по-различно от това да си шофьор на луксозен автобус. Всеки ден едно и също. Отегчителна работа. Онова, което правя, е много по-интересно, при това е различно всеки ден.

— И при мен се случи нещо такова — засмя се Джими. — Когато бях в Харвард, исках да играя професионален хокей. Но приятелката ми ме убеди, че след като избият зъбите ми, ще стана много грозен и ще заприличам на кретен. Замислих се и у мен надделя суетата. Реших, че е права и се отказах. Но все още обичам да се пързаям — двамата с Маги често караха кънки. Побърза да пропъди спомена. — Коя е жената, която говори с Марк? — смени темата Джими, заинтересуван от непознатата, и Алекс се засмя.

— Дъщерята на Куп. Пристигна преди няколко дни от Ню Йорк и ще остане малко тук с него.

— Какво? Не знаех, че има дъщеря — изненада се Джими.

— За него също беше голям сюрприз.

— Той изглежда не може да се оплаче от липса на изненади.

— Тази поне е приятна. А и Тайрън е страшно мил човек. Много е готина.

Марк изглежда мислеше същото. Вече цял час двамата си говореха, а Алекс забеляза как Джесика ги наблюдава под око. Джейсън, разбира се, не обръщаше никакво внимание, защото беше зает с приятелите си.

— Те са добри деца — подхвърли Алекс и Джими се съгласи.

— Така е. Марк е щастливец. Жалко, че скоро ще се върнат при майка си. Сигурно много ще му липсват.

Стана ѝ тъжно. Тя също виждаше колко щастлив е Марк, когато децата са наоколо.

— Може би и той ще отиде с тях. А ти? Смяташ ли да останеш тук, или ще се върнеш на изток? — тя знаеше, че е от Бостън, и неочаквано ѝ хрумна да го попита дали не познава братовчед ѝ, който бе учил в Харвард по същото време.

— Бих искал да остана тук — рече замислено Джими.

— Въпреки че ми е мъчно за мама. Баща ми почина отдавна и тя е съвсем сама. Само аз ѝ останах.

Алекс кимна и го попита за братовчед си.

Джими се изненада.

— О, Люк Мадисън! Той беше един от най-добрите ми приятели. Живеехме в едно и също общежитие. Често си пийвахме заедно, особено в последния курс.

— Типично за Люк — засмя се Алекс.

— Срам ме е да призная, но не съм го виждал от десет години. Мисля, че замина за Лондон, след като се дипломирахме, и загубих следите му.

— Все още е там и има шест деца. До едно момчета. Аз също не го виждам, освен по сватби и погребения, на които не ходя много често.

— И поради каква причина? — полюбопитства Джими.

Всичко, свързано с нея, го интересуваше, включително и странната ѝ връзка с Куп. От самото начало не му харесваше, че се е хванала с него. Изобщо не харесваше Купър. Дори не бе сигурен защо. Беше инстинктивно чувство. Може би ревност. Според него Купър бе истински женкар и не правеше друго, освен да прелъстява и захвърля жените. А подобно поведение Джими не одобряваше.

— Ами... защото веднъж се задавих... с една сватба имам предвид — обясни Алекс и Джими поклати глава при това обяснение.

— Много лошо. Инак сватбите са хубаво нещо. Моята беше хубава. Е, не толкова, колкото самия брак. Нашата сватба бе в „Сити Хол“. Тя беше страхотно момиче.

— Много ми е мъчно за онова, което се е случило — тъжно произнесе Алекс.

Винаги изпитваше необяснима скръб и съчувствие към него, макар напоследък да ѝ изглеждаше значително по-бодър. И не толкова блед, нито толкова отчаян. Беше дори леко понапълнял. Вечерите, прекарани със семейство Фридман, му се отразяваха добре. Поне се хранеше. И истински се забавляваше с децата.

— Странно нещо е скръбта. Понякога си мислиш, че направо може да те смаже. А друг път всичко е наред. Когато се събудиш, никога не знаеш какъв ще бъде денят. Може да изглежда добър, а да се превърне в най-непоносимото бреме. Друг път започва лошо, толкова

лошо, че ти се иска да умреш, и неочаквано всичко се променя. Също като болест. Никога не знаеш кога ще започне или свърши, нито как ще протече. Мисля, че вече свикнах. Започва да се превръща в нещо като навик, в начин на живот.

— Предполагам, че няма друго лекарство, освен времето — звучеше изтъркано, банално, но беше истина. Бяха минали почти пет месеца. Когато се бе пренесъл да живее тук, изглеждаше като смъртник, с единия крак в гроба. — С много неща е така, макар и не толкова тежки. На мен също ми трябваше много време, за да излекувам раните, които получих при провалена сватба. Всъщност ми трябваха години.

— Мисля, че е различно. Болката е различна. При теб е било загуба на доверие, а при мен — на човек. Нямахте кого да обвинявам. Но боли, много боли — беше изненадващо откровен, разказвайки за скръбта си, и Алекс реши, че сигурно се чувства по-добре, когато говори за тези неща. — Колко още ти остава да практикуваш?

— Една година. Понякога ми изглежда като цяла вечност. Толкова много дни, толкова много ноци. Вероятно ще остана в Университетската болница и след като завърши специализацията, ако ме искат, разбира се. В отделението за недоносени бебета и деца с увреждания има страхотно оборудване. Моята специалност е тежка, няма много работни места за нея. Първоначално смятах да специализирам обикновена педиатрия, но това ме привлече повече. Тук, за да си полезен, трябва да си винаги на върха. Адреналинът постоянно се покачва, но това ме държи във форма и ми помага. Донякъде съм търсач на силни усещания. Еднообразието ме отегчава до смърт.

В този момент към тях приближиха Тайрън и Марк. Бяха обсъждали данъчното законодателство и начините за укриване на данъци и той бе силно удивен да открие колко много знае за тези неща младата жена. Тя също бе проявила интерес към неговите разсъждения. Беше висока почти колкото него.

Алекс се усмихна, като ги гледаше. Бяха хубава двойка и освен това на приблизително еднаква възраст.

— Вие двамата за какво толкова си говорите? — попита Марк, докато седнаше.

— За работа. Какво друго? — отвърна Алекс.

— И ние.

Докато си бърбеха, цяла орда деца скочи в басейна и запляска с ръце. Алекс се радваше, че Купър е болен и не може да слезе при тях. Гледката щеше да го разстрои и подлуди. Изглежда много му допаднаше, че единственото дете което бе имал, беше стояло далеч от него цели тридесет и девет години. Беше ѝ прошепнал, че според него това е най-добрата възраст за дете. Алекс бе предала думите му на Тайрън и двете се смяха от сърце.

След пет минути децата в басейна започнаха да играят на водна топка и Марк и Джими се присъединиха към тях.

— Той е много приятен човек — сподели Тайрън с Алекс, имайки предвид Марк. — Предполагам, че е бил много разстроен, когато жена му го е напуснала. Добре е, че децата му са решили да се върнат при него.

— Куп не беше никак очарован — обясни през смях Алекс. — Цяла седмица бе сърдит и се носеше като черен облак. Да беше го видяла как преглътна този горчив хап! Но те са добри деца.

— А какъв е Джими?

— Тъжен. Загубил е съпругата си преди пет месеца. Преживява го много тежко.

— Заради някой друг ли? — започваше да ѝ се струва, че всеки втори човек на планетата е изоставен от някого и това се превръща в нещо като епидемия.

Но Алекс поклати отрицателно глава.

— Не, починала е от рак. Била е само на тридесет и две години — прошепна тя, тъй като в същия момент Джими мина покрай тях във водата. Тъкмо бе спечелил точка за своя отбор и хвърли топката към Джейсън, който направи още една точка. Играта беше шумна, децата крещяха и пляскаха с ръце и наоколо всичко бе мокро от пръските.

Когато Алекс погледна към къщата, видя, че Купър им маха с ръка от терасата. Искаше да се прибират, защото беше време за обяд.

— Струва ми се, че господарят ни вика — кимна с глава към Купър тя.

Тайрън също погледна натам и се усмихна. Дори от такова разстояние можеше да се види колко горд е той с новооткритата си дъщеря. Бе станала прекрасно допълнение към живота му и Алекс много се радваше за него.

— А ти щастлива ли си с него? — попита я Тайрън.

Всъщност не знаеше какво означава тази връзка за нея. Беше чула и научила много неща от Купър, но никога не бе говорила с Алекс.

— Да, щастлива съм. Жалко, че не обича децата. Но пък във всяко друго отношение той напълно покрива представите ми за мъжа, с когото искам да бъда.

— Не те ли притеснява разликата в годините?

— Отначало мислех за това, но после установих, че няма значение. Понякога Купър е по-млад дори и от мен. Същинско дете.

— Но не е — рече мъдро Тайрън. — И някой ден това ще има голямо значение.

— Същото казва и баща ми.

— Той не одобрява връзката ти, нали? — не беше изненадана.

Едва ли имаше баща, който да мечтае Купър Уинслоу да му стане зет. Освен някой сноб или еснаф, който се ласкае от факта, че е кинозвезда. Но подобно отношение изглеждаше малко вероятно за Артър Мадисън, като се има предвид кой беше.

— За да ти стане съвсем ясно, ще ти кажа, че той не харесва нищо, което правя. Или почти нищо. Но наистина се тревожи за мен и за връзката ми с Куп.

— И с право. Особено с оглед на живота, който е водил! Притеснява ли те историята с онова момиче, което твърди, че ще има бебе от него?

— Не, никак. Може би защото той не се притеснява. Пък и не се знае дали детето наистина е негово.

— И какво ще стане, ако е?

Алекс сви рамене.

— Ще ѝ изпраща чек всеки месец. Каза, че дори не иска да го види. Да знаеш колко ѝ е сърдит!

— Мога да разбера защо. Жалко, че не иска да направи аборт. Би било много по-лесно за всички.

— Вярно. Но ако майка ти беше направила аборт, ти нямаше сега да си тук. И аз много се радвам, че те е запазила, най-много заради самия Куп. Ти означаваш много за него — увери я Алекс. Появата на Тайрън според нея беше направо дар божи за Купър.

— Той също означава много за мен. Не предполагах, че ще бъде така. Или може би съм очаквала. И затова дойдох. Първоначално бях само любопитна. Но сега наистина го харесвам. Не знам какъв баща щеше да бъде преди години, когато съм била малка, но сега е чудесен приятел.

Алекс виждаше положителния ефект, който Тайрън имаше върху Куп. Сякаш бе открил най-сетне липсващото парченце от себе си. Парченцето, което не знаеше, че е загубил.

Двете магнаха с ръка на другите за довиждане и бавно се упътиха към къщата.

Куп ги очакваше.

— Много са шумни днешните извънземни — намусено направи забележка той. Чувстваше се отвратително заради настинката си и целият свят му беше крив.

— Скоро ще излязат от басейна — увери го Алекс. — Време е да обядват.

— Ние също. Е, момичета, какво ще кажете да хапнем в „Айви“? — предложи Купър и двете жени харесаха идеята му. Отидоха да се преоблекат и се върнаха след двадесет минути готови за излизане.

Купър ги закара със стария ролс-ройс до Северен Робъртсън и през целия път те говориха и се смяха. Седнаха на терасата и прекараха чудесно. Когато Алекс поглеждаше усмихнатия сияещ Купър, осъзнаваше, че всичко в неговия свят вече е наред. Както и в нейния.

ГЛАВА 19

Беше почти краят на май. Алекс приключваше втората си смяна в болницата, когато секретарката на рецепцията ѝ съобщи, че я търсят по телефона.

Беше прекарала един спокоен уикенд с Купър, а и в момента нямаше много работа.

— Кой е? — попита тя. Тъкмо се бе прибрала от обяд.

— Не знам — отвърна момичето. — Обаждането е от вътрешен телефон.

Алекс реши, че някой колега я търси по работа, и вдигна слушалката.

— Доктор Мадисън слуша.

— Приятно ми е — отвърна непознат мъжки глас.

— Кой се обажда?

— Джими. Наложил се да дойда във вашата лаборатория за едни изследвания и реших да ти се обадя. Заета ли си?

— Не. Избрал си добро време. Мисля, че моите бебета спят. Не бива да го казвам на глас, за да не чуе дяволът, но имахме спокоен ден, без нито една криза. Ти къде си?

Радваше се да го чуе. Всъщност всеки път, когато имаха възможност да разговарят, ѝ бе много приятно. Беше прекрасен човек, а имаше толкова нещастна съдба. Това я натъжаваше. Джими според нея се нуждаеше от добри приятели и тя бе готова, ако му трябва рамо, на което да се опре, да му предложи своето. За щастие двамата с Марк бяха станали големи приятели.

— В главната лаборатория — отговори той. Гласът му звучеше леко отнесен и тя се зачуди какво ли му е и защо е необходимо да се изследва. Да не би да беше болен? Не, неговата диагноза беше скръб.

— Искаш ли да се качиш? Аз не мога да напускам етажа, но ще ти предложа чаша кафе, което не става за пиене.

— Свикнал съм — отвърна Джими. Всъщност, когато реши да ѝ се обади, се надяваше точно на това, да го покани. Тя му обясни как да

я намери и Джими обеща веднага да се качи.

Алекс го очакваше и когато видя, че излиза от асансьора, му махна с ръка. В другата си ръка държеше телефонната слушалка и говореше с една майка, чието бебе току-що бе изписано. Изглежда всичко беше наред. Бебето беше добре. Трябваша им цели пет месеца, за да го стабилизират. Красиво малко момченце, един от любимците на Алекс.

— Значи тук работиш — рече с уважение Джими, като се огледа. На бюрото ѝ имаше стъклена стена, през която се виждаха инкубатори, разни апарати и хора, които се движеха безшумно с маски на устата. Алекс също имаше маска, която обаче висеше на врата ѝ заедно със стетоскопа, извит под чудат ъгъл, и носеше неизменните зелени панталони и блуза. Джими беше впечатлен. Нямаше начин да не бъде. Тя беше в собствените си води тук, звезда в своята орбита.

— Радвам се да те видя, Джими — поздрави го Алекс, като излезе от малкия кабинет, в който имаше съвсем тясна кушетка, на която понякога спеше. Обикновено се срещаше с родителите на бебетата в приемната.

— Та каква работа имаш в болницата, ако не е тайна? — беше загрижена за него, особено тук, в собствените си владения.

— Нищо страшно. Просто рутинни изследвания. Всяка година сме длъжни да ги правим заради работата. Рентген, глава, корем. Бях изпуснал срока. Пращаха ми предупредителни съобщения на няколко пъти, а аз все нямах време. Накрая ме заплашиха, че ако не си направя изследванията тази седмица, няма да ме допуснат до работа. И ето как за нула време се озовах тук. Трябваше да си взема един свободен ден, защото човек никога не знае колко време ще му отнеме висенето пред кабинетите. Вероятно ще трябва да работя в събота, за да го отработя.

— Позната история. И аз правя същото — усмихна се Алекс. Почувства облекчение да чуе, че няма нищо сериозно. Вгледа се в кафявите му очи и както винаги сърцето ѝ се сви от съчувствие. Все още личеше колко страда.

— Какво точно работиш, Джими? — попита тя, докато му подаваше хартиената чаша с отровното кафе.

Той отпи и се усмихна.

— Значи и вие сервирате същата отрова за мишки като нас. Но ние слагаме и пясък. Това подобрява малко вкуса му — Алекс се

разсмяха. Беше свикнала да пие това кафе, макар да не го харесваше. Но като нямаше друго... — Какво правя ли? Спасявам деца от родните им домове, където или ги пребивават от бой, или бащи, вуйчовци и поголеми братя се гаврят с тях. Водил съм в болниците деца, целите изгорени с цигара... Слушал съм изповеди на майки, които по принцип са добри и свестни жени, но се страхуват, че ще превъртят и ще наранят децата си, защото имат седем, а нямат пари да ги нахранят, пък баща им ги бие до посиняване. Понякога изпращам в изправителното училище за малолетни единадесетгодишни убийци, чиито жертви са на девет. Някой път само ги изслушвам, а друг път играя футбол с цяла банда. Същото, което правиш и ти, предполагам. Може би изглежда различно, но същността е еднаква.

Той имаше интересна работа, помисли си Алекс и бе впечатлена.

— Не, не мисля, че бих могла да върша това. Сигурно ще ме депресира жестоко, ако виждам подобни неща всеки ден. Аз се занимавам със съвсем мънички човечета, дошли на този свят с лош късмет. Съдбата несправедливо им е нанесла няколко предварителни удара. И ние се опитваме да поправим тази несправедливост. Да им дадем равен шанс с другите. Докато твоята работа завинаги ще ме разочарова от човешката раса.

— Интересното е, че не е така — рече Джими, като отпи от кафето, при което се намръщи. Беше наистина по-лошо дори от онова, което пиеше в службата си, а подобно нещо направо бе трудно за вярване. — Понякога точно това ти дава надежда. Човек трябва да вярва, че нещо ще се промени. Когато много вярва, става. И дори малкият успех е достатъчен, за да те крепи до следващия път. Няма значение как си се чувствал, как се чувстваш, трябва да си там. Защото ако не си, нещата със сигурност ще станат още по-лоши. А ако нещо се случи с някое дете... тогава вината е непоносима — гласът му се скърши, а когато очите им се срещнаха.

Алекс беше осенена от една идея.

— Искаш ли да ти покажа отделението? — помисли си, че може би ще му бъде интересно.

— Може ли? Разрешено ли е? — беше изненадан, но кимна с благодарност.

— Ако някой попита, ще кажем, че си доктор на визитация. Само ще те помоля, ако мониторите започнат да вият, да не припадаш — тя

му подаде една бяла престилка.

Джими не бе от най-високите мъже, но имаше широки рамене и едва се побра в нея. Ръкавите му бяха малко къси, но едва ли някой щеше да забележи това. Сега и двамата приличаха на истински доктори. Всъщност тук беше по-важно какво правят хората, а не как изглеждат.

— Не се тревожи. Ако нещо се случи, ще се изпаря на минутата.

Но нищо страшно не се случи. Дори имаха късмет и никой не потърси Алекс, докато вървяха из отделението и тя му обясняваше какво правят за своите мънички пациенти. Някои от тях бяха толкова малки, че дори не можеха да им сложат памперси. Никога не бе виждал толкова много тръби, машини, уреди и толкова малки бебенца. Най-дребничкото тежеше само шестстотин грама, но едва ли щеше да оживее. Алекс обясни на Джими, че са имали и по-малки бебета. Колкото по-големи бяха, толкова шансовете им да оживеят се увеличаваха, но дори и по-големите бяха в опасност. Сърцето му се сви от болка, когато видя как майките седят и докосват тези мънички ръчички, пръстчета, крачета, очаквайки нещо да се промени. Защото най-щастливото събитие в живота им можеше да се превърне в най-ужасното, а понякога трябваше да живеят месеци наред, преди да разберат как ще се развият нещата. Това бе адски мъчително и той въздъхна с облекчение, когато излязоха от отделението.

— Господи! Алекс, та това е непоносимо! Как издържаш на напрежението? — даваше си сметка, че ако тя направи нещо неправилно, ако закъснее дори една секунда или вземе грешно решение, това застрашава живота на малкия пациент. На карта бе поставен човешки живот и, разбира се, животът на едно семейство, който щеше да се промени драстично и завинаги. Това беше бreme, което той не можеше да понесе, и затова се изпълни с още по-голямо възхищение към нея. — Мисля, че ще се страхувам до смърт да идвам тук на работа. Всеки ден.

— Не, няма. Онова, което ти правиш, не е по-леко. Ако пропуснеш нещо, ако не оцениш ситуацията правилно или не пристигнеш навреме, някое бедно хлапе може да умре, да бъде убито или осакатено завинаги. Трябва да имаш същите инстинкти като мен. Работата ни е една и съща, само местата, където я вършим, са различни.

— Имаш голямо сърце, щом правиш всичко това — рече с възхищение Джими. Знаеше, че е така. Вече беше направил това откритие и точно затова не можеше да проумее връзката ѝ с Куп. Купър беше съвършеният егоист, а Алекс неговата пълна противоположност — изцяло себераздаващ се човек. Може би точно затова се привличаха.

Джими остана още малко, но я повикаха, за да прегледа едно бебе, така че трябваше да си върви.

— Благодаря ти, че ми показва всичко това — рече той, все още изпълнен със страхопочитание. — Наистина съм силно впечатлен.

— Аз съм само малка бурмичка от целия екип, една много малка частица — отвърна скромно Алекс.

Той я прегърна и си тръгна. Преди вратите на асансьора да се затворят, махна с ръка, а младата жена се върна към работата си.

Двамата не се видяха чак до следващата събота. Като по чудо Алекс успя да се освободи за целия ден, но пък в неделя трябваше да е на смяна. Тя, Тайрън, Куп, Марк и децата бяха край басейна, когато Джими се появи откъм къщичката. Тайрън бе засенчила лицето си с огромна шапка, а Куп както обикновено седеше в сянката на любимото си дърво. Непрекъснато се караше на Алекс заради слънцето, на което тя безмилостно се излагаше.

Джими изглеждаше доста отпочинал, помисли си Алекс, като го огледа с професионално око. Това ѝ беше навик. Третираше несъзнателно останалата част от човечеството като пациенти, затова ѝ бе трудно да не забелязва автоматично как изглеждат, как действат или как се движат. Не можеше да прибере вечно настроената си медицинска антена и сама се смееше на професионалната си деформация. Джими се усмихна веднага след като я зърна, ръкува се с Куп и кимна на Марк и Тайрън, които се бяха задълбочили в разговор, очевидно много интересен и за двамата. Децата не бяха поканили приятели, така че всичко беше мирно и кротко. Когато времето беше хубаво, около басейна винаги се вихреше някакъв купон, но този път тук бяха само постоянните обитатели на „Имението“, за голямо облекчение за Купър. Групата и без това бе достатъчно голяма.

Откакто Тайрън живееше тук, той непрекъснато беше в добро настроение. Двамата прекарваха много време заедно.

Ходеха да обядват в „Спаго“ или в „Ле Дом“ и обикаляха всичките му любими бърлоги и свърталища. Беше му приятно да я

представя като своя дъщеря на приятелите си. Никой не бе изненадан. Хората просто решаваха, че са забравили, че Купър има дъщеря. Тайрън изглеждаше много добре и имаше вид на почтена млада жена. Така че баща ѝ я представяше на всеки срещнат, а тя се забавляваше да подиша въздуха на Холивуд. Разказваше на Алекс всичко, когато се видеха. За нея това бе един нов свят, бе ѝ безкрайно приятен и интересен. Но рано или късно трябваше да вземе решение дали да се върне в Ню Йорк, или да си намери работа тук, в Ел Ей. Засега обаче не бързаше. Забавляваше се чудесно, пък и никой не я насилваше или пришпорваше.

Алекс смяташе, че Тайрън има благотворно влияние върху Купър. Той и преди беше чудесен, но сега изглеждаше някак по-земен и проявяваше неочакван интерес към живота на другите хора. Не беше зает единствено и само със себе си. Когато питаше Алекс какво е правила през деня, наистина се интересуваше, а не задаваше въпроса само от любезност. Но изслушваше отговора ѝ с неразбиращ и отнесен вид; сложните медицински термини му бяха непонятни, така както за повечето хора.

Но като го погледнеше човек, веднага виждаше, че е изпълнен с доброжелателност.

Работеше, обаче не достатъчно. Аби все още го преследваше. А когато се чу с Лиз и ѝ разказа какво става в „Имението“, тя бе направо зашеметена от броя на хората, които вече живеяха там. Тревожеше се дали децата на Фридман не го притесняват и бе силно развълнувана от историята за срещата му с Тайрън.

— Оставям те сам за пет минути и ти вече си създал цял свят около себе си.

Също като Алекс и тя реши, че гласът му звучи доста доволно и спокойно. Както никога досега през годините, през които го познаваше. А те не бяха малко. Когато го попита за отношенията му с Алекс, той ѝ отговори неопределено и доста смътно.

Все още се измъчваше от съмнения, но не ги беше споделил с никого, освен с Тайрън. Все по-често го завладяваше мисълта, че ако се ожени за Алекс, никога вече няма да му се наложи да играе в киното. А ако не го направеше, щеше да продължи да се снима в дребни ролички. Беше толкова изкушаващо, че бе готов веднага да застане пред олтара. Но Купър не обичаше лесните пътища и

прибързаните решения. Практичната страна в него му нашепваше, че си заслужава. Но Алекс бе толкова честен и почтен човек и работеше така упорито, че Купър ненавиждаше мисълта да се възползва от нея. Въртеше се в един затворен кръг. Луташе се и търсеше вярната посока, вярното решение. Обичаше я, а безгрижният и лесен живот бе така примамлив. Финансовите му проблеми щяха да бъдат решени като с магическа пръчка, веднъж и завинаги.

От друга страна обаче се страхуваше, че ако склучи този брак, тя ще го контролира. Щеше да има право да изисква от него, да му се налага. А това му звучеше като проклятие. За момента всичко му изглеждаше като неразрешим ребус. Алекс нямаше ни най-малка представа какви въпроси тревожат Купър. Смяташе, че животът им върви нормално, връзката им е чудесна. Така си и беше, с изключение на пристъпите на съмнения и схватките на Купър със собствената му съвест. За голямо негово огорчение и страх тя — съвестта му, растеше и се превръщаше в нещо като тумор вътре в него. Никога преди не се беше притеснявал за подобни неща, но Алекс бе внесла нов елемент в живота му. Нещо като ярка светлина, която имаше свойството да уголемява някои неща и да намалява други. Разговорите, които водеше с Тайрън, засилваха допълнително тези процеси. И двете бяха забележителни жени и имаха голямо влияние върху него. Много повече, отколкото си бе представял или искал. Преди животът му бе толкова прост, без каквито и да е угризения на съвестта или съмнения. Но независимо дали му харесваше или не, гласовете в главата му продължаваха да задават въпроси. Всичко се бе променило. Купър искаше да намери отговорите и наистина ги търсеше.

Към пет часа същия следобед Джими взе Джейсън със себе си и двамата отидоха да купят нов спортен екип. Джеси седеше в единия край на басейна с една приятелка и си лакираше ноктите. Тайрън и Марк отново бяха потънали в разговор, а Купър бе задрямал под дървото. Неочаквано Марк се обърна към Алекс и покани всички обитатели на къщата да се присъединят към тях за вечеря. Младата жена погледна за секунда Тайрън, която ѝ кимна незабележимо, така че Алекс прие от името на всички.

Когато Купър се събуди, тя му предаде поканата.

— Не се ли виждаме прекалено често с тях? — оплака се недоволно той.

Марк и Тайрън бяха отишли да играят тенис на разровения корт. Наоколо нямаше никой и Алекс реши, че може да говори с него открито.

— Струва ми се, че Тайрън харесва Марк, ако не си забелязал — обясни тя. — Освен това мисля, че е взаимно и тя искаше да приемем поканата. Ние с теб може и да не отидем, щом не искаш. Тя е голяма жена и може да иде и сама.

— Не, не! Всичко е наред. Ще направя всичко, което трябва, за моята единствена дъщеря — рече с тържествена усмивка Купър. — Нито една жертва не е достатъчно голяма в името на децата.

В действителност на него много му харесваше да има четиридесетгодишна дъщеря, макар че никой не предполагаше възрастта ѝ. Но споменаването на децата и жертвите му напомни за Чарлин.

Преди няколко дни адвокатите ѝ се бяха обадили от нейно име с искане за повече пари. И за нов, по-голям апартамент в по-добър район, за предпочитане в Бел Еър, за да бъдела близо до него, и разрешение да ползва басейна, защото се чувствала толкова зле, че не можела да отиде никъде.

Когато чу всичко това, Куп едва не припадна. Отговори им, че докато не излязат резултатите от изследванията на ДНК, тя няма да получи нищо. Това трябваше да стане след пет-шест седмици. Дотогава, а най-вероятно и след това, като се имаше предвид поведението ѝ, Чарлин бе обявена за персона нон грата в „Имението“ и на всяко друго място, където се намираще Купър. Гневният му отговор бе предаден от адвокатите на Чарлин в доста посмекчен вид.

На Алекс ѝ бе много мъчно за него. Виждаше колко се измъчва от това положение. Той мразеше подобни истории. Те го изнервяха и потискаха. Освен това Алекс знаеше, че се притеснява и за финансите си. Напоследък четеха във вестника за един случай, в който момичето бе успяло да осъди мъжа, с когото бе живяло само два месеца, да плаща издръжка от двадесет хиляди долара на месец. Но въпросният баща беше известна рок звезда с невероятни доходи. Случаят на Купър бе съвсем различен. Алекс знаеше истината от разговора с баща си. Купър все още не бе споделил с нея размера на дълговете си и продължаваше да харчи парите, както и преди. Но тя усещаше, дори беше сигурна, че някъде дълбоко в съзнанието си той се тревожи за

средствата, които трябваше да дава на Чарлин за бебето, ако се окажеше, че е негово.

Тримата слязоха точно в седем в крилото за гости. Тайрън носеше светлосини копринени шалвари, които ѝ стояха много добре. Беше ги измислила и ушила сама през миналия сезон, преди да закрие ателието си. Алекс бе обула червени копринени панталони и бяла риза. На краката ѝ проблясваха златисти отворени сандали с висок ток. Приличаше повече на манекенка или балерина, отколкото на лекарка. Нямахше нищо общо със зелените дрехи, чехлите и маската, които носеше в болницата. Джими веднага забеляза разликата.

Тайрън и Джесика помогнаха на Марк да сервира отличните спагети със сос „Карбонара“, които беше приготвил. Джими беше донесъл салата, Купър — две бутилки „Пули Фюсе“. А за десерт имаше торта „Тирамису“.

Джими сподели впечатленията си от обиколката из отделението за бебета в болницата. Всички слушаха със затаен дъх разказа му за работата на Алекс. Тя самата бе силно изненадана, че е запомнил и разбрал толкова много неща, и го поправи само веднъж — за бебето, което имаше сериозен сърдечен и дихателен проблем. Но всичко останало бе предадено съвсем професионално.

— Той очевидно знае доста неща за работата ти, скъпа — направи кратък и сух коментар Куп, докато се прибираха след вечерята в главното крило.

Тайрън остана още малко. Беше ѝ много приятно да си говори с Джими и особено с Марк. Децата отидоха при свои близки приятели, където щяха да останат да спят. Беше прекрасна вечер.

— Кога е идвал при теб в болницата? — попита я Куп. Гласът му беше студен и Алекс се изненада от тона му. Сякаш ревнуваше, което бе глупаво и безсмислено, но пък я поласка и дори трогна. Беше ѝ приятно да знае колко много я обича.

— Миналата седмица. Трябваше да си прави някакви изследвания, необходими за работата му. След като свърши, дойде да прием по едно кафе и аз му показах отделението. Сега си дадох сметка, че му е направило силно впечатление — много повече, отколкото тя си представяше.

И не само отделението, мислеше си Купър. Той бе далеч по-обигран и по-опитен от нея и знаеше как действат мъжете. Освен това

забеляза, че Джими не само седна близо до Алекс, но и през цялата вечер говореше предимно с нея. Тя изглежда не бе отдала значение на този факт и често поглеждаше към Куп, който беше начело на масата и виждаше всичко. И през цялата вечер наблюдаваше Джими. Така че нищо не убегна от погледа му и той си направи изводи, които не му бяха никак приятни.

— Мисля, че ти е хвърлил око — рече мрачно. Очевидно беше разстроен.

Джими бе много по-млад от него, почти на нейните години, а и професионалните им интереси бяха близки. Пред тях Куп бе като изкопаемо от мезозойската ера или като пришълец от друга галактика, а и не вървеше да започне да се състезава с мъж, който бе на половината от неговите години. Това би било унижение, на което не би се подложил. Беше свикнал да бъде единствената звезда на небосклона. Обичаше светът да се върти около него.

— Не ставай глупав, Куп — смъмри го Алекс. — Той е толкова депресиран, че със сигурност не му идва наум да сваля някого. След смъртта на жена си едва не е полудял. Оплака ми се, че все още не може да спи, не му се яде. Всъщност много се разтревожих, когато сподели тези неща с мен. Би трябвало да пие някакви успокоителни. Но не му го казах, защото не исках да го разстройвам допълнително.

— Защо не му ги предписа? — попита доста грубо Куп, а тя обви с ръце врата му и го целуна.

— Защото не съм лекуващият му лекар. А тук има нещо, което искам да предпиша на теб — довърши, като мушна ръцете си под ризата му и той потръпна леко. Тази вечер не беше се забавлявал, за разлика от Алекс.

Тя обичаше да бъде сред хора, да говори с тях. Според нея беше чудесно, че е заобиколена от толкова интересни личности, които на всичкото отгоре живееха на територията на „Имението“.

— Като говорим за любов, струва ми се, че Тайрън и Марк много се харесват. Ти какво мислиш?

Той се поколеба, след което кимна. За него Марк бе скучен и отегчителен сухар.

— Мисля, че би могла да си намери някой по-добър. Тя е чудесно момиче и смятам да я представя на някои от познатите ми продуценти. Имала е доста еднообразен и тъп живот, а и съпругът ѝ, който я е

напуснал, е бил голям кретен. Моята дъщеря има нужда от повече блясък и вълнения.

Алекс си помисли, че Куп пропуска нещо много важно. В главата на Тайрън не се въртяха звезди, тя не бе нито фантазьорка, нито авантюристка. И това бе едно от нещата, заради които толкова я харесваше. Беше истинска, реална и здраво стъпила на земята жена, която се нуждаеше от подобен тип партньор. Но фактът, че баща ѝ се бе загрижил за нея и имаше намерение да я представи на своите приятели и близки, беше изключително признание. Очевидно Купър бе много горд с дъщеря си.

— Ще видим — рече загадъчно Алекс.

Те си легнаха и се любиха. Едва след това Купър се почувства по-добре, сякаш отново беше доказал правата си над тази територия. Беше много изнервящо да има наоколо по-млад мъж. Мъж, който бяга в същата лента заедно с него и представлява реална заплаха. Можеше да пристигне на финиша пръв и да грабне купата. Като забелязваше как се забавлява Алекс с него, нищо чудно да му отнемеше първото място.

Когато се събуди на другия ден, тя бе отишла на работа. А той заведе Тайрън на гости при негови приятели в Малибу.

Купър звънна на Алекс чак около десет вечерта. Беше имала тежък ден, а те с Тайрън се бяха забавлявали. В гласа му нямаше и следа от раздражението и сприхавостта, които бе забелязала предишната нощ. Обеща му да се видят другата вечер, след като приключи работа в шест. Той ѝ предложи да я заведе на кино, за да гледа един филм, който отдавна искаше да види.

След това Алекс поговори няколко минути и с Тайрън. Имаше чувството, че са едно семейство. С Марк щяха да излязат да вечерят и Алекс много се зарадва на тази новина.

Малко след това си легна на кушетката в офиса. Заспа както си бе с дрехите. Винаги спеше така, когато бе на смяна. Чехлите ѝ бяха до леглото, в случай че трябва да скача. Всъщност, когато бе на работа, никога не спеше дълбоко. Едното ѝ ухо постоянно се ослушваше за телефона.

И той наистина иззвъня в четири сутринта.

— Мадисън слуша — рече, докато се опитваше да се разсъни.

След секунда обаче бе съвсем будна, защото разпозна гласа на Марк. Помисли си, че може би нещо лошо се е случило с децата или с Куп. След това си даде сметка, че ако ставаше въпрос за Куп, щеше да се обади Тайрън.

— Какво има? Какво е станало? — попита бързо и разтревожено.

Часът на обаждането ѝ подсказа отговора, преди Марк да проговори.

— Стана злополука — обясни той. Беше обезумял, уплашен и отчаян.

— Къде, в къщата ли? — може би Тайрън и Купър бяха ранени.

Но истината бе, че Тайрън беше при Марк. Спеше в неговата спалня. Беше дошла за едно питие след вечерята, а когато децата отидоха да спят у приятели, двамата получиха неочаквана възможност, от която се възползваха.

— Не. Автомобилна катастрофа — отвърна той.

— Куп? — тя задържа въздуха, който сякаш разряза гърдите ѝ. Осъзна с поразителна яснота колко много го обича. Всъщност не бе необходимо да стане катастрофа, за да го знае.

— Не. Джими. Не знам какво е станало. Преди няколко дни говорихме, че няма да е лошо да си разменим телефоните, в случай че нещо непредвидено се случи. Предполагам, че са намерили моя телефон сред вещите му. Току-що ми се обадиха. Закарали са го във вашата болница. Мисля, че е в спешното или в травматологията. Помислих си, че можеш да провериш. Тайрън и аз ще дойдем възможно най-скоро. Тръгваме.

— Казаха ли какво е състоянието му? — попита със свито сърце Алекс.

— Не. Само казаха, че е сериозно. Изхвърчал от пътя за Малибу и се е търкалял около стотина метра. Колата е разбита и смачкана до неузнаваемост.

— По дяволите! — извика Алекс и за миг си помисли, че това не е било случайна катастрофа. Той все още страдаше за Маги. — Ти видя ли го днес, Марк?

— Не, не съм.

Предната вечер сякаш всичко беше наред, но това не беше никакъв белег. Много често самоубийците изглеждаха по-щастливи, след като са взели вече своето окончателно решение. Изпадаха в нещо

подобно на еуфория. Но все пак на вечерята в събота Джими ѝ изглеждаше съвсем нормален.

— Ще сляза в травматологията веднага щом намеря някой, който да ме замести.

Щом приключи разговора с Марк, тя се обади на друг колега. Беше мило момче, което и друг път я бе замествало. Обясни какво се е случило и каза, че няма да ѝ трябва повече от половин час, за да отиде и провери как стоят нещата. Той се съгласи и я увери, че няма проблем. Пристигна след десетина минути с доста заспала физиономия. Алекс веднага позвъни в травматологията, откъдето ѝ отговориха кратко, че пациентът е в тежко, критично състояние. Вече цял час бил в операционната.

Тя намери главния лекар и научи от него подробностите. Двата крака на Джими и едната му ръка бяха счупени, имаше наранявания по главата и беше в кома. Картината не бе никак розова.

Алекс влезе в операционната и застана на разстояние, за да не пречи на лекарския екип да си върши работата. Бяха го интубирали, отвсякъде висяха маркучи, свързани с машините. Жизнените му характеристики не бяха стабилни, а лицето му бе така нарязано и наранено, че едва го позна. Сърцето ѝ се сви от болка.

— Колко лошо е положението с главата му? — попита тя главния лекар, а той поклати глава.

— Все още не знаем. Но дано да има късмет. Енцефалограмата му е добра. Лошото е, че е в дълбока кома. Сега всичко зависи от това какви са кръвоизливите в мозъка. Не мога нищо да прогнозирам. Ако излезе от комата...

Но за момента решиха да не правят нищо за сваляне на налягането. Надяваха се, че ще спадне от само себе си. Всичко зависеше от времето. То беше съществено. И късметът. Алекс изчака подходящия момент и се приближи до Джими. Вече бяха гипсирали краката и ръката му, бяха почистили и промили раните по лицето, но той бе бездиханен и блед като смъртник.

Тя излезе в приемната и видя Тайрън и Марк, които я очакваха. Бяха много уплашени.

— Как е? Много ли е зле? — попита Тайрън, преди Марк да успее да отвори уста.

— Много — отвърна тихо Алекс. — Но можеше да бъде и по-лошо. И може да се влоши, преди да се подобри — искаше да каже, ако изобщо се подобри, но го преглътна, за да не ги плаши.

— Как е станало? — попита Марк. Джими никога не пиеше много и беше невероятно да е карал пиян.

Алекс не искаше да споделя подозренията си, макар че трябваше да го стори. Беше длъжна да каже на лекаря, който го бе приел, какво мисли. Макар в момента това да не бе от значение. Може би по-късно. Защото, ако беше опит за самоубийство, когато излезеше от комата, Джими трябваше да бъде поставен под внимателно наблюдение. В такива случаи не бе изключен повторен опит.

— Ти познаваш ли това момче? — беше я попитал докторът и тя му каза, че са приятели. След което му разказа и за Маги. Той си отбеляза в бележника, като сложи една голяма червена въпросителна. Алекс разбра значението ѝ.

Тя обясни на Тайрън и Марк, колкото е възможно по-просто, каква е опасността от хематомите в мозъка.

— Искаш да кажеш, че всичко може да свърши с мозъчна смърт? — Марк изглеждаше ужасен. През последните месеци двамата с Джими бяха станали големи приятели и той се безпокоеше ужасно за него.

— Възможно е, но се надяваме да не стане. Зависи от това колко бързо ще излезе от комата. През цялото време следят на монитор колебанията в мозъка. Ако има някаква промяна, веднага ще узнаем.

— О, Господи! — Марк прокара ръка през косата си, погледът му блуждаеше като на обезумял. Тайрън беше в същото състояние. — Може би трябва да се обадим на майка му?

— И аз така мисля — отвърна Алекс. Съществуваше възможност да го изпуснат, състоянието му бе много критично. — Искате ли аз да го направя?

Това не беше нито лесна, нито приятна работа, но съобщаването на лоши новини бе част от всекидневието ѝ, макар че винаги страдеше заедно с тези, на които ги казваше.

— Не. Аз ще се обадя. Дължа го на Джими.

Марк не бе човек, който бяга от отговорност. Отиде до телефона и извади номера, който Джими му беше дал преди няколко дни. Не

беше предполагал, че толкова скоро ще се наложи да го използва. Ето, сега звънеше на майката на Джими, за да ѝ каже, че синът ѝ е в кома.

— Как изглежда? — попита Тайрън шепнешком, докато Марк говореше по телефона.

— Много зле. Толкова ми е мъчно за него — нещастно промълви тя, а Тайрън я хвана за ръцете и заплака.

Марк също триеше очи и не криеше сълзите си, когато се върна при тях, трябваше му малко време, за да се съвземе и да възвърне дар словото си.

— Горката жена. Имах чувството, че съм убиец. Джими ми каза, че има само нея. Тя е вдовица, а той е единственият ѝ син.

— Много ли е възрастна? — попита Алекс. Безпокоеше се за здравето на жената.

— Всъщност не знам, никога не съм го питал — отвърна замислено Марк. — Гласът ѝ не ми прозвуча като на старица, макар че не бих могъл да кажа със сигурност. Започна да плаче в мига, в който ѝ съобщих. Ще вземе първия полет. Ще бъде тук след осем-девет часа.

Алекс провери състоянието на Джими още веднъж. Нямаше промяна и тя се върна на работното си място. Остави Марк и Тайрън в чакалнята, но преди да ги напусне, Марк я помоли да се обади на Купър. Беше пет сутринта, прекалено рано да му звъни.

— Ще изчакам още няколко часа и ще му се обадя в осем — тя им остави номера на своя пейджър и им каза да ѝ звънят, без да се колебаят, ако нещо се случи. Прегърнаха се и се разделиха.

Тайрън и Марк останаха сами. Седнаха на една пейка и зачакаха.

В детското отделение нещата бяха доста спокойни и както бе обещала, след осем Алекс се обади на Купър. Той все още спеше и се изненада, че някой го буди. Но не се разсърди. И без това било време да става, защото треньорът му щял да дойде към девет.

— Джими е катастрофирал тази нощ — съобщи му тъжно Алекс, като го изчака да се разсъни напълно.

— Ти откъде знаеш? — попита подозрително Купър и думите му ѝ прозвучаха странно и нелепо. Моментът не бе подходящ за сцени на ревност.

— Марк ми се обади. Той и Тайрън в момента са долу, в чакалнята пред хирургията. Джими е карал по „Малибу Каньон Роуд“.

Изхвърчал е с колата и се е търкалял стотина метра в пропастта. Има много счупвания и е в кома.

Куп беше поразен. Беше виждал много мъка и нещастия през годините и въпреки надеждите и вярата бе установил, че лошите неща винаги се случват на добрите хора.

— Какви са прогнозите? Ще се оправи ли?

— Все още е трудно да се каже. Всичко може да се случи. Зависи много от кръвоизливите в мозъка, какви са пораженията и кога ще излезе от комата. Счупените кости няма да го убият — но всичко останало можеше.

— Горкото момче! Никак не му върви на този свят! Какъв късмет! Първо жена му, сега той самият.

Алекс не изказа подозренията си, че се съмнява в самоубийство. Нямаше никакви доказателства за това. Единствено предчувствия, както и малкото, което знаеше за Джими.

— Добре, дръж ме в течение.

— Не искаш ли да се присъединиш към Тайрън и Марк?

— Мислеше, че той сам ще предложи, но Куп очевидно нямаше подобни намерения, нито желание. Според него нямаше как да помогне на Джими, беше въпрос на изчакване и на време. Освен това от дъното на душата си мразеше болниците. Само го изнервяха и нямаше смисъл да ходи там.

— Не виждам с какво бих могъл да помогна — рече той. — Освен това вече е прекалено късно да се обадя на треньора си и да отложам тренировката — това й прозвуча доста странно като извинение. Но Куп го бе изрекъл инстинктивно. Просто не искаше да вижда Джими, овързан отвсякъде с тръбички, бинтове и гипс. Беше много чувствителен към подобни гледки.

— Те са много разстроени — продължи Алекс, но Куп не промени решението си. Искаше да избяга от действителността.

— Напълно ги разбирам — отвърна най-спокойно той. — Но аз преди много години открих, че висенето по болниците не помага на никого. Нито на оня, който е вътре, нито на онези, които чакат отвън. Само депресира, а и изнервя докторите. Кажи им, че ще мина да ги взема за обяд, ако все още са там по това време. Надявам се обаче да не са — Купър отказваше да приеме сериозността на състоянието на Джими, защото това правеше нещата по-лесни за него.

— Едва ли ще оставят Джими сам — отвърна му остро тя.

Марк и Тайрън едва ли щяха да имат настроение и желание за обяд. Но Куп упорито отказваше да вземе участие в драмата. Нямаше да го направи при никакви обстоятелства. Знаеше, че ако стане част от нея, щеше да се разстрои дълбоко.

— Ако всичко, което казваш, е истина, а аз знам, че е, за Джими няма никакво значение дали ще стоят в чакалнята, или ще обядват в „Спаго“.

Това беше вярно, но прозвуча цинично, беше проява на лош вкус. Алекс не каза нищо. Просто хората мислят различно. Освен това от опит знаеше, че имат различни реакции под влияние на стрес. Куп очевидно избягваше стреса под всякаква форма.

В десет часа тя отново се обади в травматологията. Нямаше промяна. Марк ѝ каза, че госпожа О'Конър вече е на път в самолета. Очакваха я да пристигне в болницата следобед, ако всичко минеше гладко и без проблеми. През почивката си Алекс слезе в травматологията, за да види Джими. Марк и Тайрън все още бяха в чакалнята. Марк изглеждаше ужасно разстроен, а Тайрън пушеше навън. Тя им кимна за поздрав и влезе при Джими. Бяха го изолирали в отделна стая и няколко сестри го наблюдаваха постоянно. Поговори си с тях. Пациентът беше в дълбока кома и нещата не изглеждаха никак добре. Меко казано, бяха безнадеждни.

Алекс застана тихо до него и погали леко голото му рамо. Много проводници го свързваха към мониторите. Имаше системи и на двете ръце, откъдето вливаха кръв, кръвна плазма и други животворни течности, за да компенсират кръвозагубата и вътрешните кръвоизливи.

— Здравей, момченце — тихо промълви Алекс, когато една от сестрите се отдръпна и я остави насаме с него. Персоналът знаеше, че е компетентна и може да следи мониторите за промяна в състоянието му, както и всички данни върху екраните на другите два апарата. — Какво, по дяволите, си направил? Мисля, че ще е по-добре да се събудиш... — докато му говореше, от очите ѝ се стичаха сълзи. Всеки ден виждаше подобни трагедии, но тази тук беше по-болезнена. Беше неин приятел и тя не искаше да умре. — Знам, че Маги ти липсва, Джими... но ние всички те обичаме... животът е пред теб... ти трябва да живееш... Джейсън ще бъде съкрушен, ако нещо ти се случи... Трябва да се върнеш при нас, Джими... Просто трябва... — сълзите я

задавиха и тя не можа да продължи. Стоя половин час при него, като му говореше тихо и нежно. Накрая го целуна по бузата, докосна отново ръката му и излезе при останалите в чакалнята.

— Как е той? — скочи Марк.

Беше нервен, а Тайрън изглеждаше изтощена. Беше облегла главата си назад върху облегалката на стола и бе затворила очи. Но ги отвори веднага и стана.

— Все същото. Може би, ако чуе гласа на майка си... Това ще му помогне.

— Мислиш ли наистина, че помага? — попита изненадано Тайрън. Беше чувала за такива неща преди, но не вярваше.

— Не знам — отвърна честно Алекс. — Чувала съм хора да казват, че докато са били в кома, са дочували гласове, които им говорят, но никой не вярва, че е истина. Хората се връщат от смъртта по най-различни начини и пътища. Медицината е изкуство и наука едновременно. Но бих горела кокоша перушина и бих правила жертвоприношения, ако знаех, че ще помогне поне на едно от моите бебета. А да му се говори, няма да навреди.

— Може би всички трябва да му говорим — предложи Марк.

Той малко се страхуваше от срещата с майката на Джими. Не знаеше на колко години е и ако беше много стара и крехка, това можеше да бъде опасно за нея.

— Може ли да го видим? — бяха го зърнали за минутка през вратата.

Алекс отиде да попита и след малко ги повика. Но докато тя бе привикнала на подобни гледки, Марк и Тайрън не бяха. Тайрън остана само минута-две и излезе разплакана. Въпреки ужаса си Марк стоически остана до леглото на приятеля си, като му говореше, както предположи Алекс. Но след няколко минути и той излезе. Цветът на лицето на Джими беше тебеширенобял и макар апаратите да не показваха отклонения, изглеждаше така, сякаш умира. Това бе съвсем реална възможност и дори некомпетентният Марк я забеляза и осъзна.

Тримата седяха в чакалнята и плачеха. Времето сякаш бе замръзнало и сутринта изглеждаше безкрайна. Всички бяха уморени, изплашени и отчаяни.

Алекс се върна обратно в своето отделение, но преди да се разделят, Марк я попита дали Купър ще дойде.

— Не мисля — отвърна тя. — Тази сутрин имал среща — сърце не й даде да му каже, че срещата беше с треньора му. Знаеше, че Куп бе използвал това като претекст, като извинение, за да не дойде, но не звучеше никак добре. Това бе една от лошите му черти.

На всеки час Алекс звънеше, за да провери как е Джими. В дванадесет и половина й се обади Марк, за да й съобщи, че госпожа О'Конър току-що е пристигнала. И веднага отишла при сина си.

— Как е тя? — попита Алекс с дълбоко съчувствие към жената, която никога не беше виждала. Знаеше, че сърцето й ще бъде разбито при вида на сина й.

— Много зле. Но кой от нас не е? — Марк почти плачеше.

Беше тук от четири сутринта. Алекс бе трогната от доброто му сърце и от приятелското чувство, което изпитваше към Джими. А също и от поведението на Тайрън. Тя почти не го познаваше, но също бе силно разстроена. Това бе такава трагедия! Но ако Джими, не дай боже, умреше, поне нямаше да остави невръстни дечица. Това беше съвсем слабо успокоение.

— Ще слеза след няколко минути — обеща Алекс, но успя да се измъкне чак около два.

— Къде е майка му?

— Все още е при него, вече повече от час — те не знаеха дали това е добър или лош знак.

Алекс я разбираше. Дори на тридесет и три години Джими щеше да си остане нейното момченце. Всички майки бяха еднакви. Нямаше разлика между онези, които виждаше в своето отделение, седящи край малките телца и агонизиращи заедно с тях, и тази жена. Разликата бе единствено в това, че майката на Джими го познаваше много по-отдавна и по-добре, затова нейната загуба щеше да бъде по-тежка. Не, загубата винаги бе еднакво болезнена, независимо на колко години или дни беше детето. Алекс разбираше какво изпитва и каква болка сковава сърцето й.

— Не искам да преча — рече предпазливо, но Марк и Тайрън настояха да види какво става. И тя влезе, но си обеща да не се представя, ако положението е много сериозно.

Беше изненадана да види, че жената не е някаква старица, а много привлекателна и запазена дребна и младолика дама, току-що прехвърлила петдесетте. Изглеждаше дори по-млада с дългата си

тъмна коса, хваната на опашка, и никакъв грим по лицето. Беше пътувала от Бостън до тук с джинси и черно поло и беше сякаш едно по-малко и по-нежно, женско копие на Джими. Фигурата ѝ бе много по-тънка и не така атлетична като неговата, а очите ѝ бяха големи и сини, а не тъмнокафяви. Обаче чертите ѝ напомняха неговите.

Тя седеше тихо до главата му и говореше, също като самата Алекс сутринта. Жената вдигна очи и я видя. Помисли си, че е някоя от сестрите или от лекарите. Всички носеха еднакви дрехи.

— Нещо лошо ли има? — попита разтревожено жената и погледна мониторите с паника, а после отново извърна лице към Алекс.

— Не, няма нищо. Извинете ме... Аз съм приятелка на Джими. Работя тук. Това е неофициална визита.

В очите на Валери О'Конър се четеше такава мъка, че сърцето ѝ се сви. След това жената отново заговори на Джими. Когато вдигна пак очи, Алекс все още стоеше зад нея.

— Благодаря ви, мило момиче — продума тихо тя.

Алекс се върна при останалите. Беше благодарна, че поне майка му бе млада, достатъчно силна да издържи на напрежението и шока. Като я погледнеше човек, не можеше да повярва, че има син на възрастта на Джими. Беше го родила на двадесет години и сега бе само на петдесет и три. А сигурно при други обстоятелства изглеждаше с десет години по-млада.

— Много красива жена — рече Алекс на приятелите си, като седна до тях.

Чувстваше се изтощена и празна. Наистина е много трудно, когато нещастieto сполети близки хора. Те не бяха пациенти, а приятели.

— Джими страшно я обича — рече тъжно Марк.

— Вие двамата яли ли сте нещо? — попита Алекс и те поклатиха глави. — Трябва да слезете в кафенето и да си вземете сандвичи.

— Не мога да сложа и хапка в устата си — отвърна Тайрън. Изглеждаше състарена и сякаш болна.

— Аз също — добави Марк.

Беше се обадил в офиса и бе взел свободен ден. Не бе напуснал чакалнята вече десет часа.

— Ще дойде ли Куп? — попита отново той. Беше изненадан, че не идва, смяташе, че трябва да е тук.

— Не знам. Трябва да му се обадя — отвърна Алекс.

Успя да се освободи от работа едва към три и половина и отиде отново да види Джими. Марк трябваше да се прибере у дома при децата си, а и Тайрън се нуждаеше от почивка. Изглеждаше напълно изтощена. Но тази жена беше истински боец.

Когато се върна в отделението, Алекс позвъни на Купър. Той тъкмо бе станал от следобеден сън. Сега седеше край басейна и в бе отлично настроение.

— Какво става, доктор Куин? — закачливо я попита той, а думите му й прозвучаха цинично, не на място и неподходящо. Този човек очевидно не осъзнаваше колко сериозно е положението на Джими. Тя реши да му обясни по-подробно.

— Знам, миличка, знам — прекъсна я Куп. — Но лично аз не мога да направя нищо, съгласна ли си? Така че за мен ще е най-добре да не се депресирам от подобни гледки. Мисля, че вие тримата сте предостатъчно представителна група. Моето присъствие няма да промени нищо. Ако и аз изпадна в истерия като вас, това едва ли ще му помогне.

По принцип беше прав, но въпреки това се ядоса. Как можеше да приеме всичко толкова леко и безотговорно. Бе редно и той да е в болницата заедно с всички останали, макар да мразеше болниците. Един човек, когото познаваха, можеше всеки момент да умре и въпреки цялото внимание и лекарска помощ, които получаваше, Алекс не изключваше този край. Дали животът и смъртта ставаха нещо незначително за хората на възрастта на Куп? Може би, след като веднъж приемеш жестоката истина, че всички така или иначе някой ден умират, това престава да ти прави впечатление. Но фактът, че се мъчеше да избяга по всякакъв начин, я раздразни.

— Знаеш, че мразя болниците, освен когато се насилвам да дойда при теб. Но всичко останало там ми действа много потискащо. Толкова е неприятно!

Да, понякога и животът е такъв, помисли си Алекс. Помисли си колко „неприятности“ е трябвало да преживее Джими след смъртта на Маги. И докато е умираше. Бе й разказал как я е носил на ръце до последния й дъх, как е отказал да вземат сестра вкъщи, как не се

съгласявал да я остави в болницата. Смятал, че ѝ го дължи, и искал да се грижи за нея.

Е, хората са различни. А Купър никак не го биваше да се справя с некрасиви и неприятни неща. Комата беше неприятно състояние, катастрофите — ужасни, да не говорим за вида на Джими. И за да избегне сблъсъка с тях, той смяташе, че не е необходимо да ходи в болницата. Нищо, че някой може би имаше нужда от подкрепата му.

— Кога ще се върнеш? — попита безгрижно той, сякаш нищо не се беше случило. — Ще ходим ли на кино?

Когато изрече това, в нея сякаш нещо се скъса. Какъв егоист беше този човек! Как можеше да мисли за кино, когато един приятел може би умираше!

— Не, не мога, Куп. И не искам. Не съм в състояние. Ще остана тук още малко, ще видя дали мога да помогни с нещо на майка му. Марк и Тайрън ще се върнат след малко, а си мисля, че не бива да я оставям съвсем сама и един непознат град, след като синът ѝ е в кома. Тя си няма никой друг.

— Колко затрогващо — отговори леко подигравателно и безмилостно Купър. — Не мислиш ли, че отиваш твърде далеч, Алекс? Той не ти е гадже, по дяволите. Или поне така се надявам. Да не би вече да е?

Тя не удостои заядливите му забележки с отговор. Според нея бяха несъстоятелни и нечестни. Ревността му към Джими беше безпочвена и напълно излишна. А в този момент дори смешна.

— Ще се прибера по-късно — отговори кратко.

— Може би Тайрън ще пожелае да дойде на кино с мен, така че не знам дали ще ме намериш — продължи заядливо Купър и Алекс почувства как по гръбнака ѝ мина тръпка. Той се държеше като невръстен хлапак, не като възрастен човек. Но понякога наистина беше като дете, всъщност това бе част от чара му.

— Не мисля, че и тя ще иска, но нищо не ти пречи да я поканиш. Ще се видим по-късно — приключи разговора тя и затвори. Реакцията на Купър в тази ситуация бе отвратителна и я нарани. Изобщо не одобряваше позицията му.

Алекс свърши работа към шест. Марк и Тайрън вече си бяха отишли. Майката на Джими седеше в чакалнята. Изглеждаше много тъжна, но не така съсипана като приятелите ѝ, стояли тук от четири

сутринта. За нея денят също бе дълъг. Първо страшната новина по телефона, сетне полетът от Бостън до тук, но изглеждаше държелива и силна жена. Марк и Тайрън си бяха тръгнали преди минути, така че Алекс ѝ предложи да изядат по една супа и сандвич или да пият по чаша кафе.

— Много сте любезна — усмихна се измъчено Валери. — Но се страхувам, че няма да мога да хапна нищо — все пак накрая се съгласи да приеме няколко бисквити и чаша бульон, които Алекс ѝ донесе от стаята на сестрите. — Какво щастие, че работите тук — рече с благодарност майката на Джими, като отпи от топлата течност. — Не мога да повярвам! Какво стана, защо? Бедният Джими! Толкова неща му се стовариха на главата. Първо Маги се разболя, сетне умря, а сега и това. Толкова се тревожа за него!

— Аз също — отвърна мило Алекс.

— Благодаря на Бога, че момчето ми има такива добри приятели тук. Благодаря на Бога, че е дал моя номер на Марк — проплака тя.

Като се успокои, поговориха малко. Валери разпита Алекс за работата ѝ, за връзката ѝ с Купър знаеше от Джими. Марк също ѝ бе обяснил ситуацията още преди Алекс да дойде, така че да не си въобрази, че младата жена е приятелка на сина ѝ. Отношенията между жителите на „Имението“ ѝ бяха известни, защото Джими поддържаше постоянен контакт с нея и ѝ бе разказал всичко. Валери знаеше също, че все още не е срещнал подходяща жена след смъртта на Маги. Дори се страхуваше, че това никога няма стане. Двамата с Маги толкова си подхождаха, бяха така съвършено създадени един за друг и имаха идеален брак. Също като нейния. Беше вдовица от десет години и не се беше опитала да си потърси друг. Нямахше мъж на света, който да замени бащата на Джими. Бяха заедно двадесет и четири години. Валери смяташе, че това ѝ стига за цял живот. Никой не можеше да замени съпруга ѝ, пък и тя не искаше да го сменя.

Двете поседяха и поговориха доста време. Валери помоли Алекс да влезе и да провери как е Джими. Младата жена реши, че това може да я ободри, и отиде, а после двете отново говориха и плакаха. Момчето бе единственото нещо, останало ѝ на този свят. Макар да бе доста заета с различни дейности — благотворителност за слепи и бездомни в Бостън — фактът, че Джими е жив, независимо на кой край на света, придаваше на живота ѝ смисъл.

Беше почти десет часът, когато Алекс помоли една от сестрите да намери походно легло за Валери. Тя не искаше да напусне болницата, макар че Алекс ѝ предложи да я закара до къщичката, в която живееше Джими.

В десет и половина Алекс се обади на Купър, но той беше излязъл. От Тайрън разбра, че е отишъл на кино, и постъпката му се видя много грозна на Алекс.

— Мисля, че цялата тази история с болницата го изнерви — обясни Тайрън, но Алекс вече знаеше причините. Въпреки това се ядоса, че той дори не се опитва да преодолее неприязънта си към всичко болнично. Беше абсолютен егоист.

— Предай му, че си отивам у дома. Трябва да се върна на работа в пет и отук ми е по-близо. Не искам да го събуждам, когато излизам — каза тя на Тайрън.

— Аз също няма да го чакам. Ще му оставя бележка. Умряла съм за сън и съм страшно уморена.

Алекс ѝ съобщи, че в състоянието на Джими няма промяна. Нито към по-добро, нито към по-лошо. Последното беше все пак обнадеждаващо.

Когато се върна да каже довиждане на Валери, жената бе задрямала. Затова излезе тихо на пръсти и си отиде у дома. А когато легна в собственото си легло, се замисли за Купър и се опита да определи какво точно чувства. Това ѝ отне доста време. Заспивайки, осъзна, че не му се сърди, просто е разочарована. За пръв път, благодарение на инцидента с Джими, Алекс видя една черта от характера на Купър, която никак не ѝ хареса. И разбра, че колкото и да го обича, повече не го уважава. А това, както и нещастieto, което бе сполетяло Джими, за нея бе опустошаващо откритие.

ГЛАВА 20

На следващата сутрин Алекс се обади на Купър от болницата и той я подразни, че била пропуснала страхотен филм. Отношението му я зашемети. Неговият егоизъм и безсърдечие силно я нараниха. Та той дори не попита за Джими! Въпреки това тя го уведоми, че положението не се е променило.

Куп изказа съжаление, но в следващата минута се опита да промени темата на разговора.

— Е, животът продължава — рече весело.

Гласът му звучеше почти дръзко и на нея ѝ се прииска да го удари. Нима не разбираше, че животът на един човек виси на косъм? Всъщност какво бе пропуснал, какво му липсваше на този човек? Може би всичко, помисли си Алекс. Онова, което ставаше с Джими, изобщо не го интересуваше.

По-късно тя сподели това с Тайрън, когато се видяха отново в травматологията. Марк и Валери вече бяха там.

— Мисля, че не може да се справя в трудни ситуации — обясни ѝ съвсем разумно Тайрън.

Тя също беше изненадана и възмутена от реакцията на баща си. По време на закуската той ѝ бе говорил за нещо от рода на „негативна енергия“. Това било много опасно ако му позволиш да влезе в живота ти. Но Тайрън подозираше, че все пак се чувства виновен. Без значение колко естествено се стремеше да избяга и да омаловажи нещастията сполетяло другите, той усещаше, че не е прав, независимо дали го признаваше гласно или не. Онова, което тревожеше Алекс, бе, че изобщо може да загърби напълно действителността и да се държи все едно, че нищо не се е случило. В резултат на това Купър не бе предложил на никого от тях нито опора, нито утеха. А те бяха най-близките му хора — дъщеря му и приятелката му. И в резултат на неговото поведение тя се чувстваше измамена и предадена. Трябваше да приеме в края на краищата, че това вероятно бе най-доброто, което той изобщо може да направи. Но я притесняваше мисълта какво би

станало, ако някой ден нещо „негативно“, според думите му, се случеше на самата нея? Щеше ли да го е грижа, или просто щеше да отиде на кино? Мисълта, че ще постъпи точно така, я плашеше. Поведението му бе голям удар за нея и вече нищо от онова, което правеше Купър, не ѝ изглеждаше правилно. Нито добро, нито забавно.

Същия ден след работа Алекс отиде в „Имението“, а другите останаха в болницата заедно с Валери и Джими. Нямаше намерение да напада Куп. Той беше много доволен и очарован от идването ѝ и се държа прекрасно. Поръча изключителна вечеря за двама от „Спаго“. Това беше неговият начин да поправи онова, което бе сторил. Поточно, не бе сторил. Всъщност той не смяташе, че е постъпил лошо. Куп никога не правеше лоши неща. А ако се стигнеше дотам, поне ги правеше красиво. Елегантно. Смешно, забавно, лесно. И с финес. Успяваше по някакъв начин да измете, да премахне, да издуха от живота си нещата, които не харесваше или които го плашеха, и оставяше само онези, които го забавляваха и му доставяха удоволствие. Работата беше там, че истинският живот не беше такъв. Но не и за Куп. Светът на Купър Уинслоу се въртеше по други физически закони. И не би позволил нещо да му попречи. Никакви неприятности или злочестини не биваше да нарушават безметежното му съществуване. Внушаваше си, не само на себе си, а и на другите около него, че лошите неща, нещастията или трагедиите не съществуват. Според него те бяха само плод на лоши възприятия. Дори според собствените си представи не бе фалирал. Беше напълно разорен, но не го приемаше, нито признаваше. Продължаваше да живее, да харчи и да се забавлява както бе правил през целия си живот.

Въпреки всичко двамата прекараха приятна вечер. Според Алекс в известен смисъл сюрреалистична. Тя се обади в болницата, за да провери какво е състоянието на Джими, но не спомена нито дума за това на Купър. Нямаше смисъл.

При Джими нямаше никаква промяна и надеждата ѝ започна полека-лека да избледнява. Той беше в кома вече четиридесет и осем часа. И с всеки изминал ден вероятността да се оправи намаляваше. След още ден или най-много два тази вероятност щеше да изчезне напълно. Можеше да оживее, но нямаше да бъде оня, когото познаваха. Единственото, което ѝ оставаше, беше да се моли. Тази нощ, когато отиде в леглото с Купър, сърцето ѝ бе натежало и пълно с болка. Не

само заради Джими, а и заради онова, което откри, че липсва на Купър. Откритието беше убийствено и съкрушително. Оказа се, че липсва нещо много важно, поне в нейните очи.

На другия ден имаше свободен ден, но отиде до болницата, за да поседи при Валери и да види Джими. Облече униформата си, макар да не бе на смяна. По този начин имаше свободен достъп до травматологията.

— Благодаря ви, че сте тук — каза ѝ Валери.

През целия ден двете с Алекс останаха при Джими. Марк беше на работа, а Куп — на снимки за рекламата на една национална фармацевтична компания, и бе настоял да вземе Тайрън със себе си.

Валери и Алекс седяха часове наред в чакалнята и се редуваха да правят компания на Джими. И двете му говореха, без да спират, сякаш можеше да ги чуе. И неочаквано чудото стана. Докато Валери стоеше до главата му и говореше, кракът на Джими потрепна. Първоначално на Алекс ѝ се стори, че е рефлекс. След това обаче видя как целият му крак помръдна. Веднага хвърли поглед към монитора, а сетне и към сестрата. Тя също бе забелязала промяната. И тогава много, много бавно той протегна ръка и хвана ръката на майка си. По лицето ѝ потекоха сълзи, очите на Алекс овлажняха също. Но Валери продължи да говори. Много спокойно, много уверено и нежно, тя му казваше колко го обича и колко е щастлива, че той вече е по-добре, въпреки че истината изобщо не бе такава. Но тя се държеше, сякаш бе точно така. След половин час той отвори очи и първото нещо, което видя, бе лицето на майка му.

— Мамо — прошепна Джими.

— Да, мили, аз съм — усмихна му се тя, докато Алекс се бореше със сълзите, които заплашваха да я погълнат.

— Какво се е случило? Защо си тук? — гласът му беше дрезгав от интубирането. Тръбата, чрез която дишаше, беше извадена едва тази сутрин, когато установиха, че вече могат да го оставят на нормално дишане.

— Много лош шофьор си, мили — отвърна майка му и сестрата се разсмя.

— Как е колата?

— В много по-лошо състояние от теб. Ще ми позволиш ли да ти купя нова?

— Добре — отговори Джими и затвори очи, след което веднага ги отвори пак и погледна Алекс. — А ти какво правиш тук?

— Не съм на работа и дойдох да те видя.

— Благодаря ти, Алекс — прошепна Джими и потъна в сън.

Лекуващият лекар дойде след няколко минути, за да го прегледа.

— Успяхме! — извика той, усмихвайки се на Алекс.

Това беше голяма победа за целия екип и докато докторите се занимаваха с Джими, Валери плачеше от облекчение на рамото на Алекс в коридора. Допреди минути бе приела неизбежната присъда, че синът ѝ ще умре, и сега бе неопишуемо щастлива. Но не можеше да се отърси от стреса, който бе преживяла. Сълзите не спираха да текат.

— Всичко е наред... Сега вече всичко ще се оправи... — успокояваше я Алекс и я прегръщаше. Горката жена, съжаляваше я тя. Можеше да си представи непоносимото очакване и последвалото облекчение.

Накрая Алекс успя да убеди Валери и я заведе в къщичката на Джими в „Имението“. Два дни тя беше живяла между живота и смъртта, бе агонизирала при мисълта, че ще загуби единствения си син, така че цялата трепереше.

— Бих искала да имам дъщеря като теб.

— А аз майка като вас — отвърна искрено Алекс, усмихвайки се, преди да я остави сама.

Алекс също се чувстваше по-добре, когато отиде в главното крило на къщата. Взе душ и изчака Куп, който се прибра към единадесет. Той също беше уморен. Денят беше дълъг и му се стори безкраен.

— О, Господи, направо съм останал без сили — оплака се той, докато наливаше на себе си, на Алекс и на Тайрън шампанско. — На Бродуей съм играл повече пиеси за по-малко време, отколкото ми отне тази глупава реклама — но му бяха платили добре и Тайрън подхвърли, че усилията си заслужават.

През целия ден бе държала връзка с Алекс, за да разбере какво е състоянието на Джими.

— Как мина денят ти, мила? — попита я безгрижно Купър.

— Отлично — тя се усмихна на Тайрън, която вече знаеше добрата новина. — Днес Джими най-сетне се събуди. Сигурно ще се оправи. Ще остане още известно време в болницата, но ще се оправи

— гласът ѝ трепереше, докато говореше. Преживяното бе голям емоционален шок за всички.

За всички, с изключение на Купър.

— И те живели дълго и щастливо — довърши като в приказките Купър, но доста подигравателно. — Виждаш ли, скъпа, когато не обръщаш особено внимание на тези неща, те се нареждат от само себе си. Много по-лесно е да оставим грижата за нас в ръцете на Господа и да си гледаме нашата работа.

Това, което каза, отричаше напълно професията и призванието ѝ. Да спасява живота на другите. Господ Бог наистина държеше конците на всичко, той управляваше живота и смъртта без съмнение, но Алекс допринасяше поне мъничко с работата си за това.

— Е, това зависи от гледната точка — отговори тихо тя.

— А как е майка му? — попита с искрена загриженост Тайрън.

— На края на силите си, но добре. Заведох я в къщичката на Джими.

— Не смяташ ли, че би се чувствала по-добре на хотел? Там поне има обслужване. На нейните години... — рече надутото Купър. Както винаги изглеждаше елегантен и свеж — точно както излезе сутринта.

— А ти не смяташ ли, че може да не е по джоба ѝ? — отвърна му практично Алекс. — Освен това изобщо не е стара.

Купър изглеждаше изненадан, въпреки че не проявяваше никакъв интерес към развилата се пред очите му драма. Беше преживял достатъчно такива.

— Така ли? И на колко е години?

— Не знам. Изглежда на четиридесет и две-три, най-много и пет... Но по вероятно е към петдесет.

— На петдесет и три — уточни Тайрън. — Аз я попитах. Изглежда фантастично. Прилича повече на негова сестра, отколкото на майка.

— Е, значи поне няма да се притесняваме, че ще падне и ще си счупи краката по стълбите — засмя се Купър. Беше истински доволен, че цялата история бе завършила добре. Радваше се, разбира се, че на Джими му се бе разминало, но не обичаше мелодрамите. Вече можеха да се върнат към обичайния си ритъм на живот. — И така, какво ще правим утре? — попита.

Тъй като бе спечелил някакви пари, настроението му бе отлично. Пък и Джими вече беше добре.

— Аз смятам да работя както обикновено — отвърна Алекс.

— О, пак ли? Колко досадно. Мислех, че ще си вземеш свободен ден и ще отидем да пазаруваме по „Родео“.

— Щеше да ми бъде приятно — усмихна се тя. Той беше наистина мил и се държеше като малко момче понякога. Човек не можеше дълго време да му се сърди. По време на инцидента с Джими беше дълбоко разочарована от поведението му. Просто я изненада. Алекс бе разочарована, че той не съзнава и не взема присърце нещастията на другите. — Все пак мисля, че болницата ще фалира, ако отида на пазар, а не на работа. Трудно ще ми бъде да обясня.

— Кажи им, че имаш главоболие. Кажи им, че си открила азбест в стените на апартамента си и смяташ да дадеш строителите под съд.

— Може би ще бъде по-лесно просто да отида на работа.

В полунощ всички си отидоха по стаите. Купър и Алекс си легнаха заедно и правиха любов.

Когато стана на другата сутрин и се измъкна тихичко от леглото, тя го целуна. Беше забравила безсърдечното му отношение към Джими и липсата на всякакво съчувствие. Някои хора просто изпитват ужас от медицинските проблеми, те не понасят кръв, объркват се при спешни случаи. Не всеки можеше да върши онова, което вършеше тя, каза си Алекс. Чувстваше силна нужда да го оправдае. Искаше да му даде възможност да се реваншира. Всъщност, заради самата себе си. Любовта според нея означаваше и състрадание, прошка и компромис. Дефиницията на Купър със сигурност беше по-различна. За него тя беше красота, елегантност и романтика. И освен това трябваше да бъде лесна и без проблеми. Проблеми обаче имаше винаги и навсякъде. А според Алекс и любовта никога не беше лесна. За Купър обаче важеше само едно правило. Избягване на проблемите на всяка цена. Според Алекс това беше сериозен недостатък.

На следващия ден по обяд тя слезе да види Джими. Майка му тъкмо бе отишла до кафенето за сандвич и двамата си поговориха една минута. Алекс изрази възхищението си от нея и му призна, че много я харесва. Джими се съгласи, че е прекрасна жена.

Той лежеше неподвижно на леглото, защото чак на следващата сутрин щяха да откачат уредите, които следяха състоянието му.

— Благодаря ти, че си била наоколо, докато аз бях на оня свят. Мама ми каза, че вчера целия ден си стояла с нея. Много мило, Алекс. Благодаря ти още веднъж.

— Не исках да я оставя сама тук. Знам колко е потискащо. Всеки може да се побърка — рече тя, като го погледна, след което реши да бъде храбра и да опита. Събра смелост, пък и той изглеждаше достатъчно добре, за да му зададе въпроса, който я измъчваше откакто го бяха докарали тук полужив. — И така, какво се случи? Предполагам, че не си бил пиян като пън? — седеше съвсем близо до него.

Той взе ръцете ѝ в своите, без да се замисли.

— Не, не бях пил. Не знам. Предполагам, че колата излезе от контрол. Стари гуми... стари спирачки... всичко ѝ беше старо...

— Ти искаше ли го? — попита тихо Алекс. — Ти направи ли нещо, за да помогнеш на колата? — произнесе последното изречение почти шепнешком.

Той я изгледа дълго и мълчаливо.

— За да бъда искрен, ще ти кажа, че не съм съвсем сигурен... Задавам си същия въпрос. Всичко ми е като в мъгла. Мислех за нея. В неделя беше рожденият ѝ ден... Мисля, че за част от секундата си го помислих, позволих да се случи. Спомням си, че започнах да се плъзгам и реших да оставя нещата така. След това дойдох на себе си и се опитах да спра, но не успях, беше станало късно. После — край. Всичко се завъртя, светът се преобърна, попаднах някъде и аз не знам къде... И се събудих тук — беше точно онова, което бе подозирала и очаквала. А и той изглеждаше ужасен, докато ѝ го разказваше. — Беше толкова лесно, Алекс. Ти не разбираш. Беше разрешение и спасение. Вече знам, че никога повече няма да го направя, но за онази кратка секунда оставих живота си в ръцете на съдбата... За щастие тя ми го върна.

— Имал си голям късмет — рече тъжно Алекс. Беше ѝ жал за Джими. Осъзнаваше, че болката, която изпитва, е непоносима, че е бил готов да се прости с живота си. Това бе много труден урок — да се научи да живее отново без Маги. Трябваше да се раздели с всичките си ужасни мисли и терзания. — Мисля, че това ще ти бъде за урок.

— Да. И аз тъй мисля. Не може цял живот да живея така. Имам чувството, че съм се удавил и не мога да изплувам на повърхността.

Звучи налудничаво, нали? — каза той, като погледна всички тръбички и монитори около себе си. — Сега наистина съм по-добре.

И изглеждаше по-добре.

— Радвам се да го чуя — каза Алекс с облекчение. — Но те предупреждавам, че ще те държа под око и няма да ти позволя да се отпуснеш, докато не видя, че можеш да скачаш на един крак по целия път от къщичката до басейна.

Джими се разсмя на картината, която му нарисова.

— Едва ли скоро ще мога да скачам — първо щеше да се придвижва с инвалидна количка, после с патерици. Майка му вече бе заявила, че ще остане и да се грижи за него, докато се изправи на крака. А той дори проявяваше нетърпение да се върне на работа, което беше добър знак. Докторите смятаха, че до шест-осем седмици ще се оправи напълно. — Алекс — продължи Джими, — благодаря ти за грижите. Ще ми кажеш ли как успя да отгатнеш какво се е случило? — бе удивен, че бе успяла да разгадае каква роля бе играл в катастрофата. Беше изключително проникателна жена.

— Не забравяй, че съм лекар.

— О, да. Но твоите бебета не карат коли и не скачат с тях от стръмни скали, нали така?

— Просто предположих. Не знам защо, но си го помислих в мига, в който Марк ми се обади. Мисля, че го почувствах със сърцето си.

— Ти си умна жена.

— Не, просто те харесвам и се тревожа за теб — отвърна Алекс сериозно и той кимна.

Джими също я харесваше, но се страхуваше да ѝ го каже.

Тя го остави и се качи в своето отделение, когато майка му се върна от кафенето. Валери поиска да чуе оценката на сина си за Алекс. Беше любопитна и искаше да знае всичко за нея.

— Марк ми каза, че е приятелка на Купър Уинслоу. Не е ли малко стар за нея? — заразпитва го тя. Все още не бе срещнала Куп, но знаеше кой е, а и бе чувала доста неща за него от Джими, Марк и Алекс.

— Тя очевидно не мисли така — отвърна навъсено Джими.

— Какъв е той? Разкажи ми за него — продължи да разпитва Валери, дъвчейки парчето пуйка.

Джими все още бе на течна храна и като я гледаше, примираше от глад. За пръв път от доста време насам действително се чувстваше гладен. Може би онова, което бе казал на Алекс, беше истина, помисли си той. Може би най-сетне бе изгонил дявола от себе си и се бе излекувал. Беше стигнал до ръба и бе скочил. И благодарение на някаква друга, по-висша сила се бе приземил невредим. Може би тази катастрофа щеше да се окаже благословена, ако се погледнеше от друг ъгъл.

— Той е арогантен, красив, очарователен, весел, жизнерадостен, непринуден... и егоист до мозъка на костите си — отговори Джими на въпроса на майка си. По-пълна и по-точна характеристика Купър едва ли бе получавал в живота си. — Единственият проблем е, че Алекс не го вижда — завърши той.

Изглеждаше тъжен и разстроен.

— Не бъди толкова сигурен — стрелна го с поглед Валери, като се запита дали синът ѝ не е влюбен в момичето. — Жените по свой начин виждат нещата и не бързат да вземат решения, докато не е станало време. Те трупат и събират информация. Но това не означава, че не виждат. А Алекс, доколкото забелязах, е много умна млада жена.

— Тя е направо върхът! — защити я страстно Джими, което потвърди подозренията на Валери за чувствата му, независимо дали той ги осъзнаваше или не.

— Съгласна съм с теб, затова смятам, че няма да направи грешка. Може би ѝ е приятно с него, макар че явно са доста странна двойка, ако съдя по приказките, които чувам за Купър Уинслоу.

На другия ден, когато пренесоха Джими в отделна самостоятелна стая, Купър изпрати огромен букет цветя, което силно изненадана Валери. Дори първоначално се усъмни, че Алекс го е пратила вместо него, но после размисли и осъзна, че не е вярно. Това беше букет, който само един мъж можеше да изпрати. Мъж, който е свикнал да сваля жените, да им замайва главите само с поглед, да ги омагьосва и очарова, докато си загубят ума. На човек като Купър и през ум не би му минало да изпрати по-малко от четири дузини рози.

— Дали не иска да се ожени за мен? — попита развеселен Джими.

— О, надявам се, че не — разсмя се Валери.

Тя обаче силно се надяваше Купър да не се ожени и за Алекс. Момичето заслужаваше много повече от една застаряваща кинозвезда, пък била тя и от световна класа. А Валери знаеше това отлично, нали беше си говорила часове наред с Алекс. Тя имаше нужда от млад мъж, който да я обича и да се грижи за нея, който щеше да я дари с деца. Мъж като нейния Джими. Но Валери беше наясно, че не може да сподели мислите си с никой от двамата. Засега те бяха само приятели и това ги устройваше напълно.

Алекс идваше да вижда Джими всеки ден. И когато беше на работа, и когато не беше. Слизаше при него в почивките, донесе му книги, за да се развлича, разказваше му смешни истории от всекидневието на болницата. Донесе му дори газова тръба^[1] с дистанционно, така че да си прави закачки със сестрите. Винаги когато можеше, тя слизаше при него и двамата прекарваха дълги часове в разговори за нещата, които смятаха за важни. Неговата работа, нейната работа, бракът на родителите му, животът му с Маги, липсата ѝ, празнотата, която бе останала след нея.

Тя пък му разказа за Картър и сестра си, за своите родители и за връзката, която бе искала да има с тях като дете и която никога не бе осъществила, защото и двамата бяха неспособни на обич. Малко по малко те споделиха всичките си тайни и дори онези скрити най-дълбоко в душата съкровени мисли и чувства, които никога не бяха изваждали на показ. Станаха много близки, но не си даваха сметка за това и ако някой ги попиташе, щяха да настояват, че са само приятели.

Единствена Валери се досещаше за истината. Беше изненадана от названието, което бяха избрали за своята връзка. Чувствата, които изпитваха двамата млади, бе много повече от приятелство, независимо дали го осъзнаваха или не. И тя беше щастлива за тях. Единственият недостатък, едничкото тъмно петно беше Купър.

И ето, че през уикенда тя случайно го срещна и го видя със собствените си очи. До този момент не бяха се сблъскали на територията на „Имението“. Валери трябваше да си признае, че наистина е много впечатляващ. Беше всичко, което Джими каза. Егоистичен, самовлюбен, арогантен, очарователен и забавен. Но имаше още много качества. Джими не бе достатъчно възрастен, за да ги види и разпознае, нито достатъчно зрял, за да ги проумее и разбере. Онова, което Валери видя у Куп, беше неговата уязвимост и страх.

Нямаше значение колко млад изглеждаше, нито колко момичета и жени се навъртаха около него. Той знаеше, че за него шоуто вече е свършило и завесата е спусната. Беше един уплашен стар човек. Страхуваше се от това, че ще се разболе, че ще остарее, че ще загуби красивия си външен вид или ще умре. Неговият отказ да посети Джими в болницата ѝ подсказа, че е точно така. А сега очите му ѝ говореха същото. Зад усмивката и чара, които пръскаше с пълни шепи около себе си, се криеше един тъжен стар човек. И тя изпита съжаление към него.

Беше мъж, който се страхуваше да се срещне лице в лице със своите демони. Останалото бе просто разкошна маска. Валери знаеше, че синът ѝ не би могъл да разбере това, ако се опиташе да му го обясни. А онази глупава история с момичето, което уж щеше да има бебе от Купър, си бе просто храна за самочувствието му. Макар че гласно отричаше, дразнеше се и се ядосваше, Валери инстинктивно чувстваше, че това го ласкае. Ето, виждате ли всички какъв голям мъжага съм аз! Все още мога да правя бебета! И в известен смисъл използваше положението, за да измъчва Алекс. Просто с тази история непрекъснато ѝ напомняше, че съществуват и други жени, които искат да имат деца от него. Подчертаваше, че не само е млад, но и потентен.

Валери не смяташе, че Алекс е истински влюбен в него. Беше очарована, впечатлена, омагьосана. За нея той бе бащата, когото винаги бе искала да има, но не бе успяла да намери.

Тук, в „Имението“, се бяха събрали доста интересна група хора, реши Валери. За Марк и Тайрън тя смяташе, че си подхождат идеално.

Но въпреки всичко Валери намери комплексите на Купър за очарователни.

При първата им среща той изобщо не я забеляза. Валери не влизаше в категорията на жените, с които Купър си имаше работа. Беше достатъчно възрастна, че да им бъде майка. Онова, което му хареса у нея — той го сподели с Алекс, когато си легнаха — беше нейната грация, стил и вродена елегантност. Тя носеше светлосиви панталони и сив пуловер, освежен с наниз перли. Нищо претенциозно. Държеше се естествено и не се опитваше да изглежда по-млада, което всъщност я подмладяваше. Около нея витаеше усещането за класа и добро възпитание.

— Колко жалко, че няма пари! Не мога да повярвам — рече Куп със симпатия. — Като я гледа човек, ще реши, че има, при това много. Но както и да е, и други нямат — засмя се той. Имаше предвид себе си.

Алекс беше единствената в тяхната компания, която наистина имаше пари, при това в изобилие. Но тя не се интересуваше от тях. Точно както той се чувстваше млад, въпреки че не беше. Според Купър парите съществуваха, за да бъдат харчени и човек да изживее добре живота си. На Алекс просто ѝ трябваша няколко урока, за да се научи как да ги харчи. Той лесно можеше да ѝ ги даде, но за момента се колебаеше. Отново гузната му съвест, по дяволите! Все още не можеше да я преодолее. Чувството беше ново за него, но ставаше натрапчиво.

На следващия ден Купър срещна Валери при басейна. Тя седеше на сянка под неговото любимо дърво. Щеше да отиде в болницата при Джими чак вечерта. Беше облечена в много семпъл черен бански и нямаше причини да се срамува от фигурата си. Имаше превъзходно запазено тяло. Алекс и Тайрън направо ѝ завидяха и тайно си пожелаха да изглеждат поне наполовина толкова добре, когато станат на нейните години. А когато ѝ го казаха, тя се засмя и обясни, че се дължи на добрите гени и че не е правила нищо, за да поддържа фигурата си. Но беше очарована да чуе оценката на младите жени.

Купър я покани в къщата на чаша шампанско и тя прие поканата. Искаше да я види и беше силно изненадана от съвършения вкус и изисканата красота, които, да си признае честно, не бе очаквала. Нямаше нищо показно. Всичко беше подредено с изящество. Прекрасни антични предмети и мебели, невероятен текстил, картини. Това определено беше къща на човек на възраст, и тя го каза на Джими, когато отиде по-късно при него. И отново си помисли, че Алекс не се вписва в тази обстановка. Мястото ѝ не беше там. Но двамата с Купър изглеждаха щастливи заедно. Валери дори започваше да подозира, че актьорът има сериозни чувства към момичето. Беше така нежен, така внимателен, така влюбен. Очевидно бе пленен и очарован от нея, но човек никога не можеше да определи точно дълбочината на чувствата му. Той успяваше да скрие всичко в живота си под повърхността, особено емоциите си.

За Валери обаче не бе трудно да разгадае причините, поради които той би се оженил за нея. За да докаже нещо на себе си или, още по-лошо, за да се докопа до парите на Мадисън. Валери се надяваше,

повече заради Алекс, но все пак и заради сина си, че у Купър има повече почитеност и искреност, отколкото смяташе Джими. Във всеки случай Алекс очевидно не се тревожеше за нищо. Чувстваше се като у дома си в „Имението“ и приемаше Тайрън като близка.

— Имаш възхитителни приятели — увери сина си Валери, когато отиде при него в болницата. Каза му колко впечатлена е от дома на Купър и от малката къщичка на вратаря.

— Досещам се защо си я харесал — на нея също ѝ бе допаднала. Имаше атмосферата на селска къща и в нея витаеше спокойствие и мир.

— Да не би Куп да ти е хвърлил око? — попита подозрително майка си Джими.

— Глупости, какви ги говориш! Не, разбира се — отвърна през смях тя. — Аз съм с тридесет години по-стара от възрастта, на която той обръща внимание. Освен това той е по-умен отколкото си мислиш, млади момко. Знае, че жените на моята възраст гледат през него като през стъкло. Успокой се! Нямам нито амбициите, нито енергията да бъда с мъж като Купър — усмихна се тя на сина си. — Прекалено много усилия ще трябва да положи, за да го обуча.

Всъщност нямаше енергия за никой мъж, нито желание. Тези дни отдавна бяха минали, както обичаше да казва. Стигаше ѝ да живее заради себе си и да бъде от време на време със сина си. Обеща му да остане при него, докато оздравее, и Джими чакаше с нетърпение часовете, когато ще я види. Не бяха разговаряли от години и сега се наслаждаваше на компанията ѝ. Освен че бяха майка и син, те бяха и много добри приятели.

— Може би ще трябва да посъветваш Алекс как да пази парите си — подкачи майка си Джими.

— Не, мили — засмя се тя, — няма да се наложи. Момичето ще се справи и без моята намеса.

Дали това щеше да стане или не, бе още един въпрос, който засега оставаше без отговор. Времето щеше да покаже.

[1] Уред за отстраняване на газовете в коремната кухня. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 21

Някъде към юни връзката между Тайрън и Марк се задълбочи. Дватама се виждаха дискретно, доколкото беше възможно. Нито тя, нито той искаха да разстройват децата. Джесика и Джейсън се чувстваха прекрасно в тяхната компания. Дори след завършването на учебната година не искаха да се върнат в Ню Йорк при майка си.

Джанет се обади на Марк и настоя децата да се върнат при нея. Искаше да присъстват и на сватбата. Щеше да се омъжи за Адам в последната неделя на юли.

— Няма да отида — категорично заяви Джесика, когато обсъждаха този въпрос. А Джейсън изцяло подкрепи сестра си и заяви, че ще постъпи както тя реши. Джес все още беше много сърдита на майка си и не можеше да ѝ прости. — Искам да остана тук с теб, да се виждам с приятелите си. Няма да ходя на никаква сватба!

— Това е отделен въпрос, за който ще говорим по-нататък, Джесика, но не може да отказваш да се виждаш с майка си!

— Напротив. Мога. Тя те изостави заради оня кретен!

— Този въпрос е между мен и майка ти, не е ваша работа — отговори ѝ твърдо Марк. Но можеше съвсем ясно да види, че дъщеря му е изгорила всички мостове. За което в голяма степен бе допринесъл и Адам. Беше говорил повече, отколкото трябва, беше издал, че връзката му с майка им е отпреди тя да напусне Калифорния. Ако не друго, това просто бе глупаво. Но беше засегнало децата. Рано или късно обаче те трябваше да простят на майка си.

— Все пак трябва да я видите. Хайде, Джес — помоли се Марк. — Тя ви обича.

— И аз я обичам — отвърна искрено и през сълзи Джесика. — Но съм ѝ много сърдита.

Току-що беше навършила шестнадесет години и бе в дълбок конфликт с майка си, който изживяваше болезнено. Марк знаеше от собствен опит колко е страшно да загубиш доверие в човека, когото си обичал най-много. Беше го изпитал. Джейсън не бе така болезнено

засегнат, но беше ясно, че също е разочарован от майка си. В интерес на истината момчето предпочиташе да живее при баща си, също както и Джеси.

— Няма да ходя на училище там — закани се Джейсън.

Марк не искаше да разчепква въпроса, обаче Джанет настояваше децата да се върнат възможно най-бързо при нея и наесен да тръгнат на училище в Ню Йорк. След безплодни опити да ги убеди, накрая той ѝ се обади.

— Не мога да направя нищо, Джанет. Опитвам се, но те не са вещи за продажба. Отказват да дойдат в Ню Йорк и са непреклонни относно сватбата.

— Нямам право да ми причиняват това — избухна в сълзи тя. — Трябва да ги накараш!

— Как, насила ли? Не мога да ги опаковам в куфари и да ги изпратя като багаж — сопна ѝ се ядосано Марк. Беше разочарован от жена си. Държеше се като пълна егоистка, мислеше само за себе си, не се съобразяваше с чувствата на децата. Сама си бе надробила попарата, а сега се дърпаше и не искаше да си я сърба. И непрекъснато забъркваше и него и все го караше той да вади горещите кестени от огъня. Не се чувстваше отговорен за глупавите ѝ действия, но се ядосваше. И освен това вече имаше връзка с Тайрън и бе щастлив с нея... — Защо ти не дойдеш тук и не говориш с тях? Може би това ще опрости нещата — предложи разумното разрешение, но Джанет не искаше и да чуе.

— Нямам време. Много съм заета с приготовленията за сватбата.

Бяха наели къща в Кънектикът и бяха поканили двеста и петдесет гости за последната неделя на юли.

— Добре, ако изобщо те е грижа дали твоите деца ще присъстват на сватбата ти, трябва да направиш нещо. Лично аз направих всичко, което бе по силите ми.

— Накарай ги насила — ядоса се тя. — Ако бях аз, щях така да постъпя, щом се налага. Щях да ги изпратя под конвой, ако трябва, дори с белезници.

— Те са достатъчно големи и заплашват, че ще отидат в съда, където, можеш да бъдеш сигурна, ще ги изслушат. Вече са на четиринадесет и на шестнадесет, ако си спомняш това, а не бебета.

— Но се държат като недорасли хлапета!

— Не — защити децата си Марк. — Те са обидени, наранени, обезверени. Мислят, че си ги излъгала за Адам. Всъщност това е истината, а той е бил толкова глупав, че да я направи достойние. А ти си му позволила. Според мен в случая всичко е продиктувано от неговия егоизъм. Говорело е егото му и децата много ясно и точно са го чули.

— Той не използва децата! — защити бъдещия си съпруг Джанет, въпреки че смяташе Марк за прав.

— Джанет, не знаеш ли, че честността е най-добрата политика и най-доброто послание? — той никога не бе лъгал децата си, а до появата на Адам и Джанет не бе го правила. Но покрай новия си любим очевидно бе затъпяла. И сега му играеше по гайдата. Правеше всичко, което искаше, дори измъчваше децата си. — Не мога да ти помогна, освен ако не искаш сама да си помогнеш. Защо не дойдеш тук за уикенда?

След дълги увещания и уговорки тя най-накрая се съгласи и дойде. Отседна в „Бел Еър“ за два дни, а Марк убеди децата да разговарят с нея. Нещата не се промениха кой знае колко, но поне се съгласиха да отидат в Ню Йорк за остатъка от юни. Джанет обеща да не ги насилва да присъстват на сватбата, щом не искат. Джесика заяви на майка си с категорична убеденост, че ще се върнат да учат в Ел Ей и изобщо да не се опитва да ги задържи в Ню Йорк. Джейсън подкрепи напълно сестра си. Джанет разбра, че не може да ги принуди насила да се преместят при нея, и съобщи на Марк, че ако се съгласят, може да я посещават в Ню Йорк един път месечно или по-често. Той прие и обеща да се опита да поговори с тях. Децата решиха, че са постигнали огромна победа, след като са убедили майка си да ги остави да живеят при баща си.

И така, през следващата седмица те заминаха за Ню Йорк в много добро настроение. Щяха да отсъстват около четири седмици и в деня, в който заминаха, Тайрън се премести да живее при Марк. Нещата вървяха много гладко. Тя и Джесика бяха станали много близки. Джесика приемаше Тайрън по съвсем различен начин, не като Адам. Но и Тайрън бе напълно откровена с децата, пък и не бе разбила брака на баща им, което беше плюс в нейна полза.

Младата жена беше силно изненадана, че се чувства добре с децата на Марк, защото преди не бе харесвала децата на приятелите

си. Според нея Джейсън и Джесика бяха добре възпитани, мили и весели и тя се разбираше отлично с тях.

— Знаеш ли, ако децата решат да останат постоянно при мен — каза замислено Марк няколко дни след тяхното заминаване, — ще трябва да потърся къща. Не мога да остана тук завинаги. Трябва да им създам собствен дом.

Не беше спешно, но реши, че ще започне да търси нещо подходящо още това лято. А ако къщата се нуждаеше от ремонт, щяха да останат в крилото за гости до февруари. Тук наистина беше страхотно и щеше да му е мъчно, когато го напуснат.

Разговорът на тази тема неизбежно доведе и до обсъждане на отношенията между тях, на бъдещето.

— Какво ще кажеш да дойдеш да живееш с нас? — попита сериозно Марк.

Животът му се бе развил в толкова неочаквана посока. Преди пет месеца страдаше, че Джанет го бе напуснала, дори не му се живееше, а ето сега бе открил една прекрасна жена. Тайрън му подхождаше, чувстваше се свободен с нея. Не само той, но и децата му.

— Звучи ми примамливо — отвърна дяволито Тайрън и го целуна. — Мисля, че би могъл да ме уговориш да се съглася, но трябва да си много хитър и ловък и да изтъкнеш необорими аргументи — тя не бързаше да се омъжи повторно, а Куп ѝ бе казал, че може да остане в крилото за гости, когато то се освободи, или пък в малката къщичка на вратаря, ако Джими се изнесе. Но в интерес на истината Тайрън предпочиташе да живее с Марк и неговите деца, където и да е. — Трябва да си абсолютно сигурен, че децата ти нямат нищо против. Не искам да влизам в ролята на натрапница.

— Натрапникът е Адам, скъпа моя, не ти — той се усмихна.

Наистина смяташе за много неприятен фактът, че децата му не искаха да присъстват на сватбата на майка си, но не знаеше дали трябва да ги обвинява или не. Осъзнаваше, че това беше прекалено трудно за тях.

Времето, което Марк и Тайрън прекараха заедно, докато децата отсъстваха, заздравя връзката им и затвърди убеждението, че трябва да направят нещо за себе си в най-близко бъдеще и няма смисъл да протакат.

Нещата се развиха като на филм, след като Тайрън поговори с баща си по този въпрос. Той не бе изненадан, само леко разочарован.

— Щеше ми се да те видя с някой много по-вълнуващ мъж — призна Куп, сякаш дъщеря му споделяше първата си любов. Смяташе, че трябва да я защитава, чувстваше се отговорен за нея. Тя не само влезе в живота му, но и в сърцето му. Искаше му се да остане да живее завинаги при него в „Имението“.

— Не мисля, че ми трябва някой *по-вълнуващ*. Така както аз разбирам тази дума — Тайрън беше разумна жена. — Имам си достатъчно вълнуващ татко и не ми е нужен вълнуващ съпруг. Предпочитам спокоен, разумен и стабилен човек, на когото мога да разчитам. Марк притежава всички тези качества, а освен това е изключително добър по характер — Куп не можеше да отрече това, макар че разговорите относно данъчното законодателство винаги му бяха скучни и досадни.

— А децата? Не забравяш ли нашето вродено чувство на отвращение към тях? Ще можеш ли да живееш с тези невъзможни хлапета? — не би си го признал пред никого, но напоследък бе започнал да смята, че децата на Фридман са доста приятни. Е, почти, в известни граници.

— Аз наистина ги харесвам. Не, много повече. Мисля, че ги обичам.

— О, Господи! Не! — завъртя трагично очи Купър в израз на отчаяние. — Това може да се окаже фатално. Дори още по-лошо — добави, като се сети за още една подробност. — Малките чудовища ще се окажат мои внуци. Ще ги убия, ако кажат това на някого! Никога няма да бъда дядо, на когото и да е. Могат да ми казват господин Уинслоу или дори Купър, но не и дядо!

Тайрън се разсмя и го успокои. После поговориха още малко за подробностите. С Марк смятаха да се оженят следващата зима. Не бяха говорили още с децата, но се надяваха, че няма да имат нищо против брака им.

— А какво смятате вие с Алекс? — попита го дъщеря му, след като изчерпа темата за плановете им с Марк.

— Да ти призная честно, не знам — отговори Куп. Изглеждаше притеснен. — Родителите ѝ я канят в Нюпорт за лятото, но тя отказа. Мисля, че трябва да иде. Но пък аз не мога да я придружа. Баща ѝ не е

никак ентусиазиран относно нашата връзка. Мога да го разбера, наясно съм с причините. Много повече, отколкото Алекс. Не знам наистина, Тайрън. Не знам дали съм честен към нея. Преди никога не съм имал подобни проблеми. Такива неща не ме занимаваха, не ме засягаха. Изглежда съм станал по-чувствителен с времето или просто съм остарял.

— А може би си пораснал — подхвърли с мила усмивка Тайрън.

Вече знаеше всички негови недостатъци и грехове, или поне повечето от тях, но го обичаше. Разликата между него и бащата, с когото бе израснала, бе колкото от земята до небето, но Купър също се бе оказал истински човек. Целият си живот бе преживял по различен начин, в съвсем различен свят. Свят, който се въртеше около него и той бе в центъра му. Затова не бе никак странно, че характерът му се бе формирал по този начин. Нямаше кой знае колко други възможности.

Но появата на Алекс в живота му го бе накарала да погледне на нещата под друг ъгъл и бе предизвикала на двубой цялата му ценностна система, всичките му морални принципи и етични правила и навици. Същото бе направила и Тайрън. И независимо дали му харесваше или не, Куп неусетно и за самия себе си се бе променил.

Той все още мислеше за този разговор, когато слезе към басейна този следобед, за да поплува. Тайрън и Марк излязоха, Алекс както винаги бе на работа. Джими преди няколко дни се бе прибрал вкъщи, но все още лежеше, а майка му се грижеше за него. Куп се радваше, че ще има малко време само за себе си. Да помисли спокойно и задълбочено. Затова се изненада, когато налетя на Валери. Тя плуваше бавно. Беше събрала косата си на възел на главата, почти нямаше грим и носеше скромния си черен бански костюм, който подчертаваше изящната ѝ фигура. Не можеше да се отрече, че е хубава, дори красива жена, помисли си Купър. Само че беше доста по-стара от онези, по които той си падаше. Но пък с нея можеше да разговаря. Беше чувствителна, умна, имаше поглед върху нещата и житейски опит, когато трябва, режеше направо или пък минаваше, без да се замисли, през мъглата, което понякога смущаваше другите, дори самия него.

— Здравей, Купър — поздрави го тя с усмивка, когато той седна на един от шезлонгите и се отказа от плуването.

Предпочиташе да я наблюдава. Не му стана приятно, че я завари, защото си имаше един куп други проблеми на главата. ДНК-тестовете

на Чарлин бяха другата седмица. Това наистина бе другата голяма въпросителна, която го измъчваше.

— Добър ти ден, Валери. Как е Джими? — попита учтиво той.

— Добре е. Ядосан и недоволен, че не може да ходи. Заспа преди малко. Трудно се справя с количката. Шините и гипсът се оказаха доста тежки. И на мен не ми е леко.

— Би трябвало да наемеш медицинска сестра. Не можеш да вършиш всичко сама.

Самопожертвувателността ѝ му изглеждаше глупава, макар да ѝ се възхищаваше.

— Приятно ми е да се грижа за него. Отдавна не съм имала подобна възможност. Сега може би е последният ми шанс.

Куп изведнъж осъзна, че сигурно е бил нетактичен. Жената най-вероятно нямаше средства да плаща на сестра. Макар да личеше, че има стил, очевидно не разполагаше с излишни пари. Единственото доказателство за обратното бе, че синът ѝ плащаше такъв огромен наем за къщичката. Но Куп подозираше, че парите са от застраховката на жена му. И все някой ден щяха да свършат. От всичко останало, което виждаше, можеше да предположи, че Джими и майка му живеят скромно и с оскъдни средства. Особено тя. Но въпреки това беше жена, която се открояваше сред тълпата. Госпожа О'Конър не оставаше незабелязана.

— Алекс на работа ли е? — попита любезно Валери, когато излезе от басейна и седна до него. Нямаше намерение да стои дълго. Не искаше да му пречи. Веднага забеляза, че е разстроен и замислен.

— Естествено, къде другаде. Горкото момиче, съсипва се от работа, но го прави по свое желание, защото ѝ харесва.

Макар да мърмореше, той ѝ се възхищаваше по своя си начин. Според него Алекс нямаше нужда да работи и това, което правеше, беше или много благородно, или много глупаво, в зависимост от гледната точка.

— Снощи гледах един от старите ти филми — смени темата Валери и назова заглавието. Беше го гледала след полунощ, след като приключи с грижите си около Джими. — Ти си невероятно добър, Куп! — похвали го с искрено възхищение тя. Беше я изненадал наистина. — Чудесен, отличен филм — и на светлинни години разстояние от

рекламите и сапунените сериали, в които играеше сега. — Ти си сериозен актьор и все още можеш да бъдеш на върха.

— Много съм мързелив — отвърна с тъжна и уморена усмивка той. — И твърде стар. Ще трябва да работя жестоко, за да направя филм като този. Вече съм изхабен и амортизиран.

— Ами! Изобщо не си прав — заяви Валери с повече вяра, отколкото той самият имаше у себе си. Тя наистина беше впечатлена от филма. Не беше го гледала досега, нито бе чувала отзиви за него. Предполагаше, че Купър е бил около петдесетгодишен, когато го бе снимал. Бе много хубав на екрана, още по-очарователен и предизвикателен. — Обичаш ли работата си, Куп?

— Свикнал съм. Нещата, които правя сега, не са особено предизвикателни, Валери.

Но продължаваше да ги прави, защото му трябваха пари. Откъдето и да погледнеш, всичко беше заради парите. Бързи и лесни пари. Беше забравил откога не бе снимал нищо съществено.

— Все още очаквам голямата роля. Но от дълго време насам все нищо — оплака се той. Почувства се тъжен и отчаян.

— Ако поразклатиш малко дървото, нещо може и да падне от него. Нещо, което да те изненада. Светът заслужава да те види отново в голям филм. Аз също бих искала да те видя.

— Радвам се да го чуя — усмихна се и двамата помълчаха известно време. Купър мислеше върху онова, което му каза. Знаеше, че в думите ѝ има истина.

— Съжалявам искрено за момчето ти — наруши мълчанието той. — Сигурно е било ужасно преживяване — погледна я и за пръв път осъзна, че е било така. Тя беше предана и любяща майка.

— Така е. Той е всичко, което имам. Животът ми не струва пукната пара без него.

Поради новооткритите си бащински чувства към Тайрън Купър почти си представи агонията, която би изпитал, ако я загубеше. А Валери обичаше сина си от толкова години и той осъзна размера на болката, която бе изпитала. Да загубиш детето си, бе нещо, което не може да се преживее. За пръв път след инцидента с Джими Купър сякаш проумя за какво става дума. Валери го усети.

— От колко време си вдовица? — попита я Купър. Беше просто любопитен.

— От десет години. Струва ми се цяла вечност — тя се усмихна. Бе постигнала мир и съгласие със самата себе си и с живота. Беше устояла на бурите и се бе справила с тях. Според нея в това нямаше нищо героично. Но за Купър тя бе една много силна жена. Беше я преценил правилно. — Вече свикнах.

— Мислила ли си да се омъжиш отново?

Това беше много странен разговор. Седяха под дърветата край басейна в горещия юнски следобед и говореха за живота и онова, което той означаваше за тях. Валери бе достатъчно възрастна, че да вижда нещата от неговата гледна точка, но не толкова стара, че да е загубила желанието да се наслаждава на живота или пък да се откаже от удоволствията и щастието. Беше му приятно да беседва с нея, а и тя му изглеждаше удивително млада въпреки мъдростта си. Всъщност беше седемнадесет години по-млада от него. А от Алекс го делиха цели четиридесет.

— Не съм мислила за втори брак — отвърна Валери. — Не съм търсила възможности. Винаги съм смятала, че ако на света има някой друг мъж за мен, той сам ще ме намери. Това не ме тревожи. Имах вече един добър мъж. Не ми трябва друг.

— Може би някой ще те изненада рано или късно.

— Може би — отвърна безгрижно тя.

Очевидно не проявяваше голям интерес, което естествено привлече вниманието му. Той мразеше безразличието към живота.

— Но ти имаш много повече енергия и желание за тези неща, отколкото аз — продължи с усмивка Валери.

За момент си помисли, че ако спази възрастовата разлика, която Купър предпочиташе в своите връзки, ще трябва да си определи среща с Джейсън, сина на Марк. Стана й смешно, но не го каза.

— Какво ще правиш тази вечер? — попита неочаквано той.

Беше свободен. Алекс бе на работа, а Купър не обичаше да е сам. Не можеше да бъде верен на жена, която бе вечно заета. Пък и беше в кръвта му. В миналото винаги си определяше срещи с няколко жени, така че никога да не увисне сам. Сега, когато я нямаше и Тайрън, му се струваше, че ще се задуши от самота.

— Ще стотвя на Джими — отвърна с усмивка Валери. — Искаш ли да вечеряш с нас? Сигурна съм, че Джими много ще се радва да те види.

Куп беше наминал покрай къщичката един-единствен път, откакто момчето се бе върнало от болницата. Остана съвсем за кратко и набързо се изниза, като се оправда пред Алекс с вродената си неприязън и омраза към болнични стаи, болни хора и изобщо всички болести.

— Мога да поръчам вечеря от „Спаго“, ако искаш — предложи той, неочаквано благодарен за поканата. Тази жена му харесваше и Куп се радваше на събуждащото се помежду им приятелство. Чувстваше я почти като сестра.

— Че аз правя по-добри спагети от тях — отговори гордо Валери и той се разсмя с глас.

— Няма да кажа на Волфганг за това, но непременно ще ги опитам.

Джими беше силно изненадан, когато видя Купър да пристига за вечеря. Майка му бе забравила, дали случайно или нарочно, да му съобщи за поканата. Първоначално Джими се чувстваше неловко и неудобно. Беше прекарал дълги вечери с Алекс в болницата и й бе разказал почти всичко от своя живот, както и тя бе споделила много неща от нейния. Знаеше голяма част от тайните й. Не беше сигурен дали не е казала на Купър за това и дали той не ревнува. Но Куп изглежда се интересуваше повече от майка му, отколкото от него. Говореше си главно с нея и бе пуснал в ход всичкия си чар и обаяние. И много бързо се съгласи за качеството на спагетите.

— Би трябвало да отвориш ресторант, Валери — рече той възхитено. — Бихме могли да превърнем „Имението“ в курорт или хотел. Ти ще бъдеш главният готвач.

Аби отново го бе заплашил, че ако скоро не му излезе късметът и не си намери работа, ще се наложи да продаде „Имението“. Беше започнал да се уморява от безкрайните спорове и битки със счетоводителя си на тази тема. Не беше съгласен с Аби, че Алекс е най-доброто решение. Нито пък Артър Мадисън би бил съгласен дъщеря му да играе ролята на спасителка на Купър.

Джими си легна веднага след вечеря. Валери се погрижи за сина си и се върна във всекидневната при чаровния си гост.

Двамата си говориха дълго — за Бостън, за Европа, за филмите, които бе правил, за хората, които познаваше. Бяха изненадани да открият, че имат много общи приятели и познати. Валери му бе казала,

че е водила спокоен живот, но Купър с учудване откри, че познава много високопоставени личности. Тя обясни това с обстоятелството, че съпругът ѝ е бил banker, но не задълбочи темата и той тактично не настоя за повече подробности. Просто се наслаждаваше на компанията ѝ. Времето летеше неусетно и двамата бяха силно учудени, че е станало два часа, когато той си тръгна. Беше в отлично настроение. Отдавна не бе прекарвал такава приятна вечер.

Алекс се бе обаждала няколко пъти и бе озадачена да открие, че го няма. Не ѝ беше казал нищо за плановете си. Напоследък бе забелязала, че е разсеян и неспокоен, но не знаеше на какво се дължи. Никога нямаше да се сети да го провери в два сутринта, нито пък да предположи, че е на вечеря у семейство О'Конър в къщичката на вратаря. Особено като знаеше отношението му към болестите! По-вероятното обяснение бе, че вероятно петмесечната им връзка му бе омръзнала и бе решил да излезе на лов за ново развлечение.

Всъщност Купър дълго лежа буден в леглото. Мислеше за нещата, за които си говориха с Валери. Трябваше да вземе много решения. Накрая, едва на разсъмване, изтощен до смърт, заспа и сънува Чарлин и бебето.

ГЛАВА 22

След вечерята с Джими и Валери нещата за Купър тръгнаха стремглаво надолу. На следващия ден имаше среща с Аби, който му съобщи, че ако през следващите три месеца не намери пари, продажбата на „Имението“ е неизбежна.

— Дължиш огромни данъци, имаш дългове към хотели и магазини, не си платил на шивача си в Лондон осемдесет хиляди долара. Същото е положението и с обуцарите. Дължиш почти на всеки човек на планетата. И ако не се заплатиш с данъчната служба до края на годината, да не говорим за кредитите, които си теглил без покритие, няма начин да спасим „Имението“. Те просто ще го вземат и ще го продадат вместо теб, а за капак ще те вкарат в затвора, Куп!

Нещата бяха много по-зле, отколкото подозираше. Но той за пръв път чу истината. Месеците, които бе живял с Алекс, сякаш бяха отпустили ушите и подобрили слуха му.

— Мисля, че трябва да се ожениш за Алекс — рече, кимайки с глава Аби, но Купър отхвърли съвета.

— Моят личен живот няма нищо общо с финансовите ми дела, Аби — рече с достойнство.

Счетоводителят смяташе, че скрупулите му са излишни и глупави. Имаше златна възможност, която трябваше да използва. Защо не? Какво го спираше? Женитбата с Алекс щеше да му осигури средствата, от които отчаяно се нуждаеше. Направо щеше да спаси живота му.

Алекс работи цели три дни поред. Когато най-сетне се прибра една вечер, беше напълно изтощена, на границата на силите си. Наложил се да замести други двама колеги, а имаше и цяла поредица от спешни случаи, бебета, кодирани в синьо, майки, изпаднали в истерия, и един баща, който заплаши докторите с оръжие, когато бебето му неочаквано умря. Повикаха полиция, която го арестува. И след като преживя всичко това, тя най-накрая успя да се прибере в „Имението“, почти на автопилот. Марк и Тайрън бяха заминали някъде за два дни и

Алекс си мечтаеше единствено за една гореща вана. И да си легне в леглото до Куп. Нямаше сили дори да му разкаже какво бе преживяла.

— Тежък ден, а? — попита я той както обикновено и Алекс поклати глава.

Беше на края на силите си и всеки миг щеше да се разплаче от изтощение. Искаше да види Джими, но нямаше сили да отиде до там. Обеща си на другата сутрин непременно да го направи. Сигурно беше полудял, горкичкият, затворен в къщичката, само с майка си. Алекс му се обаждаше при всеки удобен случай, но през последните два дни нямаше дори една свободна минута. Струваше й се, че е била заточена на някаква чужда планета.

— Не един, а цели три — отвърна тя, а когато Куп ѝ предложи да направи нещо за вечеря, едва пророни. — Не, толкова съм уморена, че не мога да ям. Единственото, което искам, е да се хвърля първо във ваната, а после в леглото. И да спя, да спя... Извинявай, Куп. Утре ще бъда по-добре.

Но на сутринта самият Купър изглеждаше много замислен и учудващо сериозен. Седеше на масата и гледаше отнесено чиниите. Алекс бе приготвила бекон с яйца за него и по чаша портокалов сок в любимите му кристални чаши. След като изяде в пълно мълчание всичко, той я погледна нещастно.

— Добре ли си? — попита го Алекс. Чувстваше се много по-свежа след съня и закуската. Но беше много по-млада от него и естествено се възстановяваше по-бързо.

— Искам да ти кажа нещо — започна внимателно той. Изглеждаше като болен.

— Нещо лошо ли се е случило? — Купър не отговори и, кой знае защо, я връхлетя чувството, че е загубила нещо много ценно.

— Алекс... има неща, които не знаеш за мен. Неща, които не исках да ти кажа. Всъщност не исках да ги призная и на себе си — усмихна се тъжно той. — Имам огромни дългове. Опасявам се, че съм по-разточителен, отколкото е редно и съм изхарчил всичко за разгулен живот. Проблемът е, че за разлика от блудния син, аз си нямам татко, при когото да се върна. Баща ми отдавна го няма, а и да го имаше — няма пари. Загуби всичко по време на Голямата депресия. И ето че съм отново в началото на пътя, както се казва. Данъци, дългове, трябва да си платя за всичко. Може би ще се наложи да продам „Имението“.

За миг тя си помисли, че сигурно ще ѝ поиска пари назаем. Това нямаше да я разстрои. Бяха достатъчно близки и бе естествено да сподели проблемите си. Предпочиташе го пред тайните. Предпочиташе истината, колкото и неприятна да е тя. Макар че знаеше всичко от баща си, беше по-добре Купър сам да ѝ го каже.

— Съжалявам, Куп. Но нали никой не е умрял и не е дошъл краят на света? Защо си толкова разстроен? Има и много по-лоши неща. Като смъртта например, болестите, рака или онова, което се е случило на Маги. Докато човек е жив, всичко може да се оправи.

— Не и за мен. За мен моят начин на живот е важен. Дотолкова, че съм готов да продам душата си на дявола. Готов съм да играя в слаби филми или просто да харча пари, които не са мои, но да продължавам да живея по начина, по който искам и съм свикнал. Това е животът, който смятам, че заслужавам. Не е нещо, с което трябва да се гордея, но все пак се гордея.

Беше нарисувал много точно картината. Знаеше, че така трябва. Не биваше да крие нищо, нито да украсява. В момента в него говореше гласът на съвестта, нещо, което светът досега не бе чувал. За самия Купър това също бе непривично и непознато. Чудо невиджано — съвестта на Купър Уинслоу.

— Искаш да ти помогна ли? — попита Алекс, като го погледна с разбиране и любов. Тя наистина го обичаше, независимо дали той искаше деца или не. Беше решила дори да се жертва, ако той я помоли. Защото смяташе, че Купър заслужава тази жертва.

Но той я изненада с отговора си.

— Не, не искам. Затова говоря с теб. Най-лесният начин да реша проблема си е да се ожения за теб. И най-трудният. Защото, ако се ожения за теб, никога няма да знам защо съм го направил. Заради теб или заради парите ти.

— А може би не е нужно да го знаеш. Тези две неща вървят в пакет. Няма как да ги разделиш или избереш поотделно. Просто не е възможно.

— За да бъда откровен с теб, ще ти призная, че не съм сигурен дали те обичам. По-точно, дали те обичам достатъчно, за да се ожения за теб. Харесва ми да сме заедно, много ми е хубаво. Никога не съм срещал, нито познавал жена като теб. Но и това, че ти си най-доброто разрешение на проблемите ми, е вярно. Ти си отговорът на моите

молби. И после какво? Целият свят ще ме нарича „жиголо“ и вероятно хулниците ще бъдат прави. Ти също ще си го помислиш, ако не веднага, то някой ден. И баща ти, без съмнение. Дори моят счетоводител смята, че трябва да се ожена за теб. Много по-лесно е, отколкото да работя, за да си плащам данъците и дълговете. Но аз не искам да постъпя така, Алекс. И може би наистина те обичам, наистина държа много на теб, щом мога да ти кажа, че не си тази, за която искам да се ожена.

— Сериозно ли говориш? — попита ужасена Алекс. Не можеше да повярва на ушите си. — Всъщност какво искаш да ми кажеш? — смяташе, че знае какво, но не искаше да го чуе.

— Прекалено съм стар за теб. Толкова стар, че мога да ти бъда дядо. Така е, нека не си кривим душата. Не искам никакви бебета. Нито твои, нито на Чарлин, нито на когото и да е. Сега имам дъщеря, благодарение на Божията милост. Тя е пораснала, прекрасна е, а аз никога не съм направил нищо за нея. Вече съм прекалено стар, прекалено уморен и прекалено беден, а ти си млада и много богата. Трябва да сложим край на всичко това.

Алекс имаше чувството, че закуската заседна в гърлото ѝ.

— Защо? Та аз дори не те моля да се жениш за мен? Нямам нужда от брак, Куп. А да ми кажеш, че съм прекалено богата, просто е дискриминация.

Той се усмихна тъжно, но видя в очите ѝ сълзи. В неговите също имаше. Мразеше да се държи така, но беше необходимо.

— Ти трябва да се омъжиш и да имаш деца. Много деца. Ще бъдеш най-страхотната майка, сигурен съм. Всеки миг онази кучка Чарлин може да превърне живота ми в ад, в абсолютен водовъртеж от скандали. Не мога да направя нищо, за да ѝ попреча, но мога поне да ти спестя неприятното усещане да плуваш заедно с мен в тази мръсна помия. Не мога да ти позволя подобно самоубийство. Не искам ти да решаващ финансовите ми проблеми. И още веднъж ти подчертавам най-сериозно — ако се ожена за теб, никога няма да знам защо съм го направил. За да бъда напълно откровен, по-вероятно ще бъде заради парите ти. Ако нямах тези проблеми, едва ли бих си помислил за брак. Просто щях да продължа да се забавлявам — никога досега Купър не бе говорил по-откровено в живота си, с никой друг. Но знаеше, че на тази жена дължи поне това. Много смелост се иска, за да приемеш

грозната истина, вместо да живееш с красивата лъжа. Алекс беше смело момиче и заслужаваше истината.

— Не ме ли обичаш? — попита нещастно тя.

За момент му се стори, че е малко момиченце, което е загубило всички свои близки и току-що е било оставено в сиропиталището. Тя точно така се чувстваше. Купър току-що я бе изоставил, отхвърлил, зачертал от живота си. Също като родителите ѝ. И като Картър. Струваше ѝ се, че върху нея се е стоварила цялата земя. Вгледа се в очите му и осъзна, че е искрен, както бе обещал.

— Не знам. Това е истината. Дори не съм сигурен, че знам какво е любовта. Но каквото и да е, тя не бива да се случва между момиче на твоята възраст и старец като мен. Не е естествено, против законите на природата е. И не е редно. Това не е правилният ход на нещата. А ако се е ожения за теб заради парите ти, нищо няма да се промени. Дори напротив, само ще се усложни още повече. За пръв път в живота си искам да имам някакво достойнство, а не само да действам в своя изгода. Искам да постъпя правилно заради двама ни. А най-правилното в случая е да те оставя свободна, да почистя цялата мръсотия, която съм направил около себе си, каквато и да е цената — да ѝ каже всичко това, му струваше огромни, почти херкулесови усилия. А докато я гледаше, сърцето му се късаше. Искаше да я прегърне и да ѝ каже, че я обича, защото наистина я обичаше. Толкова много я обичаше, че не можеше да разбие живота ѝ, като остане с нея. — Сега мисля, че трябва да си вървиш у дома — завърши тъжно Куп. — Знам, че ти е тежко. На мен също. Но вярвай ми, така е правилно. Това е най-правилното нещо, което трябва да направим.

Алекс плачеше, докато раздигаше масата от закуската. След това се качи горе и прибра нещата си. А когато слезе долу, видя Купър да седи в библиотеката. Изглеждаше нещастен и отчаян.

— Съвестта е ужасно нещо, нали? — усмихна се тъжно той.

Всъщност точно тя, Алекс, бе пробудила съвестта му, както и Тайрън след нея. Но не знаеше дали да им бъде благодарен за този подарък. Но след като вече я имаше, трябваше да я използва.

— Обичам те, Куп — промълви Алекс и го погледна дълго, надявайки се, че ще промени решението си и ще я задържи, ще я помоли да остане. Но той не го направи.

Не можеше.

— И аз те обичам, мъничката ми... Пази се.

Не помръдна, дори не стана от стола. Алекс кимна и излезе от къщата. Струваше й се, че животът ѝ на принцеса е свършил. Беше се загубила в тъмната гора, в мрака сред огромните дървета. Не можеше да проумее защо Купър постъпва така. Дори се чудеше дали няма замесена друга жена.

Не, не беше замесена жена, беше замесен мъж. Самият той. Най-после бе намерил липсващото парченце от себе си. Онова, което винаги му бе трябвало, което винаги му бе липсвало. Дори се бе страхувал да го търси.

Алекс подкара старата си таратайка. Почти не виждаше пътя от сълзите, които замъгляваха очите ѝ. Когато голямата порта се отвори, тя осъзна съвсем ясно, че отново се е превърнала в Пепеляшка. Красивата рокля бе станала на парцали, каляската — на тиква, а конете — на мишки. Но всъщност бе станала онова, което винаги е била.

Купър бе оня, който най-накрая се бе превърнал в принц. Истински принц.

ГЛАВА 23

Джими не можеше да се начуди защо Алекс не се обажда. Нито звънеше по телефона, нито идваше да го види. А майка му каза, че цяла седмица не се е появявала край басейна. Валери не бе срещала и Купър, а когато го видя, той изглеждаше начумерен и мрачен. Дори се поколеба дали да го заговори. Плуваше мълчаливо в басейна, докато той сам не подхвана разговор. Попита я как е Джими.

— По-добре. Но постоянно се оплаква или гневи. Много е раздражителен, кисел и капризен. Надявам се да се оправи, когато започне да ходи с патериците.

Куп кимна разбиращо. Тогава Валери го попита за Алекс. Настъпи дълга пауза, след което той я погледна в очите. И Валери видя там нещо, което никога преди не бе виждала. Безкрайна мъка, абсолютно неприсъща за него. Куп винаги много умело бе успявал да крие неприятностите си, понякога дори от самия себе си. Беше просто недостижим в това свое умение. Но не и този път. Сега беше един тъжен стар човек. Не бог, а просто обикновен човек, смъртен. А смъртните страдат. Понякога жестоко.

— Вече не се виждам с нея — отговори той, а Валери направо застина от изненада, както сушеше косата си с хавлията. Виждаше колко усилия му струва това признание.

— О, съжалявам — не посмя да го попита какво се е случило.

Той беше казал само на Тайрън, а тя наскоро бе обядвала с Алекс. След което му разказа колко нещастна е младата жена. Беше й мъчно за двамата, но смяташе, че баща ѝ е взел правилното решение, особено по отношение на Алекс. Трябваше да мине време, за да го осъзнае и тя самата.

Куп се почувства по-добре след разговора си с Тайрън. Сега силно се нуждаеше от нейната опора и подкрепа. Тя бе най-близкият му човек.

— И аз съжалявам — призна искрено Куп. — Заедно с нея загубих и последните си илюзии. Но може би така е по-добре.

Не ѝ разказа за колебанията си, не сподели, че не иска да се ожени заради парите ѝ. Беше му достатъчно да го знае сам. Добродетелта бе награда, но само за него. Или нещо такова. Често си го повтаряше в безсънните си нощи. Алекс му липсваше. Нямаше никакво желание да си потърси нова приятелка, особено пък някое младо момиче, с което да я замени или да се опита да я забрави. А това му се случваше за пръв път.

— Лоша работа е да пораснеш, нали? — рече Валери със симпатия. — Мразя този момент.

— И аз вече го мразя — отвърна ѝ с присъщото си чувство за хумор Куп и се усмихна. Беше много приятна и мила жена. Но такава беше и Алекс, а тъкмо това бе причината да не се възползва от нея. Може би за пръв път в живота си Куп се бе влюбил истински.

— Искаш ли да вечеряш с нас? — предложи Валери, но той поклати глава. Невероятно, но не искаше да вижда никого, не искаше да се среща с никого, не искаше да се преструва, нито да ходи по гости и купони. — Двамата с Джими можете да се самосъжалявате, да се оплаквате по мъжки и да си ръмжите, без никой да ви пречи.

— Почти ме изкуши — разсмя се Купър. — Може би някой ден — или някоя друга година, или друг век. Направо беше поразен колко много му липсва Алекс. Беше се превърнала в част от живота му. Много приятна част.

Няколко дни Валери не каза нищо на Джими, но когато той отново започна да се чуди защо Алекс не се обажда, тя се опита деликатно да му намекне за причината.

— Мисля, че може да не ѝ е до теб сега. Всеки човек си има своите собствени грижи и болки — рече дипломатично Валери.

— Какво означава това? Какво искаш да кажеш? — запита, почти ръмжейки Джими.

Беше направо полудял от принудителното обездвижване, прикован в количката, с този гипс на краката! Беше ядосан и на Алекс. Напълно го бе забравила!

— Разбрах, че тя и Куп са престанали да се виждат. Всъщност преди няколко дни видях Купър край басейна и той ми го съобщи. Мисля, че и двамата страдат, и подозирам, че именно затова не ти се обажда.

Джими остана поразен. След като се колеба няколко дни той се обади в болницата и оттам му казаха, че Алекс не е на работа. Но не знаеше номера на телефона в апартамента ѝ. А когато ѝ пращаше съобщения, тя не му отговаряше. Мина цяла седмица, преди най-сетне да успее да я открие в болницата.

— Какво става с теб? Да не е умрял някой? Или може би ти самата? — започна да ѝ се кара той.

Цяла сутрин се бе зъбил на майка си. Липсваха му разговорите с Алекс. Тя беше единственият човек, пред когото разтвори сърцето си, а взе, че изчезна.

— Да... нещо такова... умрях. Бях заета — гласът ѝ звучеше печално.

Джими можеше да долови сълзите в него. Беше плакала цели две седмици.

— Знам — омекна той. Можеше да разбере колко е наранена и как страда. — Мама ми каза какво се е случило.

— Тя откъде е научила? — попита изненадано Алекс.

— Куп споделил с нея. Видели се край басейна. Съжалявам, Алекс. Сигурно си нещастна — според него тази раздяла всъщност беше най-доброто решение, но не ѝ го каза, за да не я разстройва още повече.

— Да, нещастна съм. Много е сложно за обяснение. Той изглежда изживява някаква криза на съвестта или нещо подобно.

— О, чудесно е да откриеш, че и той има съвест! — дори след всичко случило се Джими продължаваше да не го харесва. Особено пък сега, когато бе наранил Алекс. Но болката в подобни случаи бе неизбежна. Разделянето на две съществувания, които са се слели в едно, пък макар и за кратко, винаги е много болезнен процес. — Следващата седмица ще свалят гипса и железата от краката ми, така че ще мога да вървя сам с патериците. Може ли да намина да те видя?

— Разбира се. Много ще се радвам — тя не искаше да ходи в „Имението“, за да не срещне случайно Купър. За нея подобна среща щеше да бъде много болезнена, а може би и за него.

— Мога ли да ти се обаждам понякога? Не знам как да те откроя. Ти винаги си заета, когато си на работа, а аз нямам домашния ти телефон.

— Защото нямам такъв. Спя в един кош за пране с капак върху купчина мръсно бельо — рече тя.

— Звучи много примамливо. Трябва и аз да опитам.

— Но не е. О, по дяволите, Джими! Толкова съм нещастна! Предполагам, че той е прав, но мисля, че наистина го обичах. Каза, че бил прекалено стар за мен и че не иска деца. И... И има още един куп проблеми, но не ми позволява да се погрижа за тях. Решил е да се прави на благороден. Що за идиотска идея!

— Аз пък мисля, че е постъпил правилно и почтено. Наистина е прекалено стар за теб, а и ти искаш деца, или се заблуждавам? Когато станеш на петдесет, той ще бъде на деветдесет, ако изобщо е жив. Помисли ли за това?

— То няма никакво значение — рече тъжно Алекс.

Просто Купър ѝ липсваше. Не познаваше друг като него.

— А може би има, но ти все още не си даваш сметка. Нима ще се откажеш да имаш деца заради него? Пък и той никога няма да ти бъде опора в живота. Знаеш какво имам предвид.

Разбира се, че знаеше. Джими беше прав. Когато лежеше в болницата след катастрофата, Куп се скри, оттегли се, затвори се в себе си, защото посещението в болницата за него бе нещо *неприятно*. Човекът, с когото щеше да преживее живота си, трябваше да е готов да бъде с нея и в доброто, и в лошото. Да бъдат заедно и в белите, и в черните дни. Купър никога нямаше да го направи. Той искаше да живее само белите дни. Алекс вече го познаваше добре и тази негова черта никак не ѝ харесваше.

— Не знам. Чувствам се изоставена и предадена. Чувствам се ужасно — но същевременно беше облекчена, че отново говори с Джими. Липсваше ѝ неговото приятелство.

Единствено с Тайрън бе споделила за случилото се. Тя също смяташе, че Купър е постъпил правилно. Дълбоко в себе си и много тайничко Алекс осъзнаваше, че е така. Но от това не ѝ ставаше по-добре. И не искаше да си го признае.

— Сигурно ще се чувстваш така известно време — окуражи я Джими. Знаеше го отлично по себе си. Нали го бе изпитал на собствения си гръб, когато изгуби Маги. Но след катастрофата се чувстваше много по-добре. Беше като пречистен, прероден.

Инцидентът се бе превърнал в преломен момент за него. — Когато ми свалят гипса, ще те заведа на вечеря или на кино.

— Аз съм много неприятна компания — отвърна тя, но той се засмя.

— И аз съм такъв, така че сме си лика-прилика. Чудя се как ме издържа мама. Да знаеш как ѝ трия сол на главата и колко съм досаден и лош.

— Търпи те, защото много те обича — подхвърли Алекс.

Всъщност и двамата знаеха, че го обожава.

Джими обеща да ѝ се обади на следващия ден. Когато я чу, гласът ѝ звучеше малко по-бодро. Той се обаждаше всеки ден, докато му сваляха гипса. И за да отпразнуват това събитие, наистина отидоха на ресторант. Валери ги закара с колата и беше доволна да види, че Алекс изглежда доста по-добре, отколкото бе очаквала. Ударът наистина беше тежък, но постъпката на Куп бе правилна. Трудно ѝ бе да съди за чужд живот, обаче вътрешният ѝ глас нашепваше, че е така. Беше говорила още веднъж с него. Той се бе нахвърлил да снима серии от реклами, за да се разсее и да забрави болката. В момента се притесняваше много за резултатите от ДНК-тестовете на Чарлин. Последното, което му трябваше на главата, бе едно бебе, което да издържа, да не говорим за Чарлин, която не можеше да понася.

— Кълна ти се, Валери — беше ѝ казал предишния ден. — Никога повече няма да изляза с друга жена — направо вдигаше пара като стар локомотив, толкова бе развълнуван и разгорещен.

Валери се разсмя от сърце.

— Защо ли не ти вярвам? Дори да станеш на деветдесет и осем години, дори да си на смъртно легло, пак няма да повярвам на подобни изявления. Куп, та нали целият ти живот е бил посветен на жените!

През последните няколко седмици двамата бяха станали големи приятели. Той беше изненадващо откровен с нея, както и тя с него.

— Така е — съгласи се замислено Купър. — Но в повечето случаи попадах на неподходящи жени. Алекс бе единствената подходяща и, ако не знаех за парите ѝ, може би щеше да бъде различно. Но аз знаех за тях от самото начало. От първия миг, в който се срещнахме. Така че те винаги са били фактор в отношението ми към нея. Не можах да ги отделя. Не можах да разделя чувствата си от онова, което исках да получа — беше разглеждал този въпрос отново и

отново, хиляди пъти, от най-различни страни и аспекти, но накрая винаги стигаше до едно и също заключение. Тъпчеше на едно място. Дори призна на Валери, че Алекс е много млада за него. За пръв път изричаше подобно нещо.

— Все още мисля, че постъпи правилно, Куп — опита се да го успокои тя. — Макар че бих те разбрала, ако се бе оженил за нея. Тя е много специално момиче и те обича — надяваше се, разбира се, да не се го направи. За доброто на Алекс.

— Аз също я обичам. Но истината е, че не искам да се женя за нея. Представяш ли си, наистина не искам. А още по-малко искам деца. Чувствах, че се налага да се оженим, защото се нуждаем от парите ѝ. Моят счетоводител непрекъснато ми го повтаря и иска да направя точно това.

— А ти какво смяташ да предприемеш, за да разрешиш финансовите си проблеми? — попита загрижено Валери.

— Трябва да участвам в един голям филм — отвърна замислено той — или в много, много лоши реклами.

Вече беше казал на своя импресарио, че е готов да играе и по-различни роли от онези, които бе играл досега. Съгласен бе да изиграе ролята на възрастен мъж, може би нечий баща. Вече не очакваше да му предложат главната роля. Импресариото беше слисан, направо щеше да припадне, когато чу изявлението му. Но смяташе, че вероятността да намери такава роля е много по-голяма.

Едва в началото на юли Купър се пооправи, а и Алекс започна да изглежда по-човешки. Валери на няколко пъти вози Джими до болницата, за да я види. А един уикенд, когато знаеше, че Купър няма да бъде в „Имението“, Алекс им гостува за вечеря, заедно с Марк и Тайрън. Децата щяха да се върнат за Четвърти юли. Най-сетне, след дълги увещания, те се съгласиха да присъстват на сватбата на майка си. Все още смятаха, че Адам е кретен, но отстъпиха заради Джанет. И Марк беше много горд, защото бяха взели правилно решение.

— Ние се сгодихме — обяви тържествено той на всички присъстващи на масата и погледна влюбено към Тайрън.

И двамата бяха смутени и се чувстваха в известен смисъл неловко, но всеки можеше да види колко развълнувани са.

— Поздравления! — извика Алекс и почувства остра болка в сърцето.

Купър все още ѝ липсваше, както и времето, когато бяха заедно. Не бе очаквала всичко да свърши така бързо и все още я болеше.

Джими вече вървеше с патерици, а майка му го убеждаваше да се върне с нея в къщата им в Кейп Код през лятото.

— Не, няма да стане, мамо. Как така ще си зарежа работата? Рано или късно трябва да се върна там — упорстваше Джими.

Вече се беше обадил и обещал, че още през следващата седмица ще отиде на работа, пък макар и с патерици. Нямахше да прави визити по домовете. Но щеше да се среща с хората в офиса си. Валери щеше да го кара до там и обратно. Тя планираше да остане с него, докато проходи напълно и започне да шофира сам.

— Чувствам се като малко момченце, което майка му вози навсякъде. Дори ме води в банята. Само дето не ме изпишква — оплака се той на Алекс с тъжна усмивка.

— Бъди благодарен и не се оплаквай! — смъмри го тя.

Прекараха изключително приятна вечер. Докато караше към къщи, Алекс се чудеше какво ли прави Купър. От Валери научи, че е отлетял за Флорида за два дни, за да прави реклама на яхта. Той не ѝ се обаждаше. Беше казал, че ще е най-добре, ако не контактуват известно време, макар да се надяваше, че ще си останат приятели.

О, Боже, каква бляскава перспектива! — помисли си тъжно Алекс. Какви приятели? Та тя все още го обичаше!

Децата на Марк се върнаха след Четвърти юли. Три дни по-късно Алекс видя в календара, че е настъпил денят за ДНК-изследванията на бебето на Чарлин. Резултатите щяха да излязат до десет дни и тя се чудеше какво ли ще покажат те.

Две седмици по-късно Куп неочаквано ѝ позвъни. Беше въодушевен и искаше да сподели радостната новина първо с нея. В момента, в който я научи, веднага грабна телефона, за да се обади.

— Бебето не е мое! — викаше той като момче, след като поздрави и попита как е. — Мислех, че ще искаш да знаеш. Не е ли чудесно? Направо съм луд от щастие. О, Господи, благодаря ти! Отървах се!

— А чие е? Знаеш ли? — попита Алекс. Радваше се за него, макар че като чу гласа му, сърцето ѝ се сви от болка.

— Не знам и не ме интересува. Най-важното е, че не е мое. Никога в живота си не съм чувствал подобно облекчение. Прекалено

стар съм, за да имам деца, законни или не — рече за успокоение на Алекс.

Искаше отново да ѝ напомни, както и на себе си може би, че не е подходящият мъж за нея. Липсваше му, но с всеки изминал ден той ставаше все по-уверен, че е постъпил правилно, като е прекъснал връзката им. И ставаше все по-непреклонен в убеждението си, че тя трябва да намери мъж, който ще иска да има деца с нея.

— Чарлин сигурно е силно разочарована — предположи Алекс, все още осмисляйки новината. Знаеше колко бе притеснен месеци наред и какво бреме бе паднало от плещите му сега.

— Навярно до смърт. Най-вероятно бащата на бебето е някой келнер или бензинджия, така че няма да получи нито издръжка, нито апартамент в Бел Еър. Каквото повикало, такова се обадило.

Двамата се разсмяха. Купър ѝ се стори много спокоен и облекчен.

Следващата седмица на първа страница в таблоидите Алекс видя заглавие с огромни букви:

„КУП УИНСЛОУ НЕ Е БАЩАТА НА БЕБЕТО!“

Знаеше, че всичко е било обмислено с импресариото и пресаташето му. Куп беше оправдан и реабилитиран в очите на обществото. Кое то значеше, че отново е свободен ерген, с всичките си дългове и неплатени сметки.

Алекс все още страдаше и го обичаше. Но той съвсем ясно ѝ бе дал да разбере, когато се обади, че няма никакъв шанс за връщане назад. Повече не му изглеждаше нито прилично, нито правилно да бъде с жена, която е четиридесет години по-млада. Нещата се бяха променили. Времената също. И той самият най-много.

— Добре, добре — промърмори тя, когато Джими я упрекна, че работи прекалено много. Не можеше дори да я види. — Признавам, че той все още ми липсва. Но на света няма много хора като него.

— И слава богу! — подразни я Джими.

Беше започнал отново работа и вече се чувстваше полезен. Връщаше се към нормалния си ритъм на живот. Спеше много по-добре, твърдеше, че бил сложил някой и друг килограм в повече благодарение на грижите на майка му, но не му личеше. Още един месец щеше да ходи на физиотерапия, преди окончателно да захвърли патериците. Настояваше да я води на вечери или на кино, като майка му все още играеше ролята на шофьор. Чувстваше се в много по-добро разположение на духа, а с минаването на дните и Алекс също. Тя постепенно започваше да се държи като предишната Алекс. Беше ѝ приятно и забавно с Джими.

От смъртта на Маги бяха изминали шест месеца, а от раздялата ѝ с Купър — един. И двамата лекуваха своите рани.

— Знаеш ли какво — каза ѝ една вечер Джими, докато вечеряха в малък китайски ресторант. Беше дошъл с такси, защото майка му същата вечер имаше среща с Купър и той не искаше да ѝ пречи. Алекс обеща да го върне обратно до „Имението“. — Мисля, че трябва да започнеш отново да ходиш на срещи. С мъже, имам предвид.

— Моля? — попита тя силно изненадана. — И кой те назначи за мой адвокат? Ти какво си се загрижил толкова за моя любовен живот?

— Нали за това са приятелите. Прекалено млада си, за да се зазидаш в манастир или пък да се погребеш заради човек, с когото си ходила само четири-пет месеца, колкото и дълго да ти се струва това. Трябва да започнеш да излизаш — звучеше почти като бащински съвет.

Двамата винаги бяха много искрени един към друг и нямаше нищо, което да не могат да обсъдят. Помежду им нямаше тайни. Тя бе напълно откровена с него, както и той с нея. Между тях съществуваше специална връзка. Нещо рядко срещано и необяснимо за много хора. Това бе приятелство, което означава много, много повече от всички други емоционални взаимоотношения между хората.

— Така ли, не знаех. Благодаря за информацията, доктор Стрейнджлав^[1]. Но все още не съм готова, за твое сведение.

— Глупости. Не ми излизай с тези изтъркани номера. Я какво си пиленце!

— Не, не съм. Добре де, пиленце съм, но едно много заето пиленце. Нямам време за срещи, нито за връзки. Аз съм лекар!

— Да бе, как можах да забравя! Друга професия ли имаше, когато ходеше с Купър? Какво се е променило?

— Аз. Вече съм ранено пиленце — но очите ѝ се смееха, докато го казваше.

Просто нямаше мъж, с когото искаше да се среща или да излиза. Спомените ѝ за Купър бяха все още много пресни, при това бяха чудесни и тя не искаше да ги помрачава. Времето, прекарано с него, бе истинско удоволствие, макар че вече бе започнала да смята, че романът им бе обречен и едва ли щеше да продължи цял живот. Дори и да бе го искала с цялото си сърце.

— Не мисля, че си толкова лошо ранена. По-скоро си уплашена и мързелива.

— Виж ти кой го казва! А какво да кажем за теб?

— При мен е различно. Аз съм наистина покрусен. Освен това съм в траур — отвърна най-сериозно Джими, но не изглеждаше така отчаян, както когато се запознаха. Напротив, имаше много по-здрав и бодър вид. — Но ти какво си мислиш? Един ден аз също ще започна да се срещам с някоя жена. Мама непрекъснато ми говори. Тя е преживяла всичко това, когато татко почина, и ми призна, че е направила голяма грешка, като е престанала да поддържа контакт с останалия свят. Струва ми се, че сега съжалява за това.

— Майка ти е страхотна жена — рече Алекс.

Изпитваше искрено възхищение към Валери и смяташе, че Джими е много щастлив с такава майка. Не се стърпя и му го каза.

— Да, съгласен съм с теб. Наистина е страхотна. Но е дяволски самотна. Мисля, че ѝ харесва с мен. Поканих я да се премести да живее тук — наистина го искаше.

— Дали ще се съгласи? — попита с интерес Алекс.

— Честно казано, не мисля. Тя обича Бостън, чувства се по-удобно там. Обича и къщата ни в Кейп Код. Обикновено прекарва в нея цялото лято. Ще си замине веднага, когато хвърля патериците и стъпя на краката си. Дори подозирам, че чака този момент с нетърпение. Когато е в Кейп Код, непрекъснато ремонтира нещо и подрежда къщата с голямо удоволствие.

— А ти обичаш ли да ходиш там? — попита Алекс.

— Някога обичах.

Там имаше много спомени с Маги, с които трудно щеше да се справи. Беше решил да остави спомените на мира до следващото лято. Надяваше, че дотогава ще успее да ги преодолее. Майка му го разбираше. Тя винаги бе разбирала сина си. Особено сега, когато за малко не го загуби.

— Аз пък мразя нашата къща в Нюпорт. Прилича на къщата на Купър, само че е още по-голяма. Винаги съм смятала, че е много тъпо да имаш такъв палат за крайбрежна вила. Когато бях дете исках нещо мъничко и обикновено, като домовете на другите деца. Винаги имах най-голямото, най-хубавото и най-скъпото. Много се ядосвах и бях объркана. А къщата ни в Палм Бийч е дори още по-голяма.

— Разбирам. Сигурно е било много травматизиращо. Изобщо е много неприятно да си богат — подкачи я Джими, докато пиеха чай, а Алекс се оплака, че е поръчал толкова много храна и трябвало да изяде всичко. Бяха като две хлапета, които се закачаха. — Но затова пък, сега като те гледам, нищо не ти е нито най-голямото, нито най-хубавото, нито най-скъпото. Ти нямаш дори прилични дрехи. Всичките ти джинси са скъсани или изтъркани. Караш кола, която сигурно си задигнала от автомобилно гробище, а от думите ти разбрах, че апартамента ти прилича повече на кофа за боклук. Очевидно си развила фобия към скъпите и красиви неща. Не знам дали има такава, но бихме могли да я наречем на твое име — Алексофобия — продължи да я дразни Джими.

Дори не осъзнаваше, но същия разговор би могъл да води с Маги, ако сега тя стоеше срещу него. И го беше водил често преди.

— Ти да не би да критикуваш външния ми вид — попита развеселена, но и лека засегната.

— Не, изглеждаш много добре, като се има предвид, че живееш в болницата и носиш зелена униформа през деветдесет процента от времето си. През останалото време наистина изглеждаш добре. Критикувам само колата и апартамента ти.

— А също и любовния ми живот. Липсата на гадже. Нещо друго да подлежи на критика, мистър О'Конър?

— Ами да — отвърна Джими и я погледна право в очите. Бяха като тъмнокафяво кадифе. — Ти не ме вземаш на сериозно — гласът му звучеше странно.

— И какво по-точно трябва да взема на сериозно в теб!? — изненада се Алекс.

— Това, че съм влюбен в теб — отвърна тихо той.

Не бе сигурен каква ще бъде реакцията ѝ и се страхуваше до смърт, че тя ще го отхвърли и намрази. Майка му го бе окуражила, и бе го посъветвала да ѝ признае чувствата си, когато преди известно време двамата бяха провели един дълъг среднощен разговор.

— Какво? Ти луд ли си? — беше смаяна и направо зашеметена.

— Отговорът, който се надявах да чуя, не беше точно този, но щом питаеш... Да, луд съм. Когато ходеше с Купър, наистина полудявах. Винаги съм смятал, че не е подходящ за теб. Но не бях готов да бъда другият, подходящият — призна Джими, докато Алекс го гледаше изумено и невярващо. — И все още не съм съвсем уверен, че вече съм. Но един ден сигурно ще бъда. Може да ми бъде трудно отначало. Заради Маги. А може и не чак толкова. Представям си го като да ми свалят гипса от краката и отново да прохода. Разбираш ли ме? Нещо такова. Но ти си единствената жена, с която се чувствам сякаш съм с Маги. Тя беше страхотна, ти също... Не знам какво да кажа. Освен че те харесвам и че бих искал да разбера какво ще стане, ако си дадем този шанс един на друг. Сега сигурно си мислиш, че съм лунатик, защото това, което говоря, няма смисъл и звучи напълно налудничаво и идиотски — Джими се запъваше, заекваше и сричаше като първолак, докато говореше.

Алекс протегна ръка и нежно хвана неговата.

— Хей, всичко е наред — успокои го тя. — Аз също съм уплашена... И аз също те харесвам. Винаги съм те харесвала... Бях ужасена, когато катастрофира, и непрекъснато се молах да се събудиш и да излезеш от комата, да се върнеш при нас... После Куп ме изостави... Всъщност не знам какво става. Хайде да намалим темпото, а? И ще видим какво ще стане.

Джими седеше, гледаше я и се усмихваше. Не беше сигурен какво точно бе казал той, нито какво бе отвърнала тя. Не беше напълно сигурен и какво чувстваха, освен че им беше приятно заедно. Може би това бе достатъчно. И двамата бяха прекрасни хора и заслужаваха да намерят истинския човек в живота си. Дали щеше да се окаже, че биха могли да бъдат такива един за друг, времето щеше да покаже. Но това беше начало. Беше обещанието да опитат да вървят заедно и стъпките

им да не се пресичат. Може би един ден щяха да се влюбят. Вратите бяха отворени и те стояха на прага на новото начало. Това бе всичко, което искаха и на което можеха да се надяват. Засега то бе достатъчно. Никой от двамата не беше готов за повече.

Когато Алекс го закара до къщичката на вратаря тази нощ, помежду им цареше странно спокойствие. Чувстваха се удобно и в очакване, едновременно обнадеждени и уплашени. Тя му помогна да излезе от колата и да се качи по стълбите. Джими се обърна и като се наведе, неочаквано я целуна. При това едва не се подхлъзна и не падна, но Алекс го подкрепи и го отведе чак до кревата.

— Ти наистина си луд! Да ме целуваш на стълбите! Можеше да паднеш и да се пребиеш! А също да бутнеш и мен!

Той се разсмя, не можеше да откъсне поглед от нея. Винаги я бе харесвал, а сега още повече.

— Стига си се карала! Ще ме травмираш още повече! — смъмри я с усмивка Джими.

— Тогава друг път не прави подобни тъпотии — намуси се престорено Алекс, но той я привлече и целуна отново.

След няколко минути тя си тръгна. Обаче, преди да излезе, извика от всекидневната:

— Кажи на майка си, че ѝ благодаря.

За това, че бе окуражила Джими да заживее отново и да забрави поне мъничко за Маги. Нямаше обещания, нито гаранции. Но имаше надежда. Бяха млади и животът бе пред тях.

Докато караше към къщи, Алекс се усмихваше сама на себе си. Мислеше за Джими.

А в своето легло Джими също се усмихваше ведро и спокойно. Животът беше неравен, каменист и трънлив път понякога. Изглеждаше пълен с демони и скръб, с болка и тъга. Но майка му беше права. Беше време да си даде нова възможност. Беше време за ново начало.

[1] Филм на Стенли Кубрик „Доктор Стрейнджлав или как престанах да се безпокоя и обикнах атомната бомба“ — 1963 г. Връх на черната комедия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Докато Алекс и Джими бяха в китайския ресторант, Куп също бе извел Валери на вечеря. Беше ѝ обещал да я заведе в „Л’Оранжери“.

Тя вече два месеца се грижеше неотлъчно за Джими и той смяташе, че заслужава поне една приятна вечер. Освен това ценеше високо приятелството им. След раздялата с Алекс Купър се чувстваше много самотен. В миналото веднага щеше да си намери нова мацка и да се впусне в бурна връзка, за да излекува раните си от *chagrins d’amour*^[1], но сега не искаше да вижда никого. Предпочиташе да бъде сам. И това му се случваше за пръв път.

За пръв път излизаше и на ресторант, а Валери както винаги доказва, че е отлична компания. Те споделяха една и съща гледна точка по много въпроси и теми.

Обичаха едни и същи опери, любима им бе една и съща музика, както и ги бяха очаровали едни и същи места и градове в Европа. Той познаваше Бостън почти колкото нея, а и двамата бяха във възторг от Ню Йорк. Тя бе живяла доста време в Лондон, преди да роди Джими, Купър също много обичаше да ходи там. Харесваха дори една и съща храна и ресторанти.

Прекараха много приятна вечер и си говориха за Марк и Тайрън. Купър сподели как дъщеря му се бе появила в живота му. Валери пък му разказа за Джими и съпруга си и колко много двамата си приличат. Изобщо говориха за всичко, което бе важно в живота им. И, разбира се, за Алекс.

— За да бъда честен, Валери, трябва да призная, че бях луд по нея, но това не беше правилно. Не съм сигурен дали тя го осъзнава, но предчувствам, че с мен щеше да бъде нещастна. През последния месец имах и задни мисли, но нямах право, нито сърце да я предам така егоистично.

Чувстваше се странно приятно да не бъде повече егоистът, който винаги е бил. Двамата говориха дори за Чарлин и каква голяма грешка е била връзката му с нея.

Помежду им не остана нищо скрито. Алекс го бе научила на това отношение с хората. Инак Купър по природа си беше откровен човек, пък и се чувстваше доста свободно с Валери. Беше ѝ разказал дори за финансовите си проблеми. Успя да продаде единия ролс-ройс, което бе голяма стъпка за него. Изведнъж бе започнал да гледа на нещата по различен начин. Всъщност важното бе, че гледаше на света, без да си затваря очите както винаги досега. Лиз беше много горда, а също и Аби, макар и не чак толкова. Импресариото му бе съобщил, че продължава да му търси роля.

— Може би не е чак толкова зле да си пораснал — сподели Куп с Валери, думите му бяха съвсем противоположни на настроението му отпреди месец, когато се раздели с Алекс. — Усещането е ново за мен. Никога преди не съм бил голям — но всъщност точно липсата на отговорност винаги бе била част от големия му чар. Сега трябваше да плаща цената за това си безгрижие заедно с лихвите. На края на пиршеството музиката винаги се плаща. — Искях да пътувам до Европа това лято — беше поканил Алекс да отидат в „Отел дю Кап“, но тя не можеше да вземе отпуска. И той не продължи да настоява. Сега с това бе свършено. — Както се очертава, сигурно няма да ходя никъде. Ще трябва да стърча тук и да бачкам.

— Искаш ли да дойдеш за няколко дни в Кейп Код, когато се върна там, Куп? Имам удобна стара къща. Беше на баба ми. Но за съжаление не я поддържам така, както заслужава и както го правеше баба. Напоследък ми е трудно. Мястото се разпада, но е много очарователно. Като дете прекарвах всяко лято там — къщата означаваше много за нея и тя искаше да я покаже на Купър. Беше сигурна, че ще му хареса и ще я оцени.

— Много бих искал — отговори с топла усмивка той.

Доставяше му удоволствие да бъде с тази жена. Виждаше, че е страдала, но в същото време бе извлякла най-доброто от страданието. Не беше тъжна, нито депресирана или отчуждена и недостъпна в самотата си. Беше спокойна, мъдра и добра. И общуването с нея го правеше по-добър. Беше го почувствал още в първия миг. Харесваше я като приятел и виждаше как приятелството им лесно може да прерасне в нещо по-голямо. Никога досега не беше се увличал по жена на нейната възраст.

Едва сега осъзнаваше колко предимства има подобна връзка. След разочарованието с Чарлин беше развил непримиримо и необратимо отвращение към жените на нейната възраст и от нейната категория. Не искаше да разочарова или нарани още някого, а и в мислите му беше Алекс. Беше дошло време да престане да си играе с деца. Валери беше почти двадесет години по-млада от него, но и това бе голям напредък, като се има предвид, че през последните години се бе занимавал само с жени на половината, че дори и на една трета от нейната възраст.

— Има ли мъж в живота ти, Валери? Някой по-специален? — попита с безобидно любопитство Куп. Искаше да бъде сигурен, че никой не я чака в Кейп Код, преди да се забърка в нещо.

Тя се усмихна и поклати отрицателно глава.

— Не исках никакви връзки след смъртта на мъжа ми. Вече десет години.

Купър беше истински шокиран. За него подобно поведение бе непонятно. Той сменяше приятелките си през месец, ако ли не и по-често.

— Сигурно си била много самотна — рече със съчувствие. Тя беше красива жена и заслужаваше някой достоен мъж в живота си.

— И аз започнах да мисля така — съгласи се Валери. — Страхувам се, че Джими прави същото като мен. Разбирам, че се нуждае от време, но не може да скърби вечно за Маги. Тя беше чудесно момиче и страхотна съпруга. Но вече я няма, отиде си. Ще трябва да го приеме и отново да отвори очи за света.

— Ще го направи, не се тревожи — увери я Купър. — Природата си иска своето и ще го накара — засмя се той. — Знам го от опит. От прекалено много опит дори, бих казал — сега вече я гледаше сериозно. — Но не съм изпитвал мъка като вашата в живота си.

Уважаваше ги много. Пътят им беше тежък, напоследък и той го бе изпитал. Надяваше се Алекс да се възстанови по-бързо и да не тъжи за разочарованията, които ѝ бе причинил. Той самият се бе оказал едно голямо разочарование. Знаеше как я бе наранил Картър и не искаше да добавя нови белези към старите рани. Надяваше се, че рано или късно и тя ще открие своя път.

Беше много приятна и спокойна лятна вечер. Когато се прибраха в „Имението“, двамата се поразходиха из парка и накрая приседнаха

край басейна. Откъм крилото за гости се чуваха смехове. Знаеха, че там са Тайрън, Марк и децата, макар че тя отново спеше при баща си в главната къща, откакто хлапетата се бяха върнали от Ню Йорк.

— Мисля, че много си подхождат — рече Куп и Валери кимна. — Странно е как се подреждат нещата, нали? Когато Марк дойде да живее тук, съпругата му липсваше много дълго. Беше отчаян и без надежда, видях го с очите си. А ето че сега намери Тайрън, а и децата искат да живеят с него. Сигурно не е очаквал дори и в най-смелите си мечти събитията да се развият така. Знаеш ли, съдбата е като виенско колело. Ту те качва горе, ту те сваля долу, постоянно си играе с теб и прави удивителни неща.

— Същото казах на Джими тази вечер. Трябва да вярва, че всичко ще се подреди. Макар и различно от онова, което е мислил или искал да стане.

— А за теб, Валери? Ще се подредят ли нещата? — попита я Купър, като хвана ръцете ѝ. Можеше да види сините ѝ очи на светлината на луната.

— Аз имам всичко, от което се нуждая — отвърна тя, доволна от своята съдба. Не беше молила, нито очаквала много от живота. Имаше Джими. Той беше жив. Това ѝ бе достатъчно. Не смееше да иска повече.

— Нима? Повечето хора не биха казали, че имат всичко, от което се нуждаят. Може би не искаш достатъчно.

— Не. Достатъчно ми е. Може би липсва само някой, с когото да го споделя. Но щом няма, няма да се сърдя.

— Ще се радвам да ти дойда на гости в Кейп Код, ако поканата още е в сила — рече Купър.

— Разбира се. И аз ще се радвам.

— Обичам старите къщи. И винаги съм харесвал Кейп Код. Излъчва някакво старомодно достойнство и благородство. Не е така надут и префърцунен като Нюпорт, въпреки че и там има прекрасни стари къщи.

Щеше му се да бе видял резиденцията на семейство Мадисън. Може би някой ден, когато с Алекс отново станат приятели, както се надяваше. Но идеята да посети Валери в Кейп Код много му допаднаше. Вече се беше настроил за спокоен отдих в приятно място с жена, с която можеше да си говори за всичко на света и която му харесваше.

По-хубава от тази покана едва ли щеше да получи. Не се притесняваше и беше спокоен, защото знаеше, че не иска нищо от нея, нито пък тя от него. Каквото и да ставаше, то бе направено от сърце и без никакви нечисти помисли. Нямахше причини, между тях не висяха нерешени въпроси, никой нищо нямаше да спечели. Всичко помежду им беше много чисто.

Поседяха известно време в мълчание и Купър я изпрати до къщичката. Спря пред вратата и се усмихна. Този път не искаше да бърза. Нямахше защо и закъде. Имаха много време пред тях. Валери също му се усмихна. И тя чувстваше същото.

— Прекарах чудесно, Валери. Благодаря ти, че беше с мен — всяка дума бе истина. И съдържаше скрит подтекст, който тя разбра.

— На мен също ми беше много приятно. Лека нощ, Куп.

— Ще ти се обадя утре — обеща той.

Валери му махна с ръка и се скри зад вратата. Когато дойде тук, не бе очаквала подобно развитие на нещата. Нито подобно приятелство. Но беше благодарна. Не искаше нищо повече засега, а и не бе сигурна дали ще поиска в бъдеще. Онова, което ставаше, ѝ беше особено приятно и напълно достатъчно. И за двамата то бе нещо специално.

[1] Любовна мъка (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Куп беше напълно искрен, когато обеща на Валери да се обади на другата сутрин. Но телефонът иззвъня още в девет и импресариото го помоли да отиде при него колкото е възможно по-бързо. Имал да му казва нещо важно, но не искал по телефона.

Купър беше леко раздразнен от това бързане и тайнственост, но все пак около единадесет успя да стигне до офиса на импресариото, който, без да каже нито дума, му подаде един сценарий.

— Е, и какво е това? — Купър изглеждаше ядосан. Беше прегледал милион такива сценарии. Затова ли трябваше да си счупи краката от бързане и да не се обади на Валери!

— Прочети го и ми кажи какво мислиш. Това е най-доброто, което някога съм чел.

Купър очакваше поредния сапунен сериал, в който да играе ролята на плейбой сваляч, тоест себе си, или някоя тъпа второстепенна роля. През ръцете му бяха минали купища подобни сценарии.

— И те ще напишат роля за мен? — попита той.

— Не, няма нужда. Тя вече е написана.

— Колко предлагат?

— Хайде да говорим за това, след като го прочетеш. Обади ми се днес следобед. Непременно!

— Кого ще играя?

— Бащата — беше краткият отговор.

Така значи, не главната роля. Но Куп беше съгласен.

Той се върна вкъщи, прочете сценария и беше дълбоко развълнуван и впечатлен. Веднага видя, че ролята е изключителна, с големи възможности и потенциал, но много неща зависеха от това кой ще бъде режисьорът и колко пари ще бъдат вложени във филма.

След като свърши, веднага се обади на импресариото. Искаше да знае всички подробности.

— Е, прочетох го. Сега ми кажи останалото — беше заинтригуван, но все още не смееше да подскача от радост.

Тогава импресариото започна да изрежда имена.

— Продуцент е Шафър. Режисьор — Оксенбърг. Главната роля ще играе Том Стоун. Главната женска — или Уанда Фокс, или Джейн Франк. Те искат ти да си бащата, Куп. С роля като тази със сигурност ще спечелиш „Оскар“.

— Колко предлагат? — попита Куп, опитвайки се да бъде спокоен. Не беше работил с актьори и режисьор от подобна класа от много години. Това бяха големи имена.

Щеше да бъде един от най-добрите филми, в които бе играл, ако вземеше ролята. Но беше сигурен, че няма да му платят много. Щеше да бъде повече за слава. Няма значение, дори и така, пак си заслужаваше. Щяха да снимат в Ню Йорк и в Ел Ей и като прецени в колко сцени се появява, реши, че ще бъде зает от три до шест месеца. Е, тъй като нямаше какво друго да прави, освен тъпи реклами, значи щеше да се съгласи.

— Е, колко? — повтори той, готов да чуе някоя мизерна сума.

— Пет милиона плюс пет процента от печалбите. Как ти звучи, а, Куп?

Настъпи дълга тишина.

— Ти сериозно ли говориш? — попита след известно време с недоверие Куп.

— Съвсем сериозно. Някой много иска ти да я играеш. Не съм си и мечтал, че ще мога да ти предложа участие в подобен филм. Ролята е твоя, ако я искаш. Те настояват да им се обадим още днес.

— Обади се веднага! Ще подпиша договора още тази вечер. Не позволявай да се изплъзнат или някой друг да я вземе. Тази роля е моя! — Купър не можеше да диша, толкова беше зашеметен. Не можеше да повярва на невероятния си късмет. Най-сетне, време беше!

— Никъде няма да отидат, спокойно. Дори се страхуват да не им откажеш. Ти си най-добрият за тази роля и те го знаят.

— О, Господи! — успя да произнесе Куп.

Докато затваряше, целият трепереше. Веднага отиде да разкаже на Тайрън, защото не знаеше на кого друг.

— Ти разбираш ли какво означава това? — повтаряше въодушевен той. — Ще мога да запазя „Имението“, ще си платя дълговете и дори ще отделия малко пари за старини.

Една мечта се превръщаше в действителност. Това беше неговият последен шанс. Ето че слънцето бе изгряло и на неговата улица.

Изведнъж Куп спря и загледа дъщеря си. Може би трябваше да каже и на Алекс, но интересно, той вече не изпитваше желание да говори с нея. Вместо това хукна навън, а Тайрън извика след него:

— Поздравления, Куп! Почакай! Накъде тръгна?

Той обаче не й отговори. Вървеше с широка бърза крачка към къщичката на вратаря. Почука нервно на вратата.

Джими беше на работа, но Валери си бе вкъщи. Тя отвори и погледна изненадано Купър. Носеше черни ленени панталони и бяла тениска. А Купър приличаше на обезумял. Очите му бяха широко отворени, косата му бе разрошена и той нервно я приглаждаше, и сякаш не го свърташе на едно място. Досега не беше го виждала в подобно състояние. Всъщност никой не го беше виждал. Купър никога не губеше самоконтрол, криеше емоциите си и винаги бе с изряден външен вид. Всичко това вече не го интересуваше.

— Валери, току-що получих страхотна роля във филм, който догодина сигурно ще обере всички „Оскари“. А ако не, то поне ще мога да покрия всичките си... задължения. Това е чудо! Нямам представа какво е станало! Отивам при импресариото да подпиша договора — беше развълнуван и говореше несвързано, но Валери му се усмихна.

— Чудесно, Куп. Никой не заслужава това повече от теб.

— Сигурен съм, че има и други, които също го заслужават — засмя се той, — но съм щастлив, че ролята ще получа аз. И е точно онова, за което си говорихме. Ще играя бащата вместо главната мъжка роля.

— Сигурна съм, че ще се справиш отлично — отвърна искрено Валери.

— Благодаря ти. Ще вечеряш ли с мен тази вечер?

Трябваше да отпразнуват събитието. Смяташе също така да покани Джими, Тайрън и Марк. За миг си помисли, че би могъл да покани и Алекс, но знаеше, че е все още рано. Може би след време. Трябваше поне да й се обади и да й съобщи новината.

— Сигурен ли си, че искаш да вечеряме и тази вечер? Нали вечеряхме снощи. Има опасност да надебелея.

— Ти трябва да вечеряш с мен! Искам да празнувам — рече убедено Куп, опитвайки се да бъде сериозен, но не можеше да спре да се усмихва.

— Добре тогава. Ще ми бъде приятно.

— Доведи и Джими.

— Няма да мога. Той ще излиза — синът ѝ имаше среща с Алекс. В момента двамата се опитваха да намерят новия път в развитието на отношенията си, а Джими не можеше да дойде с Алекс. — Но ще му предам поканата — знаеше обаче, че синът ѝ предпочита да бъде с Алекс вместо с Купър, и това бе напълно разбираемо. Джими вече не бе настроен враждебно към Купър. Беше зает със собствения си интимен живот.

— Ще ти се обадя, когато се прибера, и ще ти кажа къде ще отидем. Най-вероятно в „Спаго“ — Купър забърза обратно към къщата.

Пет минути по-късно беше на път към офиса на своя импресарио, а час след това отново вкъщи. Беше подписал договора. Каза на Валери и Тайрън, че е направил резервация в „Спаго“ за осем часа.

След това се обади в болницата на Алекс. Тя веднага вдигна телефона. Не беше ѝ се обаждал повече от месец, след деня, в който излязоха резултатите от теста на Чарлин. Сърцето ѝ биеше забързано, а ръцете ѝ трепереха, докато го слушаше. Но тя се опита да говори спокойно.

Разказа ѝ какво се е случило с всички подробности. Алекс го поздрави и каза, че се радва за него, след което настъпи гробна тишина. Купър знаеше какво мисли тя и какъв ще бъде неговият отговор. През целия път към „Имението“ бе мислил само за това и за минута-две дори беше изкушен, но реши, че не бива.

— Това ще промени ли нещо между нас, Куп? — попита накрая Алекс със затаен дъх. Вече не бе сигурна дали иска тази промяна, но трябваше да зададе въпроса.

— Мислих за това. И много ми се иска да ти отговоря „да“. Но ти самата разбираш, че не трябва. Няма да бъде правилно. Дори и с платени дългове, аз пак си оставам много стар за теб. Хората винаги ще смятат, че причината са били парите. А и не е нормално момиче на твоите години да бъде с мъж на моите. На теб ти трябва съпруг и деца. Колко пъти да ти го повтарям! Истински живот, може би с някой

от твоята среда, от твоя свят или човек, който работи подобна на твоята работа и имате общи интереси. Мисля, че ако аз се опитам да върша твоята работа, ще умра. Ние сме толкова различни, Алекс. Съжалявам, ако те засягам, но ти ме научи да бъда честен и откровен с другите. Научи ме на много неща. Може би въпросът не е в парите. Но дори да ги изключим, пак не е правилно. Сигурно и двамата се нуждаем от партньор, който да е от същото поколение. Не знам защо, но всички мои инстинкти говорят, че трябва да се разделим, преди да забъркаме още по-големи каша. Ти завинаги отнесе част от сърцето ми, ако това може да бъде някаква утеха за теб. Само, моля те, пази тази част по-близо до себе си, като кичурче коса в медальона. Нека да не правим грешки, за които после ще съжаляваме. Трябва да вървим напред, а не да се връщаме назад. Можем да останем приятели, ако смяташ...

В светлината на времето, преживяно с него, и на онова, което чувстваше, Алекс се бе надявала да чуе нещо по-различно. Но не можеше да не се съгласи. Просто все още не искаше да го загуби завинаги. Беше мислила много през последните седмици и заключенията ѝ не бяха по-различни от неговите. Купър ѝ липсваше, с него винаги ѝ беше забавно и хубаво. Но нещо дълбоко в нея я спираше да го помоли да се върне.

Всъщност сега Алекс чувстваше жизнена необходимост да споделя и обсъжда нещата с Джими. Струваше ѝ се, че той я разбира. Много повече отколкото Купър. Джими притежаваше същия темперамент като нея, обичаше децата също като нея. Джими се възхищаваше от онова, което тя вършеше, за разлика от Купър, който винаги се отнасяше с погнуса и неразбиране. И освен това светът на Куп никога не е бил нейният свят. Беше ѝ забавно и приятно с него, но винаги се бе чувствала като гостенка. Като туристка или случайна посетителка в старинен замък, обявен за музей, която само минава и се наслаждава на красотата му, но никога няма да живее в него.

Между нея и Джими имаше много повече общи неща. Независимо какво щеше да стане, между тях съществуваше и привличане, и още нещо. Никой все още не можеше да бъде сигурен дали ще излезе нещо. Защото нещата с Куп не бяха станали, нали? Но беше по-лесно да се върви напред, а не да се връща назад, както бе казал и той.

— Разбирам, Куп — отвърна тихо, но спокойно Алекс. — Не искам да кажа, че съм съгласна, но мисля, че си прав. Разумът ми казва така, а евентуално някой ден и сърцето ще го приеме — част от нея се бунтуваше и не искаше да го загуби. Може би защото той беше прекрасният, обичаният татко, когото не бе имала и никога нямаше да има.

— Ти си смело момиче — каза с възхищение Купър.

— Благодаря — отвърна Алекс. — Ще ме поканиш ли на премиерата?

— Разбира се. А и когато ми дават „Оскар“, също.

Алекс се почувства много по-добре след разговора си с Купър. Може би защото новата роля решаваше проблемите му и го правеше свободен. Купър отчаяно се нуждаеше от тази роля не само заради неплатените сметки, а заради спокойствието и самоуважението си. Сега вече можеше да прави каквото си иска. Алекс искрено се радваше за него.

Същата вечер, когато Джими я взе от работа с такси, тя не бе така тъжна както обикновено. Двамата вечеряха и отидоха на кино. Джими забеляза, че настроението ѝ е много по-добро.

— Изглеждаш щастлива. И какви са причините?

— Днес говорих с Купър. Получил е голяма роля и сега нещата ще се оправят — за миг Джими се уплаши и изпадна в паника. Знаеше, че майка му бе излязла на вечеря с Купър, но не беше го споменал на Алекс.

— И какво по-точно имаш предвид? Между вас двамата ли?

— Да, но и много други неща — не искаше да занимава Джими с дълговете на Купър. Смяташе, че не е почтено да разпространява тази информация без неговото разрешение. — И двамата се съгласихме, че връзката ни не бе най-доброто за нас. Беше забавна, но не можеше да продължи дълго. И двамата се нуждаем от нещо по-различно — за пръв път, откакто се разделиха, се чувстваше така свободна и спокойна.

— Какво искаш да кажеш с това? — Джими не разбра нищо от отговора ѝ. Мислеше си съвсем други неща, които направо го отчайваха. — Какво по-различно имаш предвид? — беше потиснат и нещастен.

— Нещо като теб, глупчо — усмихна се тя.

— Той ли каза това?

— Не точно. Не мислиш ли, че и аз самата мога да стигна до този извод? Не забравяй, че съм умна жена, лекар съм — отговори тя.

За миг бе помислил, че отново ще я загуби. Купър беше силен конкурент за всеки мъж, а Джими се чувстваше в доста неизгодна позиция. Първо Купър бе по-висок от него и излъчваше дяволски чар. Но Джими не си даваше сметка, че предлага неща, които бяха много, много по-ценни от външен вид и чар. Той бе нежен по душа, великодушен, щедър и всичко, което Купър не беше. А това плени сърцето на Алекс. Освен това Купър наистина беше прав. На нея ѝ трябваше мъж, с когото да има общи допирни точки и мечти. Близък човек, с когото да споделя радостите и грижите си. От всяка гледна точка Джими беше отговорът на нейните молитви, а тя на неговите.

Както беше обещал, Купър заведе Валери, Марк и Тайрън в „Спаго“. Настроението беше празнично, а Купър във вихъра си. Хората го спираха, за да го поздравят. Новините вече бяха плъзнали из града. Информацията за новия филм се бе разпространила мълниеносно, а на следващия ден в пресата щеше да има дори статия. Името му се споменаваше от всички, беше се превърнал отново в номер едно.

— Кога започваш снимките? — попита Марк.

— През октомври в Ню Йорк. Вероятно ще се върна тук за Коледа, ще снимаме в студио — имаше два месеца преди да започне работа. — Искам да отида в Европа през септември, преди да започнем — каза той, като погледна със скрита надежда към Валери. Можеше да отидат заедно след гостуването му в Кейп Код. Вече можеше да си го позволи и смяташе да я покани. — Как ти звучи? — попита я той малко по-късно, след като Марк и Тайрън потънаха в свой разговор.

— Звучи интересно — отговори му тя с усмивка на Мона Лиза. — Но първо трябва да видя какво става в Кейп Код — все още не знаеха много неща един за друг.

— Хайде, не бъди толкова разумна — смърри я Купър. Но знаеше, че е права. Имаше чувството, че най-сетне е срещнал жената на живота си. — Искам да отида отново в „Отел дю Кап“ с теб.

Валери също изглеждаше изкушена. Двамата чувстваха силно привличане един към друг. Ако беше истинско, нямаше да се разсее като дим. Не бе необходимо да бързат, нито да насилват нещата.

По-късно, докато се разхождаха в градината на „Имението“, Валери му каза много неща и Куп се съгласи с нея. Чувстваше се като дете, което са завели на сладкарница за награда. Искаше да сподели чувствата си с нея.

Сподели за разговора си с Алекс и за усещането си за свобода. И двамата знаеха, че е постъпил правилно, скъсвайки с нея, колкото и мъчително да бе решението и последствията от него.

— Мисля, че тя и Джими отново се виждат — рече предпазливо Валери. Не искаше да бъде недискретна, но не желаше Джими да се чувства гузен или виновен за нещо по-късно.

За миг Купър сякаш се стегна и замисли, после въздъхна и я погледна. Мъжката му ревност за секунда надигна глава, след което изчезна.

— Звучи ми добре, Валери. Сигурно е добре за тях, а и за нас — той се усмихна, взе ръката ѝ и я целуна за пръв път.

Пред всички се откриваше един нов свят, пълен с надежда.

Беше забавно и смешно как се завъртяха нещата, по начин, който никой не бе очаквал. Човек трябва да има търпение. Понякога минава доста време, преди съдбата отново да се обърне с лице, след като веднъж ти е обърнала гръб.

За Валери това бяха цели десет години, за Куп още повече, но двамата най-накрая се бяха открили. А ето, че се появи и големият филм. Той отново я целуна и му се стори, че съдбата му намига зад рамото ѝ. Валери влезе тихо в къщичката. Не преставаше да мисли за него.

Купър Уинслоу не беше точно човекът, когото бе очаквала, но се радваше, че го бе срещнала. Не се чувстваше като Пепеляшка. Напротив, чувстваше се самата себе си. Като жена, която се е влюбила в най-добрия си приятел.

Същите чувства занимаваха Купър, докато се прибираще. Сега мислите му бяха заети с времето, което го очакваше в Кейп Код.

ГЛАВА 26

В началото на август свалиха гипса на Джими, а новините за предстоящите снимки на Купър в новия филм бяха във всички вестници.

Той беше героят на деня. Всеки го поздравяваше и неочаквано отвсякъде заваляха предложения за работа. Но Купър бе твърдо решил да напусне града за няколко седмици с Валери. След това смяташе да отиде в Европа, независимо дали тя щеше да тръгне с него или не. Беше му казала, че ще реши това след престоя им в Кейп Код.

При Джими всичко вървеше отлично. Той се виждаше почти всеки ден с Алекс, отношенията им се развиваха неочаквано добре и за двамата. Те просто си подхождаха.

Марк и Тайрън отидоха за две седмици на езерото Тахо заедно с децата. В града бяха останали само Джими и Алекс, защото бяха на работа.

Преди да заминат с Купър за Кейп Код, Валери стотви нейните забележителни спагети. Двамата с Купър щяха да летят до Бостън, а после с кола да се придвижат до Кейп. Алекс не присъства на вечерята, беше на работа. Но същия следобед Валери отиде в болницата при нея, за да обядват заедно и да се сбогуват преди отпътуването. Но Марк, Тайрън и децата дойдоха на вечерята. Купър се държа прекрасно с всички, особено с децата. Много сериозно попита Джейсън дали не е счупил някой прозорец напоследък. Джейсън се притесни и не знаеше какво да отговори.

Неочаквано Купър го покани на снимките в Ел Ей и момчето цялото засия. Джесика попита дали може и тя да отиде и да заведе някои свои приятелки.

— Май нямам много възможности за избор, а? — отвърна Купър. Правеше се на объркан, хвърли един хитър поглед към Тайрън и Марк и отново се обърна към децата. — Едно птиченце ми прошепна, че в близките няколко месеца ще станем роднини. Ще направя всичко, което поискате, само обещавайте никога да не ми казвате дядо. Моята

репутация едва ли ще понесе подобно нещо. Ще започнат да ми дават роли само на деветдесетгодишни старци — обясни с много скръбно изражение той и всички се разсмяха.

Джесика и Джейсън полека-лека му влязоха под кожата. Те много харесваха Тайрън и искаха да приемат и Купър. Очертаваше се възможност всички да се свържат по един или друг начин, рано или късно, което бе доста странна, но и привлекателна идея. Ако между Алекс и Джими нещата се развиеха сериозно, а той и Валери останеха заедно, което Купър много искаше, всички, населявали „Имението“ през тази странна година, щяха да станат в известен смисъл роднини помежду си. Изглеждаше малко като кръвосмешение, но всеки щеше да получи нещо, да извлече полза, дори децата на Марк.

— Надявам се тази година тоалетните да не прелеят, когато отидете в „Марисол“ — пошегува се Джими, след като приключиха с десерта.

Чувайки това, Купър погледна доста стреснато, а Валери смъмри сина си да не плаши човека.

— Спокойно, не е чак толкова страшно. Просто къщата е доста стара.

— Чакай, чакай малко, какво каза... Кой е Марисол? — попита Купър със странно изражение.

— Не кой, а какво — поправи го Джими. — Това е къщата на мама на Кейп Код. Построена е от прапрадядо и прапрабаба ми и е комбинация от малките им имена — Мариан и Соломон.

Купър имаше вид на ударен от гръм.

— О, Господи. Марисол значи. Ти не си ми казала — обърна се той към Валери с такъв укор, сякаш току-що научаваше, че е била в затвора през последните десет години. Може би дори подобна новина би възприел по-лесно.

— Какво да ти кажа? — попита с най-невинно изражение тя, като му наля още вино.

Вечерята беше превъзходна, но Купър бе забравил храната.

— Знаеш много добре какво, Валери. Ти ме излъга — обвини я строго той. Останалите се чудеха за какво става дума, никой нищо не разбираше. Може би, с изключение на Валери.

— Не съм те излъгала. Просто премълчах. Не смятах, че има някакво значение — тя, разбира се, знаеше, че има, и се опасяваше

точно от такава реакция.

— Предполагам, че моминското ти име е Уестърфийлд — тя потвърди с нещо като „ъхъ“ и кимна с глава. — Ах ти, мошеничка такава!? Как не те е срам! И се преструваш, че си бедна! — изглеждаше шокиран.

Богатството на семейство Уестърфийлд бе едно от най-големите в света. В Щатите със сигурност бе най-голямото.

— Изобщо не съм се преструвала. Просто не го обсъждах с теб — отговори нервно Валери, опитвайки се да бъде спокойна. Но се притесняваше за реакцията му. Наистина му дойде много наведнъж.

— Ходил съм веднъж в „Марисол“. Майка ти ме покани, когато снимахме филм наблизко. Къщата е по-голяма дори от „Отел дю Кап“ и ако я превърнеш в хотел, ще печелиш много пари. Валери, това беше наистина нечестно от твоя страна — но за щастие той вече не изглеждаше толкова ядосан, колкото тя се страхуваше.

Истината бе, че Уестърфийлд бяха най-богатата фамилия банкери в Америка. Те бяха онова, което са били Ротшилдови през първите години. Бяха свързани с Астор, Вандербилд и Рокфелер, както и с половината благородни фамилии в Америка и в света. В сравнение с Уестърфийлд семейство Мадисън с неговите пари биха изглеждали като бедняци. Разликата между Алекс и Валери бе, че Валери бе достатъчно самостоятелна и не бе необходимо да отговаря пред никого. В известен смисъл обстоятелствата бяха подобни, само че сега неговите финанси не бяха в плачевно състояние, а и връзката между тях не изглеждаше толкова шокираща. Валери не беше младо момиче, но Куп бе удивен защо никога не бе му споменала за богатството си. Тя бе най-непредсказуемата жена на света. Досега я мислеше за бедна вдовица, която живее с малък доход. Сега му стана ясно как Джими можеше да плаща наема за къщичката. Обясни си и много други неща — откъде Валери познаваше толкова известни и богати хора и как бе посетила толкова много места в света. Купър никога не бе срещал толкова естествен и непретенциозен човек като нея. И толкова дискретен и скромнен.

Той седеше и я гледаше, мъчейки се да вникне в цялата тази бъркотия и да приеме истината. Сетне се облегна назад и се разсмя.

— Е, ще ти кажа нещо. Повече няма да те съжалявам.

Нямаше да се наложи тя да го издържа. Ако се оженеха, той смяташе да се грижи за нея. Беше го решил. Тя можеше да си остане все така дискретна относно бюджета си, но техните общи прищевки, а Купър бе сигурен, че ще има много такива, щеше да плаща той.

— И ще повикам каналджия, ако тоалетната ми в „Марисол“ се повреди. Ах ти, малка негоднице! Каж ми какво щеше да направиш, ако не бях получил тази роля? — ситуацията беше същата, както в историята с Алекс. Имаше само една, но много съществена разлика — Валери беше зряла жена. Освен това при Алекс не ставаше дума само за парите и за разликата във възрастта, а също и за евентуални бъдещи деца, за опасността да му лепнат етикета „жиголо“ и за неодобрението от страна на баща ѝ. Докато при Валери нито една от тези пречки не съществуваше. Тя бе истинската жена за него. А и Купър вече се бе изправил финансово на крака.

— Ако повикаш каналджия в Марисол — предупреди го Джими, — мама ще припадне. Тя смята, че това е част от очарованието на къщата, заедно с течащия покрив и падащите капаци на прозорците. Миналата година едва не се пребих, когато се откърти южната веранда. Мама обича сама да се грижи и да поправя всичко. Голям майстор е с чука и пироните.

— Просто нямам търпение да отида там — простена Купър.

Но всъщност вече бе влюбен в къщата. Беше се влюбил още когато майка ѝ го бе поканила преди години. Тази къща беше като спомен, запазен от вековете — с малките пристройки за гости и навесите за лодки, с хамбара, пълен със старинни коли.

Беше останал целия уикенд там. „Марисол“ беше една от най-известните къщи в Източните щати. Семейство Кенеди често ходеха там, докато обитаваха „Хаянис порт“. Президентът отсядаше при всеки удобен случай.

Куп продължаваше да клати невярващо глава, когато всички си отидоха.

— Повече не ме лъжи никога — смърри той Валери.

— Няма. Просто бях дискретна — отвърна тя.

Изглеждаше сериозна и скромна, но в очите ѝ играеха непокорни, немирни пламъчета.

— Прекалено дискретна — отвърна той усмихнат.

Всъщност в известен смисъл се радваше, че не бе знаел преди. Така беше по-добре.

— Никой не може да бъде прекалено дискретен. Той или е, или не е — отвърна прямо Валери.

Харесваше я точно заради тази нейна прямота. Допадаха му нейната елегантност и простота, естественост и шик. Това обясняваше усещането му, че не е случайна жена. Беше аристократка по кръв, това ѝ бе вродено. Беше такава дори когато бе облечена с джинси и риза. Неочаквано Купър си даде сметка какво означава това разкритие за Алекс. Джими беше точно мъжът, който ѝ трябваше. Той беше част от нейния свят, имаше същото потекло, същия произход, макар да бе минал в другия лагер като нея. Дори Артър Мадисън нямаше да има нищо против момче като Джими.

Купър се почувства доволен. Нещата се бяха завъртели и подредили правилно. Не само за него, за Алекс също. Дори и да не знаеше все още, тя беше стъпила на вярната пътека.

Докато Валери почистваше масата и слагаше чиниите в миялната машина, Купър я наблюдаваше изпод вежди.

— Алекс знае ли?

— Доколкото познавам сина си, най-вероятно не — усмихна се тя. — За него това означава още по-малко, отколкото за мен.

Парите не означаваха нищо за тях, защото бяха дошли на този свят със сребърна лъжичка в устата. Не бяха принудени да се борят, за да ги спечелят, нито да мамят, да се продават или да се женят заради пари. Бяха богати по рождение и можеха да си позволят такъв живот, какъвто сами си изберяха. Богат или беден, шумен или спокоен. Показан или скромен. Това бе силата на парите, те даваха подобна свобода. Алекс беше от същото тесто. За нея парите не означаваха нищо. На нея ѝ харесваше да живее като беднячка.

— И как ще се впиша аз във всичко това? — попита Куп, като привлече Валери към себе си и я сложи да седне в скута му.

Тя наистина бе жената на живота му, независимо дали вече го знаеше или все още не. Все пак смяташе да я убеди. И този път не заради богатството ѝ, а просто защото беше това, което беше и означаваше за него.

— Ами ти се вписваш много добре, така мисля. Свикнал си с всичко. Дори смятам, че ние не сме достатъчно елегантни за теб.

Наистина, Купър беше живял нашироко и в лукс дълго време. Беше разглезен. И сега, с този филм, който предстоеше да снима, можеше отново да си го позволи. Но заедно с Валери. Точно това смяташе да направи.

— Значи ще се справя — засмя се той. — Смятам да изхарча всичките си пари, за да поправа твоята къща.

— Не, недей — помоли го Валери. — Аз я харесвам такава — разпадаща се, изкривена и разхвърляна. В това се крие нейното очарование.

— И ти си очарователна, макар да не се разпадаш, нито пък си изкривена — но знаеше, че когато доживеят някой ден до това, пак ще я обича. И освен това най-вероятно той пръв щеше да се изкриви, защото бе със седемнадесет години по-възрастен.

Всъщност нямаше значение и колко е богата. Това вече не го интересуваше, той си имаше своите собствени пари.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита Купър.

Джими тъкмо бе тръгнал по стълбите, но като чу това предложение, остана притихнал на горната площадка. Беше му смешно и странно колко много харесва сега Купър, когато Алекс вече не ходеше с него. Дори бе започнал да смята, че е много готин.

— Може би, така подозирам — отвърна с усмивка майка му.

Купър я целуна и двамата излязоха от къщата. На следващия ден щяха да опътуват за Кейп Код.

Шофьорът ги закара на летището с бентлито. Купър носеше цели четири куфара и доста се затрудни, докато определи какво да вземе. Но нали след това смяташе да ходи в Европа. А Валери имаше само един куфар. Обяснението бе, че когато тръгваше за насам, беше бързала заради катастрофата на Джими.

Купър се сбогува с Тайрън, а Валери прегърна силно сина си, след което го целуна и му заръча десет пъти да се пази.

— Моля те, пази се — повтори за последен път тя.

Тя и Купър бяха в чудесно настроение. В самолета пиха по няколко чаши шампанско и поспаха. Когато се събудиха, почти бяха пристигнали. Валери му разказа част от историята на къщата, която не му бе известна. Беше очарован и нямаше търпение да я види отново. Доколкото си спомняше, това бе елегантна, романтична стара къща с прекрасна градина.

На летището в Бостън Купър нае кола и двамата тръгнаха към Кейп. „Марисол“ бе такава, каквато си я спомняше, дори сега му се видя още по-красива. Защото беше с Валери.

През следващите дни ѝ помагаше да закове столовете, да поправи скриновете, да ремонтира плетените мебели. Стояха тук три седмици и Купър осъзна, че никога в живота си не е бил толкова щастлив, макар че никога не бе работил толкова много. Но му харесваше да се върти около Валери, а тя беше неуморна. Винаги имаше чук и пирони в джоба и петно от боя по лицето. Купър се наслаждаваше на всяка минута, прекарана тук.

В Деня на труда двамата отлетяха за Лондон и прекараха там цели три седмици. После той се върна направо в Ню Йорк и започна снимките за филма. А Валери отиде за няколко дни до Бостън, след което се присъедини към него в Ню Йорк. По време на снимачния период двамата живяха в „Плаза“, после заедно се върнаха в Калифорния за Деня на благодарността. Тайрън и Марк вече се бяха оженили преди седмица и бяха заминали на сватбено пътешествие на езерото Тахо с Джейсън и Джесика. Алекс и Джими вече живееха заедно в къщичката на вратаря. Тя бе превърнала неговата спалня в кош за пране и бе освободила своя малък апартамент. Почти завършваше практиката си като специалист, но ѝ бяха обещали постоянно място като неонатолог в същата болница. Двамата с Джими говореха за брак. Но той все още не беше се срещал с баща ѝ.

Купър покани всички за Деня на благодарността. Дори и Алекс. Когато се събраха, беше доволен да види колко щастливи са двамата с Джими. Беше поръчал пуйката при Волфганг. Палома я сервира, обута в леопардови пантофи и с нова розова униформа. Слънчевите очила с изкуствени диаманти за пръв път не бяха на носа ѝ и се виждаше, че е една много приятна жена на средна възраст с хубава усмивка. И за облекчение на всички двете с Валери се разбираха страхотно.

Всички таблоиди преди Коледа гърмяха за последната, любовна история на Купър. Но я отразиха също и списанията „Пийпъл“, „Таим“, „Нюзуик“ че дори и сериозните и уважавани вестници. Както и всички телевизии, дори Си Ен Ен. Водещите заглавия почти навсякъде бяха еднакви:

„НАЙ-БОГАТАТА ВДОВИЦА НА ИЗТОКА СЕ ОМЪЖИ ЗА КИНОЗВЕЗДА“

„КУПЪР УИНСЛОУ СЕ ЖЕНИ ЗА НАСЛЕДНИЦАТА НА МИЛИОНИТЕ НА
УЕСТЪРФИЙЛД“

Навсякъде имаше снимки, на които двамата с Купър гледаха усмихнати и щастливи на малкия прием, който бяха дали за сватбата. Неговият импресарио ги изпрати на пресата.

На другия ден след сватбата Валери слезе по стълбите от спалнята с огромен наръч хавлиени кърпи в ръка. Бе ги намерила в килера.

— Това ще свърши страхотна работа, Куп — рече замислено.

Той имаше една седмица почивка, преди да започне снимките в Ел Ей и се опитваше да я убеди да отидат в Сейнт Мориц на зимен курорт, но тя не искаше ли ходи толкова далеч. Беше ѝ по-хубаво вкъщи с него. Най-странното бе, че Купър безропотно се съгласи.

— За какво? — той преглеждаше промените в сценарии.

Филмът вървеше на пълни обороти. Вече имаше и няколко предложения за нови филми през пролетта. Цената му отново се бе вдигнала, както бе предсказала Лиз.

— Току-що открих тази камара хавлиени кърпи с монограм, които мисля, че изобщо не използваш. И след като името ми отново ще започва с У, мисля, че бихме могли да ги занесем в „Марисол“. Там имаме нужда от хавлиени кърпи.

— Подозирам, че само заради това се омъжи за мен — усмихна се Купър. — Защо не купиш нови кърпи за „Марисол“? Може ли да ти поднесе няколко като сватбен подарък?

— В никакъв случай. Тези са чудесни. Защо да купуваме нови, когато и старите ще свършат работа?

— Обичам те, Валери — рече усмихнат Купър, сетне стана, отиде при нея и я вдигна заедно с купчината кърпи в ръцете ѝ. — Можеш да вземеш всичките кърпи, които намериш. Ако се поровим, сигурно ще открием и стари чаршафи с монограм. Ако ли пък не, ще си вземем от магазините за втора употреба.

— Благодаря ти, Куп. Предполагах, че ще се окажеш разбран човек, и не съм се излъгала — целуна го Валери.
Изминалата година бе една наистина хубава година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.